

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

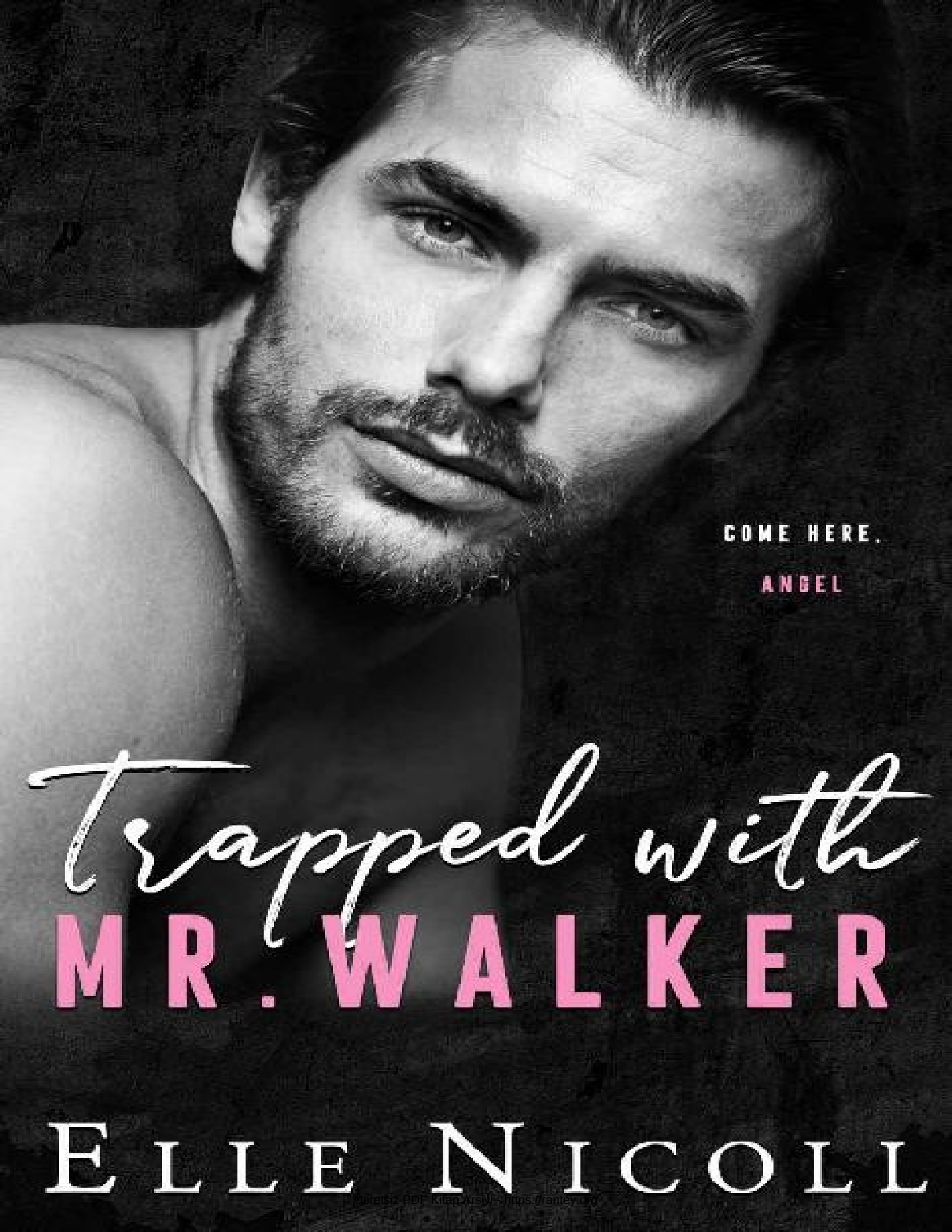
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

COME HERE.

ANGEL

Trapped with
MR. WALKER

ELLE NICOLL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Bay Walker ile Kapana Kısıldık

Elle Nicoll

Gül Umut Yayıncılık

Copyright © 2022 By Elle Nicoll

Tüm hakları saklıdır.

Web sitemi ziyaret edin:

<http://www.ellenicollauthor.com> Kapak Tasarımı:

Abigail at Pink Elephant Designs Kapak Fotoğrafi: Ren

Saliba

Bıçimlendirme: Atticus

Düzenleme: The Word Emporium

Düzeltilme okuması: Kalp Dolu Okumalar

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik olarak herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Yazar Notu

Bu kitap açık dil ve seks sahnelerinin yanı sıra cinsel saldırı ve intihara gönderme içermektedir.

Yalnızca yetişkin okuyucular için tavsiye edilir.

Sevgilisi için savaşan bir kahraman isteyen herkese

x

İçindekiler

1. Harley.

2. Reed

3. Harley.

4. Harley.

5. Reed

6. Harley.

7. Reed

8. Harley.

9. Reed

10. Harley.

11. Reed

12. Harley.

13. Harley.

14. Reed

15. Harley.

16. Reed

17. Harley.

18. Reed

19. Harley.

20. Harley.

21. Reed

22. Harley.

23. Reed

24. Harley.

25. Reed

26. Harley.

27. Reed

28. Harley.

29. Reed

30. Harley.

31. Reed

32. Harley.

33. Reed

34. Harley.

35. Reed

36. Harley.

[37. Reed](#)

[38. Harley.](#)

[39. Reed](#)

[40. Harley.](#)

[41. Harley.](#)

İki ay sonra

[42. Harley.](#)

Epilog - Bir ay sonra

[43. Harley.](#)

Ekstra Sonsöz - İki hafta sonra

[Elle'in Kitapları](#)

[Elle Hakkında](#)

[Teşekkür](#)

Birinci Bölüm

Harley

"KARIM BENİ ANLAMİYOR."

Başımı sallayıp Bay Benzin İstasyonu lakabını taktığım adamı dinlerken en sempatik yüz ifademi takınıyorum. Bu tipleri bilirim; metreslerini pahalı yemekler ve parfümlerle şımartır, muhtemelen şu anda evde çocuklarını yatırmakta olan karısı ise yıldönümlerinde benzin istasyonundan indirimli çiçekler alır, çünkü sadakatsiz bir domuz olmakla o kadar meşguldür ki hatırlayamaz.

"Gerçekten mi? Bu senin için çok zor olmalı." alçaltıyorum ve çenemi barın üstündeki elime dayıyorum. "Eminim sen de çok çalışıyorsundur."

Gözleri göğüs dekolteme kayıyor ve takım elbisesinin içinde göğsünü kabartıp kendini beğenmiş biri gibi başını sallıyor. "Evet. Çok sıkı çalışıyorum ve elimden geldiğince... rahatlamak istiyorum. Bunun önemli olduğunu düşünüyorum, sence de öyle değil mi?"

Bir parmağının arkasını kolumun üst kısmındaki çıplak tende gezdirirken gözleri vücudumu saran elbisemin üzerinde geziniyor.

"Oh, bu çok önemli." Gülümsüyorum ve göğüslerime tekrar baktığı gerçeğini gizleyemediği için pratik bir kıkırdama çıkarıyorum.

"Neden sen ve ben... birbirimize biraz gerginlikten kurtulma konusunda yardımcı olmuyoruz? Birkaç blok ötede rezerve edilmiş bir odam var."

Eminim biliyorsundur.

"Gerçekten mi? İstiyorsun... um..." Onun gibi erkeklere ne yaptığını bildiğim için dudağımı ısırıyorum. Sanki bir işaretmiş gibi, ben yaklaşırken gözleri dudaklarıma kayıyor. "Şimdi çıkmak ister misin? Birlikte mi?"

Ek bir dokunuş olarak ellerimi kucağımın üzerinde yumuşatıyorum ve bu hareket gözlerinin bacaklarıma kaymasına neden oluyor. Nemli elini benimkinin üzerine koyuyor ve okşuyor.

"Evet. Eğlenceli olacak, bebeğim."

Bebeğim. İğrenç.

Yüzüme baştan çıkarıcı bir gülümseme yerleştiriyorum ve bar taburesinden kayıyorum. Ayağa kalkıyor ama bir elimi göğsüne koyup onu tekrar koltuğuna itiyorum. Almaya geldiğim kanıtı buldum, elbisemde rozet olarak gizlenmiş gizli bir kameraya gizlice kaydedilmiş. Gerekenden bir saniye daha fazla kalmak istemiyorum.

"Oh, eminim birlikte çok eğlenebiliriz. Önce hemen tuvalete gideyim."

Beni ele geçirdiğini düşünerek yüzünde beliren yumuşak gülümseme, dilimden boğazıma doğru yayılan bir ekşilik gönderiyor.

Hile yapan pislik.

Bana kendini tanıttığı gibi adının Greg olmadığını biliyorum. Grant. Emlak işinde çalışan evli ve üç çocuk babası bir adam ve karısı onun sikini pantolonunun içinde tutamadığından şüpheleniyor. Ve ne yazık ki haklı.

Her zaman öyledirler.

Ajans için yaptığım tüm bal tuzaklarının hiçbirinde paranoyak bir eş, nişanlı ya da kız arkadaş olmadı. Bana brief gönderilen her bir erkek, akşamları ona eşlik etmem için beni ikna etmeye çalışmaktan çok mutlu oldu. Hatta bir tanesi beni yatında bir hafta sonu geçirmem için Fransa'nın güneyine uçurmak istedi.

Hile yapan domuzlar, her biri.

Bay Benzin İstasyonu'nun beni izlemediğinden emin olmak için arkama bakarak barı geçip tuvaletlere doğru ilerliyorum ve sonra ana kapıdan çıkıp hızlıca sağa dönerek kaldırım boyunca ilerliyorum.

Geç oldu. Tuzağın çalışmasını istediğimden daha geç, ama Bay Benzin İstasyonu / Hileci Domuz pek dakik sayılmaz. Ajans bana, karısına şehirde geç saatlere kadar çalışacağını söylediğinde Perşembe günleri işten sonra takılmak için hangi bara söyledi. Bilmiyorum; belki de bara önce birilerine Manhattan'daki yüksek fiyatlı bir ayakkabı kutusunu gösteriyor, onları içine bir kral yatak sığdırabileceklerine ve banyo kapısını hala açabileceklerine ikna ediyordu. Sebep ne olursa olsun, artık geç kaldım. Metroyu kullanmak ve diğer uçtaki altı bloğu tek başıma yürüyerek daireme gitmek için çok geç. Bay Benzin İstasyonu bana taksi gibi şeylere harcayamayacağım bir paraya mal oluyor. Ama babama, kalabalık bir yer olmadığı sürece gecenin bu saatinde asla yalnız yürümeyeceğime dair söz vermiştim. Çocukken bana, kız kardeşime ve erkek kardeşime de hep bunu tembihlerdi. Ama erkekler için aynı şey geçerli değil. Onlar genellikle geceleri etraflarındaki erkeklerin ellerinde güvenliklerinden endişe etmeden yalnız yürüyebilirler.

Tanıdık bir sıkışma göğsümü işgal ederken düşüncelerimden sıyrılıyorum, sonra kolumu trafiğe doğru kaldırıyorum. Bir taksi gidiyor, ben de başka bir taksi ararken yürümeye devam ediyorum.

"Hey, Julia! Nereye gidiyorsun?"

Kaldırımın ortasında, Bay Benzincinin arkamda bir yerlerden yükselen sesini fark etmem için gereken en kısa saniye boyunca duruyorum.

"Julia," diyor tekrar, nemli parmakları ön kolumu çevreliyor ve beni biraz *fazla* sıkı tutuyor. "Beni ekmiyorsun, değil mi?"

Gözlerimi az önce yanıma yanaşan siyah arabaya dikiyorum; arka kapısı biri çıkarken çoktan açılmış.

Döndüm ve tatlı tatlı gülümsedim. "Çok üzgünüm Greg." *Grant. Yalancı dolandırıcı.*

"Bir işim çıktı ve gitmem gerekiyor."

"Ve gitmeden önce bana söylemeyecek miydin?" Parmakları kolumu kavramayı bırakmadı ve gözlerindeki camsılık bana muhtemelen ilk düşündüğümünden daha fazla içtiğini söylüyor.

"Özür dilerim, çok son dakikada oldu." Elimi bileğine koyuyorum ve kolumu serbest bırakıyorum. "Yine de sohbetimiz çok özeldi, bu yüzden teşekkür ederim. İyi geceler."

Arkamı dönüyorum ama beni tekrar yakalıyor. "Julia, bekle-"

"İşte buradasın," diye gürlüyor derin bir ses, kırılmış tonunda daha fazlası var.

Doğruca ateş saçan gözlere bakıyorum. Kehribar rengi demek pek doğru olmaz ama çikolata ya da ela da değiller. Daha çok -onları incelerken gözlerimi kısıyorum- dumanlı kuvars. Büyüleyici bir gri ve biraz da altın rengi.

Ne yazık ki, tüm güzelliklerine rağmen, sahiplerini çok iyi tanıyorum.

"Evet. Buradayım." İki kötülükten hangisinin daha az kötü olduğunu merak ederek sıkı bir gülümseme veriyorum; açgözlü Bay Benzin İstasyonu mu, yoksa karşımdaki derin sesin sahibi mi?

"Ve sen?" Grant arkamdan yaklaşıyor ve ben gözlerimi bir anlığına kapatıyorum, sıcak, ekşi nefesi sırtıma çarptığında iğrenerek yutkunuyorum.

Boynum.

"Reed Walker."

Pahalı kolonyası ve tasarımcı takım elbisesiyle bana doğru eğiliyor, aynı anda bir şekilde bana manevra yaptırıyor, böylece elini uzatırken Grant ile benim aramda duruyor. Elimi temkinli bir şekilde sıkarken Grant'in gözlerinin kenarları kıvrılıyor. Reed kolunu hafifçe çekerek Grant'i kendine yaklaştırırken neredeyse kendi ayağına takılacaktı.

"Gecen sona erdi. O benimle geliyor," diyor Reed yavaş ve emredici bir sesle.

"Julia, kim bu pislik?" Grant, Reed'in geniş gövdesinin etrafından bana bakıyor. Omzu kasılıyor ve sol gözleri seğiriyor, eli hâlâ sıkı bir tokalaşmayla sıkıca sarılı. Piç Reed ise soğukkanlı ve etkilenmemiş bir şekilde duruyor. Bu durumu kimin kontrol ettiği konusunda hiçbir soru işareti yok.

Reed çenesini omzunun üzerinden bana doğru eğiyor, sokak lambası pürüzsüz çenesini aydınlatıyor.

"Julia?" Maun rengi kaşlarından birini soru sorarcasına kaldırıyor ve Grant'in elini bırakıyor. Grant hemen elini vücuduna çekerek onu korumaya alıyor. "Evet, benim adım bu." Ayaklarımı gergin bir şekilde sürüyerek, bunun aksini söyleyecek bir şey yapmamasını diliyorum. Bal tuzakçısı olarak ekstra bir akşam işi yapmak ideal değil ama paraya ihtiyacım var. İhtiyacım olan son şey, ajansın bir müşterinin gerçek kimliğini keşfettiğini öğrenmesi. Bu onların en büyük günahı. Grant'in bir yabancı için pantolonunu indirmeye razı olmasından daha hızlı kovulurum.

Reed dikkatini tekrar Grant'e çevirir. "Ben *Julia'nın* patronuyum. Ve acil bir işimiz var. Sakıncası yoksa."

Yüzümdeki şaşkınlığı gizleyerek Reed'e bakıyorum. O benim patronum değil. Ama bunu bu kadar çabuk düşünmesi ve iyi bir iş çıkarması beni etkiledi.

ikna edici olmak.

"Hayır, hayır. Devam et." Grant geri sesi titriyor.

Reed ona ters ters bakarken göğüslerime son bir kez bakıyor. Sonra dönüp gitti.

Dikkatimi tekrar yanımda bir fırın gibi ısı yayan adama çevirmeden önce onun barın içinde kaybolmasını bekliyorum.

"Teşekkür ederim, ama ben-"

Reed bana dönüyor ve bakışlarının tüm etkisini üzerime salıyor. Bana bakarken gözlerinde altın benekler parlıyor, geniş gövdesi üzerimde yükseliyor.

"Bana iyi olduğunu söyleme. Kimdi o pislik? Neden elleri senin üzerindeydi? Ve sana neden Julia dediğini bilmek istiyor muyum?"

Bunu yapıyor. New York'un en prestijli oteli olan ve Central Park'a bakan The Songbird otelinin sahibi Griffin Parker'ın asistanı olarak günlük işimde çalışmakla meşgulken her zaman ortaya çıkıyor. Ama bal tuzağı kurarken onu hiç görmedim. Ya beni takip ediyor ya da bu dünyanın en garip tesadüfö.

Meydan okurcasına kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Bu seni ilgilendirmez. Ve elleri hiçbir yerde değildi."

Çenesi kasılıyor, sıcak kahverengi saçlarının telleri öne düşerken yüzünü gerginlik kaplıyor. "Eli senin kolundaydı."

Reed'in suçlayıcı bakışlarını tenimde solmakta olan soluk kırmızı ize doğru takip ediyorum.

"Önemli bir şey değil."

"Gerçekten yapmaya başladın mı?" Gözleri tekrar yüzümde ve sıcaklıklarının işlemeye çalıştığını hissedebiliyorum. İçimi dökene kadar beni çözmeye çalışıyorlar.

Sırlar.

Bu da yaptığı başka bir şey. İyi olduğu şey. İnsanların sizi ne zaman kandırdığını anlama becerisi olmadan siyasette bulunduğu yere gelemesiniz.

Bir keresinde ona Manhattan'daki fahiş kira fiyatlarını ödememe yardımcı olması için bir bal tuzağı ajansına kaydolmayı düşündüğümü söyleme hatasında bulundum - o kadar uzun zaman önce ki hatırlamasına şaşırdım. Ada dışında yaşayabileceğimi ve her gün işe gidip gelebileceğimi, ancak o zaman Griffin'in yardıma ihtiyacı olan acil bir durum olduğunda Songbird'de o kadar kolay bulunamayacağımı açıklamıştım. Reed'e verdiğim sebep buydu; ona ekstra paraya ihtiyacımın gerçek sebebini söyleyemedim.

Bundan bahsettiğimde çok kızgın görünüyordu, sanki birinin kafasını koparmak üzereydi.

Şu anki görünüşüne benziyor. "Bu seni
, " diye .

"Harley..." İsmimi öyle bir söylüyor ki uyarı gibi geliyor. "Griffin'in sana zam yaptığını sanıyordum. Bu kadar mı parasızsın ki böyle pisliklerle buluşmak zorundasın?"

Gözlerimi deviriyorum ve ofluyorum. "Griffin senin en iyi arkadaşın olabilir. Ama bu yine de seni ilgilendirmez. Ve patronum olarak böyle şeyleri seninle paylaşmamalı."

İrkilmiyor bile, sadece dudaklarını aralıyor ve bir çırpıda cevap veriyor. "O . Ofise son geldiğimde annenle telefonda konuştuğunu duydum."

Ağzımı kapatıyorum ve kaşlarımı çatıyorum.

Meraklı göt.

Reed'i pek görmezdim. Los Angeles'ta yaşıyor, belediye başkan yardımcısı olarak çalışıyordu. Griffin'le konuşmak için aradığında telefonun diğer ucunda sadece onun sesini duyardım. Birlikte lüks, kibirli bir erkek okuluna gittiklerinden beri hayat boyu arkadaşlıklar.

Ama sonra telefon görüşmeleri, her biri bir öncekinden daha uzun süren ziyaretlere dönüştü. New York basını dokuz ay önce New York Belediye Başkanlığı'nda yaşanan ve bir önceki belediye başkanının istifa etmesiyle sonuçlanan büyük bir skandal üzerine aç sırtlanlar gibi çılgına döndüğünden beri Reed daha fazla ortalıkta.

Çok fazla.

Şimdi de New York'un bir sonraki Belediye Başkanı olmak için seçimlere katılıyor. Kazanırsa sonsuza kadar bu görevde kalacağı anlamına geliyor. Beni etkilediğinden değil. Griffin'i sürekli iş yerinde ziyarete gelmesi ve ben konsantre olmaya çalışırken ikisinin ofiste görüşmelerini duymam dışında. Bir de şu anda The Songbird'ün özel konutlar kulesinde bir çatı katında kalıyor olması gerçeği var. Griffin'in kız arkadaşı olan arkadaşım Maria'nın bir süre kapı komşusu olarak kaldığı bir çatı katı. Maria'nın her gece duvarlara o kadar çok vurulduğunu söylediği bir çatı katı ki, Reed Walker'ın depreme dayanıklılığını test etmeyi kişisel görevi olarak görüp görmediğini merak ediyorum. Sadece sismik aktiviteyi ölçmek için kendi *sik-ter* ölçeğini kullanıyordu.

"Harley?"

Gözlerimi kırpttırıyorum, hâlâ ona baktığımı ve onun da bir cevap beklediğini fark ediyorum.

"Akşamları ne yaptığım seni ilgilendirmez." Ona kaşlarımı çatıyorum. "Yodeling yapan rahibelerden oluşan bir gruba katılabilir ve tüplü dalış kıyafeti giyerken soprano çalışabilirim ve bu yine de seni ilgilendirmez."

Dudaklarını kıvrıyor ve yemin ederim ağzının köşesi seğiriyor.

"Öyle olabilir. Ama ne yod çalışıyordun ne de bir grup rahibeyle birlikteydin. Ve kesinlikle"-gözleri pembe elbisemin üzerinde geziniyor, sonra tekrar yüzüme dönüyor-"dalgıç kıyafeti giymiyordun. Ama yaptığın şey, seni bir otele götürüp bütün gece becermekten başka bir şey istemeyen bir pislik tarafından okşanmaktı... *Julia*."

Gözlerimi ona diktim. "Onunla gitmeyecektim." "Bunu biliyorum. Sen daha zevklisin."

"Ben-" Reed'in elinin tersiyle iltifat etmesi üzerine duruyorum. "Sadece iş."

Bakışlarımı tutuyor, sesi bir hırıltıyı ima ediyor. Sadece küçük bir tane. Boğazının arkasında titreşen minicik bir gümbürtü. "Bunu yapmandan hoşlanmıyorum."

"Bu sana bağlı değil, değil mi?" Uzun bir nefes veriyorum ve sorgulayan bakışlarını kırıp sokağa bakıyorum. Benim de bundan nefret ettiğimi ona itiraf edecek değilim. Rol yapmaktan, giyinip kuşanmaktan, sahte flörtlerden, gevşek, gezinen gözlerden, ellerden... ahlaktan nefret ediyorum.

Bir başka yalancı, aldatan adamla tanıştığım her yeni tuzakta, dışarıda kalbi kırık bir kadının daha olduğunu ve onun testi geçtiğini bildirmem için dua ettiğini bilmekten nefret ediyorum. Benimle flört etmediğini, numaramı istemediğini, beni öpmeye çalışmadığını ya da beni otele davet etmediğini. Onun farklı olduğunu.

Bu işi yaptığım iki yılı aşkın süredir tek bir kişi bile vefat etmedi.

Sanırım yapmazlar, değil mi? Bir eşi yakalamak için yüzlerce dolar ödemeye razı olacak noktaya gelmek

aldattıklarından ya da aldattıklarından oldukça eminsinizdir. İçgüdü ve sezgi hakkında çok şey söylenebilir.

Evet, bal tuzağının her kısmından nefret ediyorum. Para hariç.

Bunu yapmamın tek nedeni para. Songbird'deki işime mükemmel bir şekilde uyuyor. Bar işi ya da onun gibi bir şey yapabilirdim ama parası o kadar iyi olmazdı. Olanlar göz önüne alındığında, bu -hile yapanları yakalamak-sembolik bir şey gibi görünüyor. Bir tür intikam.

Tanıdık sıkışma tekrar göğsüme geri dönüyor ve Reed'in yoğun bakışlarına tekrar onu görmezden geliyorum. Geri adım atmayacağımı hissetmiş olmalı. Nedenlerimi anlamıyor ve ben de onu aydınlatmak değilim. Bu onu ilgilendirmez.

Kaşları düzleşirken bakışları kararıyor. "Eğer bu bana bağlı olsaydı-" "Değil."

Yüzümü incelemeye devam ediyor ve ben de meydan okurcasına çenemi kaldırıyorum.

"Doğru," diye homurdanıyor ve bu seferki *kesinlikle* bir hırıltı. "En azından seni eve bırakmama izin ver, *Julia*." Başını kaldırımın kenarında, daha önce içinden çıktığı pozisyonda bekleyen siyah şehir arabasına doğru eğiyor.

Arabaya baktım, sonra ona döndüm.

"Sorun değil. Ben de tam taksi çağıracaktım." Caddeye baktım. Manhattan'da her zaman olduğu gibi bir sürü taksi dolaşıyor ama hiçbirinin ışıkları yanmıyor. Hepsi dolu ve diğer yolculardan herhangi birinin aldatan, evli bir adamla randevusundan yeni çıkıp çıkmadığını merak ediyorum. Kaç tanesi az önce geçirdikleri harika gece için kendi kendine gülümsüyor ve aradıkları kişiyle tanıştıklarını düşünüyor? Özel biriyle. İstakozları. Çünkü istakozlar ömür boyu çiftleşir.

En azından bu adamların bana söylediklerinin saçmalıktan ibaret olduğunu ve duygusal bir bağ kurmadığımı biliyorum. Aldatmadan daha kötü bir şey var. Ve bu, bencil eylemleri nedeniyle aynı anda birden fazla insanın kalbini kıran bir aldatmadır. Sadece kendi ailesini değil, başkasının ailesini de yok eden bir aldatan.

"Geç oldu. Ve şu anda asla bir taksi bulamazsın." Reed yine düşüncelerimi böldü ve ona baktım. "Lütfen. Benimle gel. Eve sağ salım vardığını bilmek beni daha iyi hissettirir."

Ona merakla bakıyorum. "Görünüşe göre New York'u ele geçirme kampanyanız sırasında şehrin kadınlara karşı işlenen suçlarla ilgili istatistiklerini gerçekten okumuş olabilirsiniz."

"Diyelim ki öyle. Bu seni teklifimi kabul etmeye ikna eder mi?" Sesi hâlâ aynı yumuşak, derin tonda. Ancak şimdi, kızgınlığın kırılmış sesi yerini başka bir şeyin ipucuna bırakmış.

Kulağa eğlence gibi gelen bir şey. "Duruma göre değişir."

"Ne üzerine?" Cevabımı beklerken gözleri yüzümü tarıyor.

"Geceleri yabancı erkeklerin eve bırakma tekliflerini kabul eden kadınların başına gelenlerle ilgili istatistikleri de okuyup okumadığınıza dair."

Dudakları titriyor. "Bu gecenin yatmadan önce okunacak kitabı."

Ona küçük bir gülümseme veriyorum ve o da bana gülümsüyor. Ve bu kadar yakınken, ilk kez ne kadar güzel olduğunu fark ediyorum. Gözlerini aydınlatıyor ve her iki yanağında birer tane olmak üzere gamzelerini ortaya çıkarıyor ve eğer daha iyi bilmeseydim, muhtemelen dizlerimin bağı çözülür ve kıkırdamama neden olurdu. Bahse girerim Maria'nın Reed'in 'eğlendirdiğini' apartman duvarından duyduğu tüm kadınların başına gelen de budur.

Mantıklı. Politikacı. Erkek düşkünü. Görünüşe göre her şeyi ya da herkesi konuşarak halledebiliyor.

Reed Walker tam bir büyücü.

Tabii adınız Grant değilse. O zaman muhtemelen elinizde bir buz torbası ve yakında boşanacağınız karınıza doğru yalnız bir yolculuktur.

"İyi," diye hayıflanıyorum.

Benim için arka kapıyı açtığında geri çekiliyorum. Soğuk koltuğa kayarken, kolonyasını tekrar içime çekiyorum. Ondan başka hiç kimsede koklamadığım bir koku. Hem baharatlı hem de sıcak. Heyecan verici ama bir o kadar da sakinleştirici. Aynı anda hem vahşi bir macera hem de evin sığınağı gibi.

Eminim adını hatırlayamadığı bir sürü kadından biri ona almıştır.

Aylar önce Songbird'de bir hayır galası vardı. Reed geldi ve ben de diğer insanların yanı sıra o ve sevgilisiyle aynı masayı paylaşmak zorunda kaldım. Uzun, ceylan gibi bacakları ve dudakları vardı. Bütün gece selfie çekti. Reed'e takılabileceğimi düşündüm ve ondan beni tanıştırmasını istedim. Dibe vurdu. Bütün gece onunla oturmasına ve o ana kadar onunla her ne halt ediyorsa onu yapmasına rağmen adını hatırlayamadı, hatta en başta onu artı bir olarak davet etti. İçkisini adamın üzerine fırlatıp gitmesini beklemiyordum. Aslında sonrasında kendimi kötü hissettim. Griffin'i bir sonraki iş ziyaretinde Reed'e üzgün olduğumu söyledim. Ama umurunda değil gibiydi. *Hem de hiç.*

Belki de siyasette bu şekilde idare ediyorsunuzdur. Kalın bir deriniz vardır ve yolunuza devam edersiniz. Ya öyle ya da umurunda değildi çünkü muhtemelen onun yerine geçmekten mutluluk duyacak uzun bir kadın listesi vardı. Ona evine kadar eşlik etmekten mutlu olacak. Maria'nın bana söylediği ve asla unutmadığım bir şey var... Dairesinden gelen sesler.

Saf, filtrelenmemiş zevk. Gürültülü, sınır tanımayan, çiğ. Hepsi Reed Walker'a çok yakışıyor.

Reed yanımdaki koltuğa kaydı ve şoföre nereye gideceğini söylemek için öne doğru eğildi.

Arkasına yaslandığında geniş omuzları koltuğu dolduruyor. En azından kampanya resimleri asıldığında şehirde güzel görünecek. Sürekli gözlerinden geriye doğru taradığı dalgalı, koyu kahverengi saçları ve camı kesebilecek çene çizgisiyle, tanıdığım en yakışıklı adamlardan biri. Bunun bir anlamı olduğundan değil. Benim için bir erkek fahişesinden daha itici bir şey yoktur.

Tamam, bir hile. Kesinlikle bir hile. Çok daha kötü. Birden yüze kadar bir ölçekte, bir erkek fahişesi yüz olurdu. Ama bir dolandırıcı bir milyon olurdu. Ve sonra biraz.

Araba trafiğe çıkıyor ve ben onun altın sarısı bakışlarının yüzümün yan tarafında durduğunu fark ediyorum.

Ona baktım. "Bıraktığın için teşekkür ederim."

Boğazını temizliyor, dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Rica ederim... Harley."

İkinci Bölüm

Reed

"Saat 10'da PANEL İLE SORULAR, öğlen Vogue dergisi ile röportaj. Bu bizi saat 1'de öğle yemeğine götürüyor. Sonra öğleden sonra merkeze döneceğiz. Yarın televizyonda yayınlanacak sunum için sıralamayı gözden geçirmemiz gerekiyor."

Kampanya yöneticim Stuart dosyasına notlar alırken "Hm, evet, iyi," diye mırıldanıyorum.

Öğleden sonraları derme çatma kampanya ofisimizde oturup konuşmalar, politikalar vs. üzerinde çalışıyorduk. Ekibin geri kalanı sokaklarda anketler yapıyor, insanlarla konuşuyor, New Yorkluların yeni belediye başkanlarından ne görmek istediklerini öğrenmeye çalışıyor. Bu sabah onlarla birlikteydim, sonra Stuart ve ben rakamları hesaplamak, okumak ve hazırlanmak için buraya döndük.

Dışarıda, toplum içinde, gerçekten önemli olan yerde olmayı tercih ederim.

"Canlan Walker. Elimizde bu var. Panterle birlikte çalışıyorsun.

Sen." Stuart kendini takdir etmek için yaptığı garip bir hareketle parmaklarını havada şıklatıyor ve ben de bunu yapmasına izin veriyorum çünkü açıkçası o bu civardaki en yetenekli kampanya yöneticisi. Rakipsiz.

Ve o bunu biliyor.

Kendisini panter olarak tanımlamasına homurdanıyorum.

"Bu vahşı kediyi evcilleştiremezsin Walker. Buna inansen iyi edersin."

"Sen bir kediciksin Stu. Bunu biliyorum. Sen de biliyorsun. Tüm dünya biliyor."

"Siktir git. Dikkatli olmazsan fotoğrafçının kampanya çekimleri için kışını her şekilde çirkin göstermesini sağlarım."

Bana sırtıttığında gülüyorum, sonra gözlüklerimi çıkarıp okumakta olduğum şehir politikaları yığınının üstüne bırakıyorum. Cinsiyete bağlı suç istatistikleri bunların başında geliyor. Bu beni Harley'nin, onu o pisliğin elleri üzerindeyken bulduğum geceki yorumuna geri götürüyor. Yumruklarımı sıktım, parmak eklemlerimi kırdım.

Stuart kalemini çenesine vurmadan önce bazı evrakları gözden geçiriyor.

"Temel hedeflerinizin üzerinden tekrar geçmeli, seçmenleri gerçekten etkilemeliyiz. Olabildiğince farklı demografik gruplara hitap etmek istiyoruz: aileler, çalışan ebeveynler, bekar erkekler, kadınlar, emekliler, Marge ve Homer Simpson. Adını siz koyun, biz onları istiyoruz. Bu nedenle, daha büyük seçmen gruplarının bazılarını kapsayacak birkaç ana alana odaklanmamız gerektiğini düşünüyorum."

Stuart işini bilir. Onu önceki adaylarla çalışırken gördüm. Olayları halının altına süpürdü, kurşunları atlattı ve rakiplere falsolu toplar attı. Kazanmak için ne gerekiyorsa. Acımasız, ama hala dürüstlük duygusu . Onun en çok saygı duyduğum yönü de bu. İş hallediyor. Ama bunu doğru şekilde yapıyor.

Çoğunlukla.

O hesaba katılması gereken bir güç. Özellikle de New York sahnesinde. Onu daha önce Los Angeles'ta yaşarken tanımıştım. Bazı ulusal konferanslarda hararetli tartışmalarımız oldu. Sanırım gizliden gizliye onunla çalışmaktan

Kampanya yöneticim olmaya evet dediğinde nasılsam bu kampanyada da öyleydim.

Personelin geri kalanıyla birlikte biz rüya takımımız.

New York Belediye Başkanı, işte geliyorum.

"Şu anda kimi beceriyorsun?"

"Affedersiniz?" Açık sözlülüğü karşısında kekeliyorum. Başparmağımı ve parmağımı, geceleri metroda, sokakta yürürken, kendi evlerinde saldırıya uğrayan kadınlarla ilgili sayfalar dolusu istatistiğin anısını ovuşturduğum göz çukurlarımdan çekip ona bakıyorum.

"Düzüşmek mi?" Yazdığı nottan başını kaldırıp bakıyor. "Sikini biliyorsun-"

"Evet, , Tanrım. Bunun ne alakası var?"

Ama neden sorduğunu biliyorum. Bunun her ilgisi var. Belediye başkanlığına adaylığımı koyarken, özel hayatım da dahil olmak üzere benimle ilgili her şey -özellikle de özel hayatım- dünya basınının kapsamlı incelemesine tabi olacak. O sevimli akbabalar bir kemiğin üzerindeki eti kuruyana kadar koparacaklar. Yaratığın hala nefes alıp almadığına bakılmaksızın. Hepsi iyi bir hikaye uğruna. Bir süre önce Griffin'in başına gelenlerden sonra nasıl olabileceklerini çok iyi biliyorum.

"A' ile mi başlıyor?" "Ne?"

Büyük ahşap masanın üstünden ona bakarken kaşlarım çatılıyor. Böyle harika bir yer bulduğumuz için şanslıyız. Şehir manzaralı, şehir merkezinin kalbinde, yapacağımız tüm basın toplantıları ve tanıtımlar için kullanışlı. Ayrıca, rakibim Harry Ellston'ın -aynı rol için yarışıyor olmama rağmen iyi bir ilişkim var- eski et paketleme bölgesinde bir ofis tuttuğunu bilmek beni çok mutlu ediyor.

kullanılmayan dildo fabrikası. Onu her gördüğümde ofisine girmek için arka girişi kullanıp kullanmadığıyla ilgili şaka yapıyorum. Bunu her söylediğimde beni kışımın üstüne devirmek istiyormuş gibi görünüyor.

Stuart kalemini yere atar ve kollarını kavuşturarak sandalyesinde geriye yaslanır. "Adının tek bir hecesi bile bir başlangıç olurdu." Bıkkın bir halde iç çekti. "Ne düşünüyordum ki? Muhtemelen adını bile bilmiyorsunuz ya da birden fazla kişi vardı. Bir basın felaketini üstlendim. olur," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

"Seni duyabiliyorum." Masanın üzerinde öne doğru eğilirken dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Güzel. Yapmalısın. O zaman seni göreve getirdiğimizde nasıl büyük bir ikramiyeyi hak ettiğimi anlayacaksın." Pencereden dışarı bakıyor, derin düşüncelere dalıyor, sonra aniden koltuğunda öne doğru sıçırıyor. "Pekâlâ. Sana bir kız arkadaş bulmalıyız. Her zamanki özenti model ya da aktrislerden değil. Zeki, 'normal' bir işi olan biri. Oh, belki bir de köpek. İnsanlar köpeklerle ilişki yaşayan erkeklere bayılır. Yani, bir bebek ideal olurdu, çünkü sizi ailelere en yakın hale getirirdi, ama bunun için zamanımız yok. O yüzden bir köpek işe yarar."

"Kampanya için gösteriş yapmak amacıyla bir köpek almayacağım."

Stuart bana, inanılmaz derecede aptal birine inanılmaz derecede basit bir şeyi açıklamaya çalışan birinin bıkkınlığıyla bakıyor.

"Sonra sende kalabilir. Ben zalim değilim."

Central Park'ta, bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda köpeğimi gezdirirken ve bok toplarkenki görüntülerim aklıma geliyor. Hayır, teşekkür ederim.

"Köpek yok," diye bağırdım.

"Peki." İç geçiriyor ve tekrar koltuğuna gömülüyor. "Ama kız arkadaşına bir itiraz duymadım. Bu bir zorunluluk. Peki... bir fikrin var mı?"

"Şu anda ciddi biriyle görüşmüyorum." En son ne zaman 'eğlendiğimi' hatırlayarak koltuğumda kayıyorum. Songbird'deki hayır galasından önceki geceydi. Dokuz ay önceydi.

Dokuz lanet ay.

Taşaklarımın nasıl olup da maviye dönüp düşmediğinden emin değilim. Ya öyle ya da elim sürtünmeden dolayı kemiğe kadar aşınmadı.

Ne olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim o geceden beri kendimi... daha doğrusu adını hatırlayamadığım biriyle takılıyormuş gibi hissetmediğim. İsimlerini unuttuğumdan değil. Sadece ilk etapta onları işleme zahmetine girmiyorum. Belki de kız kardeşim Riley'nin bana sürekli yapmam gerektiğini söylediği gibi sonunda büyüyorum çünkü anlamsız seks sadece anlamsız hissettiriyor.

"Sorun değil." Stuart cep telefonunu eline alır ve karıştırmaya başlar. "Bu halledilebilir. Eskort ajansı işleten bir kadın tanıyorum. Çok ihtiyatlıdır, bu-"

"Hayır!"

Sesimdeki güç Stuart'ın telefonunu masaya düşürmesine neden oldu. Derin bir nefes alıyor ve ellerini dosyasının üzerinde birleştiriyor. "Pekala,

Bay Ukala. Daha iyi bir fikrin varsa, dinliyorum. Sadece Halk için gerçek *görünün*, hepsi bu. Hayatınızın aşkı ya da ücretli bir çalışan olması umurumda değil. Sadece gerçekçi *görünmeli*. Halkın seveceği biri. İnandırıcı görünmesini sağlayabileceğiniz biri. Halkın karşısına birlikte çıkmalısınız. Ciddi görünmelisiniz. Gerçekçi olması için onu senin dairene taşıyabiliriz. Kapalı kapılar ardında ne yapacağınız size kalmış. Benim bilmeme gerek yok. Bilmek *istemiyorum*, tamam mı?" Yüzüme bir kez baktı ve avuçlarını sonuna kadar açarak

devam ediyor. "Bakın, bu sadece oyunun oynanış şekli. Rakiplerinizin de aynı şeyleri yapacağını biliyorsunuz. Sadece daha kötüsünü."

"Evet, biliyorum," diye homurdanıyorum. Köşeye sıkıştırılıyorum. Sahte, göstermelik bir şey. Ama bu kazanmamız için en iyi şansımız anlamına geliyorsa, o zaman-

Stuart dudaklarını birbirine bastırıp başını yana eğmeden önce, "Zaten bu senin hatan," diyor.

"Bunu nasıl anladın?"

"Son birkaç yılını hareket eden her kadını becererek geçirmeseydin, kontrol etmemiz gereken bu kadar çok hasar sınırlaması olmazdı." Gözleri gergin omuzlarıma inerken derin bir nefes veriyor. "Bak. Hepimiz bir noktada bunu yaptık, gerçi böyle devam edersen imajın için iyi olmayacak. Ama... eğer şu anda ciddi bir yatılı kız arkadaşın varsa... işte bununla çalışabilirim. Bunu modern bir peri masalı romantizmine dönüştürebilirim. Aşk tüm yanlış yerlerde arayan, duygusal olarak bastırılmış vahşi sonunda hayallerinin kadınıyla tanışır ve sıırıslıkam aşık olur. Son, geldiğiniz için çok teşekkürler, işte çıkış, bahşışler minnetle kabul edilir."

Alkış bekler gibi bana bakıyor, sonra kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor, notlarını toplarken gözlerini deviriyor.

"İyi bir uyku çek, Reed. Ve yarın bana yeni Bayan Walker'ın kim olacağını söyle."

Geçerken omzuma vurdu. "Anladın mı?"

"Tamam," diyerek parmaklarımı çıtlatıyorum ve pencereden Manhattan silüetine bakıyorum.

Yalnız kaldığımda, hayal kırıklığına uğramış bir inilti çıkarıyorum. O haklı. Haklı olduğunu biliyorum. New York'un bir sonraki belediye başkanı olmak istiyorsam, bunu yapmalıyım. Kampanyaya yardımı olur. Sonra da şehre yardım edebilirim. Kulağa aptalca ve romantik geliyor,

Ama siyasete kişisel kazanç ya da ego için girmedim. Bunu yaptım çünkü insanların hayatlarında gerçekten bir fark yaratmak istiyorum. Nasıl çalıştıklarında. Boş zamanlarını aileleriyle nasıl geçirebilecekleri konusunda. Çocuklarını nasıl eğittiklerinde. Sağlık hizmetlerinde. Güvenlikleri için.

Her şeye.

Oraya varmak için en iyi şansa sahip olmak için önce yalan söylemem ve kandırmam gerektiği fikri... şey, berbat bir şey. Dürüst olmak gerekirse, bok gibi. Ama siyaset böyle bir şey.

Ve amaç aracı haklı çıkarır. Küçük bir beyaz yalan kimseye zarar vermez. Burada yaşayan insanlara fayda sağlayacak değişiklikler yapabileceğim anlamına geliyorsa, buna değer. Buna şüphe yok.

Ama geriye bir soru kaldı. Bayan

Walker'ı kim oynayacak?

Asansör en üst kata vardığımı haber veriyor. Şık ve modern koridora çıkıyorum. Songbird'ün geri kalanı klasik Fransız Rönesans tarzında; pembeler, kremler ve altın rengi. Gösterişli ve zengin. Ama Griffin'in ofisinin bulunduğu üst katta bambaşka bir dünya var. Tamamen cam, krom ve minimalizm.

Ana resepsiyon masasının önünden geçerken Griffin'in otel yönetim müdürü resepsiyonistle konuşurken onu selamlıyorum. Buraya o kadar sık geliyorum ki artık kimse Griffin'e geldiğimi haber vermiyor... yani Harley hariç. Bugün, her zamanki gibi, 'beni göremeyecek kadar meşgul' olup olmadığını kontrol edene kadar beni kapısının dışındaki masasının yanındaki bekleme alanına oturtuyor. Yemin ederim benimle dalga geçiyor. Ama oturup pembeye hayranlıkla bakarken

kalem etek, beyaz bluz ve pembe topuklu ayakkabı giymiş, beklemek umurumda bile değil.

Griffin için çalışmaya ilk geldiğinde onunla ilk tanışmamızı hatırlıyorum. Gözleri merak doluydu, sanki Dorothy'ydi ve Zümrüt Şehri'ne yeni adım atmıştı. Büyük, kötü şehirdeki tipik küçük kasaba kızı. O zamanlar daha masumdu ama asla saf değildi. Kız gibi bir çekiciliği var. Belki de sesinin hafif ve nefesli oluşundan, her ergen çocuğun -ve yetişkin bir erkeğin-fantezisi gibi. Bazı kelimeleri söylerken sesi mırıldanıyormuş gibi çıkıyor. Daha önce de konuşurken "sık" kelimesini kullanmasını sağlamaya çalışmışım. Tavuklar, horozlar ve onları evcil hayvan olarak besleyen insanlar hakkında her türlü saçmalıktan bahsediyordu. Ama çabalarım boşa gitti. Muhtemelen en iyisi de bu aslında. Bu kelimenin onun pembe dudaklarından çıktığını duyarsam toplum içinde kendimi uygun bir terbiye seviyesinde tutabileceğimden emin değilim.

Bilgisayarında çalışırken ona bakıyorum, az önce yazdığı şeyi tekrar okurken alt dudağını dişlerinin arasına çekmiş. Belki de ona bu tatlılığı veren saçlarıdır. Açık sarı, doğal bir sarı. Tanıdığım hiçbir kadına benzemiyor. Ve bir sürü sarışınla tanıştım. Ama onunki sadece... farklı. Her neyse, bu ve omuzlarına düşerken hafifçe kıvrılması...

Güzel olduğunu inkar edemem.

Ve bunu onunla ilk tanıştığımda fark ettim.

Ama aynı zamanda Griffin'in asistanı. Görünüşe göre şimdiye kadar sahip olduğu en iyisi. Onunla ilk tanıştığımda, bana kesin bir dille 'fikirler' almamı, eğer çuvallarsam en değerli çalışanlarından birini kaybedebileceğimi söyledi.

O zamanlar Los Angeles'ta yaşıyordum ve yılda sadece birkaç kez ziyaret ediyordum. Bu da aklıma tüm fikirleri suya düşürdü. Muhtemelen en iyisi buydu,

Çünkü Tanrı bilir benim olsaydı ona neler yapardım, onu nasıl mahvederdim... nasıl-

"Şu anda görüşmesi kapalı." Harley önce Griffin'inkine bağlı olan masa telefonunun ekranına, sonra da bana bakıyor. "İstersen içeri girebilirsin. Ama yarım saat içinde başka bir toplantısı var. O yüzden lütfen onu konuşturmayın."

"Not edildi."

Ayağa kalkıyorum ve masasına yaklaşırken bir elimle ceketimin üst düğmesini . Masanın hizasına geldiğimde duruyorum ve ona bakıyorum.

"Nasılsın? Perşembeden beri mi?"

Bana bakarken omuzları sertleşiyor, kaşları çatılıyor. "Perşembe mi?"

"Adam. Kolun. Onun eli." Bakışlarını tutarken kaşlarımı kaldırıyorum.

"Oh." Başını sallıyor ve ekranına bakıyor. "Bu bir şey değildi."

"Tekrarlamaya niyetli olduğun bir şey yok mu?" Sesimi düz ve sakın tutmaya çalışıyorum. Ama onun dışarı çıkıp bu piçlerle buluşması düşüncesi kanımı kaynatıyor. Belki de diğer kadınlara hizmet ettiğini falan düşünüyordur. Ya da bana söylediği gibi kira için paraya gerçekten ihtiyacı vardır. Her iki durumda da, bunu tekrar yapması ve bir dahaki sefere daha kötü birini bulması fikrinin cehennemi serbest bırakma isteği uyandırdığını biliyorum.

"Bunun seninle tam olarak ne ilgisi var Reed?" Mavi gözlerini tekrar bana dikmeden önce sıkılmış gibi iç geçiriyor. Onu kollarımın arasına aldığımı hayal ediyorum ve- "Kesinlikle. Hiçbir şey," diyor ben cevap vermeyince.

"Ne kadar?" Beynim ne dediğimi algılamadan önce ağzımdan kaçıyor. "Ne için?" Yazmayı bıraktı.

"Bir tuzak. Her birinden ne kadar kazanıyorsunuz?"

"yüz dolar," diye cevap veriyor hiç vakit kaybetmeden. "Yedi mi?"

Kaşları çatılır.

"Bu çok yetenek gerektiren bir iş. Bu sadece dekolte bir elbiseyle ortaya çıkmak değil, biliyorsunuz. Doğru soruları sormam, kanıt toplamam ve gizliliğimi korumam gerekiyor. Ve aslında *hiçbir* şey olmuyor."

Hay sikeyim. Yedi yüz mü? Gerçekten mi?

Ajans her şeyi yanlış anlamış. Harley gibi bir afetin onlar için çalışması için çok daha fazla ücret almaları gerekir.

"Ve bunu ayda iki ya da üç kez mi yapıyorsunuz?"

"Bu konuda." Ben kafamda hesap yaparken o gözlerini bana diyor. "Yani ayda iki bin dolar mı? Griffin'in sana ödediğinin üstüne Burada mı?"

Gözleri daha da kısıılırken dudaklarını yuvarlıyor. "Evet. Ve sen sormadan söyleyeyim, Griffin artık bunu biliyor. Ama Songbird'ü ve buradaki işimi etkilemediğini varsayarsak, özel zamanlarımda ne yaptığımı karışmıyor. Bazı insanlar kadar meraklı değil."

Ağzımın kenarları seğiriyor.

"Sen buna meraklı olmak diyorsun. Ben buna ilgili bir arkadaş olmak diyorum."

"Biz arkadaşız, değil mi?" Kollarını kavuşturuyor ve gözleri yüzümde gezinirken mükemmel pembe dudaklarının köşesinin de seğirdiğinden eminim.

Onunla sevişirken gülümsememi gizleyerek derin bir nefes alıyorum. "Griffin'i kastediyorum. İhtiyacı olan son şey, bir ajans adına çalıştığını öğrendiğinde seninle yüzleşmek için buraya gelen mağdur bir adam."

Bana gözlerini devirerek homurdanıyor. "Böyle bir şey ."

"Olabilir."

"Olmayacak."

"Olabilir."

"Olmayacak."

İç geçiriyor, gözleri hâlâ benimkilere sabitlenmiş. "Eğer onu şimdi yakalamazsan onunla kaçıracaksın."

Ona bakarken ellerimi kalçalarımın koyuyorum.

"Peki, senin kararın-" diyor bilgisayarına geri dönerken. "Üç bin."

"Pardon?"

Dikkati tekrar bana yöneliyor ve ben durduramadan kelimeler dökülüyor.

"Kız arkadaşım olmak için ayda üç bin dolar." "Ne?"

Gözleri büyürken ve ağzı mükemmel bir 'O' şeklini alırken tüm dikkati bende.

"Kampanya menajerim bunun kamuoyunun beni daha iyi görmesine ve kampanyaya yardımcı olacağını söylüyor."

"Belediye başkanı seçilme şansın artsın diye herkesin içinde kız arkadaşınmışım gibi davranmamı mı istiyorsun?" Bana bakmaya devam ederken kaşlarını kaldırıyor.

Düzenli bir işi olan ve inandırıcı birini seçmemizi söyledi. Harley'nin gündüz işi düzenli, akşamki olmasa bile. Ve şimdi onun bir rol oynayabileceğini biliyorum. O mükemmel. Ayrıca, bu onu iç çamaşırlarına girmeye çalışan evli sürüngenlerden uzak tutacak. Bunu neden daha önce düşünmediğimi bilmiyorum.

"Evet, aynen öyle."

Bana sanki az önce pantolonumu indirmişim ve yere işemişim gibi bakıyor.

"Ayda üç bin dolara mı?"

"Evet."

"Hayır."

Avuçlarımı masasının üzerine koyup daha da yaklaşıyorum. "Ne demek hayır?"

Tuzak kurarak kazandığınızdan daha fazla. Ve çok daha güvenli."

"Gerçekten mi? Seninle daha mı güvenli? Unutma, Maria benim arkadaşım ve senin komşun olarak çok ilginç zamanlar geçirdi." Sırıttıyor.

Gözlerimi sıkıca kapatıp nefes alıyorum. Ne yazık ki aylar önce yan dairemin artık boş olmadığını bilmiyordum. Aksi takdirde gürültüyü azaltırdım. Şey... muhtemelen hayır, ama en azından misafirleri ne zaman geri getireceğim konusunda daha dikkatli olurdum. Neyse ki Griffin'in nişanlısı Maria ile artık çok iyi anlaşıyoruz. Bazı insanların aksine o geçmişimi bana karşı kullanmıyor.

"Hepimizin bir geçmişi var. Onun içinde yaşamak zorunda değiliz."

Bu onun yüzündeki gülümsemeyi siliyor ve gözlerimi ararken ifadesi daha ciddi bir hal alıyor. Olduğum yerde kalıyorum, ona doğru eğilerek geri adım atmayı reddediyorum.

"Tam olarak ne gerektiriyor?"

Dudaklarımdaki küçük gülümsemenin tam bir sırıtışa dönüşmesini engelliyorum.

Daha fazla soru soruyor, da düşündüğü anlamına geliyor.

"Etkinliklere, akşam yemeklerine gitmek, halkın karşısına çıkmak. Cinsiyet eşitliği ve güvenlik politikalarım üzerinde çalışmama yardımcı olmak."

Kaşları kalkıyor ve bana tekrar sırıtıyor. O kadar yakınım ki, kusursuz teninin altında boynunda çırpınan nabzını görebiliyorum.

"Ben ciddiym. Birlikte koştüğüm ilk beş politikadan biri," diyorum atışı izlerken.

Cevabım yüzündeki sırıtışın tekrar düşmesine neden oldu.

"Dört."

"Dört mü?" Soruyorum.

"Dört bin." Başını yana eğip beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Sürekli hareket etmek benim açımdan çok fazla çalışma gerektirecek. Bir tuzak gibi sadece bir akşam değil. Haftanın yedi günü, günde birkaç saatten bahsediyoruz. Ve sanırım bu, anlaşmamız varken başka insanlarla çıkamayacağım anlamına geliyor?"

"Kesinlikle olmaz." Ellerimi masasının yüzeyine sertçe bastırıyorum, parmak eklemlerimi umutsuzca kırmak istiyorum.

"Yani bunu yapabileceğim zaman kaybı var..." Sanki başka bir şey düşünüyormuş gibi boşluğa bakıyor. "Ve eğer başka kimseyi görmeme izin verilmiyorsa, o zaman varsayıyorum ki-"

"Kimseyle görüşmeyeceğim," diye çıktım.

Dudaklarını büzerek beni tekrar inceliyor. "Bunu zor bulmayacak mısın?"

Tanrı aşkına.

"Hayır. Sadece sana ihtiyacım var."

Sözlerim üzerine kaşları kalktı.

"Bakın, bu yatılı bir pozisyon. Basın bunun ciddi olduğunu düşünürse daha gerçekçi olur. Önümüzde birkaç etkinlik olacak ve insanlar bize birbirimiz ve nasıl tanıştığımız hakkında sorular soracaklar."

"Ve bana ihtiyacın var?" "Evet."

"Özellikle ben mi?"

Mavi gözlerine bakıyorum, biraz daha yaklaşıyorum. "zaten tanıyoruz, bu yüzden daha inandırıcı olacak."

"Anlıyorum." Bakışlarımı tutuyor ve gözlerinin ardında işleyen düşünceleri neredeyse görebiliyorum.

Nefesimi tutuyorum. Bu çok fazla. Benimle aynı dairede kalmayı asla kabul etmeyecek, çatı katında dört yatak odası ve

üç banyo-

"Tamam," diyor usulca.

Boğazıma kaçan şaşkın öksürüğü gizlemek için boğazımı temizliyorum.

"Gerçekten mi? Doğru ya. Güzel. Anlaştık."

Ayağa kalkıyor ve elini uzatıyor. Narin parmaklarını elime alıp sıkarken gözleri benimkileri tutmaya devam ediyor.

"Reed?"

"Harley?"

"Ne zaman başlayacağım?"

Gülümsemem büyürken elini elimde tutuyorum. Griffin'e yetişir yetişmez Stuart'ı aramam gerekiyor.

Ve ona Bayan Walker'ı bulduğumu söyle.

Üçüncü Bölüm

Harley

Telefon ekranımdaki rakun arka ayakları üzerinde duran bir heykel gibi donup kalırken derin bir kahkaha atıyorum.

"Bayan. Dikkatiniz dağıldı mı? Bu eşyalar kendiliğinden toparlanmayacak," diye sesleniyor Suze oturma odasının karşısından, televizyon izlerken kanepenin üzerinde tutmaktan hoşlandığım en sevdiğim battaniyemi katlıyor.

"Pekâlâ." Gözlerimi telefonumdaki videodan ayırıp kanepeye bırakırken gülüyorum.

"Bunu sen mi paketlemek istedin?" Maria, onlar toplanmama yardım etmek için gelmeden önce tezgahın üzerine koyduğum tembel hayvan kupamı kaldırıyor.

"Evet. Ona ihtiyacım var. Bu benim özel kupam."

"Seni bundan içerken hiç görmedim." Suze burnunu kırıştırarak, pembe pijamalı çizgi tembel hayvanı incelerken yüzünde şaşkın bir ifadeyle onu tutan Maria'ya bakıyor.

". Bu benim *özel* kupam... biliyor musun?"

Boş yüzlerine bakıyorum ve bir iç çekiyorum. "Adet kabımı sterilize ettiğim kap bu."

Suze'un kaşları havaya kalkar ve Maria kupayı dikkatlice bir kâğıt mendile sararak bir kutuya yerleştirir.

"Ne? Yapılması gerek. Bardak bulaşık makinesine girecek değil ya." "Ben bir şey demedim." Suze ellerini kaldırdı.

"Hayır, sadece sana hiç içki verilip verilmediğini merak ediyordun." Maria gülüyor.

"Aynen öyle." Suze başıyla onu işaret ediyor.

"İkinizin de yok, tamam mı? Tembellik hayattaki sebebini biliyor ve bu içecek için değil," diyorum pijamalarımı dikkatlice katlayıp yerdeki açık kutuya koyarken.

"Bu kadar yakın yaşayacağınız için gerçekten çok mutluyum." Maria gülümsüyor.

O ve Griffin, The Songbird özel konutlarının en üst katındaki çatı katında yaşıyor. Muhteşem bir çatı bahçesi ve helikopter pisti ile tüm kat kendilerine ait. Ancak Griffin'in milyarder zenginliğine ve Maria'nın gelişen spa malzemeleri işine rağmen, o çok alçakgönüllü. New York'a taşındığında çok mutlu olmuştum. O ana kadar sadece Suze ve Will ile yakın arkadaşım. Şikayet ettiğimden değil, harikalar. Ama başka bir arkadaş edinmek çok güzel, tam olarak uyduğunuz biri. Özellikle de Will kalbinin sesini dinleyip erkek arkadaşı Fraser ile Paris'e taşındıktan sonra.

"Biliyorum," dedim. "İşe gitmeden önce seninle kahvaltıya gelebileceğim. Birlikte akşam yemeği yiyebilir ve senin evinde film izleyebiliriz. Asansörde pijamalarımı giyebilirim!" Her şeyi kafamda planlarken sırtıyorum.

"Peki ya Reed?" Suze soruyor.

"Peki ya o?" Bavulun kapağını kapatıp fermuarını çekiyorum.

"'Kız arkadaşı' mümkün olduğunca apartman dışındayken o ne yapıyor olacak?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyorum. "Genelde her ne yapıyorsa... bunun dışında," diye ekliyorum ikisinin de birbirine baktığını görünce. "Onunla evcilik oynadığım sürece kimseyle görüşmeyeceğini söyledi. Aynı şey benim için de geçerli. Gerçek gibi görünmeli."

"Okaaay," diyor Suze, sesi hiç de ikna olmuş gibi çıkmıyor. Kocasını onu sekreteriyle aldattığından beri erkeklerin davranışları konusunda muhtemelen benden daha bıkkın. Bu şekilde tanıştık. Kocasının kendisini aldattığından şüpheleniyordu ama bunu kabul etmesi için sağlam kanıtlara ihtiyacı vardı, bu yüzden beni gönderen ajansla temasa geçti.

Kanıt toplamak için çantamda gizli bir kamera var. Tuzaktan sonra müşteriyi görüntüleri izlemesi için merkez ofise davet ediyorlar. Suze bu kısmı görmezden geldi. Görüntüleri bizzat görmesi gerekiyordu, bu yüzden iki çocuğunun eski babası Curt ile tanıştığım bara saklandı. Daha sonra bana yaklaştı ve çok güzel bir gece geçirdik. Saatlerce konuştuk, güldük ve dans ettik. O zamandan beri arkadaşız.

"Kariyeri buna bağlıysa Reed'in bile bunu pantolonunun içinde tutabileceğinden eminim," diye mırıldanıyorum odada kaçırmış olabileceğim bir şey var mı diye etrafa bakarken. Dairemi The Songbird'ün temizlik ekibinden tatlı bir kıza kiraya vereceğim. Kız arkadaşından yeni ayrılmış ve kalmak için hızlı ve kısa süreli bir yere ihtiyacı varmış. Bu, mobilyalarımı, kitaplarımı ve bunun gibi şeyleri geride bırakabileceğim ve sadece temel ihtiyaçlarımı alabileceğim anlamına geliyor.

"Evet. İş söz konusu olduğunda kendini çok adar. Griffin büyürken tutkuyla bağlı olduğu tek şeyin bu olduğunu söyledi."

Terliklerimi almak için yatak odasına geçerken Maria'ya, "Onu insan gibi göstermeye çalışma," diyorum.

"Onun aslında insan olduğundan oldukça eminim." Ben ana yaşam ve mutfak alanına geri ona kaşlarını çatarken Maria kıkırdıyor.

Suze, Maria'ya bakarak, "Eğer değilse, insanların okuduğu o inanılmaz ikiz penisleri olan oynak uzaylılardan biri olmalı," diye ekliyor. "Eğer duvarın arkasından duyduğun sesler bir şey ifade ediyorsa."

Çantamın fermuarını açıp terliklerimi içine sıkıştırırken kendi kendime homurdanıyorum. Reed'in cinsel kaçamakları geçmişte kız kıza buluşmalarımızda eğlence kaynağı olmuş olsa da, şu anda bunları tekrar dinleyecek havada değilim.

Öngörülebilir bir gelecek için onunla yaşamak üzereyken değil.

"İkiz penis ya da değil, o hala..." Doğru kelimeleri arıyorum.

"Sıcak mı?" Suze teklif ediyor.

"İşinde harika mı?" Maria karşı çıkıyor.

"Kadınların neden evlenmemeyi ve bunun yerine bir evcil hayvan edinmeyi seçtiklerine dair yürüyen bir reklam panosu" diye hayıflanıyorum.

Yani, o çok saçma. Belki Maria'nın dediği gibi işinde iyidir. Ama bu onun bir su birikintisi kadar sığ olduğu gerçeğini değiştirmez. Bildiğim kadarıyla, bırakın ciddi bir kız arkadaşı olmasını, aynı kadınla bir hafta sonundan fazlasını bile geçirmedi.

"Hey, evlilik konusunda seninle tartışmayacağım." Suze iç çeker, sonra Maria'ya bakar. "Sen o nefis erkeğinle Maria. Kulaklarını tıka ve beni dinleme. Griffin, şey... Griffin. Ve açıkçası, dışarıda hâlâ düzgün erkekler olduğuna dair bana umut veriyor."

Suze'a doğru yürüyorum ve kolumu ona doluyorum. Ben diğer kolumu uzatırken Maria da bize katılmaya geliyor.

"Dışarıda düzgün erkekler de var. Aldatmayanlar. Ve kibrit çöpünü andıracak kadar çentikli bir yatak direği olmayanlar," diye ekliyorum.

ağız, şüphesiz Reed'i savunmak için. "Griffin ve ağabeyim Brett gibi olanlar. Onlar sadece var olarak bile erkek nüfusunun geri kalanına örnek oluyorlar."

Her kelimesinde ciddiym. Bal yakalama işi bana insanların çirkin taraflarını gösterse de, içten içe hala Disney izleyerek büyüyen ve gerçek aşka inanan o küçük kızın hayallerine tutunuyorum. Sanırım kardeşim Brett olmasaydı ve onun ne kadar özverili olduğunu bilmeseydim, buna inanmazdım. Benim ve kız kardeşim Rose için her şeyini verirdi. Gerçekten her şeyi. Kendi hayatını bile. Kendimi bildim bileli hep böyleydi. Belki de en büyük olmanın getirdiği bir şeydir.

Küçük daireme bakıyorum ve gülümsüyorum. Neredeyse bütün eşyalarımızı topladık.

"Erkeklerden bahsetmişken, işimiz bitmek üzere olduğuna göre bizim için mükemmel olanları buldum." Dondurucuya doğru yürüyorum ve sırtarak üç kutu çıkarıyorum. "Ben ve Jerry'ye içelim."

"Ne yapıyorsun?" Reed kaşlarını çatarak bana bakıyor, ben omzumun üzerinden koridorun karşısındaki ona bakarken kafasını bir yana eğiyor.

"Ne yapıyormuşum gibi görünüyor? Bruce'u buduyorum."

Dikkatimi tekrar girişteki masanın üzerinde gururla duran Bonsai ağacıma veriyorum. Reed burayı cüzdanını ve anahtar kartını koymak için kullanıyordu ama böyle bir yer, çatı katına girdiğinizde gördüğünüz ilk şey, özel bir şeyi hak ediyor.

Bruce'u hak ediyor.

"Bruce mu? Adını sen mi koydun?" Reed bana doğru yürüyor, kolonyasının sihirli iksirini de yanında getiriyor.

"Lütfen Bruce'un alanına negatif enerji getirmeyin," diye cevap veriyorum, iyi bir kesim yapmak için yaklaşıp bir çift tırnak makasıyla kahverengileşen bir yaprağı nazikçe koparıırken.

"Bunun bir ağaç olduğunu biliyorsun, değil mi?" Reed yanıma eğiliyor, ben dikkatlice bir yaprak daha koparıırken gözleri Bruce'un üzerinde.

"İnsanların bir bitkiye zorbalık edip diğerine nazik davrandığı deneyleri görmediniz mi? Nazik davrandıkları bitki büyüyor, ama zorbalığa uğrayan üzgün ve kahverengi oluyor ve soluyor." O zorbalığa uğrayan bitkiyi internet klibinde görmenin beni ne kadar üzdüğünü hatırlarken alt dudağımı çiğniyorum.

"CNN'deki o bölümü kaçırmış olmalıyım." Sesine eğlence karışıyor. "Her neyse, bir bitkiye tam olarak nasıl zorbalık yaparsınız?"

"Bilirsin, ona kötü şeyler söyle ve kaba ol." Sprey şişemi elime aldım ve Bruce'a güzel bir sis verdim.

Reed doğruluyor ama aldığı her nefesi duyabileceğim kadar yakınımda duruyor.

"Çok iyi görünüyorsun, Bruce. Böyle odun üretmeye devam et ve tüm kadınlar sana yapraklarını sallasın."

Reed'in aptalca yakışıklı yüzündeki sırıtışı görmek için tam zamanında dönüyorum, o uzaklaşırken vücudundaki sıcaklığı da beraberinde götürüyor.

"Makasımı ödünç almak istersen haberim olsun," diye sesleniyorum arkasından. "*Küçük* dallarda gerçekten çok iyiler."

Daireye doğru kıkırdıyor.

Bizim dairemiz.

Bunu söylemeye alışmam lazım. Garip birkaç gün oldu. Taşındığım ilk akşam burada değildi. Dışarıda bir yerlerde kampanya yapıyordu ve geldiğini duyduğumda ben çoktan yatmıştım. Her ne kadar bana "Bayan" diye hitap ettiği yeni bir ev kartı bırakmış olsa da.

Walker'. Yemin ederim gerçekten komik olduğuna inanıyor. İyi ki belediye başkanlığı yerine komedyenliğe adaylığını koymuyor.

Bu gece ikinci gecemiz ve onu ilk kez görüyorum. Dürüst olmak gerekirse, burada biraz yalnız kalmayı tercih ettim. Bana gözetlemek için zaman verdi. Bu çatı katına daha önce de gelmiştim. Songbird'ün otel kısmında çalışsam da Maria'yı görmek için sık sık rezidanslara geliyorum. Ayrıca Griffin'in ailesi ve arkadaşları ziyarete geldiklerinde ve otelde kalmayacaklarsa onların konaklamalarını ayarlamaya yardımcı oluyorum.

Daire, köşe konumundan geniş şehir manzarasıyla döşenmiştir. Burası nefes kesici. Ve neyse ki, dört yatak odası var. Hepsinde özel duşlar var. Bu da demek oluyor ki Reed ve benim sabahları banyoya gitmek gibi garip bir derdimiz yok.

Daha önce odasına bakmıştım. Elimde değildi. Mobilyalı yaşam alanında ona ait olan tek şey bazı siyasi görünümlü belgeler ve onu hiç takarken görmediğim bir okuma gözlüğü. Bilmeden bir seri katille birlikte olup olmadığımı anlamak için yeterli değildi. Öte yandan yatak odası, kapı aralığından baktığım kadarıyla, gerçek Reed Walker hakkında ipuçları bulabileceğim bir Alaaddin'in mağarası gibiydi.

Her şey tertipli ve düzenliydi, bu da onun profesyonel kişiliğine uyuyordu. Ama benim en çok ilgimi çeken akustik gitarı ve fotoğrafları oldu. Bir kere bile gitar çaldığından bahsettiğini duymadım. Belki de çalmıyordur ve bu sadece bir dekor meselesidir. Tıpkı muhteşem göründükleri için kuyruklu piyanoları olan ama üzerinde çubuk bile çalamayan insanlar gibi. Ve fotoğraflar çok tatlıydı. Benzerliklerine bakılırsa, anne babası ve dedesi. Ve bir tanesinde bir kadınla beraberdi.

Uzun, akıcı kestane rengi saçları ve gri gözleri var. Daha önce bahsettiği ikiz kız kardeşi olduğunu tahmin ediyorum.

Sonrasında, baktığım için kendimi biraz suçlu hissettim. Ama kapıyı açık bırakmıştı ve ben de kendi odama giderken onun odasının önünden geçmek zorundaydım, yani *gerçekten* etrafı kurcalamıyordum. Ayrıca, bu garip durum hakkında biraz daha iyi hissetmemi sağladı. Eşyalarımı yerleştirirken neyi kabul ettiğimi merak etmeye başlamıştım.

"Harley?" Reed oturma odasından sesleniyor. "Bütün bu pembe teller nereden geliyor? Sakın bana bir yerlerde Colin adında bir pamuk bitkisi olduğunu söyleme. Kendine saksı yapmaması için ona ne kadar iyi bir kabartıcı olduğunun söylenmesi gerekiyor."

Onu aramak için geniş yaşam alanına doğru ilerlerken bir kahkaha atıyorum. Köşeyi döndüğümde onu geniş kanepede otururken ve gözlüklerini takmış halde gördüğümde adımlarım duraksıyor.

Kalın, koyu renkli çerçeveler, kalın kahverengi saç dalgalarının altında.

Postalarını almak için koridordan aşağıya sadece bornozuyla inen ve pek çok durumda mucizevi bir şekilde kendi kendine çözülen önceki apartman komşumdan kesinlikle bir adım önde.

"Oh, bunlar mı?" Baktığımı görünce gülümsüyor ve gözlüğünü çıkarıp gözlerini ovuşturuyor. "Çok kitap okurken takıyorum."

"Daha fazla poliş mi?" Açık bej koltuğa onun yanına çöküyorum ve evraklara göz atıyorum. 'Cinsel Saldırı' kelimeleri gözüme çarpıyor.

"Evet. Her zaman okunacak daha çok şey ." karıştırıp bir kenara koyduktan sonra parmaklarının arasında bir tutam pembeyi tutuyor. İpliklerden biri parıltılı.

"Yakında kel kalacaklar, yemin ederim." Kanepenin kenarına uzanıp terliklerimi kaptığım gibi onları havada salladım. Daha pembe

ve ısıltılı teller uçar, Reed'in takım elbise pantolonuna yapışmadan önce bir süre havada süzülür.

"Pembe panteri öldürmüşsün gibi görünüyor."

Ayaklarımı içine sokarken gülüyorum ve keyifli bir iç çekiyorum.

"Biraz parlak olabilirler," diyorum pofuduk ayaklarıma bakarken. "Ama çok sıcaklar."

"Harley. Kış bile değil. İhtiyacın olursa ısıtıcımız da var."

Isıtıcımız var.

Bunu bu kadar rahat bir şekilde söylemesi beni koltuğun kenarında öne doğru oturttu. Sanırım dış dünya için biz bir 'biz'iz. Reed'le birlikte halkın karşısına çıkmaya başladığımda ve 'ilişkimiz' herkesin malumu olduğunda öyle olacağız. Ama burada, sadece ikimizin olduğu yerde? Vücudumda garip hisler *uyandırıyoruz*.

Ben ve Reed Walker "biz" miyiz?

Olmaz. Asla olmaz. Sadece rol yapıyorum.

"Sanırım terliklerim bende kalacak, teşekkürler," diyorum ayağa kalkarken. "Bu akşam Suze'la akşam yemeği için buluşacağız. Curt çocukları dışarı çıkaracağı için nadiren izinli olduğu bir gece var, bu yüzden bunu en iyi şekilde değerlendirmeyi ve ziyaret etmek istediğimiz yeni bir Tayland restoranını denemeyi planlıyoruz."

Reed kıkırdıyor. Bu bile onun sesi gibi derin ve yumuşak. "Suze ile iyi geceler."

"Teşekkürler, yapacağım-" döndüğümde gözlüklerini tekrar taktığını görüyorum. Elindeki evrakları okurken kara kaşları çatılıyor. Gömleğinin kolları ön kollarına kadar kıvrılmış, bronzlaşmış teni ve belirgin damarları görünüyor. Midemde garip bir çırpınısla yutkunuyorum.

Kafasını kaldırıp benimle göz göze geliyor. Bir ya da iki saniye geçiyor ve ikimiz de bir şey söylemiyoruz. Ben de ona bakıyorum ve içimde bir sıcaklık oluşuyor.

Hayır, bilmiyorsun, Harley.

Bu hiç iyi değil. Burada onunla birlikteyken Stockholm sendromuna benzer bir şey geliştiremem. Bu sadece kameralar için. Hepsi göstermelik. Aleti bir jinekologdan daha fazla amcık gördü. Hatırlamam gereken bir şey var.

"Cuma günü benimle dışarı gelebilir misin? Katılmam gereken bir yemek var. Muhtemelen kimin daha zengin olduğunu göstermeye çalışan havasız, sıkıcı insanlarla dolu olacak. Ama benim yüzümü göstermem gerek," diyor sonunda, ağzının kenarları kıvrılırken gözleri parlak pembe ayaklarına kayıyor.

"Elbette. İlk halk gösterisi. Bunu kaçırmazdım."

Tekrar yüzüme bakıyor, gözlüğünün arkasından gözlerinin köşeleri hafifçe kırışıyor.

"Güzel." Başını sallıyor. "Bunu duyduğuma sevindim." Dönüyorum ve odama doğru gidiyorum.

Hiçbir şeyi yarım yamalak yapmam. İkna edici sahte bir kız arkadaşla ihtiyacı olduğunu söyledi ve ben de tam olarak olmaya niyetliyim; havasız, sıkıcı akşam yemekleri olsun ya da olmasın. Açıkçası, her gün temkinli evli erkekleri kovalamaktan iyidir. Ve Reed ile yaşayabilirim. Erkek düşkünlüğünü saymazsak, harika bir ev arkadaşı olma potansiyeli var. Düzenli ve sessiz. Daire tertemiz ve kendine has kolonyası kokuyor ve şimdiye kadar onu sadece kitap okurken gördüm.

O gözlükler takılıyken.

Bu şimdiye kadarki en kolay aylık dört bin dolar olacak.

Dördüncü Bölüm

Harley

"Geleceğin belediye başkanının kız arkadaşı gibi mi görünüyorum?" Yaşam alanına girip bir dönüş yaparken .

Üç altmışlığımı tamamlarken Reed'in gözleri elindeki telefonda pembe elbisemin vücudu saran ipeğine kayıyor. Tanrıya şükür Maria ödünç verdi. Vogue onu son yıllık ödülleri New York'un iş kadını olarak gösterdiğinden beri bir sürü bedava elbise alıyor. İçinde kendimi bir film yıldızı gibi hissetmenin her saniyesini seviyor olsam da, bu çarpıcı elbiseyi giyerek gelecek vaat eden tasarımcıya gerçekten bir iyilik yapıyorum.

Kumaş tenimin üzerinde kayarken
sırıttıyorum. "Eee?" Reed'e bakıyorum.

Telefonuna dönüp bakmadan cebine sokuyor; gözleri, kalçamın görünmesine izin veren yüksek yarığa sıkıca yapışmış.

"Bahsettiğin havasız delikler için çok mu fazla?" Dans ederken bacağımın ne kadar açıkta kalacağını test etmek için biraz kıpırdanıyorum. Yani, biraz tenim var ama çok değil. Bence gayet kabul edilebilir. Yakası yüksek ve zarif, yani işe yarıyor. Suze her zaman göğüs ya da bacak der. İkisi birden olmaz.

"Hayır... çok fazla değil. Çok güzel görünüyorsun." Reed sonunda gözlerini kalçamdan kaldırıp benimkilerle buluşturuyor ve ben de ellerimi yüzümün önünde kavuşturup ona yaklaşıyorum.

"Özür dilerim, çok kabayım. Elbisem hakkında konuşuyorum ve sen burada bakıyorsun..." Siyah yemek ceketini, papyonunu ve bembeyaz gömleğini inceliyorum. Bu kadar yakınımda dururken, parfümü dalga dalga bana ulaşıyor. Eşsiz kokusunun her bir notası, havadaki minik rüya fısıltıları gibi etrafımda dans ediyor.

Bir fantezi gibi görünüyor. Seks fantezisi.

"... Çok, çok... yetenekli görünüyorum," diye bitiriyorum.

Kahretsin, erkek avcılığını bu kadar kolay yönetiyor olmalı. Ağzını açmasına bile gerek yok. Eğer kokusu değilse, o zaman saçlarının derin topraksı telleri ya da konuştuğunda parlayan gri dumanlı kuvars gözleri. Ve eğer tüm bunlardan kurtulursanız, o zaman sizi aşağı çekecek olan, sanki onun için özel yapılmış gibi bir akşam yemeği takımını dolduran geniş göğüs ve güçlü kollarıdır.

Onu incelerken kaşlarım birbirine çarpıyor. Takım elbise konusunda uzman değilim ama The Songbird'de çalıştığım onca yıl ve gördüğüm onca üst düzey konuk arasında Reed'in takım elbise içinde görüldüğü gibi görünen birini daha önce hiç görmediğime de eminim. Eğer belediye başkanlığı kampanyası sadece seksapalite üzerinden yürütülebilseydi, o zaman açık ara kazanırdı.

"Yetenekli mi?" Kalın, kara kaşlarından biri kalktı.

"Evet." Ona başımı sallıyorum, yüzümde bir gülümseme beliriyor. "Şehirle ilgili harika politikalarınızı ve planlarınızı anlatırken havasız insanları gölgede bırakacak bir akşam geçirme konusunda tamamen yeteneklisiniz."

Uzanıp papyonunu düzeltiyorum, parmaklarım kazara yeni tıraş edilmiş çenesine değiyor. Gözleri irileşti ve elimi geri çektim.

"Özür dilerim, alışkanlık işte. Geçmişte bunları giydiğinde kardeşime yardım etmiştim."

Reed boğazını temizler ve dairenin anahtar kartını alırken başka tarafa bakar. "Sorun değil. Gitmeye hazır mısın?"

Yemek Manhattan'ın büyük otellerinden birinde düzenleniyor. Yemeğimizi yedikten sonra bayanlar tuvaletine gidiyorum ve Maria'ya bir mesaj göndererek Griffin'e yemeklerinin The Songbird'ünkünden aşağı kalmadığını söyleyebileceğini bildiriyorum.

Telefonumu çantama geri koyuyorum ve yeniden sürmek için nude rujumu çıkarıyorum. Havasız akşamlara gelince, bu akşam hiç de fena değildi. Reed ve ben birkaç çiftle birlikte bir masada oturuyoruz. Adamlardan biri avukattı. Reed onunla, yanımdaki Natalia adındaki kadının bir köpeği olduğunu fark ettiğimde kulak tıkadığım şeyler hakkında konuşarak epey zaman geçirdi. Telefonunda sevimli beyaz tüy yumağının bir resmini gördüm ve bu, şehir çalışanları için kendi köpek gezdirme işini nasıl kurduğu hakkında tam kapsamlı bir sohbete dönüştü. Talep arttıkça daha fazla personel almak zorunda kalmış. Hatta artık bir ev keçisi de dahil olmak üzere başka hayvanları da olduğunu söyledi. Bunun üzerine telefonlarımıza eğilip komik hayvan videolarına çılgınca gülmeye başladık. Reed'in yüzündeki eğlenen ifadeyi yakaladıktan sonra kendime gelmek için izin istedim.

Saçlarımı silkeliyorum ve ana balo salonuna geri dönmeden önce aynaya bir kez daha bakıyorum. Kalabalık olmasına rağmen Reed'i hemen fark ediyorum. Buradaki en uzun adamlardan biri olduğu için onu gözden kaçırmak zor. Barın yanında durmuş, işten önce izlediğim bir programdan tanıdığım bir adamla konuşuyordu. Bu sahte siyasi kız arkadaş çözeceksem biraz araştırma yapmam gerektiğini düşündüm. Bazıları oldukça ilginç görünüyor.

Ve bahse girerim ki güncel olaylara dair geniş bilgimle bir sınavda çok daha başarılı olurum.

Onlara doğru yürüyorum ve yanlarına ulaştığımda en dostça gülümsememi gösteriyorum. "Ah, iyi akşamlar." Kır saçlı yaşlı adam bana gülümsüyor ve elini uzattı. "Ben-"

"Tom Coulter," diye bitiriyorum elini tutarak. "İki sabah önce küresel ısınma ve iklim değişikliğiyle mücadelenin önemi hakkındaki yazınızı izledim. Harikaydı."

Bana dönüp bakarken gözleri yumuşuyor. "Teşekkür ederim. Bunu duymak harika..."

"Harley," diyor Reed bana yaklaşırken.

Elimi Tom'dan geri çekip Reed'in sağlam pazusuna ve onun yanına gömülüyorum. Boğazını temizlemeden önce sertleşiyor.

"Tom, bu Harley Jacobs. Kız arkadaşım."

Kız arkadaş dediğinde yutkunuyorum. Bunu toplum içinde söylediğini ilk kez duyuyorum. Kulağa garip geliyor.

"Oh?" Tom'un kaşları havaya kalktı ama hemen toparlanıp ikimize de gülümsedi. "Seninle tanışmak bir zevk, Harley. Akşamın tadını nasıl çıkarıyorsun?"

"Oh, öyle"-Kolundaki elime bakmakta olan Reed'e bakıyorum

-"Beklediğim sıkıcı insanlarla dolu değil."

Tom'un gözleri parlıyor, sonra başını geriye atıp kahkahalarla gülüyor. "Evet, hayatım. Tam on ikiden vurdun. Bu yüzden karım Margo bu tür şeylere katılmayı pek sevmez. Sadece bu genç adamla tekrar dans edebilmek için gelmeyi kabul etti." Tom kendisine sıcak bir şekilde gülümseyen Reed'e .

"Onur duyarım. Karınız harika bir dansçı. Ve onu yalnız yakaladığımda bana senin hakkında ilginç hikâyeler anlatıyor." Tom omzuna bir tokat atınca Reed kıkırdıyor, sonra dönüp bana göz kırpmıyor.

"dikkat edin, genç bayan. O bir şakacı."

Tom bakışlarını odanın ucundan bize el sallayan bir kadına çevirince kıkırdıyorum. Sonra bize iyi akşamlar dileyip kadının yanına gidiyor.

"Bu Margo mu? Vay canına, harika görünüyor," diyorum gümüş payetli elbisesine hayranlıkla bakarken.

"Evet, bu o."

Reed'in pazusu parmaklarımın altında seğiriyor ve başımı kaldırıp baktığımda yüz ifadesi tekrar sert ve ciddi bir hal alıyor.

"Reed," diye fısıldıyorum, kulağına fısıldayabilmek için ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyorum. "Rahatlaman gerek."

"Rahatladım," diye homurdanıyor, gözleri odayı tarıyor.

"Gerçekten mi?" Kalın, gergin pazu kasını sıkarken kaşlarımı ona doğru kaldırıyorum. "Çünkü şu anda *çok* rahatlamış hissediyorsun." Bir kez daha sıkıyorum. Hiç esneme yok. Sağlam bir güç kayası gibi.

Başını dik tutuyor ama yan gözle bana bakarken dudaklarının kenarında bir bükülme var. "Ben hep böyle hissediyorum."

"Ne, sert mi?" Gözlerindeki eğlence bir işaret fişeği gibi parlarken gözlerimi açıyorum. "Reed Walker," diyorum. "Karanlık ve kirli bir zihnin var." Sırıttıyor ve sonra gözleri bir şeye sabitlenince tekrar ciddileşiyor. "Zihnimin ne kadar karanlık olduğunu bilemezsin, Harls."

Harls.

Bana daha önce hiç böyle seslenmemiştii. Sadece ailem bana Harls der. New York'ta bu ismi hiç duymadım. Yersiz, yanlış hissettirmeli. Yine de onun kalın sesinde kulağa hoş geliyor.

Profiline bakıyorum. Maria haklı. İşinde iyi. Bu, insanların yanında rahat hissetmelerini sağlamak için bir teknik, değil mi? Onlara isimleriyle ya da takma adlarıyla hitap et. Onlarla konuşurken bunu kullan. Eminim bu numarayı çok uyguluyordur. Reed Walker iyi bir operatör.

Onun göz hizasını takip ederek uzun kıvılcık bir elbise giymiş kuzguni saçlı çarpıcı bir kadına ve kolundaki siyah saçlı adama bakıyorum. Kolunda diyorum, tersi değil, çünkü her zarif adımında içinden sızan özgüvenden bu ilişkide üstün olanın o olduğu çok açık. Onlar yaklaştıkça, yanındaki adamı tanıyorum.

"Bu Graham Hutchings değil mi?" Dudaklarım hareket etmesin diye alçak sesle konuşuyorum.

Reed'in bakışları ikisine takılı kalırken pazularındaki gerginlik bir kademe daha artarak avucumun altındaki sert çeliğe dönüşüyor. Bana cevap vermiyor. Ama koşan rakiplerinden birinin karadul ortağıyla birlikte neredeyse tam önümüzde olduğunu biliyorum. Genelde bu kadar çabuk ve sert bir şekilde yargılayan biri değilimdir ama gözlerinin kıyafetimi eleştirel bir şekilde ve utanmadan süzmesi omurgamı dikleştirmeme neden oluyor. Gözleri yüzüme kayıyor ve sonra bize ulaştıklarında hala Reed'in koluna sarılı olan eline düşüyor.

"Walker."

Graham elini uzatıyor ve Reed elini sıkıyor, ikisi de beklenen nezaketi göstererek Graham'ı selamlıyor ve ona sevimli bir gülümseme veriyor. Bu onun halk gülümsemesi. Yıllar boyunca Griffin'i ziyaret ettiğinde onu milyonlarca kez gülümserken gördüm. Arkadaşlarına karşı kullandığı gülümseme bundan tamamen farklı. O gülümseme gözlerine ulaşır ve içinde belli bir huzur ve rahatlık barındırır. Bu ise parlak ama dikkatli ve mükemmel ölçülerde.

Hem bir silah hem de bir kalkan.

Graham eğilip Reed'i iki yanağından öperken, "Sanırım ortağımı tanıyorsun, Bea," diyor ve Reed'e yaklaşırken elbisesinin boncukları koluna sürtünüyor.

"Reed. Ne harika bir sürpriz."

"Bea," diye yanıtlıyor Reed monoton bir sesle, geri çekilip bir kahkaha .

"Ah, sen. Her zaman çok konuşan bir adam. Peki *arkadaşın* kim?" Bana dönüyor, dudaklarına ince bir gülümseme yayılıyor.

"Bunu kişisel algılama." Reed'in cevap vermesine fırsat vermeden sesini bana doğru alçaltıyor. Ona bakıyorum, çenesi sertleşmiş. "Ertesi gün hatırlaması gerekmiyorsa isimler konusunda sorun yaşadığını duymuştum."

Kaltak.

Buna hakkı yok. Onu tanımıyor... tam olarak değil. Yani, o Griffin'in en iyi arkadaşı. Ve o benim... şey, o Reed.

Kendimi toparlamak için derin bir nefes alıp gülümsüyorum ve boştaki elimi Reed'in göğsünde gezdirip ona sarılıyorum.

"Yarın benim adımı kullanmasına gerek kalmayacak. Cumartesi birlikte özel günümüz, değil mi bebeğim?" Elimi göğsüne bastırıyorum ve doğrudan Graham'a bakmadan önce soluk soluğa bir iç çekiyorum. "Cumartesi günleri bana bebeğim demesini seviyorum. O gün benim baba günüm." Suratımı asıp Reed'e bakıyorum ve onun karanlık bakışlarının benimkileri delip geçtiğini fark ediyorum. "Bu kadar endişeli görünme. Bu alışılmadık bir şey değil. Eminim Graham ve Bea'nın de evlerinde özel günler vardır."

"Evimiz mi?" Bea'nın kibar sürtük maskesi düştü ve sanki cadı olmanın modasının yıllar önce geçtiği söylenmiş gibi asık suratlı kaldı.

Ben konuşmaya devam ederken bana kaşlarını çatıyor. "Ah, özür dilerim. Sadece tahmin ettim. Ne aptalım." Kıkırdayarak gözlerimi deviriyorum. "İkiniz birlikte çok harika görünüyorsunuz. Ciddi bir ilişki olduğunu ve birlikte yaşadığınızı düşündüm."

bakalım, kaltak. Şeker kılığında bok dağıtmayı bilirim.

"Durum ciddi, çok ciddi. Ama henüz doğru yeri bulamadık. Şehirde şimdiye kadar gördüğümüz her şey çok... sıradan." Bea'nın bakışları tekrar üzerime düşüyor, tek kaşını kaldırıyor ve beni kızdırmaya çalıştığını anlıyorum. Bunun yerine ona tatlı tatlı gülümsüyorum ve o da bir elini ensesinde gezdiren ve her an terleyecekmiş gibi görünen Graham'a bakıyor. Neredeyse onun için üzüleceğim.

"O gün geldiğinde ne kadar heyecan verici olacak. Gerçi eminim bavulları bile zor açarsınız. Her yerde kutular varken birlikte yeni bir yere taşınmanın çok *heyecan verici* bir yanı var, değil mi bebeğim?" Elimi Reed'in göğsünde gezdiriyorum ve Bea'nın gözlerinin hareketlerini nasıl takip ettiğini fark ediyorum.

"Evet. Var, değil mi?" Sırtarak yüzüme bakarken bakışları soğuklaşıyor. "Nişanlandığımızda Reed'in yanına taşındıktan sonra bunu çok iyi hatırlıyorum."

Reed'in göğsünü okşamaya devam etmeden önce elim bir anlığına donuyor. Kalbi küt küt atıyor.

"Eğer bu işe yarasaydı, siz iki güzel muhabbet kuşu bugün burada olamazdınız..." Ona tatlı bir gülümseme daha veriyorum ve sonra Reed'e dönüyorum, grup yeni bir şarkıya başlarken gözlerimi açıyorum.

"Bunu sevdiğimi biliyorsun. Dans edebilir miyiz?"

"Elbette." Reed başıyla veda ederken elimi tutuyor.

"İkinizle de tanıştığımıza çok memnun oldum," diye sesleniyorum omzumun üzerinden, Reed bizi dans pistine götürürken parmaklarımı küçük bir el sallamak için oynatıyorum ve sonra beni

Kollarını.

"Neydi o?" diye tıslıyor kulağıma, müziğe eşlik ederken. Yavaş bir şarkı, o ellerini sırtıma koyarken ben de kollarımı boynuna doluyorum.

"Bu bakıyorlar. Ellerini indir." "Ne?" Geriye doğru eğildi ama onu kendime çektim.

"Bea ve Graham. Pek mutlu görünmüyor. Ellerinizi kıcımın üstüne koyun," diye talimat verdim.

"Harley, ben-"

"Yap şunu," fısıldıyorum kulağına, ellerini aşağı kaydırıp belimin kıvrımına dayadığında boğazından gelen kısık homurtuyu hissediyorum, parmakları hafifçe popomun yanaklarını sıyrıyor. "Daha iyi," diye mırıldanıyorum kulağına, müziğe eşlik ederken.

"Şimdi bana tüm bunların ne anlama geldiğini anlatabilir misin?" Diğer çiftlerle birlikte dans pistinde dolaşırken sesi kulağıma alçak ve çakıllı geliyor.

Nefesi boynumun kenarını okşarken ürperiyorum. "Senin hakkında kabalık ediyordu."

Ben kıkırdamamı tutmaya çalışırken, "Yani ona baba denmesine fetiş olduğumu söylemeyi mi düşündün?" homurdanıyor.

"Hayır. Ona *sana* baba demeyi fetiş haline *getirdiğimi* söyledim. Her neyse, ben sadece gerçek bir kız arkadaşın yapacağını yapıyordum."

"Seks hayatımızı yabancılarla paylaşmak mı?"

"Hayır," diye inliyorum, nefes nefese. "Ona tüm o 'kötü kız' davranışlarından etkilenmediğimi gösteriyorum."

"Ona seks hayatımızdan bahsederek mi?"

"*Sahte* seks hayatımız." Yüzüne bakmak için geri çekiliyorum. "Dünyayı sarsan bir şey bu arada."

Dudaklarındaki küçük kıpırtı dikkatimi çekiyor. "Tabii ki öyle."

"Güzel." Sırıttıyorum. "Bir konuda anlaştığımıza sevindim. Eğer insanların bizim gerçek bir çift olduğumuza inanmasını istiyorsan bu rol yapma işinde daha iyi olman gerekecek." Kıçımı biraz oynatıyorum, ellerinin aşağı kaymasını teşvik ediyorum, böylece parmak uçları kıvrımının en dolu kısmına dokunuyor.

"Gerçek bir çift gibi görünmek için sizi herkesin içinde ellememe gerek yok," diyor Reed, vücudunun sıcaklığı benimkine yayılıyor ve göğsümün derinliklerinden bir sakinlik hissi çıkarıyor.

"Her zaman değil, ama bazen yaparsınız."

"Gerçekten mi?" Sözlerine eğlence karışıyor ve omuzları kollarımın altındaki gerginliğini biraz kaybediyor.

"Gerçekten mi?" Dans ederken bir elimi uzatıp kafatasının dibindeki kalın, ipeksi saçları okşuyorum. "Eğer benim gerçek erkek arkadaşım olsaydın, bana dokunmamak için sürekli kendinle savaşmanı beklerdim."

"Öyle mi?" Derin sesi, parmaklarını kıçıma doğru esnetirken tekrar yakınımaya eğildiği boynuma doğru gürlüyor.

Bu his nefesimin bir anlığına boğazımda düğümlenmesine neden oluyor ve beni hazırlıksız yakalıyor.

Tuhaf.

"Öyle." Bedenimi onunkine bastırıyorum, katı sıcaklığının tadını çıkarıyorum. "Bak, dans ederken böyle yakın olmalıyız. Etrafımızdaki insanların bizden dalgalar halinde akan arzuyu hissedebileceği, karışırken nefesimizdeki açlığı tadabileceği ve birbirimize olan tutkumuzun yarattığı elektrikten havadaki çatırtıyı görebileceği kadar yakın." Heyecanımdan kelimeler ağızımdan dökülüyor

büyür. "Kısacası Reed, bana evden ayrılmadan önce yüzüne nasıl vurduğumu hatırlıyormuşsun gibi bakmanı beklerdim... o kadar sertti ki kulaklarından nefes almak zorunda kalmıştın."

Ben kıkırdayıp devam ederken o da kıkırdıyor, sesimi alçaltıp etrafımızdaki kimsenin duymaması için kulağına fısıldıyorum.

"*Bu* gerçekçi görünecektir. Çünkü eğer toplum içinde benim erkek arkadaşım olacaksan -çünkü burada sadece ben rol yapmıyorum- o zaman elinden geleni yapmanı bekliyorum. İnsanların sana kocaman kollarıyla kaskatı ve huysuz bir şekilde bakmasını ve benim kanal seçmene asla izin vermeyen ve sen duştayken sifonu çeken kötü bir kız arkadaş olduğumu düşünmelerini istemiyorum."

Kıkırdaması kahkahaya dönüşür. Zengin, özgür bir kahkaha.

Çok güzel bir ses.

Birbirimize tutunup dans ederken göğsü bana karşı titriyor.

"Ben gerçekten iyi bir kız arkadaşım. Yani, sanırım öyleyim. Birileri bunu doğrulayalı uzun zaman oldu. Ama eğer bu gerçek olsaydı birlikte böyle görüneceğimizi düşünmek istiyorum, anlıyor musun?" Başımı omzuna yasladığım yerden kaldırıyorum ve sorgulayan bakışlarla gözlerinin içine bakıyorum.

"Sanırım bunu başarabilirim. İnsanların, minicik makasını *küçük* dalımda kullanmakla tehdit eden bir kız arkadaşım olduğunu düşünmesini istemiyorum." Beni izlerken gözleri ıslıl ıslıl ve karanlık, dudakları nefes kesici bir gülümsemeyle kıvrılmış.

Protesto etmek için ağzımı açıyorum. "Ben tehdit etmedim. Sadece yeteneklerini açıkladım. Gerçi Bruce'un paylaşmayı sevdiğinden emin değilim."

"Ben de öyle," diye homurdanıyor.

Ses tonundaki bir şey midemi bulandırıyor.

"Peki evleneceğin ödüllü sürtük kim?" Elim hâlâ boynunun üstündeki saçları okşarken soruyorum. Bunu gerçekçi görünmek için yapıyorum ve

coupley. Ama artık bunu başaracak kadar uzun süredir orada, bu yüzden onu taşımalıyım.

Gerçekten yapmalıyım.

"Onunla asla evlenmezdim." İç geçiriyor ve ben parmaklarımı saçlarında tutup başparmağımla favorilerini takip ederek yüzünün yan tarafını okşarken gözleri kapanıyor.

"Nişanlı olduğunu bilmiyordum."

"Yıllar önceydi ve sadece birkaç ay sürdü." Gözlerini açıp bana bakıyor ve gözlerini kırpmadan önce gözlerinde parlayan acıyla . "O zamanlar ihtiyacım olduğunu düşündüğüm şey oydu."

Yüzünde daha önce gördüğüm kalkanın bir izi beliriyor. "Yaralandın," diyorum usulca.

Tom Coulter kucağında Margo ile yanımızda dans ederken belirmeden önce gözleri doluyor ve bir an için kollarımda kaskatı kesiliyor.

"Araya girmemizin sakıncası var mı?" Tom gülümsüyor.

"Tabii ki hayır." Reed beni bırakıyor ve ona gülümseyen Margo'ya kibarca elini uzatıyor. Ona büyüleyici bir gülümseme veriyor ve sessizce bir şeyler söylüyor, bu da Margo'nun gülmesine neden oluyor.

Elini tuttuğumda Tom bana "O iyi bir adam," diyor ve ters yönde dans ederek uzaklaşıyoruz.

Reed'in olduğu yere bakarken gülümsüyorum. Margo'yu döndürüyor ve tekrar içeri sokuyor, yüzündeki gülümseme parlak ve bulaşıcı.

"Onu bir süredir, benim de dahil olduğum ruh sağlığını destekleyen bazı toplum projelerinde gönüllü olarak çalışmaya başladığından beri tanıyorum. Tabii ki bu uzun zaman önceydi, ailesinin yakınlarda yaşadığı zamanlar. Hepsi Kaliforniya'ya taşındığında onu çok fazla göremedim. Aramızda kalsın." Tom komplocu bir tavırla eğiliyor. "Umarım kazanır." Tekrar geri çekilir.

"Kısmen büyük bir hizmet vereceğini bildiğim için, ama aynı zamanda bencilce nedenlerden dolayı. Eğer kalırsa, onu tekrar bazı projelere dahil edebilirim."

Reed'e bakarken gülüyorum. Belki de gözlerin üzerinde olduğunu hissediyor çünkü aynı anda bize doğru bakıyor ve bana gülümsüyor.

Ona "*baba*" kelimesini söylüyorum ve o da kendi kendine kıkırdıyor.

Tom bakışlarımı takip ederek aramıza bakıyor. "Ama içimden bir ses öyle olmasa bile fazla uzağa gitmeyeceğini söylüyor."

Ona kaşlarımı çatıyorum, şaşıyorum. Ama o sadece usulca gülümsüyor ve dans etmeye devam ediyor.

İki saat sonra, ön kapıdan içeri giriyoruz ve ayakkabılarımı sevinçle tekmeleyerek çıkarıyorum, ayaklarımı dönüş için hazırladığım ve ön kapının hemen yanında bıraktığım terliklerimin içine sokuyorum.

"Tanrım, bu neredeyse orgazm kadar iyi," diye inliyorum ayaklarım sıcak, kabarık bir rahatlıkla kaplanırken.

Reed kapıyı arkamızdan kapatırken, "O zaman sanırım yanlış yapıyorsun," diyor.

Ona vurmak için uzandım ama ıskaladım, mutfağa girerken bana derin bir kıkırdama kazandırdı.

"Bea neyi yanlış yaptı o zaman?" Arkasından ilerlerken soruyorum. "Kaltak olmak dışında. Bu yüzden mi ona Bea deniyor? Büyük Kaltak Rozeti'nin B'si mi?"

Eve dönerken arabada ona sormak için can atıyordum ama bana Margo'nun Tom'un çekim hatalarıyla ilgili son itiraflarını anlatıyordu ve beni eğlendirirken o kadar neşeli ve mutlu görünüyordu ki araya girip işleri bozmak istemedim.

Reed buzdolabından iki şişe su aldı ve birini bana verdi.

"Dediğim gibi. O zamanlar ihtiyacım olduğunu düşündüğüm şey oydu." Bakışlarımı kaçırıyor, bunun yerine başını arkaya eğiyor ve şişenin yarısını kaslı boynundan aşağı uzun bir yudumda yutuyor.

Şişemin kapağını çeviriyorum ama yerinden oynamıyor. Reed uzanıyor, kolay bir çevirmeyle açıyor ve bana geri veriyor.

"Teşekkürler. Bea'ya dönelim," diyorum bir yudum almadan önce.

"Hepsi bu kadar. Geçmişte kaldı. Geçmişten gelen şeylerin kalması gereken yerde."

İçkisini bitiriyor ve boş şişeyi geri dönüşüm kutusuna atıyor.

"Tamam." Papyonunu gevşetip derin bir iç çekerek elini çenesinde gezdirirken içkimi tekrar yudumluyorum. Bu sabah sabahın köründe kalktığını biliyorum. Daha alarmım çalmadan gittiğini duydum.

Bitkin görünüyor.

"Şimdi yatmaya mı gidiyorsun?"

"Evet." Başparmağını ve parmağını gözlerine bastırıp ovuşturuyor. "Griffin'e sabah erkenden onunla koşacağımı söyledim."

"Hafta sonuna başlamak için ne kadar berbat bir yol." Homurdanıyorum. "Koşarken beni düşün, sıcak, inanılmaz rahat yatağıma kıvrıl, olur mu?"

Sırıttırıyor ve odasına gitmeden önce başını sallıyor.

"Cevap vermedin... Baba," diye sesleniyorum arkasından, kahkahamı tutarak.

"Bensiz evde tek başına yatakta ne yaptığını düşüneceğime söz veriyorum bebeğim," diye karşılık veriyor.

havada birbirine karışıyor, mutfaktan koridora, oradan da kapı usulca kapanmadan önce yatak odasına kadar yankılanıyor.

Akşam düşünürken suyum bitirmek için mutfakta kalıyorum.

Geçmişte kaldı. Geçmişten gelen şeylerin kalması gereken yerde.

Geçmişimi bilseydi yine de bunu söyleyeceğinden şüpheliyim. Bazı şeyler hakkında bağırıp çağırılmalı, geçmişte unutulmaya terk edilmemeli. Bedeli ödenmeden. Bazı günahlar için yeterince büyük bir bedel yoktur. Bazı şeyleri sadece bir zaman makinesi düzeltebilir.

Yatağa giderken Reed'in kapalı kapısına bakıyorum, kapıyı çalmak ve hâlâ uyanık olup olmadığını görmek için içimdeki garip dürtüyle savaşıırken adımlarım yavaşlıyor. Bea'yı sorduğumda gözlerinde beliren acı dolu parıltıyı hayal etmediğimi biliyorum. Şu anda bir sürtük olabilir ama belki de her zaman öyle değildi. Belki bir zamanlar Reed için son derece özel biriydi. Yani, onunla evlenecekti. Onu sevmiş olmalı

Onun için çok şey ifade ediyor olmalı.

Onun sözlerini düşünürken midem bulanıyor. *O zamanlar ihtiyacım olduğunu düşündüğüm şey oydu.* Belki de onu o kadar çok düşünüyordu ki onu görmek hâlâ canını yakıyor. Özellikle de Graham Hutchings gibi, bir ressamın kalem koleksiyonundan daha karanlık olduğunu bildiğim biriyle. Söylentilere bakılırsa, bulunduğu yere sadece çok çalışarak gelmemiş.

Reed'in o zamandan beri neden sadece kısa süreli kaçamaklar yaptığı anlaşılıyor. Ve Maria'nın neden onun dairesinden çıkarken gördüğü kadınların hep sarışın olduğunu söylediğini. Bea'nın güzelliği çarpıcı; karanlık, keskin, yoğun yüz hatları. Neredeyse hipnotik. Reed'in istediği şeyin tam tersi. Bazı insanlar böyle yapar, değil mi? Birini unutmaya çalıştıklarında. Kendilerini unutmaya verirler. Kederlerini isimsiz ilişkilerin arkasına saklarlar. O kişiyi hatırlamak hala çok acı veriyorsa, kaybettiklerinin tam bir fiziksel zıttını ararlar.

Yüzümü yıkayıp pijamalarımı giydikten sonra yatağıma girerken midemde mide bulandırıcı bir top dönüyor. Her şeyi . Çok açık.

Dans ederken gözlerindeki acı. Bu konuda konuşmaya isteksizliği.

Onu incitti.

Onu
seviyordu.

Belki hâlâ öyledir.

Beşinci Bölüm

Reed

"Bunu sürekli söylediğini biliyorum ama yapıyorum. Lütfen, izin ver. İşe gider gitmez parayı hesabımdan göndereceğim... Geç kalıyorum, gitmem lazım."

Çatı katındaki spor salonunda ağırlık setimi bitirirken Harley'nin telefon konuşması koridora kadar taşınıyor.

"Tanrım, lanet olsun!" diye , sesi sinirli geliyor.

"Her şey yolunda mı?" Bir havlu kapıp yüzümü silerken bağıriyorum ve takırtı sesinin ne olduğuna bakmak için dışarı fırlıyorum.

"Evet, sadece..." Harley yere düşen telefonunu almak için eğilir.

"Al." Ona doğru yürüyüp çantasını ve ayakkabılarını elinden alıyorum.

"Teşekkürler." Bir tutam saçını gözlerinden uzaklaştırıyor ve sonra dil. "Alarmım çalmadı. Ben hiç geç kalmam." "Saat daha sekiz, Harley."

Sekiz buçuktan önce işe başlamadığını biliyorum. Sabah ilk iş olarak Griffin'i ziyarete gittiğimde, bilgisayarına giriş yaptığını ve ardından Griffin'i kahve içmeye götürdüğünü gördüm.

Bana ilk kez doğru düzgün bakarken gözleri göğsümün üzerine düşüyor.

"Her zaman üstsüz mü egzersiz yaparsın?"

"İşimi bitirmeden önce gömleğimi terle ıslattığımda, evet." "Hm." Kaşları kırışıyor. "Oh, sekiz buçuk, evet..." Acele ediyor.

Koridordan aşağı iniyor, topuklu ayakkabılarını elimden almak için dönüyor ve ayaklarına geçirmek için her iki bacağının üzerinde dururken omzuma tutunuyor. "O zaman başlıyorum, ama Griffin'e her zaman içeri girerken bir kahve alıyorum ve sıra çok saçma olabiliyor."

Benden çantasını alıyor, sonra omzumdan çıkardığı avuç içine bakıyor ve onu boynumdaki havluya siliyor.

"Her zaman bu kadar terler misin?"

"Gerçekten zorlandığımda." Gözlerimi kaçırmadan önce gözlerim dudaklarına düşüyor.

Bakışlarını tekrar terden sırlıslam olmuş göğsümde gezdiriyor, gözleri kalçalarım kadar inen şortumun üst kısmına takılıyor. "İnsanlar şişmanlıktan ağladığını söylüyor."

"İnsanlar yapar, değil mi?" Sırıtıyorum.

Gözlerimle tekrar buluştuğunda mavi gözleri parıldıyor. "Beni burada durup seninle konuşmak zorunda bırakma. Sana geç kalacağımı söyledim."

"O zaman git."

Orta parmağını bana doğru çevirip ön kapıya doğru koşarken kıkırdıyorum.

"Oh, Bayan Walker?" Onunla uğraşma dürtüsüne karşı koyamayarak sesleniyorum. Ona böyle seslendiğimde sinirlendiğini biliyorum. Bu hafta her sabah bunu yapıyorum.

"Evet, *canım*?" bağılıyor, yarı yarıya kapıdan çıkmış.

"Doğruca işe git. Griffin dakikliğe kahveden daha çok değer verir."

Küfrünün başlangıcı, kapı kapanmadan ve geri kalanı boğulmadan önce koridordan bana doğru sürükleniyor.

Yirmi beş dakika sonra Harley'nin masasına doğru ilerledim ve paket servis bardağını masanın üzerine bıraktım.

"Latte. Hindistan cevizi sütü, ekstra köpük, iki şeker."

Bakışlarını bilgisayar ekranından kaldırıyor, fincana bakarken dudakları .

"Pardon?"

Parmağımı kapağın üstüne vuruyorum. "Kulaklarınızı test ettirmem gerekiyor mu, Bayan?"

Walker mı? Latte dedim, coco-"

"Bu sabah baş belası olduğun konusunda söylediklerimi geri alıyorum," diyor kapağı kaldırıp içine çekerken, gözleri dalgalanarak kapanıyor.

"belası olduğumu hiç söylemedin."

Başını bir yana eğerek suçlulukla yukarı bakıyor. "Asansörde, beş kat altımdan binen kibar adama söylemiş olabilirim."

"Ah. Yani şimdi seks hayatımızı ve benim hakkımdaki hislerini mi paylaşıyorsun?" "Bunlardan sadece biri gerçek. Yani teknik olarak sadece bir şeyi paylaşıyorum.

bizim hakkımızda." Lattesinin üstüne üflüyor ve sonra bana bakıyor. "Bu...?"

Elimi kaldırıyorum, içinde iki fincan daha olan tepsiyi tutuyorum. "Biri benim için, biri Griffin için."

"Bugün seni sevdiğimi söyledim mi?" Sırıttıyor, beni şaşırtarak ayağa fırlıyor ve kollarını boynuma doluyor. Burnumu saçlarına bastırmadan edemiyorum, hindistan cevizi şampuanının kokusuyla aletim seğiriyor. Daha önce de koklamıştım; sabahları kapısını açtıktan sonra odasından bir bulut gibi yayılan tatlı kokusu.

"Eğer benim gerçek kız arkadaşım olsaydın, beni ne kadar sevdiğini gösterebilirdin," diye mırıldanıyorum kulağına doğru, bir anlığına kendimi tamamen kaybederek.

"Ha, evet, her neyse." Masasına geri otururken gözlerini deviriyor. "İçten bir teşekkür ne zaman değerini yitirdi ve yeterli olmaktan çıktı? Erkeklerde hep aynı şey oluyor."

"Ama teşekkür etmedin. Beni sevdiğini söyledin."

"Teknik olarak, sadece seni sevdiğimi söyleyip söylemediğimi sordum. Aslında böyle bir duyguyu itiraf etmedim." Harley suratını astı.

Ben sırtıyorum, o da gözlerini bana dikeyyor.

"Aslında teknik olarak, *kız arkadaşım* olarak bana olan bağlılığını ve sevgini göstermek için bu hafta sonu Stuart'ın yeğeninin doğum günü partisinde bana eşlik etmeyi kabul etmenden bahsediyordum," diye ekliyorum. "Ne demek istediğimi sandın?" Ağzımı sahte bir öfkeyle kaşlarımı çatarak büküyorum ve onun güzel pembe dudaklarından bir sırtış alıyorum.

"Bir doğum günü partisi, ha?" Kollarını kavuşturarak sandalyesinde geriye yaslanıyor. "Evet."

"Bu yeğen... kaç yaşında?" "Beş."

Dudaklarını büzerek beni inceliyor. "Hm, oy vermek için çok gençsin. Bu bana pek belediye başkanlığı işi gibi gelmedi. Bunun için imza atmadım."

Sırtması arttıkça başımı sallıyorum. Yemin ederim dizlerimin üzerine çöküp tokatlanmayı hak ediyor. Tüm bunlar *sahteyken* eğlenmemem gereken bir düşünce.

"Benim kız arkadaşım olmak için kayıt yaptırdın. Bunun anlamı, senin deyiminle *belediye başkanlığı işinin* yanı sıra, benimle beş yaşındaki çocukların hayvanat bahçesi partileri gibi şeylere gelmen gerektiği." Beni gaza getirdiğini biliyorum. Kamuoyu önünde görünmek için bu hafta benimle iki kez yemeğe çıktı bile.

"Hayvanat bahçesi mi?" Gözleri parlıyor. "Gerçek hayvanlar gibi mi?"

"Hayır. Bu bir sık sevme partisi. Tabii ki, gerçek hayvanlar."

Gülümsemesini engellemek için alt dudağını ısırırken bana ters ters bakıyor. "Güzel. Diğer tür partilerde ne tür zührevi hastalıklar olabileceğini düşünmekten korkuyorum."

"Bu yılan her zaman ikinci derisini giyer. Bunun için endişelenme."

Homurdanıyor. "Lütfen beni lattemden alıkoyma."

Griffin'in kapısına doğru ilerlerken ona gülümsüyorum. Bardağı dudaklarına götürene kadar bekliyorum ve sonra ekliyorum, "Aletimle karıştırdım, özellikle senin için. Bir şey değil."

Kapıyı açtığımda "Piç!" diye sesleniyor ama sesinde saklı bir kahkaha sezebiliyorum.

"Yeni rolünün tadını çıkarıyor o zaman?" Kapıyı arkamdan kapatıp masasına doğru yürüdüğümde Griffin kuru bir sesle kahveyi bırakıyor.

Onun karşısındaki koltuğa kaydım. "O da geri veriyor. Onun için üzülme."

"Çıkmıyorum. Seninle çıkmayı kabul eden herkes bunu kendi riski altında yapar." "Sahte randevu," diye araya giriyorum ve Griffin'in gözlerini cep telefonundan kaldırmasına neden oluyorum ve bana bak.

"Özür dilerim." Kaşlarını birleştiriyor, dudaklarında hayalet bir gülümseme beliriyor. "*Sahte* duygularla *sahte* bir randevuyu kastetmiştim."

"Aynen öyle." Kahvemi almak için öne uzanıyorum ve sandalyede arkama yaslanıyorum. "Ee, işler nasıl gidiyor?"

"Evet, güzel. Burada işler her zamanki gibi. Değişiklik olsun diye işlerin yolunda gitmesi güzel." Griffin'in gözleri kararıyor ve geçen yılı ve spa formülasyonlarının çalınması ve Maria'yı neredeyse tüm bu karmaşa yüzünden kaybetmesi gibi burada işlerin ne kadar kötü gittiğini düşündüğünü biliyorum.

"Olanlardan sonra bir süre sıkıcı olmayı hak ediyorsun. , artık geçmişte kaldı. Kalması gereken yerde." Ona bir bakış attım ve o da elini kravatının üzerinde gezdirerek onaylarcasına başını salladı.

Okuldan beri arkadaşız. Ben onu tanıyorum, o da beni tanıyor. Songbird'de olanlar onu çok etkiledi. Ama neredeyse Maria'yı kaybetmek kadar değil. En iyi arkadaşının iş hayatında zorlandığını görmek başka bir şey. Kalbinin kırıldığını görmek bambaşka bir şey. Bu bir daha asla görmek istemediğim bir şey. Değer verdiğim insanların incinmesi.

"Maria nasıl?"

Griffin'in kasvetli havası yüzünden bir perde gibi kalkıyor ve yerini memnun bir gülümsemeye bırakıyor.

"İnanılmaz biri... Aslında geçen gece Harley ile sizi yemekten dönerken gördüğünü ama yetişemeyecek kadar ileride olduğunuzu söyledi."

"Öyle mi yaptı?"

"*Oldukça yakın* göründüğünüzü söyledi." Ben ona kaşlarımı çatarken Griffin sırıtıyor.

"Buna rol yapmak denir. Halkın içindeydik. Seçimlere bu kadar az bir süre kala her yerde basın var."

"Anlıyorum." Ellerini önünde birleştirmiş, kendini beğenmiş bir ifadeyle bakıyor. "Hepsi kadar. Birbirimize iyilik yapıyoruz. Birbirimize iyilik yapıyoruz."

Daha kararlı. Paraya ihtiyacı vardı. Hepsi bu," diye hayıflanıyorum kahvemden bir yudum daha alırken.

"Elbette."

Griffin içerken onu inceliyorum.

"Fazladan paraya ne için ihtiyacı olduğunu biliyor musun?"

"Seninle yaşadıktan sonra ihtiyaç duyacağı terapi mi?" diye takılıyor.

Başımı salladım. "Hadi ama. Bal tuzağını biliyordun. İkimiz de biliyoruz ki bazen acımasız olabiliyorsun ama çalışanlarına iyi para ödüyorsun. Peki ne oldu? Baş belada mı?" Harley'nin peşinde karanlık bir tefeci ya da borçlu olabileceği bir eski sevgilisi olduğu düşüncesiyle göğsüm sıkışıyor.

"Baş belada değil." Griffin bakışlarımı tutuyor.

"Seni piç, biliyorsun, değil mi?" Harley'nin özel hayatında neler olup bittiğine dair bana bir fikir vermesini isteyerek ona bakıyorum. Beni ilgilendirmediğini biliyorum ama benim de bir kız kardeşim var ve herhangi bir kadının yardıma ihtiyacı olduğu düşüncesi... ruhumu tırmalıyor.

Göz temasını kesmeden fincanını masanın üzerine bırakıyor. "Biliyorum, evet. Maria da öyle. Harley bize bir süre önce söyledi."

Başımı ellerimin arasına alıyorum ve hayal kırıklığına uğramış bir inilti çıkarıyorum.

"O iyi, Reed. Bunu görebiliyorsun. Onunla birlikte yaşıyorsun. Baş belada değil, sana söz veriyorum."

"Ama bana neden maaşına ek olarak ayda dört bin dolar istediğini söylemeyecek misin?"

Onunla yaşamıyor olsaydım, bunun bir alışveriş bağımlılığı ya da tasarım ayakkabılara karşı bir zaaf olduğunu düşünebilirdim. Ama o tüm zamanını topuklu ayakkabılar yerine o kabarık pembe canavarların içinde geçirmeyi tercih ediyor. Onunla yaşadığımdan beri Harley hakkında öğrendiğim tek şey sıcak ve rahat olmayı sevdiği. Bitkilerine isim veriyor ve bebekleriymiş gibi konuşuyor ve inanılmaz kokuyor. Sabahları o hindistan cevizli duş bulutu çıktığında odasının önünden geçiyorum ve sikim bir asker gibi dikkat kesiliyor.

"Bunu söylemek bana düşmez. Eminim hazır olduğunda sizinle paylaşacaktır."

Griffin'e bakıyorum, sonra başımı sallayıp başka tarafa bakıyorum. O haklı. O bana söylemeyi seçmediği sürece bunu bilmek bana düşmez. Ben onun için kimim ki? Ben sadece patronunun en iyi arkadaşıyım. Şakalaştığı ama asla ciddiye almadığı adamım çünkü sadece tek bir şeyin peşinde olduğumu düşünüyor. Ve ona aksini düşünmesi için hiçbir sebep vermedim. O haklı. Ben buyum.

"Kampanya nasıl gidiyor?" Griffin konuşmamızı tekrar işe yönlendirerek soruyor.

"Evet, güzel. Harika. Harley geçen akşam çekilen bir soru-cevap seansına geldi ve Stuart'la çok iyi anlaştı. Şimdi ikisi de bana patronluk taslıyor."

Harley'nin haber stüdyosuna gittiği ve gerçek bir yeşil odayı ziyaret ettiği için ne kadar heyecanlı olduğunu hatırladıkça kıkırdıyorum. Daireye döndüğümüzde çantasını boşalttı ve içinde orada dağıttıkları paketlenmiş atıştırmalıklar vardı. Onları benim için getirmişti, aksi takdirde kaçıracağımı söylemişti.

"Gördüğüm kadarıyla politikalarınızla ilgili iyi tepkiler alıyorsunuz?" Griffin masasının kenarından bir gazete kaldırıyor ve önüme bırakıyor. Benimle ilgili bir sayfayı açıyor ve *'Walker geceleri eve güvenle yürümenizi istiyor'* başlığını atıyor.

"Evet." Bir elimi enseme gezdiriyorum ve boğazımı temizliyorum. "Bu insanlar için önemli. New York gibi bir şehirde cinsel saldırıların sayısı banliyölere göre daha fazla. İnsanlar eve geç saatte metroyla gidebilmek ya da bir şeyler içmek istiyorlar ve içkilerine bir şey koyacak ya da onları takip edecek birinden endişe duymak istemiyorlar." Başımı kaldırdığımda Griffin'in gözleri bana dikilmişti. Anladığını belli eden hafif bir baş hareketiyle yumuşuyorlar.

"Riley nasıl?"

"Gerçekten iyi. Erkek meslektaşlarına fark atıyor ve terfi alıyor." Omuzlarım gevşiyor ve ikiz kardeşimi düşündükçe gururla sırtıtıyorum.

"Daha azını beklemezdim," diyor Griffin. "Çocukken bile bir tartışmayı kazanma konusunda her zaman en iyisiydi."

Kıkırdıyorum. "Evet, . "

Dava avukatı olarak seçtiği kariyer kişiliğine mükemmel bir şekilde uyuyor. Her zaman adaletsizlikle mücadele eden ve inandığı şeyler için ayağa kalkan biri olmuştur. Dürüst bir ses kalabalıktan daha yüksektir, ya da o bana düzenli olarak bunu hatırlatıyor. Onunla çok gurur duyuyorum. Sanırım o gün olanlar olmasaydı bile, kariyer olarak her zaman hukuku seçecekti. Ama sanırım bunu asla bilemeyeceğiz. O tek olay onun tüm geleceğini şekillendirdi. Sabah uyandığınızda günün nasıl biteceğini asla bilemezsiniz. Hayatınızın geri kalanında sizi nasıl yaralayacağını ya da içinizde var olduğunu bile bilmediğiniz bir gücü ortaya çıkarmanızı sağlayacağını.

Ve Walkerlar pes etmez. Karşılık verimiz.

"Haftanın geri kalanı geçiyor?" Griffin soruyor.

Nefesimi üflüyorum. "Stuart ile daha fazla strateji toplantısı. Birkaç görüşme, bazı sokak adaylarıyla tanışma ve selamlaşma. Sonra bu hafta sonu Paige'in partisi var."

"Bir avlu dolusu beş yaşında şeker ve heyecandan kafayı bulmuş çocuk mu? İyi şanslar."

"Teşekkürler," diye mırıldandım gülümseyerek. "Gerçi Harley'nin hayvanat bahçesi için çocuklardan daha heyecanlı olduğunu düşünüyorum."

Griffin homurdanır. "Eminim öyledir. Son değerlendirmesinde bir ofis köpeği alıp alamayacağımızı sordu, biliyor musun?"

"Gerçekten mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Elbette hayır dedim. Manhattan'daki güvercinlerin yarısının, otelin tüylü kışklarını tünemek için en iyi nokta olduğunu düşünmesi gibi yeterince sorunum var."

Gülüyorum. Griffin'in yıllardır Songbird'ün etrafındaki güvercinlerle bir sorunu var. Azaldı, ama arada bir yine deliriyor ve ana girişin yanındaki kaldırım bir iki gün boyunca tüy ve pislik içinde kalıyor. Sanki güvercinler onu kızdırmak ve diken üstünde tutmak için vahşi bir patlama yaşıyorlar.

Saatime bakıp ayağa kalkıyorum ve hâlâ gülerek kapıya doğru ilerliyorum.

"Gitmem gerek. Erken kalkan yol alır..."

Ben kapıyı açarken Griffin bana bakıyor, hâlâ gülüyor ve "Siktir git" diye homurdanıyor. Harley'nin bir orkidenin yapraklarını okşadığı ve ona usulca bir şeyler fısıldadığı masasının yanından geçerek dışarı çıkıyorum.

"Görüşürüz Bayan Walker," diye sesleniyorum, yanından geçerken.

"Hoşça kal *baba*," diye mırıldanıyor ve kahkaham daha da yükseliyor. Asansörden çıkıp lobiye geçerek devasa, süslü ana kapılara doğru ilerlerken hala göğsümde gürlüyor ve yüzüme bir gülümseme yerleştiriyor.

Griffin'in ofisine geri götürülen anı bile onu susturmaya yetmiyor.

Baba?

Kesinlikle bir şaplak hak ediyor.

Altıncı Bölüm

Harley

"DÜKKÂNDÂ KALAN BİR ŞEY VAR MI?" Ön kapıya yaklaşırken Reed'in bir kolunda dengelediği, büyük boy simli fiyonkla tamamlanmış dev pembe kutuya dikkatle bakıyorum.

"Onu son gördüğümde Barbie rüya evi istediğini söylemişti." Reed bana sanki ona alacağı dünyanın en bariz şeyiymiş gibi bakıyor.

"Yakınsınız o zaman? Paige ile mi?" İpeksi kahverengi dalgalarına bakıyorum. Bugün farklı görünüyor. Onu takım elbiseyle ya da apartmanda spor kıyafetleri olmadan ter içinde görmeye çok alışkınım. Ama koyu renk kotu ve yeşil polosuyla bu rahat Reed ona çok yakışıyor. Erkek kolonyası reklamlarındaki gibi görünüyor. Pahalı olanlardan.

"Stuart'la çok zaman geçirdim ve o da kardeşiyle çok yakın. Bu da Book Page ile de çok zaman geçirdiğim anlamına geliyor."

"Kitap Sayfası mı?" Reed'in kelime seçimiyle kendime geliyorum. "Hoşuna gitti. Göreceksin," diye ekliyor bana bakarken.

şaşkın ifadeyi silkeleyip dev kutuya tekrar bakıyorum.

"Keşke orada olsaydım da onu mağazadan çıkarırken seni görseydim." Reed'in takım elbisesi içinde şık ve ciddi bir şekilde, Manhattan'ın ortasında, yan tarafında parti mayolu bebekler olan dev pembe bir kutuyu taşıırkenki görüntüsü aklıma gelince sırtıyorum.

"Sadece arabaya yüklemem gerekiyordu. Satıcı kadın yardım etmeyi teklif etti ama ben hayır dedim." Zili çalmak için boştaki elini uzattı.

"Hayır mı dedin?"

"Evet. Numaramı istedikten sonra."

Gözlerimi deviriyorum ve vücudumu ona doğru çeviriyorum, esprili bir karşılık vermeye hazırım, ama o düz bir yüzle kapıya bakıyor.

Şaka yapmıyor.

"Oh... Bu çok hoş." Midem geriliyor ve ağzımı kapatıp dudaklarımı sert bir çizgi haline getiriyorum.

"Değil, Harls."

Harls.

Adım dudaklarından çıkar çıkmaz midemdeki gerginlik yerini çırpınmaya bırakıyor.

"Benim kim olduğumu çok iyi biliyordu. Benimle kampanya hakkında konuşuyordu."

"Ve?"

Burnundan bir nefes çekerken boynundaki bir kas seğiriyor. "Ve birkaç haftadır birlikteyiz. Basın konuşuyor

Ne zaman evlenme teklif edeceğime dair ihtimaller." Öne doğru uzanıp zile bir kez daha vuruyor ve çenesini sıkarak tıslıyor. "Seni biliyor olmalıydı. Numaramı istemesi hiç *hoş* değil."

"Hey." Elimi pazusuna koydum. "Bir erkeğin ilişkisi olup olmadığını umursamayan bir kadınsa ne olmuş yani? Neden rahatsız oluyorsun?"

"Beni rahatsız eden onun nasıl bir kadın olduğu değil." Bana kararmış gözlerle bakıyor.

"Sonra ne olacak?" Şaşkınlıkla kaşlarını çatıyorum. Haklıydı. Basın 'ilişkımız' konusunda çılgına dönmüş durumda. Reed'in politikaya atıldığından beri ilk kez ciddi bir kız arkadaşı olduğu biliniyor. Bazı haber kanalları, Reed'in belediye başkanı olması halinde izleyeceği politikalardan çok onunla benim aramdaki ilişkiyle ilgileniyor.

"*Beni* böyle bir adam sanıyor. Bunu sana asla yapmam." Gözleri benimkileri tutarken yumuşuyor, neredeyse özür diler gibi bakıyor. Yapmadığı bir şey için ve gerçek bile olmayan bir şey için özür diliyor.

"Sorun değil." Omuz silkiyorum. "Diğer insanların ne düşündüğü kimin umurunda? İkimiz de biliyoruz ki bu şeyde" -aramızda bir parmak sallıyorum- "sadece sen ve ben varız. Ve ihtiyacımız olan her şey de bu."

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "İnsanlar çok çabuk yargılıyor. Bu yüzden Stuart bunu yapmamızı önerdi. İnsanların beni ciddi bir aday olarak görmelerine yardımcı olacağını düşündü, sadece daha fazla kadınla yatmak için şöhret ve pozisyon isteyen bir çapkın olarak değil."

Gözleri birkaç saniye benimkilere dikili kaldıktan sonra başka tarafa bakıyor, çenesi hâlâ sıkılı. İnsanların ne düşündüğünün onu rahatsız ettiğini hiç fark etmemiştim. Anlamsız takılmalarla mutlu olduğunu sanıyordum. Bazı insanlar tam bir ilişki istemez ve bu onların tercihidir. Ama sanırım bir zamanlar nişanlıydı. Bea'ya.

Yüzündeki kederli ifade midemi bulandırıyor. Daha önce emin değildiysem, şimdi eminim. Bea ile ilişkisi bittiğinde çok incinmiş olmalı, bu yüzden üzüntülerini farklı kadınlara ve sikine gömmeye başladı. Ama şimdi bu da ona acı veriyor. İnsanlar onun bekliyor. Aldatmasını.

benim üzerimde. Onlara öfkelenecekleri ve manşetlere taşıyacakları iğrenç bir seks skandalı vermek için. Onun taş kalpli bir oyuncu olmasını bekliyorlar. Ama bu duruma düşmesinin nedeni, onu bu kadar açık bir şekilde seven büyük kalbiydi.

İyi bir belediye başkanı olma becerisinden çok geçmişiyile değerlendirileceğini düşünüyor.

"Kendine kanıtla."

Bana döndü.

"Bunu kendine kanıtla." Kaşlarımı kaldırıyorum ve ona bakıyorum... gerçekten ona bakıyorum. "Harika bir belediye başkanı olabilirsin, değil mi? İnsanları ve onlar için daha iyi hizmetler sunmayı gerçekten önemsiyorsun. Daha iyi hizmetler, eğitim, daha güçlü topluluklar. Bunların hepsi doğru, değil mi?"

"Evet." Beni dinlerken derin bir nefes alıyor.

"O zaman kendine söyle, Reed. Kendin ol ve kimsenin ne düşündüğü hakkında endişelenme. Kendin için ortaya çık. Böylece geriye dönüp bakabilir ve şöyle düşünebilirsin, biliyor musun? Ben yaptım. Ortaya çıktım ve bu süreçte etkili oldum. Bu yolculuğa çıktım ve sadece benim yapabileceğim şekilde başardım."

Konuşmadan önce bir süre sessiz kalır.

"Haklısın, teşekkür ederim." Gözlerimin içine bakarak gülümsüyor. "Sen de bugün alışılmadık derecede felsefi misin?"

Göğsümün ortasındaki yanmayı ovuşturuyorum, yanaklarım onun bakışları altında ısınıyor. Haklı; bugün duygularımla daha uyumlu hissediyorum. Bu sabah duşta kendime moral konuşması yapmak ve Reed'in geçmişe bakmakla ilgili sözlerini kendime hatırlatmak zorunda kaldım. Artık bunu yapamam. İleriye bakmalı ve duygularıma sahip çıkmalıyım. Onları sahiplenmeli ve onlardan korkmamalıyım. Bugünün zor bir gün olacağını biliyordum. Çok fazla acı hatıra var. Ama

Bunu olumlu bir Şeye d n Őt rmeliyim. Annemin biz çocukken söylediği gibi, kaşlarını  at.

Ve bir  ocuk doğum günü partisi ve hayvanat bahçesi mükemmeldir. Çocuklar, hayvanlar ve pasta. Bir insan bu kombinasyondan nasıl mutlu olmaz?

Bakışlarımı kaldırıp beni izleyen Reed'in gözleriyle buluŐuyorum, gözlerinin etrafındaki küçük kırıŐıklıklara endişe kazınmış. Anlayış ve Őefkatin oluşturduğu küçük vadiler. Onunla dalga geçtiğimi biliyorum ve çoğu zaman bunu hak ediyor. Ama onunla geçirdiğim bunca zamandan sonra onun nazik, düşünceli ve tutkulu biri olduğunu da biliyorum. Daha önce gördüğümden ve ona verdiğim değerden çok daha fazla Şeye sahip.

"Ayrıca, hile yaparsan ne yaparım biliyor musun?" Ortamı yumuŐatarak söylüyorum.

Tüm bu ağır düşünceler bekleyebilir. Bugün o gün değil. " yle mi?" Kaşlarını  attı.

Gözlerinde eğlence parıldarken dudağımı ısırıyorum. Bana böyle bakmasına bayılıyorum. Bu, dünyaya küçük bir an için de olsa neşe ve mutluluk getirdiğim anlamına geliyor.

Ve Reed Walker tarafından hissedildi.

Parmak uçlarımda duruyorum ve dudaklarımı kulağına götürüyorum, onun inanılmaz orman havası kokusuyla kafayı bulmamaya çalışırken dudaklarımın teninde gezinmesine izin veriyorum.

"Kes, kes," diye fısıldıyorum.

Geri çekiliyor, yüzü geniş bir sırtıŐa bölünürken bana bakıyor ve gülüyor. Derin ve dolgun bir kahkaha, göğsünün altından geliyor ve onu kucaklarken daha uzun görünmesine neden oluyor.

Gerçek hayattaki sihir gibi.

Kapı açılırken büyülenmiş gibi onu izliyorum.

"Hey, siz ikiniz. Sizi bu kadar beklettiğim için özür dilerim." Stuart sırtıyor, içeri girebilmemiz için geri çekiliyor.

Onu iki yanağından da öptüm. Sonra birbirlerinin sırtını sıvazlarken Reed onun elini sıkıyor.

"Vay canına." Güzel koridora bakarken ağzım bir karış açık kalıyor. Aydınlık ve davetkâr, duvarlarda devasa siyah beyaz aile resimleri var. Benzerliğe bakılırsa Stuart'ın kardeşi ve ailesi olmalılar diye düşünüyorum.

"Evet... kardeşim bir iç mimarla evlendi. Sadece oda dekoruna bakarak New York'taki herhangi bir oteli size söyleyebilir. Kurumsal müdahale gerektiren bir saplantının sınırında." Stuart gülüyor. "İçeri gelin. Herkes arka tarafta."

Onu evin arka tarafındaki açık plan mutfak ve yemek alanına kadar takip ediyoruz. Devasa katlanır kapılar açık ve odanın sorunsuz bir şekilde geniş, düz bakımlı çimlere ve bahçelere akmasını sağlıyor. Büyüleyici. Sanırım Riverdale gibi bir yerde yaşıyorsanız paranızın karşılığında alabileceğiniz şey bu. Manhattan'dan çok daha yeşil. Bir ailenin rüyası.

Stuart bizi kardeşi Reuben ve eşi Nina ile tanıştırıyor ve çimenlerin üzerinden bize el sallayan kız arkadaşı Shannon'ı işaret ediyor. Gülümseyip ben de ona el sallıyorum ama sonra bir grup çocuk yanımdan geçip bir adamın hayvanları indirdiği karavana doğru ilerlerken kıkırdamalar ve parti şapkaları dikkatimi çekiyor. Küçük bir midillinin dışarı çıkarılmasını ve çimlerin üzerindeki bir ağıla yerleştirilmesini hayranlıkla izliyorum.

"Reed!" Midilliyi işaret ediyorum ve sonra ona küçük bir domuz ve küçük bir koyun katılınca ciyaklıyorum.

Bana bakıyor, gözleri kırışıyor. "Neden sana bir parti şapkası bulmuyorum ve sen de çocuklara katılmıyorsun?"

"Gerçekten mi?" Kalçalarımı olduğum yerde bir o yana bir bu yana oynatıyorum. "Bak! Bir keçi var!"

"Daha önce bir keçi görmüştüm, Harley."

Onu kolundan itiyorum ama sallanmıyor bile. Bir kayayı dağa doğru itmek gibi. Daha yeni geldik ama şimdiden bunun harika bir fikir olduğunu söyleyebilirim. Şimdiden bugün hakkında daha iyi hissediyorum.

"Bahse girerim pembe fiyonklu bir tane görmemişsindir. Bak." Ağlında meledikçe kuyruğu titreyen mutlu küçük keçiye gösteriyorum.

"O bir keçi. Neden lanet bir yaya ihtiyacı olsun ki?"

Reed'in yanına eğilip avucumla göğsünü okşuyorum. Bu bir arkadaş partisi olsa da, gerçek bir çift olmadığımızı sadece Stuart ve kız arkadaşı biliyor. Dışarıdayken Reed'e fiziksel olarak yakın olmak artık çok daha kolay. Belki de rol yapmakta daha iyiyim ama gün geçtikçe daha doğal geliyor.

"Oh, kapa , parti bozan. Bu onun parti kıyafeti. Bence çok tatlı görünüyor."

Reed kolunu belime doluyor ve burnunu saçlarıma daldırıyor. "Dişi olduğunu nereden biliyorsun?" Gözlerini kısarak keçinin küçük tüylü karnına doğru bakıyor.

"Sadece bir his." Gülümsüyorum ve bizi izleyen keçiye bir öpücük gönderiyorum.

Reed'in boğazındaki homurtu, beni içine çektiği alnımda titreşiyor.

"Ne?" Ona bakmak için arkama yaslandım. "Harls, bir keçiye öpücük atıyorsun."

"Neden olmasın? Anlaşmamız başladığından beri üflediğim tek şey bu." Reed'in yakışıklı yüz hatlarında beliren ölümcül ifadeden güç alarak kahkahamı patlayana kadar tutabildiğim kadar tutuyorum.

"Bir daha düşündüm de" -beni kendine doğru çekiyor ve sıcak dudakları kulağıma degecek şekilde eğiliyor, tenimde elektrik dansları yapıyor- "Şu anda benim olmasaydın ne yapıyor olabileceğini hayal o pire dolu şeyi Fransız usulü öpmeni tercih ."

Geri çekilirken boynumu büküp ona bakıyorum, gözleri benimkileri yakıyor.
Onun mu?

Sahte olduğu belli. Demek istediği bu. Yine de bunu söyleme şekli, gözlerinin dudaklarıma düşmesi ve tekrar yukarı çıkması. Eğer bu gerçek olsaydı, ciddi şekilde derde girerdi. Reed'in orta yolu olduğunu sanmıyorum. Sadece '*onun*' *demesi* bile bana onun kalbine sahip olduğunuzda aşkın gücünden bir daha asla şüphe etmeyeceğinizi söylüyor. Bea bir aptaldı. Onu incitecek her ne yaptıysa, şimdi bunu onu kaçırarak ödüyor. Belki de bu yüzden yemekte kaltak gibi davrandı. Ondan sonra hiç kız arkadaşı olmamıştı. O her zaman kimsenin yerini dolduramadığı biriydi. Kimse onu takip etmedi. Arkasında çok büyük bir boşluk bıraktı. Ama sonra beni gördü. Bunun gerçek olmadığını bilmiyor. Reed'in sonunda hayatına devam ettiğini görüyor. Ne kaybettiğini görüyor.

Ve şimdilik, onun kaybettiği şey benim. En azından öyleymiş gibi davranabiliyorum.

Yüzümü buruşturuyorum. "Ben de senin ne yapıyor olabileceğini hayal etmek istemiyorum, teşekkür ederim."

"Ne yapıyor olabilirim ki?" Reed masumca soruyor. Kaşlarını kaldırıp alay ediyorum. "Um."

Reed'in başka bir kadınla birlikte olduğu düşüncesi, o gülünç derecede yırtık göğsü ve oyulmuş karın kasları, onun gibi 'sertleşirken' ter içinde damlıyor

Spor salonundaki her şey tüm duyularımı işgal ediyor ve midemde bir bulantı topu şişme tehdidi oluştururken ürperiyorum.

Mantıklı. Kimse arkadaşlarının seks yaptığını düşünmek istemez, değil mi? Aslında hayal etmeyi değil. Suze'un bana anlattığı flört maceralarıyla ilgili bazı grafik hikayeler, onlarla birlikte yatağın dibinde oturmuş olabileceğim anlamına gelse de

Hayır, Reed'i başka bir kadınla hayal etmek istemiyorum. Asla.

"Um. Biliyor musun? Önemli değil." Elimi gönülsüzce havada salladım.

"Adını hatırlamayacağım biriyle yatağa gireceğimi mi sanıyorsun?"

"Hayır, ben-"

"Sorun değil, Harley. Bu konuda ne düşündüğünü biliyorum. Bana yeterince söyledin."

"I..." Ağzımı kapatıyorum, durumu daha da kötüleştirmeden önce kendimi durduruyorum.

Tam bir kaltağım. Kapının eşiğinde bana içini döküyor, insanların onu yargılamasından nefret ettiğini söylüyordu. Ben de ona başkalarının ne düşündüğünün önemli olmadığını söyledim, ama işte buradayım, onu geçmişinden dolayı yargılıyormuşum gibi görünüyorum.

"Ayrıca, her şeyi olduğu gibi söylemeni seviyorum. Ağzın senin en iyi özelliklerinden biri." Dudakları seğiriyor. "Gerçi gerçek erkek arkadaşın olsaydım, sanırım bazen susman için ağzına bir şeyler tıkardım."

"Reed!" Ortam aydınlanırken göğsüne vuruyorum. İki elimi de tutuyor ve derin bir kıkırdamayla arkamdan tutturuyor.

Göğüslerim öne doğru itiliyor ve meme uçlarım bluzumun altında sertleşirken nefesimi emiyorum. Aletini ağızma verişinin görüntüleri

beynime saldırıyor ve geri dönüş olarak kullanabileceğim tüm kelimeler dilimde kuruyup ölüyor.

Yani, o... Bana sabitlenmiş parlak gözlerine tekrar bakıyorum. Tanrım, acaba başka kadınlarla birlikteyken de böyle bakıyor mudur? Hayır! Reed'i başka kadınlarla düşünemem. Ve onlarla çıplakken ne yaptığını. Bu çok tuhaf, garip, tuhaf ve... Dudakları aralanıyor ve ben onlara bakıyorum, ne söyleyeceğini duymak için sabırsızlanıyorum.

"Ot!" Küçük bir kız koşar ve bacağına sarılır.

"Hey, Kitap Sayfası." Benimle göz temasını kesiyor, ellerimi bırakıyor ve küçük kızı kollarına alırken sırtlıyor. Kız hemen yanaklarını birbirine bastırıyor ve yüzünü buruşturarak kıkırdıyor.

Ot mu? Arkasından ona sesleniyorum.

Dikkatini tekrar Paige'e vermeden önce bana göz kırpmıyor.

"I wame wu wisch wu a wuppy wurfway," diyor ve onu bir kolunun altından gıdıklıyor, böylece kız onun yüzünü bırakıyor. "Dedim ki" -elini başının üstünde tutuyor, kız ona bakarken gözleri kocaman oluyor ve zevkle parlıyor- "Sana mutlu yıllar dilemeye geldim."

Tekrar kıkırdamaya başlıyor, adam karnının üzerine çullanıp gıdıklarken sarı bukleli başını geriye atıyor.

"Dur, Weed! Dur!" diye bağırıyor ve kendisine saldırmaktan vazgeçtiği anda tekrar yanaklarına uzanıyor.

"Hayır, yok, Kitap Sayfası." Onu yere bırakmadan önce kollarında döndürüyor. Sanki kahramanıyla yeni tanışmış gibi ona bakıyor. "İyi vakit geçiriyor musun, süperstar?"

"Evet. Bir midilli var. Gördünüz mü?" Heyecanla olduğu yerde zıplıyor ve Reed'in gözleri benimkilere kayıyor.

"Ben yaptım. Küçük güzel bir midilli. Biliyor musun?" Elime uzandı ve beni yanına çekti. "Bu Harley. O da hayvanları sever."

Paige'in yüzü parlıyor, yanakları pembeleşmiş, muhtemelen etrafta döndürülmekten ve parti yemeği yemekten. Giydiği elbiseyle aynı tonda, ortası fırfırlı pembe bluzuma bakarken gözleri parlıyor.

"Benimle gelip görmek ister misin?"

Reed'e bakıyorum, o da bana gülümseyip çenesini kaldırıyor.

"Bunu çok isterim!" Paige boştaki elimi tutarken ona en dostça gülümsememi veriyorum. Reed diğer parmaklarımı kendi parmaklarının arasına sıkıştırıyor ve sonra Paige'in beni kalemlerin olduğu yöne doğru çekebilmesi için parmaklarımı onunkilerden ayırıyor.

Bir saat sonra, hayvanat bahçesinin bir parçası olan her hayvanı okşadım, besledim, sevdim, kucakladım, öptüm ve her tüylü karnı ovdum. Tüm bu süre boyunca tüm çocuklarla birlikte içerideki tek yetişkin bendim ve daha az umursayamazdım. Harika vakit geçirdim.

"Tuhaf hissettiriyor." Paige keçi Freddy'ye elini uzatırken küçük düğme burnunu kırıstırıyor.

"Harika bir iş çıkarıyorsun."

"Acıkmış." Elinde daha fazla topak için burnunu çekerken kıkırdıyor.

"Eğleniyor musunuz, Bayan Doolittle?"

Tanıdık derin sese dönüyorum ve kalemin yan tarafında kollarına yaslanmış olan Reed ile göz göze geliyorum. Bana bir an için nerede olduğumu unutturan göz kamaştırıcı bir gülümseme veriyor, ta ki Freddy pembe bluzumun önündeki fırfıra sokulup onu kemirmeye çalışana kadar.

"Hey, sen." Avucumu burnuna dayayıp onu uzaklaştırırken gülüyorum. "İçeri girip onu okşayacak mısın?" Soru sorarcasına Reed'e bakıyorum.

"Onun bir kız olduğunu sanıyordum?" Reed kapıdan içeri girerken şöyle diyor. "Hayır. Sam onun pipisi olduğunu söyledi," diyor Paige kesin bir ifadeyle, pipisini başını çimlere doğru uzattı. "Tüylü. Bak!" Freddy'nin arka bacaklarının arasını işaret ediyor.

"Oh, evet, küçük tüylü bir tane. İyi tespit, doğum günü kızı."

Paige övgülerime sırtıyor ve sonra ayağa fırlıyor. "Gidip Stu Amca'ya Freddy'nin pipisini bulduğumu söyleyeceğim."

Ağıldan çıkıp çimlerin üzerinden Stuart'a doğru koşarken gülüyorum.

"Aww, çok tatlı." Freddy'ye dönüp bakıyorum.

"Tüylü bir pipi mi?"

"Ne? Hayır!" Reed'in yüzündeki sırıtışa bakarak inliyorum.

"Ah, bazen tam bir pislik oluyorsun," diyorum gülümseyerek, yüzüme bir işaret gibi yerleşmesine engel olamadan. Reed'e onu eğlenceli bulduğumu söyleyen kocaman neon bir işaret.

Bazen.

Tanrım, buna bayılacak.

Başımı sallıyorum ve Freddy'nin kafasındaki pürüzsüz boynuzları okşarken iç çekiyorum. "Sakin boynuz ovma şakası yapma." Reed'e kaşlarımı çatıyorum.

Gözleri kara kaşlarının altında kırışıyor. "Tek kelime etmedim."

Gözleri parlıyor, eğlendiği zaman yaptığı gibi. "Buna gerek yoktu. Buraya taşındığımdan beri senin hakkında çok şey öğreniyorum. Bu arada sen ne yapıyordun? Ben çocuklarla oynarken?"

Bakışlarını çimenlikte gezdiriyor ve çenesini hediye masasının yanındaki yaşlı bir adama doğru eğiyor. "Onu görüyor musunuz? Bu Fred Yates, New York'un en iyi savunma avukatı. Ve bu da" - annem yaşlarında, kısa kahverengi saçlı bir kadına doğru bakıyor - "Hilda Davenport, şehrin en büyük üç hastanesini yöneten kurulun başkanı."

"Ben de buraya sadece kutlama yapmaya ve pasta yemeye geldiğimizi sanıyordum. Artık tüm çocuk partileri böyle mi oluyor? Ebeveynlerin iş ortaklarıyla iletişim kurması için bir fırsat mı?"

Reed bir elini saçlarının arasından geçirerek bana bakıyor. Parlak güneş ışığında parlıyor. "Nina evlerini onlar için yaptı. Aynı mahallede oturmaları sadece bir tesadüf."

"Eğer belediye başkanlığına adaylığını koyuyorsan şanslı bir tesadüf." Gülümseyerek onunla omuz omuza veriyorum, sonra ayağa kalkıp hayvanlardan sorumlu Sam'e sesleniyorum.

"Hey, Sam? Hiç yem kaldı mı?"

"Elbette." Elinde bir poşet tutuyor ve birazını bana doğru getirip avucuma bırakıyor.

Sam domuz yavrusunun başında yaygara koparan çocuklarla sohbet etmeye giderken Reed'e "Elini uzat," diyorum.

"Hayır." Reed kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor, pazuları polosunun kumaşını zorluyor.

"Evet."

"Hayır."

"Evet." Ona ciddi olduğumu gösteren bir bakış fırlatıyorum. "Reed Walker, Freddy'ye atıştırmalık bir şeyler vereceksin."

"Neden?" Benden Freddy'ye bakıyor, alt dudağı çocuksu bir somurtkanlıkla dışarı çıkıyor.

"Çünkü videoya çekmek istiyorum. Bu bir kız arkadaşın yapacağı türden bir şey." Reed omzunun üzerinden bakarken sırtıtmamı güçlükle engelleyebildiğim için beslemeyi onun büyük eline zorla sokuyorum ve telefonumu hazır tutuyorum.

Hilda ikimize de bakıyor ve gülümsüyor.

"Gördün mü? Seyircilerin var. Onları bekletme." Kayda tıklarken kıkırdıyorum.

Reed, Freddy'nin önünde çömelmeden önce nefesinin altında anlaşılmaz bir şeyler mırıldanır.

"İşte oldu. Şimdi mutlu musun?" diye homurdanırken Freddy koşarak gelip elindeki peletleri yemeye başlıyor.

"Evet." Telefonumun ekranında onları izlerken sırtıtıyorum. Çok şirinler. Freddy'nin küçük kuyruğu her yerde kıkırdıyor ve ön ayakları üzerinde aşağı yukarı zıplamaya başladı.

"Güzel. İkinizin mutlu olmasına sevindim."

"Öyleyim. Sana yakışıyor. Bence senden hoşlanıyor."

Freddy'nin kuyruğu şimdi aşırı hızlandı ve ön toynaklarını Reed'in dizlerine koyarak son yiyecek parçalarını almak için onu itiyor.

"Açgözlü küçük piç, değil mi?" Reed böyle diyor ama yemin ederim ki bundan gerçekten zevk alıyor. Nasıl hoşlanmasın ki? Freddy çok tatlı ve şu anda Reed'e yumuşakça vuruş şekli, sanki başıyla öpücükler konduruyormuş gibi.

"Kimmiş iyi çocuk? *Weed*'i , değil mi? Onun lezzetli olup olmadığını bilmek istiyorsun, değil mi?" Kameranın arkasından cıvıldıyorum.

Reed, Freddy ile konuşmak için sesini alçaltarak, "Siktir," diye mırıldanıyor. "Seninle o ses tonuyla konuşuyor. Birazdan sana su şişesiyle su püskürtecek ve pozitif mantralar söyleyecek. Eğer küçük makası görürsen... kaç!"

" ne cüret?" Ağlıyorum, şok içinde gülüyorum.

Reed gülümsüyor, Freddy'den uzaklaşıp kameradan bana bakıyor.

Delicesine yakışıklı görünüyor. Düşürmemek için telefonumu daha sıkı tutuyorum.

Fotojenik piç.

Reed'in gözleri benimkilerden ayrılıyor ve Freddy'nin kasığına indirdiği ani kafa darbesinin şiddetiyle geriye doğru devrilirken aynı nefeste bozuk bir 'siktir' sesi çıkarıyor.

"Freddy! Ne yapıyorsun? Hayır!" Öne doğru atılıyorum ama elimden kurtuluyor, mutlu bir şekilde şaha kalkıyor ve kafasını tekrar Reed'e çarpıyor. Boştaki elimle boynundaki yayı tutmayı başarıyorum ve burnunu Reed'in kalçalarının arasına gömdüğü yerden başını yukarı çekiyorum.

Yere otururken Reed'in dudaklarından alçak bir inilti çıkar.

Sam koşarak kümese girer ve Freddy'yi uzaklaştırır. "Bunun için üzgünüm. Bazen yetişkin erkeklerle biraz oynaşıyor. Aldığı testosterondan olsa gerek."

"Şimdi neden o lanet olası yayı takması gerektiğini anlıyorum. Bu bir zapt etme aygıtı," diye tıslıyor Reed, erkekliğini iki elinin arasında tutarken dişlerini sıkarak. "Siktiğimin hayvanları."

Dudağımı ısıırıyorum, o derin nefesler alarak kendini toparlarken gülümsememe engel olmaya çalışıyorum ve sonunda ayağa kalkıp kendini fırçalıyor.

"Ayy, senden hoşlandı." Uzanıp Reed'in saçından bir tutam ot koparıırken kıkırdıyorum. "Belki de son birkaç haftadır bastırılmış cinsel enerjinin kokusunu almıştır."

"Aylar," diye araya girer

Reed. "Ha?"

Elim saçlarında gezinirken gözlerimin içine bakıyor ve sesini sadece benim duyabileceğim kadar alçaltıyor. "*Aylardır* lanet olası cinsel enerjim var. Songbird'deki yardım galasında sevgilim içkisini yüzüme fırlattığından beri bir kadına bakmadım."

"Oh." Elim boynunun dibinde dondu kaldı. O geceyi çok iyi hatırlıyorum. Onu gaza getirmeyi ve beni flörtüyle tanıştırmasını istemeyi seçmiştim. O da

adını yanlış anladı ve pek de etkilenmedi. "Sen-?" "Hayır," diye cevap verdi hemen, sesinde bir huysuzluk vardı.

Bakışlarını tutuyorum, umutsuzca ona neden bu kadar uzun zaman geçtiğini sormak istiyorum. Biz çıkıyormuş gibi yaparken başka kimsenin olmayacağı konusunda anlaştıktan sonra bunun en fazla birkaç hafta sürmüş olabileceğini biliyordum. Ama bir noktada neredeyse her gece farklı bir kadını 'eğlendiren' Reed'in aylardır seks yapmadığını öğrenmek? Noel Baba'nın gerçek olduğunun söylenmesi gibi bir şey.

"Oh," diyorum tekrar. Dilim ağzımın içinde jöleye dönerken oluşturabildiğim tek kelime bu. Sertçe yutkunuyorum ve sonunda bir mırıltı çıkarmaya zorluyorum. "Belki de Freddy bu yüzden senden *gerçekten* hoşlanıyor."

"Bu his karşılıklı değil. Taşaklarım morarmış gibi hissediyorum," diye ofluyor Reed ve gözleri cep telefonuma kayıyor. "Bunu silebilirsin."

"Hiç şansın yok!" Sırıtıyorum, telefonumu kotumun arka cebine sokarken normal sesime geri dönüyorum.

"Harls." Sesinde bir uyarı tonu var, ama yine Harls demesi beni hiçbir konuda uyarmıyor, bana böyle seslendiğinde midemde hissettiğim o tuhaf, sıcak, bulanık duygunun yakında kabarması dışında.

"Sadece benim gözlerim için, söz veriyorum." Paige kalemin yanından seslenirken ona göz kırptıyorum.

"Bir yerimi incittiğimde, annem ve babam onu öperek iyileştiriyor."

Reed ona döner. "Öyle, değil mi? Çok nazikler."

Paige hevesle başını sallıyor, çenesini yatay parmaklıklardan birine dayayarak beklentiyle bizi izliyor.

Bekliyorum.

"Sence Harley yaramı daha iyi öpmeli mi?"

Kendini beğenmiş piç ifadesine bakıyorum. Bundan zevk alıyor.

Paige'in 'sik' kelimesini duymaması için ağzımın kenarından fısıldayarak, "Eğer ima ettiğin şey buysa, sikini öpmüyorum," diyorum.

"Bugün onun doğum günü. Doğum günü kızı o. Doğum günü kızının isteğini geri çevirmemelisin." Paige ikimizin arasına bakarken Reed bana sırtıyor.

"Dilim muhtemelen beni evlatlıktan reddeder. Bunu yapmak zorunda kalsaydım bademciklerimi toplayıp Timbaktu'ya siktir olup giderdim," diye mırıldanıyorum. "Acıyan tek şey kıcının üstüne düştüğün için devasa egon, o da çimenlerle kaplı bu arada."

"Kıçıma mı bakıyordun?"

Gözlerimi ona dikiyorum ve o da gülerek Paige'e bakıyor. "Üzgünüm, Kitap Sayfası. Harley beni herkesin içinde öpmekten hoşlanmıyor. Tadımın şeker gibi olduğunu düşünüyor ve duramayacağından korkuyor."

"Sonsuza dek öper misin?" Paige'in gözleri büyür.

Reed bana gülümseyerek bakıyor. "Bence yapardık. Sanırım onu yaşlanıp buruşana kadar öperdim."

"Eww." Paige burnunu kıvrıyor ve Reed kalemden çıkıp onu kollarının arasına alınca bir çığlık atıyor.

"Ama sen? Tadın jelibon gibi!" Karnını dudaklarına götürüp üzerine ahududu üstüne ahududu üflemeden önce sırtıyor.

Kahkahaları bahçede çınlıyor ve herkese veda edip Reed'in özel arabasıyla geri dönerken, dairemize girerken ve ayaklarımı terliklerimin içine sokarken hala kafamın içinde duyabiliyorum.

Saatler sonra bile
duyabiliyorum. Mutluluk
gibi geliyor.

Saf, dizginlenemez mutluluk.

Ve biliyorum ki onun gülüşünü tekrar düşündüğümde, şu anda olduğu gibi beni gülümsetecek.

Yaşlanıp buruşana kadar.

Yedinci Bölüm

Reed

YUVARLANIYORUM VE telefonumu kaldırıyorum, ekran aydınlanırken gözlerimi kısıyorum. 1 AM. Sabahın 1'inde ne yapıyor? Bruce'la birlikte gece yarısı ay ışığında sulama ritüelini yerine getiriyor olmasa iyi olur. Bunu ona hiç yakıştıramazdım.

Sırt üstü yatıyorum ve garip gıcırta ve hırıltıların odama doğru süzülüşünü dinliyorum. Sanki oturma odasındaymış gibi geliyor.

Sanki ağlıyor gibi.

Belki de öyledir ve yalnız kalmak istiyordur. Bazen tek başıma olmayı sevdiğimi biliyorum. Ama ben daha ne yapacağımı düşünmeye vakit bulamadan bacaklarım yataktan fırlıyor.

Koridordan geçip oturma odasına doğru ilerlerken esnememi bastırıp bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. Kanepede dev bir battaniyenin altına kıvrılmış, elinin topuğuyla yanaklarını silerken telefonunun ışığı yüzünden yansıyor. Omuzları titrerken nefesini içine çekiyor ve korkunç bir an için kalbim ayaklarımın dibine düşüyor. Ama sonra sırtımaya başlıyor ve ayırık dudaklarından gıcırta ile hırıltı arası bir ses çıkıyor.

"Harls?"

İrkiliyor, şaşkınlıkla telefonunu düşürürken gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Reed. Bana öyle sinsice yaklaşma. Davetsiz misafir olduğunu düşünerek seni dışarı çıkarabilirdim."

Battaniyenin altından çıkan pembe pofuduk terliklerine bakıyorum. "Ne yapacaksın ki? Beni tüylerle boğmak mı? Beni minyatür terliklerle mi bağlayacaksın?"

parıltılı ipler?"

"Pislik," diye mırıldanıyor ama bana bakarken gözleri yumuşuyor.

"Bu kadar geç saatte ne yapıyorsun?" Telefonunu yukarı kaydırıp yanındaki kanepeye uzanıyorum, ayaklarını kaldırıp bacaklarımın üzerine koyuyorum. Keçi Freddy kasıklarına vururken ekranda yüzüm garip bir inançsızlık ve acı maskesiyle buruşmuş bir şekilde görünüyor. "O küçük pislik bana geleceğin Reed gençlerine mal olabilirdi."

Harley homurdanıyor, gözlerinden taze yaşlar dökülüyor. "Özür dilerim. Eminim acıtmıştır ama beni güldürdü. Ve buna ihtiyacım vardı."

Telefonunu ona geri veriyorum. "Aklında bir şey mi var?"

Alt dudağını çiğniyor, burnunu çekiyor. "Öyle de denebilir. Bugün, yani dündü artık, sanırım... Benim için zor olan bir randevuydu, bazı nedenlerden dolayı." Gözlerini benimkilerden ayırıp battaniyenin kenarıyla oynamaya başladı. "Parti çok eğlenceliydi. Ve ben iyi olduğumu sanıyordum. Zarar görmeden atlattığımı sanmıştım. Ama sonra uyandım ve bir daha uyuyamadım." Derin bir iç çekti. Göğsü iniyor, bu yüzden her zamankinden daha da küçük ve narin görünüyor. "Sanırım bunun yerine bana sürpriz yapmak için bekliyordu."

"Biliyorsun..." Bir elimi battaniyenin üzerinde gezdirip altındaki baldırını okşuyorum. "Bazen bana da sinsice yaklaşan bir randevu oluyor."

"Var mı?"

"Evet." Anının getirdiği görüntüleri, çoğu zaman onları saklamayı öğrendiğim ruhumun en karanlık derinliklerine geri iterken boğazımı temizliyorum. "Uzun zaman oldu ve bunu sık sık düşünmüyorum. Ama bazen düşünüyorum ve... diyelim ki o günlerden nefret ediyorum."

"Anlıyorum," diyor Harley yumuşak bir sesle.

Battaniye avuçlarımin altında pürüzsüz ve Harley'nin bacağına yaptığım ritmik aşağı yukarı vuruşlar, o geceyi düşündüğümde her zaman gelen göğsümdeki ve boğazımdaki yanmayı kontrol etmeye yardımcı oluyor.

"Ama beni bugün olduğu yere getirdi ve bence en azından iyi bir şey oldu. Siyaset müzikten daha istikrarlı bir meslek."

"Müzik alanında mı çalışmak istiyordun? Yapımcı ya da menajer gibi mi?" Harley bana ilgiyle baktı.

Artık bu konuda pek konuşmuyorum. Bu eski bir hayat. Paralel evrendeki bir Reed benim hayatımın o versiyonunu yaşıyor.

"Hayır. Bir müzisyen." Çenemi indiriyorum ve elimin battaniyenin üzerinde gezinmesini izliyorum.

"Odandaki gitar mı?"

"Burnunu sokuyordun, değil mi? İç çamaşırımı da kokladın mı?" Gülüyorum ve o geri çekilip dilini bana doğru uzatırken başımı kaldırıp bakıyorum.

"İçeri bile girmedim. Sadece taşındığımda gördüm. Kapınız açıktı."

"Hey. Sorun değil. Nereye istersen gidebilirsin. Burası senin de evin."

Mükemmel pembe dudaklarını birbirine dolayarak başını sallıyor.

"Dürüst olmak gerekirse, sorun değil."

Omuzları nihayet rahatlıyor ve ben onu kızgın olmadığımı ikna ederken yavaş bir nefes alıyor. Odama girip girmemesi gerçekten umurumda değil. Orada ona memnuniyetle gösteremeyeceğim hiçbir şey yok. "Evet,

gitar," diye devam ediyorum. "Şarkıcı olmak istiyordum. Eskiden kendi şarkılarımı yazardım, üniversitede bir gruba katıldım. Bilirsiniz, gençken ve bir sonraki büyük şey olacağınızı düşünecek kadar saf olduğunuzda tipik şeyler."

Bana sırtıyor. "Bunu yaptığını hayal edebiliyorum. Turne otobüsünde adını haykıran hayranlarıyla yaşamayı ve otel odana girip yatağında çıplak yatarak dönüşünü beklemeyi çok seviyorsun."

Ben kıkırdayıp başımı sallarken o gülüyor.

"Sen de olur muydun?"

"Hayran mı? Oh, kesinlikle." Bir elini kalbinin üzerine koyuyor. "Ön sıradayım, senin için sahnede donumu fırlatıyorum."

"Tamam, bu ." Ayağa gibi yapıyorum. "Kariyerimi değiştiriyorum. Hâlâ bir rock yıldızı olabilirim."

"Aptal!" diye homurdanıyor ve beni ayaklarıyla kanepeye geri itiyor. Gülümsemesi azalır ve sessizleşirken bacaklarını okşamaya devam ediyorum. "Bana yakın biri yaralandı" diye fısıldıyor, gözleri ıslık ıslık parlıyor.

loş ışık. "Ve bunu durdurmak için çaresizdim."

"Üzgünüm, bu çok zor." Başımı kanepeye yaslayıp gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum.

"Öyleydi. Öyleydi. Bir şey kırıldı, kayboldu," diye mırıldanıyor. "Bu sana benziyor mu?"

Onun açık ve güven dolu bakışlarına bakarken yanağımı çiğniyorum. "Bir bakıma, evet." Gözlerimi arıyor. "Ve şimdi bunu düşündüğünde hâlâ canın yanıyor mu?"

Başımı eğiyorum ve hüznle gülümsüyorum. Buna nasıl cevap verebilirim? Bazı şeylerin geçmişte kalmasının daha iyi olduğunu söylerim. Çoğunlukla bu doğru ve ben de kendi tavsiyeme göre yaşıyorum. Ama sonra o tuhaf çatlaklar var. Karanlığın tekrar içeri sızdığı ve ruhumu yaladığı, yaktığı, dağladığı ve onu siyah, karanlık ve çirkin hale getirdiği o küçük yarıklar.

"Aman Tanrım, Reed." Harley öne fırladı ve kollarını boynuma doladı. "Çok özür dilerim. Fark etmemiştim. Acı çektiğini biliyordum. Bea'yı gördükten sonraki yemekte bunu gözlerinde gördüm ve ben... bir şeyler anladım. Ama ne kadar derin olduğunu bilmiyordum."

"Sorun yok, Harls." Avuçlarımı kaburgalarına sarıyorum ve ona bakabilmek için sırtını hafifletiyorum. "Uzun zaman önceydi ve dediğim gibi, kendim için endişelenmiyorum. Senin için endişeleniyorum."

Başını eğiyor, gözleri saçlarımın arasından geçirdiği parmaklarının yönünü takip ediyor. Derin nefes alıyorum, parmak uçlarını başımın arkasındaki tellerden geçirirken ve sonra onları şefkatle boynumdan aşağı doğru izlerken ifadesinin sakinleşmesini izliyorum. Ne kadar iyi hissettirdiğini görünce yutkunuyorum.

"Üşümedin mi?" Ellerini çekti ve tekrar yanımdaki kanepeye uzandı.

"Hayır."

Çıplak göğsümü ve düşük pijama pantolonumu kaşlarını çatarak değerlendiriyor ve sonra battaniyeyi ikimizi örtecek şekilde yeniden düzenliyor. Muhtemelen şimdi aşırı ısınacağım ama bir şey söylemiyorum. Bir şeyler yaparak dikkatini dağıtmaya ihtiyacı var gibi görünüyor.

"Biraz benimle oturur musun? Eğer sakıncası yoksa?" diye soruyor, bebek mavisi gözlerinde öyle tatlı ve masum bir umutla bana bakıyor ki, ancak bir piç onu reddedebilir.

"Kesinlikle. Güzellik uykum olmadan da hayatta kalabilirim."

Gülümsememi fark ediyor ve gözlerini deviriyor. "Tabii ki yapabilirsin. Eminim bazı seçmenler, bir yardım takvimi ya da başka bir şey çıkaracağın ve seni gömleksiz göreceklere umuduyla o kutuyu tamamen geçecekler. Ve şaka yapmadığımı biliyorsun."

Gülüyorum. Kampanya için dışarı çıktığımda bana çok asılan oluyor. Hatta eskiden bana verilen bazı numaraları arardım. Ama şimdi? İsmi benim için hiçbir şey ifade etmeyen bir kadınla bir geceliğine seks yapma fikri anlamsız geliyor. Eskiden onları arardım çünkü bir şeyler hissetmek isterdim, kontrolün bende olduğunu hissetmek isterdim. Bazen de hissederdim, birkaç saatliğine. Ama aletim tekrar yumuşar yumuşamaz hiçbir şey hissetmez oldum. Uyuşukluk. Bu da kendi içinde çaresiz hissetmeye tercih edilir bir şeydi - ailemin toparlanıp New York'u terk etmesine ve Kaliforniya'ya taşınmasına neden olan olaydan beri tek ayarım. Geride kalabilecek yaşıyordum. Ama ailem birlikte yeni bir başlangıç yapmanın hepimiz için iyi olacağını düşündü ve birçok yönden haklıydılar.

Ama şimdi her şeyi başlatan şehre geri döndüm ve bu sefer kontrolün bende olmasına .

"Neden bir film ?"

"Gerçekten mi?" Harley'nin gözleri parlıyor. Gözyaşları durdu. "Evet. Ne izlemek istiyorsun?"

Sırıtarak uzaktan kumandaya uzanıyor, bir sürü konuşan hayvanın olduğu bir film açıyor ve yanımda kahkahalarla gözlerindeki yaşlar geri geliyor. Gülümseyerek minderlere geri yaslanıyorum. Bana keyifle bakıyor, muhtemelen bir rakunun artık kazak giyiyor olmasına bayıldığımı düşünüyor.

Ama ben filme gülümsemiyorum. Onu ne kadar mutlu ettiğine gülümsüyorum.

Onu üzgün görmek karnıma bir yumruk yemek ya da sikime sıcak bir demir sokmak gibi.

Harley'nin üzgün olması dünyadaki tüm sesleri susturmak istememe neden oluyor. Titreşimleri ve ses dalgalarını havadan koparmak. Çünkü hiçbir ses duymak istediğimi sanmıyorum.

Tabii bunlardan biri onun gülüşü değilse.

Sekizinci Bölüm

Harley

"İşin adının ne olduğunu hatırlamam gerekiyor. Ah-ha!" Web sitesini açıyorum ve ellerimi çırpıyorum. "Buldum."

"Ve bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?" Suze omzumun üzerinden eğilip ekranı okuyor.

"Evet. Bu harika bir fikir." Destek almak için Maria'ya bakıyorum ama o kaşlarını çatıyor ve dumanı tüten üç fincanı getirip Griffin'le benim dizüstü bilgisayarımın kamp kurduğum yemek masasına koyuyor.

"Güven bana." İkisinin arasına bakıyorum, sonra tekrar ekrana dönüyorum. "Gittiğimiz o yemekte çok sevimliydi ve orada yalnızdı. Ve köpekleri seviyor. Yani, daha mükemmel olamazdı." Sayfayı aşağı kaydırıp iletişim bilgilerini ararken sırtıyorum.

Suze, Maria'ya bakmadan önce bana "Köpekleri seviyorsun," diyor.

İkisinin de bana bakışlarını görmezden geliyorum. "Natalia inanılmaz biri. Evcil hayvan gezdirme işini sıfırdan kurdu ve şimdi şehirdeki en başarılı iş. Yüzden fazla çalışanı var. Bir bekleme listesi ve her şey var."

"Kulağa hazırlık okulu gibi geliyor." Suze homurdanıyor ve ben ona bir bakış atınca ağzını kapatıyor.

"Kulağa aptalca geldiğini biliyorum. Ama kızlar, siz orada değildiniz. Gözlerindeki acıyı görmediniz. Ne dediğini duymadınız." Ekrana dönüp içimi çektim. "Bea yıllar önce Reed'in kalbini kırdı ve bu hiç iyileşmedi."

"Ve Natalia'nın bunu iyileştirebileceğini mi düşünüyorsun?" Maria masanın kenarına tünüyor ve ellerinin arasında tuttuğu kupasının kenarından bana bakıyor.

"Öyle olmalı," diye fısıldıyorum, Natalia'nın web sitesindeki fotoğrafında gülümseyen yüzüne bakarak. "Ayrıca, o sarışın," diyorum, sanki bu her şeyi kanıtlıyormuş gibi.

Suze, Maria'ya bakarken, "Sarışınlara karşı bir ilgisi var gibi görünüyor," diye düşünüyor.

"Aynen öyle. Onun dairesinden çıkarken gördüğün her kadının sarışın olduğunu söylemiştin." Kupamı elime alıp Maria'ya bakarken bir yudum alıyorum.

"Bu doğru." Başını sallıyor.

Latte'yi yutuyorum ama dilimi yakıyor ve her zamanki tatlılığı Reed'in acılarına çare bulmak için geceler boyu farklı kadınların içine gömüldüğü düşünceleriyle bozuluyor.

"Bunu onun için yapmak istiyorum. Kampanya sonsuza dek sürmeyecek. Anlaşmamız sona erdiğinde ve ben taşındığımda, tekrar başladığı yere dönecek. Eğer topu şimdi atabilirsem, belki uzun süre mutsuz olmaz."

"Onu gördüğümde hiç mutsuz göründüğünü söyleyemem," diyor Suze. "Aslında son zamanlarda daha da mutlu göründüğünü söyleyebilirim."

"Daha fazla gülümsüyor," diye katılıyor Maria.

"Hepsi göstermelik." Cep telefonuma uzanıp Natalia'nın numarasını rehberime eklerken elimi sallayarak yorumlarını geçiştiriyorum. "Kampanya için mutlu görünmesi gerekiyor. Seçmenlerin güvenini kazanmak falan. Kampanya yöneticisi Stu da bana aynı şeyi söyledi. Algı her şeydir." Numarasını kaydedip dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum.

"Ne yapacaksın? Onlara bir randevu mu ayarlayacaksın?"

"Tabii ki hayır." Suze'a bakıyorum. "Reed bunu asla kabul etmez. Henüz tam olarak emin değilim ama bir şeyler düşüneceğim. Yemekte yeterince iyi anlaştılar. Eminim orada burada dikkatle düzenlenmiş birkaç küçük toplantı tohumu ekecektir. Oylar alındıktan sonra Reed'le dostane bir şekilde yollarımızı ayırabilir, basına onun mükemmel bir erkek arkadaş olduğunu ve onu kardeşim gibi sevdiğimi söyleyebiliriz. Bu da belediye başkanı olduğunda onu hala iyi gösterecek bir şey olur."

"Ne zaman, eğer değil mi? Kazanacağından emin misin?" Suze soruyor.

"O kazanacak. Bu iş için ondan daha iyisi yok." İçkimden bir yudum alıyorum ve bu sabah lacivert takım elbisesi içinde, saçları duştan çıktığı için hâlâ nemli olan halini hatırlayarak gülümsüyorum. Her zamanki gibi 'Hoşça kalın Bayan Walker' diye seslenip kapıdan çıkarken gözlükleri hâlâ üzerindeydi. Güçlü ve yenilmez görünüyordu, her şeyin üstesinden gelmeye hazırdı.

Suze, Maria'ya sürekli birbirlerine attıkları aynı bakışlardan bir tane daha atıyor.

"Ne?" Ben huff.

"Harley. Birbirimizi ne tanıyoruz?" Suze soruyor.

"İki yıl, bir ay, sekiz gün ve muhtemelen yaklaşık on beş saat." İç çektim. Ne olacağını biliyorum. Suze her zaman, bizimki kadar yakın bir arkadaşlık için nispeten kısa sayılabilecek bir süre içinde birbirimizi ne kadar iyi tanıdığımızdan bahseder. Biz Reed ve Suze gibi okula gitmedik.

Griffin yaptı. Birlikte büyümedik ve ergenlik hormonlarını, ilk aşkları ve ilk işleri birlikte yaşamadık. Ama onu aldatan kocasını onun için yakaladım. Ve o zamandan beri arkadaşlığımız bir üst seviyeye taşındı. Boşanması sonuçlanırken birlikte gülüp ağladığımız geceler, çocuk partileri ve eski kocası Curt'ün hepsini tekrar hayal kırıklığına uğrattığı okul oyunları.

Her şeyde onun yanında oldum. O da bana aynısını yaptı. Sonra Maria geldi ve ikilimizi üçlü yaptı. Ve her şey daha da güzelleşti. Bu iki kadını onlarca yıldır tanımıyor olabilirim ama onları kardeş gibi seviyorum ve onlar da beni herkesten daha iyi tanıyor.

"Bunun iyi bir fikir olmadığını düşündüğünü biliyorum. Ama sana söylüyorum. Reed, biri gelip ona daha parlak bir gelecek gösterene kadar geçmişini tamamen unutamayacak. Yetenekli, zeki ve saçma şakalarıyla çoğu zaman tam bir belası. Ama onunla yaşarken, onun bambaşka bir yönünü görüyorum. Sevecen ve düşünceli. Doğum günü hediyesi olarak rüya gibi evler alıyor ve sonra da taşaklarını ezdiriyor." Gülüyorum ve aldığım sorgulayıcı bakışlar karşısında başımı sallıyorum. Keşke kızlara Reed ve keçi Freddy'nin videosunu gösterebilseydim ama bunun sadece benim gözlerim için olacağına söz verdim.

"Sanki sana karşı büyümüş gibi. Griffin'i iş yerinde sürekli ziyaret edip seni sohbe çekmeye çalışmasından şikayet ettiğin zamanları hatırlıyorum."

Maria'ya gözlerimi deviriyorum. "Bunu hala yapıyor."

"Yine de artık bundan şikayet etmiyorsun." Uzun, siyah saçlarını omzunun üzerinden tararken mükemmel bir kaşını kaldırıyor.

"I..." O haklı. Bu konuda şikayet etmedim. Haftalardır. "Çünkü artık işe yarar şeyler yapıyor, mesela geç kalırsam bana Griffin'in kahvesini getiriyor. Sanırım arkadaş sayılırız. O bana yardım ediyor. Ben de ona yardım ediyorum."

"Ona bir kez tanıştığın bir kadını ayarlayarak mı?" Suze kaşlarını çatarken kollarını kavuşturur.

"O. Güzeldi. Güzeldi." Ben de ters baktım. "Onun için mükemmel."

Neden anlamıyorlar?

"İçin mükemmelsiniz," diye karşılık veriyor Suze.

"Kesinlikle, birbirleri için mükemmeller... Bekle, ne?" Ona bakakalıyorum, ağzım açık kalıyor. Destek için Maria'ya bakıyorum ama o da başıyla onaylıyor.

Bu işte birlikteler.

"İkiniz de bu sabah hangi gezegende uyandınız?" Sesim öfkeyle yükseliyor. "O Reed."

"Onun kim olduğunu görebiliyoruz, değil mi Maria?" Suze gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan söylüyor. "Asıl soru, sen görebiliyor musun?"

"Sen neden bahsediyorsun?" Gözlerim aralarında gidip geliyor. Bu, gazetenin arkasındaki şifreli bir bulmaca değil, ama tüm anlamları için yabancı bir dil de konuşuyor olabilirler.

"Birlikte iyi olacağınızı düşünüyoruz," diyor Maria. Gözlerimi onunkilere dikiyorum. "Harika, aslında. Birbirinize nasıl davrandığınızı gördük. İkinizi de yemekten dönerken gördüm."

"Numara yapıyorduk," diye inliyorum, önerdiği şeyin saçmalığına gülmek istiyorum. "Maria, gerçek gibi görünmeli. Reed bu seçime hazırlandığı sürece gerçek görünmek zorunda. Biz sadece iyi oyuncularız." Omuzlarım gevşedi. Bizi toplum içinde birlikte gördüğü için bir şeyler okuyor. O ve Suze bile ortada gerçek bir şeyler olduğuna ikna olduysa, o zaman Oscar'lık bir performans sergiliyor olmalıyım. Çünkü her ne kadar Reed'i başka kadınlarla çıplak düşünmekten hoşlanmasam da, benim

ve o sadece... Bu sadece garip. Ama bu, tüm bu numara bittikten sonra onun mutlu olmasını istemediğim anlamına gelmiyor. O bunu hak ediyor.

Suze, "Bir dış dünyayı kandırmak var, bir de kendini kandırmak var," diyor.

Başımı salladım. "Durun. İkiniz de durun. İkinizin de orada gerçek bir şeyler olduğunu düşünmeniz gururumu okşadı. Bu, diğer insanların da bunu göreceği anlamına geliyor. Ve bu Reed'e yardım edecek. Ama dürüst olmak gerekirse, yanlış ağaca havlıyorsunuz. Aslında, havladığınız bir ağaç bile değil, bu bir..." Maria ve Griffin'in büyük mutfağını tarıyorum. "... İnanılmaz derecede parlak yeni bir alet." Yerimden fırlayıp mutfığa doğru koşuyorum. "Maria? Bu da ne?" Gözlerimi kısarak alete baktım.

"Um, bir yumurta kuluçka makinesi."

Ona dönüyorum, gözlerim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

"Daha bu sabah geldi. Griffin henüz görmedi," diye hızla ekliyor. Maria'nın telaşlandığını nadiren görürüm. O zarif sakinliğin kraliçesi. Ama şimdi alt dudağını ısıırıyor ve dev mavi pırlantasıyla oynuyor.

Parmağında bir kaya gibi duran nişan yüzüğü.

Makineye geri dönüyorum. "İçinde bir yumurta var!"

Yanıma geliyor ve kapaktaki şeffaf görüntüleme panelinden bakarken gülümsüyor. "Biliyorum. Earl bu sabah ziyarete geldiğinde buldu. Kuş kutusundan yan sokağa düşmüş."

Earl, Songbird'ün kapıcısıydı. Yıllardır buradaydı ve tüm personel tarafından sevilirdi. Herkesi tanırdı ve Griffin'in babası çalışırken onlar otelde oynayan çocuklarken Griffin ve kardeşlerine göz kulak olurdu. Emekli olmasına rağmen kendini ziyaret etmekten alıkoyamıyor. Geldiğinde de hepimiz onu görmeyi çok seviyoruz.

"Parçalanmadığı için şanslısın." Suze bize katılmaya geliyor ve hepimiz küçük, beyaz, narin kabuğa bakıyoruz.

"Biliyorum. Eğer Earl kapı görevlilerine böyle bir şey olması ihtimaline karşı kutunun altına eski bir paspas koymaları konusunda ısrar etmeseydi, sanırım öyle olurdu. Yan sokaktaki güvercin tünek kutumuzu seviyorum ve kuşları ön girişin üzerindeki pencere yerine orada tünemeye teşvik edersek otelin kaldırım halısını kirletmelerini önlemeye yardımcı olur."

"Ama?" Maria'nın kısılmış kaşlarına bakıyorum.

"Ama Earl beni aradığında onu orada öylece bırakamazdım." "Yani onu buraya getirdin ve bir kuluçka makinesi mi aldın?"

"Ben yaptım." Küçük yumurtaya bakarken Maria'nın gülümsemesi anaçtır.

"Sen ve Griffin'in bir bebeğiniz olacak." Kıkırdıyorum. "Ona söylediğinde burada olabilir miyim lütfen?"

"Ne? Hayır." Maria gülüyor.

"Parti bozan."

Yumurtaya bakarken sırtıyorum. Griffin tavana vuracak. Yıllardır onun için çalışıyorum. Her zaman kontrol onda olmalı ve otelin etrafında yaşayan güvercinlerin onu başka hiçbir şeye benzemediğini biliyorum. Eskiden Songbird'ün ana girişindeki kaldırıma bıraktıkları pislikler yüzünden çıldırırdı. Sonra Maria gelince biraz rahatladı. Ona ne yaptı bilmiyorum ama çok daha az gergin. Ama yine de, işten sonra gelip mutfağında kuluçkaya yatan bir yumurta bulma fikri. Klasik. Umarım Maria onun tepkisini kaydeder. Bir sonraki personel partisinde çalınacak bir şey olurdu.

"Tamam, aşağı inmem gerekiyor. Öğle yemeği molası bitmek üzere. Bizi beslediğin için teşekkürler Maria." İkisine de sarılıyorum ve dizüstü bilgisayarımı alıyorum.

"Natalia'yı arayacak mısınız?" Ön kapıya ulaştığımda Suze soruyor.

"Az önce öğle yemeğimizin yarısını benim yapacağıma karar vererek geçirmedik mi? İsterseniz ikiniz de bana yardım edebilirsiniz? Mühendis bir tür tesadüfi buluşma mı?" Kapıyı kapatmadan önce arkama bakıyorum. İkisi de cevap vermeyince "Peki," diye homurdanıyorum. "Ben kendim yaparım. İkinizi de seviyorum!"

Ve böylece işe geri dönüyorum, aklımda Reed ve Natalia'yı aynı anda nasıl aynı yerde bulabileceğime dair olasılıklar dönüyor. Bu harika olacak. Birlikte harika olacaklar. Ve Reed'in kalbi iyileşecek.

Ben bir dahiyim.

"Cavapoo bir oyuncak cinsidir, bu yüzden şehir için harikadır çünkü daha büyük bir köpek kadar uzun yürüyüşlere ihtiyaç duymazlar. Onları günde kısa yürüyüşe çıkarabilirsiniz ve mutlu olurlar. Tüy de dökmezler."

"Gerçekten mi?" Dirseklerimi dizlerime dayadım ve Natalia'ya doğru eğildim. "Tanıdığın bir yetiştirici ya da bu cinsi yeniden sahiplendirebilecek bir barınak var mı? Seçimler yaklaştığı için burası biraz yoğun ama Reed'le konuşursam gelip bizi ziyaret etmek için zaman bulabilir. Eminim bu, her iki taraf için de köpeklerle doğru uyumu bulmakla ilgilidir. Tıpkı biriyle çıkarken olduğu gibi." Natalia kahve fincanını dikkatlice alçak masaya bırakırken hafifçe gülüyorum, sarı saçları yüksek elmacık kemiklerinin üzerinden öne doğru düşüyor.

"Reed fikrini mi değiştirdi? Yemekte, şimdilik evcil hayvan beslememekten memnun olduğunu söylediğini hatırlıyorum."

"Oh." Elimi havada sallıyorum. "Reed hayvanları sever. *Onlara bayılır*. Geçenlerde bir arkadaşımın kızının doğum günü partisine gittik ve orada bir hayvanat bahçesi vardı. Reed'i neredeyse sürükleyerek götürmek zorunda kaldım."

"Gerçekten mi?" Natalia'nın kaşları havaya kalktı.

"Evet. Özellikle küçük cüce keçi Freddy'ye sıırsıklam aşkıttı. O küçük adamı çok severdi."

Natalia'nın güzel yüz hatlarından etkilenmiş bir gülümseme geçerken sırtıyorum. Kesinlikle yalan değil. Reed'in aklı başından *gitmişti*, sayılır. Tamam, Freddy ona kafa attıktan sonra kışının üstündeydi. Ama orada aşk vardı. Freddy'nin küçük şişkin gözlerinde görebiliyordum. Ve Reed hayvanları sever. Filmi birlikte izlediğimiz gece en iyi hayatını yaşıyormuş gibi görünüyordu. Ne zaman ona baksam yüzünde memnun bir gülümseme vardı.

Reed Walker, tam bir hayvansever.

"Çok şanslısınız. Eski sevgilim hayvanları pek umursamazdı. Beni de pek umursamazdı." Natalia espri yapmadan gülüyor. "Ama bana bu işe başlama kararlılığını veren şey buydu ve asla arkama bakmadım. Siktir et onu diyorum."

"Evet, becer onu!" Coşkuyla tezahürat yapıyorum.

"Kimi sikeyim?" Reed koridordan odaya girerken derin bir ses araya giriyor. Bir eliyle kravatını gevşetiyor, diğer eliyle tuttuğu zarfların ön yüzünü okurken kaşları çatılıyor. Takım elbise içinde seks gibi görünüyor, büyük, geniş omuzlar, ona eşlik eden ağız sulandırıcı koku sadece varlığını artırıyor.

Göz ucuyla Natalia'ya yandan bir bakış atıyorum. Onu izliyordu, dudakları hafifçe ayrılmıştı. Bunu biliyordum. Onu çekici buluyor. Bu düşündüğümünden daha kolay olacak.

Reed başını kaldırıp bana bakıyor ve Natalia'nın karşı koltukta oturduğunu fark etmeden önce gülümsüyor.

"Natalia? Seni görmek ne güzel. Özür dilerim. Harley'nin telefonda biriyle konuştuğunu sandım." Dudaklarını kulağıma yaklaştırıp, "Merhaba,

Güzel," dedi beni yanağımdan öpmeden önce. Hakkını vermeliyim ki çok düzgün biri. Seyircilerimiz olduğunda çok kolay sahte çift moduna giriyor. Tüm şehir basınının nişanlanmak üzere olduğumuzu düşünmesine şaşmamalı.

"Merhaba," diye cevap veriyorum, Reed Natalia'ya doğru adım atarken ve Natalia Reed'in elini sıkmak ve onu iki yanağından kibarca öpmek için ayağa kalkarken gözlerim ikisine yapışmış durumda. Reed geri çekilip kanepeyi okşadığım yanıma oturduğunda Cheshire kedisi gibi sırtıyorum.

"İşte iyi bir gün müydü?"

"Verimli oldu." Sesi o kadar hülyalı ki, vücudunuzda varlığından bile haberdar olmadığınız yerlere titreşebiliyor. Reed Walker etkisini tam olarak yaşadığından emin olmak için Natalia'ya bakıyorum.

"Eminim yorgunsundur. Gevşemen için ne mükemmel olurdu biliyor musun? Bütün gün seni özleyen ve eve döndüğünde seni görmek için can atan biriyle kısa bir yürüyüş ve biraz temiz hava."

Bana bakıyor, gözleri kaşlarının altında şaşkınlıkla parlıyor. "Bir köpek arkadaş." Ona gülümsüyorum, sonra Natalia'ya bakıyorum.

". "

"Bebeğim." Gözlerimi deviriyorum ve elimi dizine koyuyorum. "Bu konuyu konuşmuştuk. Seçim biter bitmez bir köpek almayı ne kadar çok istiyorsun? Natalia bana cinsler hakkında bilgi vererek çok yardımcı oldu. İnanılmazdı." Reed bana sanki bir vidam gevşemiş gibi bakıyor, kaşları havaya kalkıyor. Kaburgalarına dirsek atıp ona yetişmesini söylemek istiyorum. Burada onun mükemmel geleceğini yaratıyorum. Kendi işi olan hoş, güzel bir kadınla evlilik mutluluğu. Gülünç derecede zeki birine göre, aptalca yavaş olabiliyor.

Başımı Natalia'ya doğru eğiyorum, gözlerimi hafifçe aralayıp kırıştırıyorum. "Natalia'nın köpek arayabileceğimiz yerler konusunda bazı önerileri var. Aslında, belki siz ikiniz bu Cumartesi ava başlayabilirsiniz? Suze'la bir işim var, o yüzden ." Sesimde hayal kırıklığı varmış gibi yapıyorum. "Ama bu ikinizin birlikte gidemeyeceği anlamına gelmez."

Natalia, "Sanırım emin olmak için ikinizin de köpeklerle tanışmanız gerekecek," diyor. "Tanışacağız. Ama siz ikiniz bensiz de başlayabilirsiniz." Gözlerim

Bana kaşlarını çatarken hâlâ Reed'in gözlerinde.

"Gözünde bir şey mi var? Sürekli göz kırpyorsun." Güçlü, sıcak parmaklarıyla çenemi kavıyor ve sağ gözümü inceliyor.

"Hayır." Kavrayışından sıyrılıyorum ve dudakları Natalia'ya dönmeden önce sert bir çizgi halinde düzeliyor ve ona pratik, kibar gülümsemesini veriyor.

"Teşekkür ederim, Natalia. Yardım teklifinde bulunman çok nazik bir davranış. Ancak Harley ve benim bir sonraki adımı atmadan önce ikimizin de müsait olduğu bir tarihi beklememiz gerektiğine katılıyorum."

Bu kadar kalın kafalı olduğu için içimden inliyorum. Birbirlerini daha iyi tanımaları için mükemmel bir fırsat. Bunu göremiyor mu? Bu gidişle sonsuza dek eski kaltağı Bea'nin hasretini çekecek.

"Sorun değil. Başka soruların olursa bana haber ver, Harley.

Tekrar kahve içebilir ve aklına gelen her şeyin üzerinden geçebiliriz."

"Teşekkür ederim," diyorum Natalia ayağa kalkarken ve Reed veda ederken.

Onu dışarı çıkarırken biraz daha sohbet ettim. Sonra koridordan oturma odasına geri dönüyorum.

"O da neydi öyle?" Kıçımı kanepeye atarken .

Reed başını elindeki kâğıda doğru eğiyor ve kaşlarının altından, gözlüklerinin üstünden bana .

Lanet olsun. Neden evin içinde bunları giymek zorunda?

Konsantre olmakta zorlanırken ona kaşlarımı çatıyorum. Yanan bir binadan bir kediyi kurtarmak için pencereden uçmadan önce gömleğini yırtıp açtığını ve orada dev bir 'S' olduğunu hayal ediyorum.

Gazeteyi sakince katlayıp sehpanın üstüne koymadan önce birkaç saniye bana bakıyor. Sonra kanepeye yaslandı.

"Peki, bir şey söylemeyecek misin?" Alt dudağımı dışarı çıkarıyorum ve kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

"Köpek almayacağız. Ama sanırım sen bunu zaten biliyorsun. Ne söylememi istiyorsun?" Bana bakıyor, bekliyor.

"Cumartesi gününü neden Natalia ile geçirmek istemedin? O zeki, azimli... ve sarışın," diye ekliyorum, kaşlarımı ona doğru kaldırarak.

"Cumartesi gününü neden hiç tanımadığım bir kadınla, alamayacağım köpeklere bakarak geçirmek istemediğimi bilmek ister misin?"

Bir çocuk gibi surat asarken tüm dikkati üzerimdeydi. "Aynen öyle. O mükemmel biri. Onu şimdi daha dostane bir şekilde tanıyabilirsin ve böylece seçim bittikten sonra temelleri atılmış olur."

"Temeller ne için atılıyor? Seçimlerden sonra bile bir köpek almayacağız, Harls."

Gözlüklerini çıkarıp gazetenin üstüne bırakıyor, başparmağıyla parmağını gözlerine bastırıyor. Yine yorgun görünüyor. O kadar sıkı çalışıyor ki, ona baskı yaptığım için bir an suçluluk duygusu midemi kemiriyor. Ama onu uzaklaştırıyorum. Ona bir iyilik yapıyorum. Bu onun uzun vadeli mutluluğu. Buna ihtiyacı var ve ısrarcı olduğum için bir gün bana teşekkür edecek. Ve açıkçası, Bea'nın onun kalbinin küçük bir parçasını bile elinde tutabilecek son kişi olduğu fikri, bunun böyle olmaması için her şeyi yapmaya hazır olmama neden oluyor. Yeni birini bulmak, onu ve ona verdiği zararı silmek için.

"Köpeği unut," diye neredeyse hayal kırıklığıyla bağıracaktım. "Sen ve onu kastediyorum. İkinizi. Gelecekte çıkmanız."

Reed gözlerine yaptığı saldırıyı durduruyor ve elini bırakıp bana bakıyor. "Seninle çıkıyorum."

"Sahte randevu." İç çekiyorum. "Peki ya sonra, her şey bittiğinde? O zaman ne yapacaksın?"

Gözleri kararıyor. "Bana tuzak mı kurmaya çalışıyorsun?"

Sözlerinin ardındaki güç ciğerlerimdeki havayı çalıyor ve ağızım açık bir şekilde ona bakıyorum.

"Sana yardım etmeye çalışıyorum." Ayağa fırladım ve ona ters ters baktım.

"Kız arkadaşım olman *gerekirken* bana başka bir kadın ayarlayarak mı?" 'Benim' derken parmağını göğsüne bastırıyor, ayağa kalkıyor ve bana doğru bakıyor. Gözleri benimkilere dikilmiş ve kalın boynundaki nabız, yasadışı bir partideki bas sesleri gibi deli gibi atıyor.

Bu konuda bu kadar aptalca davrandığına inanamıyorum. Mutluluğunu düşünecek kadar ona değer verdiğim ve yardım etmek için bir şeyler yapmak istediğim için elbette memnun olmalı. Ama bana öyle bir bakıyor ki, dumanlı kuvars gözleri neredeyse simsiyah, hiç de memnun görünmüyor. Kızgın görünüyor.

Gerçekten çok kızgıyım.

Ona doğru adım atıyorum, böylece ayak parmağımızın ucuna geliyoruz. Benden kilometrelerce uzun olması umurumda değil. Toplayabildiğim kadar büyük bir enerjiyle ona bakıyorum ve burnundan derin nefesler çekerken bana gönderdiği enerjiyle eşleşiyorum. Eğer bu şekilde tavana vuracaksa onun için son kez bir şey yapıyorum. Vücudundan dalga dalga yayılan sıcaklığın etrafımızdaki havayı doldurduğunu hissedebiliyorum, o bana doğru eğilip boşluğumu kokusuyla doldururken.

"Bea'nin seni incittiğini bilmekten nefret ediyorum. Bundan nefret ediyorum. Hayatına devam etmeli ve başka biriyle tanışmalısın. etrafta tek gecelik kaçamaklarla ve bulmayı bırak.

anlamalı bir şey. O zaman belki mutlu olursun."

"Bea yüzünden kafayı yediğimi mi düşünüyorsun?" diye homurdandı. "Yıllar önce birkaç ay çıktığım bir kadın için mi?"

Derin bir nefes alıyorum, göğsüm kabarırken meme uçlarım bluzumun üzerinden onun gömleğinin önünü sıyrıyor. "O gece Paige'in partisinden sonra bana incindiğini söylemiştin. Hâlâ bazen bunu düşündüğünü söylemiştin."

Yüzünü buruşturur. "Bea hakkında değil. Siktir, Harley. Bea'yi hiç düşünmüyorum. O zaman da şimdi olduğu gibi kendini beğenmiş bir sosyal tırmanıcıydı. Sadece daha sonrasına kadar bunu göremedim. Onunla evlenmeyi kabul etmek bir hataydı."

"Bekle... Evlenme teklif etmedin mi?" Sesim titriyor.

Reed başını sallarken elini çenesindeki saat beş gölgesi üzerinde gezdirmeden önce tavana bakarak, "Siktir et, hayır," diye bağırıyor.

"O zaman nasıl-?"

"Bu onun fikriydi. Bir şekilde içine düştük. Daha doğru dürüst ilan bile etmemiştik, yüzük bile almamıştık. Onunla ilişkim başladığında çok iyi bir durumda değildim. İlk başta dikkatimi dağıtıyordu. Hayatımda neler olup bittiğini düşünmemenin bir yoluydu. Sonra paradan tasarruf edeceğini söyleyerek yanıma taşınmak istedi. Bu sağlıklı bir ilişki değildi. Kafamda olup bitenler hakkında onunla konuşamıyordum."

"Oh."

Sessizlik uzayıp giderken aramızdaki gerilim yoğun ve boğucu. Aklımdan milyonlarca olasılık geçiyor. *Bea değilse, o zaman ne? Reed'in gözlerinde gördüğüm o incinmişlik neydi? Çünkü kesinlikle hayal etmemiştim.* Onu daha önce onda hiç görmediğim bir duyguyu tanıyacak kadar uzun zamandır tanıyorum. Kanepemizde benimle otururken bazen düşündüğü ve onu inciten belirli bir tarih olduğunu söylediğinde kalbimin parçalandığını hissedecek kadar uzun süredir tanıyorum onu, tıpkı benim için de bir tarih olduğu gibi.

Reed Walker'ı *umursayacak* kadar uzun zamandır tanıyorum.

Gözlerinin içine bakıyorum. Ateş ve öfke doluydular ve yemin ederim kuruyabilirdim. Kıvrılıp karanlıkta saklanabilirim onun bana bakışından. Yanlış anlamışım. *Acı verici* bir şekilde yanlış.

Bea gibi biri o güzel yüzde saklı olan acıya neden olamazdı. Başka biri ya da bir şeydi.

Çok daha büyük bir şey.

Reed aniden hareket ediyor ve iki eliyle yüzümün yanlarını sarıyor. Parmakları kafatasımın arkasını kavıyor ve ben donup kalıyorum, ona bakarken tamamen onun merhametine kalıyorum, vücudum bana bakışının yoğunluğundan yanıyor. Kalbim kaburgalarımın o kadar sert çarpıyor ki göğsünde hissediyor olmalı. Üzerimde tam bir gücü var. Elleri neredeyse kafam kadar büyük ve neredeyse benim iki katım genişliğinde. Ama beni korkutmaya çalışmadığını biliyorum. Bu başka bir şey. Gözleri öfke dolu olabilir ama elleri nazik. *Şefkatli*.

Başını eğerek ağzını benimkinden biraz uzakta gezdiriyor. Sertçe yutkunuyorum ve dudaklarımı ıslatmak için dilimi dışarı çıkarıyorum. Gözleri her hareketimi takip ediyor.

"Beni kontrol etmeye çalışma." Sesi alçak ve jilet gibi keskin. "Buna izin vermeyeceğim. Senden bile."

Dudaklarımı aralıyorum ve gözlerine bakıyorum. ", ben-"

Başparmağını yanağımdan aşağıya ve ağzımın üzerine doğru fırçalıyor, alt dudağımı aşağı çekiyor ve tekrar yukarı çıkmasına izin veriyor; izlerken göz bebekleri büyüyor.

"Çok sinir bozucusun. Sana söyledim. Senin çok zevkli bir şekilde ifade ettiğin gibi, 'etrafta dolaşmaktan' bıktım. Dudaklarımı alan bir sonraki kadın kalbimi de alır."

Elleri yüzümden o kadar hızlı ayrılıyor ki, sanki kar fırtınasının ortasında battaniyem çekilip alınmış ve çırılçıplak, ısırın soğuğa maruz kalmışım gibi nefes nefese kalıyorum.

"Reed?" Tam zamanında dönüyorum ve ön kapıya doğru hışımla ilerleyip kapıyı çarparak çıkarken sırtını görebiliyorum.

Dokuzuncu Bölüm

Reed

"Kendisiyle o kadar gurur duyuyordu ki. Sanki her şeyin cevabı buymuş gibi."

Griffin ben başımı arkaya eğip bir viski daha bitirirken beni izliyor. "Bunun gerçekten Bea'yle ilgili olduğunu sanıyordu." Başımı öne eğdim ve odaklanmamış gözlerle barın karanlık, ahşap yüzeyine baktı. "Kahretsin, eğer bilseydi..."

"Eğer bilseydi, hiçbir şey fark etmezdi. Bu Harley," diye araya giriyor Griffin, Songbird'den beş blok ötedeki bu bara adım attığımızdan beri uygulamakta sefil bir şekilde başarısız olduğum çekingen kontrolle viskisini yudumluyor. Muhtemelen nereye gittiğimi merak eden Harley'den beş blok ötede.

*Hışım*la gitti. Huysuz bir çocuk gibi.

İyi bir şey yapmaya çalışıyordu. Dolambaçlı, berbat bir şekilde. Ama bu o. Normal bir insanın yapacağı hiçbir şeyi yapmıyor. Harley usulü yapıyor. Sözde 'kırık kalbimi' iyileştirme fikrini düşünecek kadar önemsedığı için kızsam mı sevinsem mi bilemiyorum. Demek ki bir şeyler hissediyor.

Bu şey acıma olmadığı sürece. Asla acınmak istemiyorum.

"Biliyorum. Kahretsin," diye tıslıyorum, burnumun kenarını sıkarak. "Berbat bir durum, anlıyor musun? Ona bir an için göz kırptım, bir saniyelik bir hata yaptım ve şimdi onun yeni yardım projesiyim."

"Sen değilsin." Griffin bardağını yere bırakıyor ve barmene bir tane daha getirmesini işaret ediyor. "Eğer onun hayır projesi olsaydın, seni bir saksının içine koyar ve daha fazla çiçek üretilip üretilmediğini görmek için sana Disney aşk şarkıları çalardı."

Doğru benzetmesine homurdandım. O da bunu yapardı. Bruce'un şu anda koridordaki masada bir 'arkadaşı' olduğu dikkatimden kaçmadı; Harley'nin otelin yönetici kızlarının masalarından birinden kurtardığını söylediği, oldukça acınası görünümlü, gür bir şey.

"Evet, biliyorum... Bunu biliyorum." Önümüze iki yeni bardak konduğunda bir iniltiyle ellerimi yüzümden aşağı indiriyorum.

Ama yine de, bana başka kadınlar ayarlamaya çalıştığı düşüncesi... bu yanlış. Çok yanlış.

"Neden ona karşı dürüst olmuyorsun?"

"Bu çok açık bir cevap olurdu," diyorum Griffin'e ve kendime bir sırtıma kazandırıyorum. "Biliyorum, haklısın. Sadece... henüz değil. Sabah kahvesi içerken açaabileceğin türden *bir* konu değil, bilirsin *işte, 'Bu arada, ben 21 yaşındayken ailemin neden Kaliforniya'ya taşındığını sana söylemiş miydim? Kız kardeşimin neden avukat olduğunu ve neden cinsel amaçlı suçlara daha ağır cezalar verilmesi için kampanya yürüttüğümü?*" İçkimin yarısını geri deviriyorum. "Eğer varsa, bu bir sohbet katilidir. Beynime sıkılmış bir kurşun gibi."

"O zaman ona söyleme. Ne yapman gerekiyorsa yap." Griffin omuz silkiyor, ben yavaşça başımı sallayıp onun sözlerini düşünüyorum.

"Hepsi geçmişte kaldı."

"Öyle. Ve eğer istediğiniz buysa orada kalabilir."

Dudaklarımı yuvarlayıp bardağımı inceliyorum. Geçmiş. Hepsi geçmişte kaldı. Griffin haklı; bazı şeyler tekrar gün ışığına çıkarılmamalı. Son zamanlarda ne kadar zorlanırlarsa zorlansınlar.

Karanlık gölgelere yakışır.

Ona bakarak, "Bana aklımı başımdan alacak bir şey söyle," diye mırıldandım.

Griffin bardağındaki ballı sıvıyı karıştırıyor ve sonra gözlerimle buluşuyor. "Maria mutfağımızda bir güvercin yumurtası kuluçkaya yatırıyor."

"Ne?" Homurdanırken neredeyse içkimi tükürecektim.

"Lanet olası şey tezgâhın üzerindeki şu düzeneğe takılı. Yüzünde garip, uzak bir ifadeyle sürekli kontrol ediyor," diye homurdanıyor Griffin, içkisini benim birkaç dakika önceki coşkumla yudumlarken.

"Bu gerçek bir yumurta mı?" Ona bakıyorum, ruh halimin sisi biraz olsun dağılıyor. "Evet. Yanlışlıkla tezgahtan düşürmeyi düşündüm ama o kalbi kırılacak. Kahrolası isimlerden bahsediyor."

Derin bir nefes alıyorum, kıkırdamaya başlıyorum. Şaka yaptığını biliyorum. Griffin Maria'ya bayılır. Onu mutlu edeceğini bilse, bir güvercin yetiştirme çiftliği açar ve tüylü piçlerle birlikte bir tünekte uyurdu.

"Biliyor musun, o şey yumurtadan çıktığında solucanları çiğneyip ona yedirmen gerekecek." Zihnimde canlandırdığım görüntüye gülüyorum.

"Siktir git." Griffin yüzünü buruşturur.

Saatime bakarken "Memnuniyetle," diye cevap veriyorum. Stuart'la sabah erkenden bir toplantım var ve saat düşündüğümünden de geç oldu. "Uçmak istiyorsun

Şimdi tekrar bir araya mı geldiniz?" Barın üzerine birkaç banknot atarken başımı kapıya doğru eğiyorum ve barmenle göz göze gelip başımı sallıyorum.

"Ha, lanet olsun, ha," diye cevap veriyor Griffin, oturduğu yerden kalkarak. Omzunu sıvazladığımda bana alaycı bir gülümseme veriyor.

"Sağ ol dostum."

Elini benimkinin üstüne vuruyor. "Lafı bile olmaz."

Birlikte geri dönüyoruz. Eve geldiğimde Harley'nin yatak odasının kapısı kapalıydı ve kapının önünde durup hâlâ uyanık olup olmadığını duymaya çalışıyorum. Bu saatte olmasını beklemediğimden değil. Yumuşak, uykulu bir inilti ve ardından yatakta hareket ederken çarşafların karışması çıkarabildiğim tek sesler.

Sabah o kalkmadan gitmiş olacağım. Belki de bu iyi bir şeydir. Çünkü onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, onu kendime çekme ve o güzel pembe dudaklarının tadının nasıl olduğunu görme dürtüsüne teslim olmamak o kadar zorlaşıyor.

Ama sanki bana sürekli hatırlatıyor. Bütün bunlar sahte. Şov için.

Bir yalan.

Ve eğer bana başka bir kadın ayarlamaya çalışması, beni 'sahte' bir erkek arkadaştan başka bir şekilde görmediğine dair yeterince yüksek sesli, yanıp sönen bir sinyal değilse, o zaman ne olduğunu bilmiyorum.

"İyi durumdayız. İlk fısıltılar senin önde olduğun yönünde." Stuart kollarını başının arkasına doğru uzatır ve sırtının çatırdaması odada yankılanır.

"Kim demiş?" Okuduğum evrakta bir rakamı daire içine alıyorum. Son on iki ay içinde New York şehrinde bin altı yüz tecavüz vakası yaşanmış. *On altı yüz*. Ve bu sadece rapor edilenler.

Kalemimi kâğıdın üzerine bırakıp dikkatimi Stuart'a verirken midemin çukurunda asit yanıyor.

"Herkes öyle diyor." Sırıttıyor. "Tabii ki takımınızda panterin olması yardımcı oluyor."

Kahvaltı toplantımız boyunca ana ayarımın 'huysuz herif' olmasına rağmen onun bok yiyen sırtışına bakıyorum ve kıkırdıyorum. Dün gece hışımla dışarı çıktığımda Harley'nin yüzündeki ifadeyi aklımdan çıkaramıyorum. Şaşırmıştı. Ben onu orada bırakmadan önce ağzının açık kalması, arkamdan seslenirken sesindeki panik havası. Muhtemelen ne tür bir pislikle yaşadığını merak ediyordur.

", dökül."

"Pardon?"

Stuart iç çekip sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve beni incelerken kalemini parmağıyla başparmağı arasında döndürüyor. "Sen. Sende bir şeyler var. Sabahtan beri iki kelime bile etmedin."

"Önemli bir şey değil," diye mırıldandım. "Sadece Harley'le küçük bir yanlış anlaşılma." "Doğru." Dudaklarını büzüyor ve kalemini masanın üzerine bırakıyor.

"Kayda değer bir şey yok."

"Hayır, elbette değil." Stuart avuçlarını bana doğru kaldırıyor. "Yine de berbat bir şey olmalı. Yani, eğer gerçek bir çift olsaydınız, makyaj seksi sırasında birbirinizin beynini dağıtır ve şimdiye kadar bunu aşmış olurdunuz."

Sadece bu düşünce bile gereksiz aletimin pantolonumun içinde kıpırdanmasına yetti. "Evet, şey. Biz değiliz."

"O yüzden gidin sinirinizi başka bir şekilde atın. Koşun, kum torbasına vurun, sopa aldığınız yerlerden birine gidin ve bir şeyleri . Kafanı oyuna geri döndürmek için ne gerekiyorsa yap. Seçimlere çok az kaldı ve senin odaklanmana ihtiyacım var. Yüzde bir milyon, anlıyor musun?"

"Öyleyim." Çenemi sıkıyorum. "Benim için hiçbir şey bu şeyi kazanmaktan daha önemli değil."

Stuart başını sallıyor. Ciddi olduğumu biliyor. Belediye başkanlığı görevine talip olduğumu biliyor ve birlikte çalıştığımızdan beri bu konudaki kararlılığımı ve susuzluğuma şahit oldu. Ama beni gerçekten neyin motive ettiğini o bile bilmiyor. Bunu sadece ailem ve Griffin biliyor.

"Daha da iyisi, gidip Harley'e başına gelenler için üzgün olduğunu söyle."

Gözlerimi onunkilere dikiyorum. 'Olan bitenin' en başta benim hatam bile olmayabileceğini söylemenin bir faydası yok. Umursamayacaktır. Tek umursayacağı şey oyun yüzümü takınmış olmam. Ayrıca, Harley'le tanıştığı birkaç seferden sonra, çoğu insan gibi o da ona aşık oldu. Onda bu kolay, gerçek yol var. Konuşurken gözleri parlıyor ve herkese tüm dikkatini veriyor. Onun gözleri üzerinizdeyken kendinizi kral gibi hissediyorsunuz. Güneş gibi parlıyor. Yemin ederim, çok sevdiği bitkileri tamamen karanlık bir odaya koysalar, o da yanlarında olsaydı yine de yeşerirlerdi. İnsanlara ikimizden hangisini daha çok sevdikleri sorulsa, ne olacağını biliyorum. Beni yerden yere vururdu.

Her biri. Tek. Zaman.

"Hazır başlamışken, onun inzivaya çekilmek için müsait olduğundan emin olabilir misin?" "Shannon geliyor mu?"

"Tüm masrafları Birleşik Devletler Başkanı tarafından karşılanan, dağlardaki lüks bir otele yapılacak bir gezi. Evet, geliyor. Tüm gezi boyunca minnettar seks ve oral sekse boğulacağım. Erkek arkadaş standartlarında yeni bir çıta belirliyorum, anlıyor musun?"

Başımı sallıyorum, dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Şanslı herif. Böyle şeyler bu büyük bir avantajdır. Bir inzivaya davet edilmek için

diğer adayların bizzat başkan tarafından ağırlanması büyük bir onurdur. Daha sonra ortak alabilmek ve geceleri kendi özel kaçamağınız gibi davranabilmek bir bonus. Gün boyunca konferanslara ve basın etkinliklerine katılacağız. Akşam da bir yemek verilecek. Ama ortaklar gün boyunca kendilerini memnun edebilirler. Harley'nin ne yapmayı seçeceğini merak ediyorum.

"Evet, bunu ona soracağım'dan eminim. Ama o günlerde boş olduğundan ve orada olacağından eminim."

Çıkma yasağımızdan sonra, özgür olsa iyi olur. O benim.

Şimdilik.

Seçimlere çok az kaldı ve anlaşılmamız sona erdikten sonra ne yapabileceği fikri ellerimi parmak eklemlerim patlayacakmış gibi olana kadar sıkımda neden oluyor.

"Harley orada olacak," diye tekrarlıyorum, parmak eklemlerimi kırarken kendi çıkarım için bu sözleri duymaya ihtiyacım var.

"Nerede olacağım?"

Başımızı kaldırıp Harley'nin vücudunu saran, kıvrımlı kalçalarını ve poposunu sımsıkı saran pembe elbisesinin içinde durduğu açık kapıya bakıyoruz. Sarı saçları yumuşak dalgalar halinde omuzlarına dökülüyor.

Hayatımı sikeyim.

Aynı elbiseyi daha önce bir kez giydiğini görmüştüm ve o zaman o lanet şeyi yırtıp açmak ve kafamı kalçalarının arasına gömmek istemiştım. Onu daha da seksi yapan şey, ne kadar çarpıcı olduğu hakkında hiçbir fikri olmaması. Kendisine yönelen bakışları, sokağı çıkan erkekleri, taksilerin ona bakmaktan dikkatleri dağıldığı için onlardan kaçmak için direksiyon kırdıklarını fark etmiyor.

Ama ben biliyorum.

Güpegündüz onunla göz göze gelmeye çalışan her pisliği fark ediyorum. Ve onları gördüğümü biliyorlar. Onları gördüğümü *biliyorlar*. Ama bu sadece onunla birlikteyken oluyor. Bensiz dışarıda olduğu onca zamanı düşününce boğazımı temizliyor ve geriye sadece toz kalana kadar dişlerimin birbirine çarpmasını engellemek için mücadele ediyorum.

Yerimden kalkıp ona doğru yürüyorum, dudaklarımı yanağına indiriyorum, bir elim ensesinde kıvrılıyor.

"Selam bebeğim." Yumuşak tenini öpüyorum ve vücudunun sıcaklığıyla ısınan hindistan cevizi kokusunu içime çekiyorum.

Ben geri çekilirken küçük bir nefes çekiyor. Gözleri benden Stuart'a ve tekrar bana dönüyor, kaşlarının arasında iki çizgi beliriyor.

"Bayıldım!" Stuart bize etkilenmiş bir bakış attı. "Basının elimizden yemesine şaşmamalı. Siz ikiniz doğalsınız. Sahte cinsel gerilim yüzünden bir an için ben bile sertleştim. Böyle devam edin. Bu sadece bizim lehimize işliyor. Kahretsin, bu fikri bulduğum için bir efsaneyim." Harley bana bakarken kendi kendine kıkırdıyor.

"Ben, um..." Hâlâ kendi büyüklüğünün tadını çıkarmakta olan Stuart'a bakar. "Sana bunları vermeye geldim. Dün olanlardan sonra, ben... şey, bunları görünce aklıma sen geldin, o yüzden..." Elindeki küçük kâğıt torbayı kaldırarak bana bakarken gülümsemesi endişeli. Hâlâ ona olabildiğince yakın duruyorum, gözlerim onunkilere sabitlenmiş.

Stuart dinlemek isterse bizi hâlâ duyabilecek olsa da, sesimi alçaltarak, "Öfkeyle çekip gittiğim için aptalın tekiydin," diyorum.

"Hayır, değildin." Bebek mavisini gözleri açılıyor, sonra onları sıkarak kapatıyor ve başını sallıyor. "Bu benim hatamdı. Olayları yanlış yorumladım ve aptalca davrandım ve... Özür dilerim." Gözlerini açıyor ve utangaç bir şekilde bana göz kırpmıyor. "Sana ateşkes kurabiyeleri getirdiğimi söylersem beni affeder misin?"

Stuart, "Bir kurabiye yiyebilirim," diye söze girdi.

Harley çantayı ona uzatır ve o da buzlu kurabiyei çıkarır...

"Bu bir köpek mi?" Stuart kuyruğu ısırp koparmadan ve çiğnemedi önce kuyruk olduğunu düşündüğüm şeye bakıyorum ve onaylayarak mırıldanıyorum.

"Sana ne olduğunu söyleyeyim," dedi ağzındaki lokmanın arasından. "İngiltere'de ne derler? Oh evet... köpeğin taşakları."

Harley kıkırdıyor, elini dudaklarına götürüyor ve ben de etrafındaki boşluğu aydınlatmasını izliyorum. "Gerçekten öyle. Onun kıcını yiyorsun."

Stuart ona göz kırpmıyor ve o da bana dönüyor, gülümserken kıkırdaması dudaklarından bir iç çekişle ayrılıyor. "Yine mi arkadaşız?"

Nefesini tutmuş, gözleri benimkilere sabitlenmişken ona bakıyorum. Boynundaki nabız derisine çarpıyor ve bu sefer kendimi tutmuyorum. Uzanıp dokunuyorum, başparmağımı hafifçe üzerinde gezdiriyorum ve kızarıklığın boynuna yayılmasını ve dudaklarının istemsizce ayrılmasını izliyorum.

Gözlerini gözlerimle tutarken bana bakıyor. Sözlerim sadece onun için alçak bir fısıltı olarak çıkıyor ve onları duyunca yutkunmakta zorlanıyor.

"Tekrar dostuz Bayan Walker."

Onuncu Bölüm

Harley

"Peki, gideceğiniz bu lüks otel nerede?" Maria ikimize de birer kadeh şarap doldurup birini bana uzatırken soruyor.

"En iyi ihtimalle vasat olacak," diye homurdanıyor Griffin mutfağın diğer tarafından, yumurta kuluçka makinesini her an patlayabilecek bir nükleer savaş başlığıymış gibi inceliyor.

"Merak etme patron. Diğer otelin rahatsız edici tüm eksikliklerini rapor edeceğimden emin olabilirsiniz." Ona küçük bir selam verdim.

Griffin bize doğru yürürken Maria bir kıkırdamayı bastırıyor. "Burada sahip olduğun şeyin mükemmel olduğunu biliyorsun Griff. Bir saat uzaklıktaki bir otel de dahil olmak üzere her oteli tehdit olarak görmene gerek yok."

"Burada sahip olduğumuz şeyin mükemmel olduğunu biliyorum tatlım," diye homurdanıyor boynuna doğru, omzunun üzerinden uzun, siyah saçlarını okşarken. Kadının açıkta kalan tenini arkadan öpüyor ve içindekiler kadehin kenarından taşmadan önce beni kadehi tam zamanında elinden kurtarmaya zorluyor.

Maria gülüyor ve onu dudaklarından öpmek için dönüyor. Ben öksürene kadar gözleri onun gözlerinde bir sıcaklıkla oyalanıyor.

"Bir dakikalığına onu yiyip bitirmek istermiş gibi bakmayı kesersen onu kendime alabilirim, lütfen. Sonra gecenin geri kalanında tamamen senin olur."

Griffin bana sırtıyor, sonra Maria'yı tekrar öpüyor. "Duydun mu tatlım? Gecenin geri kalanında benimsin."

"Tamam." Ona kalp gözlü bir emoji gibi gülümsüyor, o da ona aynı şekilde bakıyor, ama içine bir doz hınzır seksilik katarak.

Tanrım, bu ikisi. Bir yıldır birlikteler. Birlikte olduklarında birbirlerine olan aşklarına alışkın olduğumu sanırsınız, ama yine de beni suskunlaştırma gücüne sahip.

"Onun sana baktığı gibi bakılmak için sabırsızlanıyorum." Griffin çalışma odasında kaybolurken iç geçiriyorum.

"Oh, uzun sanmıyorum." Maria gülümseyerek dudağını ısırır.

"Hangi gezegendesin sen? Fark etmediysen söyleyeyim, şu anda biriyle çıkmıyorum bile. Ve sen söylemeden önce Reed'i sayamayız." Bir parmağımı havaya kaldırıyorum ve Maria ağzını kapatıyor. "Bu arada, o bu akşam yaptığı topluluk salonu şeyinde dışarıdayken seninle konuşmaya gelmemin nedeni de bu."

"Dinliyorum." Maria karşımdaki mutfak adasındaki kadife bar koltuğuna kaydı.

"Tamam." Büyük bir yudum şarap içiyorum, sonra kadehimi bırakıyorum.

Kavgamızı zaten biliyor, eğer öyle denebilirse. Ve bugün öğle yemeği molamda ateşkes kurabiyelerini teslim ettiğimi de. Reed'in beni öperek selamlamasını, dudaklarını tenimde gezdirmesini ve bunu yapmasına hiç gerek yokken, bunun sahte olduğunu zaten çok iyi bilen Stuart'ın izleyici olarak orada bulunmasını atladım. Ayrıca gözleri bana bakarken tüm vücudumun nasıl ısındığını da atladım.

içime öyle bir işledi ki, bayılmak üzere olduğumun gerçek bir olasılık olduğunu düşündüm.

Bunların ne anlama geldiğini henüz çözemedim. Bu küçük cevheri başka bir zaman için sakladım.

Ancak onunla konuşmak istediğim şey, bu öğleden sonra çalışırken aklıma gelen bir farkındalık.

"Sanırım Reed'in acısının neden kaynaklandığını biliyorum," diyorum.

"Öyle mi? Sana söyledi mi?" Maria şarabını yudumlayarak dinliyor.

"Hayır. Ama anladım. O daha gençken olan bir şey. Ve bana yakın birinin incindiğini söylediğimde..." Kelimeler boğazımda düğümleniyor, boğazım yanıyor, bazen bundan bahsettiğimde olduğu gibi. Maria elini benimkinin üzerine koyuyor ve bana güven verici bir gülümseme veriyor. Uzun zamandır tüm sırlarımı biliyordu. Hem o hem de Griffin. İkisi de bal tuzakçılığına neden başladığımı ve neden ekstra paraya ihtiyacım olduğunu biliyor. Başta onlara söylememiştim. Ama sonunda paylaşmaya karar verdiğimde omuzlarımdan bir yük kalktı.

"Her neyse," diye devam ediyorum. "Onun için de benzer olduğunu söyledi. Ve çocukken yakın olduğu Riley adında bir ikiz kız kardeşi olduğunu biliyorum. Kendisi cinsel saldırılar konusunda uzmanlaşmış bir avukat ve Reed... Belediye başkanı olduğunda değiştirmek istediği politikalardan biri de bu. Daha sıkı kanunlar istiyor. İnsanlar için daha fazla güvenlik. Kadınlar için."

Dudaklarımı birleştiriyorum ve derin bir nefes alıyorum.

"Sanırım kız kardeşi küçükken cinsel saldırıya uğramış ve Reed bunu öğrenmiş ama durdurmak için bir şey yapmakta çok geç kalmış. Bence kendini kısmen sorumlu hissediyor ve kendini suçluyor."

Maria mermer tezgâha bakar. "Bu mantıklı olurdu."

"Ne demek istiyorsun? Bir şey mi biliyorsun?" Sandalyemde öne doğru eğildim, tezgahın üzerinden ona doğru. "Griffin bir şey söyledi mi?"

"Sadece Reed'in bu konuda çok güçlü hisleri var. Cinsel suçlardan tutkuyla nefret eder. Bir keresinde haberlerde birinin uyuşturulup saldırıya uğradığına dair bir haber çıktığında buradaydı. Televizyona bakarken eriyecek sandım. Sanki söyledikleri bir şey onu çok etkilemişti. Ve çok sert vurmuştu."

Maria'nın gözleri benimkilerle buluştuğunda başımı sallıyorum. "Çok mantıklı. Ben de Bea yüzünden üzgün olduğumu düşünüyordum. Bu kadar kızgın olmasına şaşmamalı. Orada, ciddi bir şey yüzünden acı çekiyor. Kız kardeşinin..." Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve yutkunuyorum. "Ve işte ben ona bir randevu ayarlamaya çalışıyorum çünkü bunun tüm sorunlarını çözeceğini düşündüm. Çok aptalım."

"Hayır, değilsin." Maria elimi tutuyor ve gözlerimi açıp ona bakmamı bekliyor. "Sen aptal değilsin. Bunu asla söyleme. Sen tanıdığım en büyük kalbe sahipsin Harley. New York'a geldiğimde edindiğim ilk arkadaş sendin ve burayı bana evim gibi hissettirdin."

"Aww." Parmaklarımı sıkarken gözlerim yaşlarla dolmakla tehdit ediyor.

"Siz sadece yardım etmeye çalışıyordunuz. Birinin acı çektiğini gördünüz ve o anda sahip olduğunuz bilgilerle bu konuda bir şeyler yapmaya çalıştınız. Tamam, hedefin çok uzağındaydın..." Maria bana nazikçe gülümsüyor. "Ama kalbin doğru yerdeydi. Her zaman öyledir."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. "Mesele şu ki, eğer haklı olsaydım, Reed'e yardım edebilirdim... belki." Omuz silkiyorum. "Ama bu? Ona bu konuda nasıl yardım edebilirim?"

Maria saçlarını omzunun üzerinden geriye doğru tarıyor, ben de her sözünü dinlemeye hazır bir şekilde bekliyorum. Bugün bulunduğu noktaya gelmek için çok şey yaşadığını, kendi işini yürüttüğünü ve Griffin'le mutlu, saygılı bir ilişkisi olduğunu biliyorum. Tecrübeyle kazanılmış hayat bilgeliğine sahip biri varsa, o da Maria'dır.

"Harley." İç çekiyor. "Olmuş bitmiş bir şeyi düzeltemezsin. Sadece kendin olabilirsin."

"Kendim mi?"

Dudakları nazik bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Evet. Ve içimden bir ses bunun fazlasıyla yeterli olacağını söylüyor."

Maria ve ben inziva hakkında sohbet ederken şarabımı bitiriyorum ve o da bana Egbert hakkında bilgi veriyor. Sonra alt kattaki dairemize geri dönüyorum, içeri girerken ayaklarımı terliklerimin içine kaydırıyorum.

Oturma odası boş. Reed hâlâ dışarıda olmalı. Tam televizyonu açacaktım ki odasından boğuk bir ses geldi. Belki de bu hafta sonu başkanla buluşacağı zaman için selamlama provası yapıyordur. Bu beni şaşırtmazdı. Ben de onunla karşılaştığımda ne söylemem ve ne söylememem gerektiği üzerinde çalışıyorum. Yine de tek yapmak istediğim, Abraham Lincoln'ün adını taşıyan köpeği Lincoln'ün nasıl olduğunu sormak. O çok sevimli bir terrier ve onun hakkında ve Beyaz Saray'da bir evcil hayvana sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu sormayı çok isterim. Onu kim gezdiriyor ve Air Force One ile mi uçuyor yoksa evde mi kalıyor. Kendine ait bir güvenlik görevlisi olup olmadığını. Evcil hayvanların uyuklaması büyük bir sorun. Natalia buradayken bana da söylemişti.

Koridor boyunca parmak uçlarımda yürüyorum ve kulağımı yatak odasının kapısına dayıyorum. Neden prova yaparken onu dinlemeye çalıştığımı bile bilmiyorum, eğer yaptığı buysa, ama yine de buradayım, yanağım kapısına o kadar sert çarpıyor ki, şimdi açacak olsa, kış üstü düşerim ve

ayaklarının dibine yığılıyor. Onunla birlikte katıldığım birkaç küçük basın etkinliğinde topluluk önünde konuşma yaparken gördüm ve yalan söylemeyeceğim, derin sesinin odaya hükmetme, saygı ve sessizlik talep etme şekli çok seksi.

Dinlememeliyim.

"Siktir... aynen böyle."

Sanki gibi geri çekiliyorum. *Bu da ne?* Ciddi mi bu? Şu anda içeride biri mi var? Bizim dairemizde? Sesi sessiz, sanki duyulmadığından emin olmaya çalışıyor. Ama aynı zamanda alçak, hırçın ve çakıllı.

Seksle dolu.

Midemde öfke kabarıyor, damarlarımda sıcaklık dolaşüyor. Aylar olduğunu söylemişti. Piç kurusu ben taşınana kadar biraz daha bekleyemez miydi? Bu anlaşmayı sürdürürken kimseyle çıkmayacağıma dair bana söz verdirdikten sonra. *Bu sahtekarlık.*

Elim kolun üzerinde geziniyor ama tekrar konuşunca geri çekiliyorum.

"O güzel pembe dudaklarını etrafına sar."

Sikeyim. Midem bulanıyor ve Reed'in sakso çekişini dinlediğimi fark ettiğimde sertçe yutkunuyorum, aramızda sadece yatak odasının kapısı olan ince tahta levha var. Arkamı dönüyorum, ne kadar aptalca davrandığımı için midem bulanıyor. Onun böyle olduğunu biliyordum. Aleti işin meden düşünemediğini biliyordum. Çok uyumlu davrandım. Tüm bu aptal etkinliklere gittim, sevgi dolu kız arkadaşı oynadım ve o bana aynı saygıyı gösteremedi mi? Sözünü tutamadı mı? Bahse girerim o ilk bile değildir. Muhtemelen ben dışarıdayken Manhattan'ın yarısını buraya getirmiştir. İçgüdülerimi dinlemeliydim. Zamanında Reed Walker'ın asla farklı olmayacağını bilecek kadar çok pislikle tanışmıştım.

Her kimse işini bitirip Reed'e beklediği şeyi verirken derin bir memnuniyet iniltisi . Kulaklarıma kan hücum ederken olduğum yerde donup kalıyorum, ayaklarımı hareket ettiremiyorum. Şimdi odamda olmalıydım. Odamda toplanıyorum. Burada kalıp ona yüzüme karşı yalan söyleme ve kendini bundan vazgeçirmeye çalışma fırsatı vermem mümkün değil.

"Harley?" Reed'in kapısı açılıyor ve beni koridorda beklerken görünce gözleri açılıyor.

Bakışlarımı çıplak göğsünün ve bronzlaşmış karın kaslarının üzerinden düşük belli pamuklu pijama pantolonuna indiriyorum. Hâlâ yumuşamakta olan aletin hatları kumaşın arasından görünüyor ve onun neyle çalışmak zorunda olduğuna dair ipucu karşısında boğazımdaki safrayı yutuyorum. Acaba ona uyması için çenesini yerinden oynatabilir mi? Yılanların bütün bir yumurtayı yemesi gibi, devasa şeyi tek seferde yutuyor.

"Ne zamandır evdesin?"

Reed kapısında bekler, muhtemelen o her kimse onu nasıl dışarı çıkaracağını merak ediyordur.

"Çok uzun değil." *Yeterince uzun.*

Bakışlarıyla karşılaşıyorum ve kısa bir an için rahatsız görünüyor, bir elini ensesinde gezdiriyor. Saçlarının en yumuşak olduğunu bildiğim yerde.

"Güzel." Bana garip bir gülümseme verdi. Reed'i daha önce hiç garip gördüğümü sanmıyorum. Ama ben de onu daha önce aleti başka bir kadının ağzındayken hiç yakalamamıştım. "Maria nasıl?"

"O iyi," diye tersliyorum. Bir dakika içinde gideceğimi ve fetihlerini gizlice dışarı çıkarabileceğini umarak benimle küçük bir konuşma yapabileceğini düşünüyorsa, o zaman fena halde yanılıyor. Bunu onun için kolaylaştırmayacağım.

Kollarımı kavuşturup ona ters ters bakarken kaşları çatılıyor. Gözlerimi ne kadar hissettirecek bir gibi rahatsız edici uzun bir süre normalin altında tutuyor.

koşullar. Ama gitarıyla kafasına vuracak kadar kızgın olduğum için, bakışlarımın şu anda kafamda ona savurduğum tüm hakaretleri iletmesi için zamanın uzunluğu yeterli değil.

"Bir içki ister misin?" Bana kaşlarını çatıyor, sonunda sessizliği bozarken gözleri kararıyor.

Başımı sallıyorum ve sonra yatak odasının kapısını ardına kadar açık bırakarak mutfığa doğru gidiyor.

"İçeri girmekte özgürsünüz," diye sesleniyor omzunun üzerinden. "Yatağın altını kontrol ... dolabı."

koşmadan önce kapı aralığından bakıyorum. "Ne?"

Mutfak tezgahına yaslanmış, bacak bacak üstüne atmış, kollarını kavuşturmuş ve ben açık oturma ve mutfak alanına girerken yüzünde okunamayan bir ifade var.

"Beni duydu." Omuz silkiyor, yüzünü buruştururken başını yana eğiyor. "Seninle gelmemi ister misin?"

"Hayır," diye mırıldandım. Tanrım, bu konuda nasıl bu kadar umursamaz olabiliyor? Kendisinden başka hiç kimse umurunda değil.

Farkında olmadan doğrudan onun önüne geçtim. Derin bir nefes çekerken göğsüm titriyor.

"Aşırı tepki veriyorsun," diyor, sözleri yaraya tuz basmak gibi acı veriyor.

"Aşırı tepki vermiyorum." Ona doğru yaklaşırken sesim yükseliyor. Bana bakıyor,

Gözlerinde dans eden altın benekler.

"Hayır mı? O zaman ne yapıyorsun?"

O kadar rahat ki, kaşlarını çatarak bana bakarken kalçalarını tezgâha yaslıyor. Keşke burnunun ortasına bir yumruk atabilseydim. Dişlerimi sıkıyorum ve

Gözlerimi koridora dikip bir hareket, bir onay bekliyorum. Şu anda böyle hissetmeye hakkım var.

"Ben... Ben... kızgıyım. Ve hayal kırıklığına uğradım. Ve ben-"

"Kulak misafiri mi?" Yanağındaki bir kas gerilirken koyu kahverengi kaşlarını çatıyor.

"Akşamınızı böldüysem özür dilerim! Ben de sadece burada yaşıyorum." Sesim bana ihanet ediyor ve son kelimedede perdeleniyor, beni etkilediğini ona bildiriyor. Kandırıldığımı. Reed Walker'ın her zaman inandığım gibi tam bir erkek-fahişe olmadığına gerçekten inanmaya başlamıştım.

Gözlerimi tiksintiyle onunkilerden ayırıyorum.

"Neden kapıyı çalmadın? Sen de ?" "Ne?" Nefesim kesildi. "Ciddi misin sen?"

Reed öne atılıp bizi döndürürken, sırtım tezgâha dayalı ve kaslı kolları vücudumun iki yanında beni hapsederken göz kırpabileceğimden daha hızlı dönüyorum. Öfke ondan sıcak dalgalar halinde yayılıyor, tenimi yalıyor ve vücudumun şok içinde titremesine neden oluyor.

"Çok ciddiym Harley," diye homurdanıyor, gözleri hiç görmediğim kadar koyu, ama altın rengi benekleri hâlâ orada, gecenin içindeki alevler gibi. "Senin dışarıda olduğunu sandığım sırada odamda ne yaptığımı söyle bana, hm?"

Geriye yaslanıyorum, ne kadar yakın olduğu için ensemdede ter damlaları oluşuyor ama bana daha fazla alan açmak için kılını bile kıpırdatmıyor.

"Neden?"

"Çünkü bunu senden duymak istiyorum. Tam olarak kiminle yaşadığını düşündüğünü şu anda bana itiraf etmeni istiyorum." Sesi alçak ve her kelimesi, atışını sıraya koyan bir avcı gibi hassasiyetle söyleniyor.

Başımı geriye eğiyorum ve alnının yan tarafındaki bir damarın şiştiğini fark ediyorum ve dikkatimi ona veriyorum, anladığım kadarıyla gözlerine bakmak çok zor

gerçekten ne duyduğumu.

"Gözlerimin içine bak," diyerek beni yerinden sıçrattı.

Yutkunuyorum, boğazım kuru ve kalın, emrettiği gibi yapıyorum. "Sen... yalnızdın."

"Yalnız başıma ne yapıyordum, Harley?" diye homurdanarak bana yaklaşıyor. "Sen-" Tekrar yutkunuyorum, boğazım zonklayınca irkiliyorum.

"Sen

kendine dokunuyordun," diye

fısıldadım. "Mastürbasyon

yapıyordum."

Bu kelime nane kokulu nefesiyle birlikte yüzüme çarpınca nefesim kesildi. İffetli biri otuzbir çekmek deyimini daha önce de duymuştum. Ama hiç bu kadar küstahça söylenmemiş, bana karşı cephane gibi kullanılmamış, yaralamaya yönelik olmamıştı.

Reed uzanıyor ve sarı saçlarımdan bir tutamı parmaklarının arasında yavaşça döndürüyor, yüzünde tuhaf bir ifadeyle ona sabitleniyor.

"Bir zamanlar sarı saçtan nefret ederdim." Saç telini parmaklarken gözleri kısılıyor, dudakları aşağı doğru kıvrılıyor. "Şimdi tek görmek istediğim şey bu."

"Reed?" Fısıldıyorum, midemdeki hastalık , vücuduma yayılıyor, karanlık ve zehirli, okyanustaki yağ gibi.

Dikkatini tekrar yüzüme verdi. "Sana sadece sana ihtiyacım olduğunu söylemiştim."

Yüzündeki öfke hayal kırıklığına dönüşürken ağzım açık kalıyor.

"Beni geçmişimle yargılama. Bu gerçek olmayabilir, ama gerçekmiş gibi sana saygı duyacağım. Ve eğer sana başka kimsenin olmayacağını söylersem, o zaman başka kimse olmayacak. Sana bu sözü verdiğimde yalan söylediğimi mi düşündün?"

"Hayır." Kelimeyi zorla çıkarmayı başarıyorum. Aramızdaki küçücük boşlukta kulağa küçük ve acınası geliyor. "Hayır, yapmadım," diye tekrar

deniyorum, daha inançlı bir şekilde.

Reed uzanıp geniş, sıcak ellerinin arasında yanaklarımı kavlıyor ve yüzünü benimkine yaklaştırırken ifadesi yumuşuyor. Kollarımı boynuna dolayıp ayak parmaklarımın üzerinde dururken ne yaptığımı düşünmüyorum bile, dudaklarımı ayırıp çenemi ona doğru eğerken gözlerimin kapanmasına izin veriyorum, içimde kelebekler patlıyor.

"Biraz uyu, Harls. Geç oldu." Dudakları yön değiştirip benimkilerden uzaklaşıyor ve alnıma kısa bir öpücük konduruyor. Sonra çekiliyor ve yanaklarım utançtan yanarken kollarım iki yanıma düşüyor.

Ben berbat bir insanım. İşte buradayım, onu yargılıyorum. Ama bu onun suçu değil, benim suçum. Tanık olduğum her sahtekârlık ve ihanet. Gördüğüm her kırık kalp ve yıkılmış aile. Kendi paramparça kalbim, kendi hırpalanmış ailem. Seksin ve onu çevreleyen yalanların ne kadar zarar verebileceğine dair kendi ayıltıcı anlayışım.

Çünkü bunu ruhumun derinliklerinde hissettim.

Bazı insanların eylemlerinin geniş kapsamlı sonuçları olur ve ailem bu yıkımın yaşayan kanıtıdır. Ama ben hıncımı Reed'den çıkardım, yaralarım yüzünden ona saldırmak zorunda kaldım. Buraya taşındığımdan beri tek yaptığı mükemmel bir beyefendi ve arkadaş olmakken onu suçladım. Geçmiş orada bırakmanın en iyisi olduğunu söyleyip durmasına şaşmamalı. Benim ince kılığımı görebiliyor. Yıllar önce o günden bu yana benden geriye kalan parçaları görebiliyor.

"Reed?" Sesim titriyor. Arkasına baktığında koridorun yarısını çoktan geçmişti. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum.

"Ben de," diyor bir an duraksayarak. Kalp atışlarım tüm bedenimi ele geçiriyor, tek duyabildiğim kulak zarımı bastırana kadar.

Sonra odasına gider ve kapıyı arkasından kapatır.

On Birinci Bölüm

Reed

SONRAKİ BİRKAÇ GÜN toplantılarla dolu bir bulanıklık içinde geçti. İki basın röportajına ve Harley'e benimle birlikte katılmasına gerek olmadığını söylediğim yeni bir topluluk bahçesinin açılışında bir fotoğraf fırsatına katılıyorum. Onunla etkileşime girmememden rahatsız olduysa bile bunu belli etmedi. Aslında, onu neredeyse hiç görmedim. Gerçi bu çoğunlukla benim hatam. Ona zaman tanımak için son üç gecedir erken çıkıyorum ve iş bağlantılarımla dışarıda yemek yiyorum.

İkimize de yer açmak için.

Beni ne kadar az düşündüğünü görme düşüncesi çok fazla. Bunu kabullenmek üç günümü aldı. Tekrar olması için kendimi hazırlamam. Hazırlanmak için.

Aptallık ettim. Ondan basın için rol yapmasını istemenin akıllıca bir karar olduğunu düşündüm. Birbirimizi zaten tanıyorduk ve bal tuzakçısı olarak yaptığı iş, rolünü nasıl oynayacağını bildiği anlamına geliyordu.

Harekete geç.

Seçtiğim kelimeye homurdanıyorum. Keşke benim için de onun için olduğu kadar basit olsaydı. Onun huzurundayken devam ettirebildiğim tek hareket

Geçen geceki tepkisine bakılırsa, güvenilmez bir pislik.

Kalemimi sehpanın üzerine yaydığım evrakların üzerine bırakıyorum. Bugün öğle sonra Stuart'la işimi bitirdim ve geri dönüp dairemde çalışmaya karar verdim. Harley işten sonra eve döndüğünde burada olmak istiyordum. Beni ve sözlerimi ne kadar az düşündüğünü ve benden en kötüsünü beklemekte ne kadar aceleci davrandığını fark etmeme rağmen, yine de onu görmek istiyorum. Onu görmek için can atıyorum. Daha yeni farkına vardığım ama tam olarak anlamaya yaklaşmadığım bir şey.

Son üç gün tamamen bok gibiydi. İlk gün o yatana kadar eve gelmediğim için üzgün olduğunu söylemek için bana mesaj attı. Sonra o günden beri her gün mesaj attı, işte neler olduğunu anlattı ve o gece beni görüp görmeyeceğini sordu. Cevap verdim ama mesajlarım kısa ve özdü.

Ne diyebilirim ki? O kararını vermiş. Ben onun gözünde hep o kişi olacağım. Sadece kendini önemseyen biri.

Telefonum bip sesi çıkarıyor ve mesajı açmak için tıklıyorum. Bir kokarca gif, kuyruğunu havaya kaldırmış püskürüyor. Altında *"Bir şeyler kokuyor"* yazısı var. Altına eklenen metne bakıyorum.

Tıpkı geçen geceki tavrım gibi. Aşırı tepki verdim ve özür dilerim.

H.

Hâlâ yazdığını göstermek için üç nokta beliriyor ve ardından daha fazla metin beliriyor.

İşi erken bitirdim. Eğer kar altında değilsen, arayı kapatabilir miyiz?

Ön kapının açılıp kapanma sesi koridorda yankılanıyor ve anahtarların salondaki masanın üzerine bırakılma sesiyle ayağa kalkıyorum, ardından yorgun bir iç çekiyorum.

"Merhaba Bruce. Merhaba Beryl," diyor nazik bir ses.

O bitkilerle konuşurken gülümsemekten kendimi alamıyorum. Harley onu eve getirdiğinden beri Beryl'in, o küçük gür şeyin, bok içindeki bir domuz kadar mutlu olduğu dikkatimden kaçmadı. Hatta saksının kenarlarından her yöne doğru taşan yeni küçük filizler bile gönderdi, tıpkı iyi zamanlanmış zorunlu bir pazen olmadan yapılan mutlu son masajı gibi.

"İkiniz de mutlu görünüyorsunuz, sanki iyi bir gün geçirmişsiniz gibi.

Bahse girerim benimkinden iyi," diye devam ediyor ve sesindeki melankoli yüzümdeki erimesine neden oluyor. Sesi hiç bu kadar cansız, bu kadar... Harley'e yakışmayan bir şekilde çıkmamıştı. Pembe pofuduk terlikleriyle açık oturma alanına giriyor, gözlerini yere dikmiş. Bir an için, yanımdan geçip gideceğini düşündüm.

ama sonra donup kalıyor ve nefesini içine çekiyor. "Burada mısın?" Gözleri kararmadan önce bir anlığına parlıyor, endişeli bir Yüzünde her zamanki gülümsemesinin olması gereken yerde çatık kaşlar belirdi.

Hepsi benim hatam.

Ondan asla benimle bir ilişkisi varmış gibi davranmasını istememeliydim. Yanıma taşınmasını ve şov yapmasını. Tek yaptığı sorun çıkarmak oldu. Ve şimdi ona , her zamanki ışıltısı gitmiş, onu buna sürükleyerek ne kadar bencilce davrandığımı görebiliyorum. Güvenemeyeceği bir oyuncu olduğumu düşünüyorsa ne olmuş yani? Bunu hak ettim. Bunun beni etkilemesine izin vermemeliydim. Bunun acısını asla ondan çıkarmamalıydim.

Beni böyle gördüğünü ve muhtemelen *hep* böyle göreceğini bilmek çok canımı yaktı. Aptal bir yanım geçmişini umursamayacağını umuyordu. Ama bunun saflık olduğunu biliyorum. Herkesin bir geçmişi vardır. Ve ne kadar denesek de, bazı günler ondan kaçamayız, o pisliği ne kadar derine gömsek de.

Ben de kendiminkini unutmak için herkesten daha derine indim.

"Nasılsın?" Onunla yarı yolda buluşmak için sehpanın etrafından dolanırken yavaşça bana doğru yürüyor.

"Tamam. Sen?"

Birbirimizin önünde duruyoruz ve o doğru kelimeleri arıyormuş gibi alt dudağını çiğniyor.

Ona bazı uygun seçenekler sunabilirim. Pislik. Pislik. Pislik.

Bir anlık tereddütten sonra, "Bu daire sensiz gerçekten büyük geliyor," diyor.

Kirpiklerinin arasından bana bakarken derin bir nefes alıyorum, gözleri benimkileri arıyor. Gözlerindeki pişmanlık nefesimi kesiyor ve tek yapabildiğim ona bakmak oluyor. Ona bakıyorum ve keşke gözlerindeki parlaklık eksikliğinin sebebi ben olmasaydım diyorum.

"Ben çok-"

"Yapma. Yeterince söyledin. Özür dileyecek bir şey yok. Öyle davranmamalıydım."

"Hemen sonuca vardığım için kızgındın. Anlıyorum Reed. Varsaydım. Hiçbir nedenim yokken seni yargıladım. Buna hakkım yok."

Sesindeki empati, suçluluk duygusuyla bağlanmış bir kılıç gibi doğrudan kalbime saplanıyor. Haklıydı. Kızgındım. Ama en çok da içim parçalanmıştı. Beni böyle gördüğünü anlayınca içim parçalandı. Hâlâ öyle.

Masanın üzerindeki evraklarıma ve sonra da bana bakıyor. "Seni sürekli yanlış anlıyorum, değil mi? Önce Bea hakkında, sonra da-"

"değil," diye cevap veriyorum usulca.

"Bu iyi değil." Bir de baktım ki kollarını boynuma dolamış, beni kendine çekiyor. "Özür dilerim. Gerçekten üzgünüm. Seni bundan daha iyi tanıyorum. Sadece son birkaç yılımı erkeklerle çevrili bir şekilde geçirdim.

ve her şeyi mahvediyorlar." Sesi duygusallıktan titriyor. "Lütfen beni affet."

Burnumu saçlarına gömüyorum ve kollarımı ona sarıp sıkıca tutarken hindistan cevizi kokusunu içime çekiyorum.

Kollarımda çok iyi hissediyor.

Elleri ensemden saçlarıma doğru kayıyor ve içime gömülürken iç çekiyor.

"Kardeşimden sonra sahip olduğum en yakın erkek arkadaşım sensin. Seni çok özledim." O konuşurken yumuşak dudakları boynumu sıyrıyor ve aletimin hareket etmemesi için tüm gücümle mücadele ediyorum.

"Beni özledin mi?"

"Gerçekten yaptım." Burnunu çekiyor, parmakları ensemi okşuyor.

"Ve hala benim arkadaşım olmak istiyorsun?" Saçlarına doğru mırıldanıyorum. *Arkadaş.*

Bu kelime kalbimin göğsümde sıkışmasına neden

oluyor. "Uh-huh." Beni daha sıkı kavırıyor. "."

"Bazen dev bir pislik olsam da mı?"

"Hiç yumurta yutan bir yılan videosu gördün mü?" derken sesindeki gülümsemeyi duyuyorum.

"Bir ne?"

Kıkırdıyor ve bu hareketle göğüsleri göğsüme sürtünüyor.

"Hayır, hiç... Kahretsin, Bruce'a verdiğin o kimyasal bitki besinlerinden biraz gizlice mi alıyordun?"

Daha sert kıkırdıyor ve ben de kollarımı beline dolayarak onu ıslatırken saçlarına sırtıyorum.

Tanrım, ben de onu özledim. Onu ve onun sevimli tuhaflığını.

"Ama şimdi görmek zorundayım," diye mırıldanıyorum kulağına karşı, tekrar gülmeden önce nasıl titrediğini fark ediyorum. "Göster bana."

"Tamam." Kahkahasını yuttu ve ben de onu .

İkimiz birlikte koltuk minderlerine uzanıyoruz ve sonraki yarım saatimi bana aptalca şeyler yapan hayvanların videolarını gösterirken yüzünün aydınlanmasını izleyerek geçiriyorum. Her biri onun başka bir parçasını geri getiriyor gibi görünüyor, ta ki o ışıl ışıl parlayana ve herhangi bir yaşamda sadece bir bakışla tanıyabileceğim Harley gibi ışıl ışıl görünene kadar.

İkimiz de geçen geceden bir daha bahsetmedik.

Ve kesinlikle ona, sikim Hudson'ı dolduracak kadar dölle patlamadan saniyeler önce etrafıma sarıldığını hayal ettiğim pembe dudakları olduğunu söylemiyorum.

İstisnalar var... Bazı şeyler gerçekten geçmişte bırakılmalı.

"Burası çok güzel. Griffin'e söyleyemezsin," diye Harley zarif balo salonuna girerken.

Tavandan dev avizeler sarkıyor ve içeri girdiğimizde büyük dairesel bir masanın üzerinde devasa bir şampanya kulesi var.

"Bunların ne işe yaradığını hep merak etmişimdir. Yani, her şeyi devirmeden bir bardağı nasıl alıyorsunuz ki? Sanki kimsenin doğru düzgün kullanmayı bilmediği devasa güzel bir şey gibi. Ne büyük bir israf."

"Bazı insanlar büyük, güzel şeylerle ne yapacaklarını bilirler."

Gülüyor ve boştaki eliyle göğsümü itiyor, diğer eli pazuma sıkıca sarılmış. "Ne, kötü şakalardan oluşan büyük kitabını mı kastediyorsun?"

"Elbette. Ne demek istediğimi sanıyorsun?"

Bana bakıyor ve sırtıyor, gözleri parlıyor. Geçen günkü makyajımızdan bu yana her şey daha iyiden inanılmazla doğru gidiyor. Mutlu ve kaygısızdı, kolayca gülüyor ve apartmanın içinde

terlikler, her yerde pembe kabarık parıltılar bırakıyor. Birlikte yemeğe çıkmadığımız gecelerde, ben yasalara ve istatistiklere bakarken o kanepede yanıma kıvrılıyordu. Onu bana bakarken, okumamı izlerken yakaladım. Ama kafamı kaldırdığımda, kendi okumasına dalmış gibi davranıyor. Maria'nın büyükannesinin İngiltere'den gönderdiği birkaç kitap üzerinde çalışıyor. Ön yüzünde yarı çıplak erkeklerin olduğu aşk kitapları. Belki de gülümsemesinin gerçek nedeni onlar ve benimle hiçbir ilgisi yok.

Her iki durumda da,
minnettarım. O yine
Harley.

"Nasıl biri?" Gözleri hükümet yetkilileri, ordunun yüksek rütbeli mensupları ve onların ortaklarıyla dolu odada gezindi.

Toplantılar, görüşmeler ve seminerlerle dolu bir gün oldu. Başkanla bugün erken saatlerde tanıştım ama o zamandan beri onu sadece uzaktan gördüm.

"Benden birkaç santim kısa, gri saçlı, takım elbiseli. Her hareketini izleyen bir güvenlik görevlisi."

"Salak." Kıkırdıyor. "Yani, *nasıl* biri?"

"Oh, *nasıl* biri?" O bana gözlerini devirirken ben de onu taklit ediyorum. Kıkırdıyorum ve onu daha yakına çekerek, başının arkasında süslü bir şekilde toplanmış olan saçlarına bir öpücük konduruyorum. Bu artık ikinci doğam. Gerekli olup olmadığını, birilerinin izleyip izlemediğini bile düşünmeden yapıyorum. "Bu sabah onunla sadece kısa bir süre yüz yüze konuştum. Ama sakın görünüyor."

"Bu da ne demek şimdi?" Yanımızdan geçen bir garson durup ikimize de birer flüt şampanya ikram ederken Harley gülümsüyor.

"Yani." Bardağımı onunkiyle tokuşturuyorum. "Ne yaptığının çok farkında. Çok hesaplı, ll. Her zaman fark ediyor, her zaman değerlendiriyor. Ne istediğini bilen ve onun peşinden giden bir adam olduğunu söyleyebilirim. Birleşik Devletler Başkanı olmak için iyi zellikler."

"Hm." Bakışları odada gezinirken Harley'nin sesi etkilenmemiş gibi çıkıyor. "Ona Lincoln hakkında soru sormalıydın. Eminim bu daha ilginç olurdu."

"Başkanla ilk karşılaşmamda ona köpeği hakkında soru sormayacağım."

"Neden olmasın?" Bana göz kırıyor, gözleri yuvarlak. "İnsanlar hayvanları hakkında konuşmaya bayılır. Bu gece karşılaştığımızda ona soracağım."

"Bunu sen yap." Kıkırdıyorum.

Harley tekrar odaya bakıyor, biriyle göz göze geliyor ve ona göz kamaştırıcı bir gülümseme veriyor.

"İşte Kristen."

Gözlerini bize glmseyan Ulusal Güvenlik Başkanı'nın eşine doğru takip ediyorum.

"Bu ğleden sonra spa'da konuşuyorduk," diye açıklıyor Harley. "Bu etkinliklerin bu kadar eğlenceli olabileceğini bilseydim, New York Belediye Başkanı ile yıllar önce çıkardım."

"Dennis Vincent?"

Harley, gizli bir baskının ardından bilinen bir uyuşturucu baronunu affettiği iddiaları nedeniyle şüpheli koşullar altında görevinden ayrılan bir nceki New York Belediye Başkanı'ndan bahsettiğimde burnunu kırıştırdı. Söylentilere göre görevde bulunduğu iki dönem boyunca suç şebekesinin liderine yardım etmiş. Ancak hikmetse, bu iddiaları doğrulayacak yeterli kanıt bulunamamıştır.

"New York sana sahip olduğu için çok şanslı olacak Reed," diyor ciddi bir ifadeyle.

"Önce kazanmalıyım."

"Yapacaksın." Şampanyasını yudumlamadan önce başını sallıyor. "Sana güveniyorum."

Seçtiğı kelimeler beni bir an dilsiz bıraktıktan sonra diğer elini kolumdan kurtarıyor ve bize doğru bakan Kristen'a el sallıyor.

"Reed, Kristen'a onunla Bonsai ağaçları hakkında konuşacağımı söyledim. Evleri taşındığından beri onunkileri yerleştirmekte çok zorlanıyor."

"Git." Gülümsüyorum, bardağımı ona doğru eğiyorum. "Ben başımın çaresine bakarım." "Gelmek istemiyor musun?"

"Ve Bruce'un dal öldüren kıyamet makası hakkında her şeyi duymak mı? Hayır, teşekkür ederim. Kabuslarımda hâlâ o makas sesini duyuyorum."

Başını bana doğru sallarken Harley'nin yüzünde kocaman bir sırıtış beliriyor. "Reed Walker, bilmesem dün gece yatmadan önce Bruce'la konuştuğunu duyduğuma yemin edebilirdim."

"Bir şeyler duyuyorsun." Sırıtışımı gizlemek için dudaklarımı düz bir çizgi haline getiriyorum.

"Tamam." Uzanıp beni yanağımdan öpüyor. "Gerçeğı biliyorum, *bitki aşığı*," diye fısıldıyor kulağıma, sonra dönüp odanın diğer ucuna doğru yürüyor.

Koyu pembe elbisesinin sateni kıcının kıvrımlarını sıyrarak yere kadar iniyor. Saçlarını sık sık toplamıyor ama bu elbise bunu gerektiriyor. Önü yüksek yakalı, boğazında bitiyor ama arkası yok. Boynundaki kayış ile sırtının en alt noktası arasında tam anlamıyla hiç kumaş yok. Sırtının alt kısmını görebiliyorum.

omurgası ve belinin kıvrımı, pürüzsüz teni tümüyle sergileniyor. En az dört çift göz daha onu takip ederken odaya bakıyorum, yakamın altında bir sıcaklık oluşuyor.

Gözlerinizi kendinize saklayın, pislikler.

Odada dolaşıp insanlarla konuşarak biraz zaman geçiriyorum ve Harry Ellston'la derin bir sohbete daldım, onu dildo fabrikası ofisi hakkında tekrar azarlıyordum ki ensemdeki tüyler diken diken oldu, vücudunuz bir şeylerin patlamak üzere olduğunu anladığında yaptıkları gibi.

"Reed?"

Dişlerimi sıkıp Harry'ye özür dileyen bir gülümseme veriyorum ve dikkatimi sesin kaynağına çevirirken başımı sallıyorum.

"Bea. Seni burada görebileceğimi düşündüm. Graham nerede?" Pek de onurlu olmayan rakibime atıfta bulunarak sordum. Harry Ellston'la bütün gece eski dildolardan konuşmayı, o sinsî piçin arkadaşlığıyla bir saniye bile eğlenmeye tercih ederim. Harry'nin çıkardığı homurtuya bakılırsa, tercihlerimde yalnız olmadığımı biliyorum. Graham'ın da Dennis Vincent gibi Cumhuriyetçi Parti'den olması, gözümdeki itibarını daha da düşürüyor. İkisini birlikte gördüm, eski dostlar gibi gülüp şakalaşıyorlardı. Ve onlar gibi adamlar için bu asla iyi bir şey değildir.

"Oh, o buralarda. Ağ kuruyor." Bea gülümsüyor, koyu kırmızı ruju bir hayatta kalma işareti gibi, yırtıcılara kışkırtıldığında zehirli olduğuna dair bir uyarı. "Seçildiği zaman herkesi tanıması gerekiyor."

Omuzlarım sertleşiyor ve esprisiz bir kahkaha atıyorum. "Şimdi, Bea. Geri kalanımız için bunu mahvetme. En azından bir şansımız olduğunu düşünelim."

"Başkanın bu gece kız arkadaşınla birlikte olma şansı olduğunu düşünmesi gibi mi?" Bana hınzırca sırıtıyor, gözlerini salonun diğer ucuna kaydırıyor.

Harley'nin bir sütunun arkasında neredeyse görünmeyecek şekilde saklandığı barda, erkeksi parmaklar sırtındaki çıplak teni okşuyor.

"Affedersiniz," diye tersliyorum, Bea sırtırken yanından geçip balo salonunda ilerliyor ve dikkatimi çekmeye çalışan insanlarla göz teması kurmaktan kaçınıyorum.

Ben yaklaşırken yalaka herifin sesinden üstünlük taslayan bir pespayelik damlıyor.

"Sen çok güzel bir kadınsın. Pembe gerçekten senin rengin. Onu çok iyi giyiyorsun."

Harley'nin cevabını duyamıyorum. Ama eğilip omurgasını adamın uzanan elinden kurtarmaya çalışmasını da kaçırmıyorum. Ama adam köşeye sıkıştırmış, bar bir yanında, sütun diğer yanında. Adamın ulaşamayacağı bir yere gidemiyor.

"Biliyorsun. Odamda Lincoln'ün bir sürü fotoğrafı var. Neden size göstermiyorum? Parti bizi yarım saat bile özlemez." Eli aşağı kayıyor, kumaşın tekrar başladığı yere doğru bastırıyor. Birkaç santim daha sonra eli kadının kıkırda olacak. Adamın dokunuşuyla sırtı bükülür ve kasları sertleşir.

Öfke, fırına atılan dinamit gibi göğsümde patlıyor ve ileri uzanıp bileğini elimle kavriyorum, diğer elimi onunkinin etrafına kapatıp kavrarken Harley'in yanına kayıyorum.

Sert.

"Sayın Başkan, Reed Walker, New York Belediye Başkanlığı için bağımsız adayım." Elini sıkıyorum, iki elimin arasında sıkarken gözlerim onunkilere takılıyor. Bana soğukkanlılıkla bakmadan önce gözbebekleri büyüyor. "Bu sabah tanıştık. NYPD'nin istatistikleri üzerine yaptığım araştırma hakkında daha fazla bilgi almak istediğinizi söylemiştiniz. Özellikle de tacizle ilgili olanları.

ve saldırı vakalarının sayısını nasıl artırmayı planladığımı anlatacağım." Bakışlarımı tutarken ona ölçülü bir gülümseme veriyorum.

"Evet. Hatırlıyorum. Seninle tekrar konuşmak güzel." Gözleri yanıma gelen Harley'e kaydı.

Elini sıkıca kavıyorum, böylece gözleri benimkilere dönüyor. "First Lady bu akşam nerede?"

"Kendini iyi hissetmiyordu ve bana eşlik etmedi." Sonunda elini bıraktığımda Başkan'ın gülümsemesi gerginleşti.

"Bu çok utanç verici. Lütfen ona selamlarımızı iletin." Kolumu Harley'e doluyorum, avuç içim kalçasını kavrayacak şekilde kıvrılıyor ve hareketimi takip ederken gözlerinin nasıl daraldığını fark ediyorum.

"Edeceğim, teşekkür ederim. Size de teşekkürler Bayan Jacobs." Harley'e bakar, Harley de onun bakışlarını duygusuz bir yüz ifadesiyle karşılar. "Sohbetimizden keyif aldım." Dikkati arkamıza kayıyor ve başını birine doğru eğiyor. "Lütfen, izninizle."

O Harley'e döndüm. "İyi misin?"

Bana bakıyor, gözleri çelik gibi. "Bu seçimi kazan, Reed. Ne gerekiyorsa yap. Sonra da onun işinin peşine düş. Onun gibi adamlar asla iktidar mevkilerinde olmamalı."

"Haklısın, yapmamalılar." Yüzüne bakıyorum, görmeyi beklediğim tedirginlikten bir iz arıyorum. Ama tek bulduğum saf, odaklanmış bir kararlılık.

"Güzel." Gergin bir nefes üflüyor. "Şimdi gidip daha fazla insanla tanışalım... ve bir içki daha alalım."

Kolunu benimkine doluyor ve Harley Jacobs'ın ısıltılı elmasının yeni bir yüzünü gördüğümde içimi tam bir hayranlık dalgası kaplıyor.

İnanç.

Pek çok açıdan yozlaşmış bir sisteme olan inanç ve umut. Ama aynı zamanda içinde aynı şeyler için savaşılan gerçek, onurlu savaşçılar olan insanlar da var.

Eşitlik. Adalet. Barış. Ve
çok daha fazlası.

Geçmişimin en karanlık günlerinde umut etmeye cesaret etmekten
vazgeçtiğim şeyler.

On İkinci Bölüm

Harley

"Kaderimizde sadece bir yatak olduğunu biliyorsun, değil mi? Bu gibi durumlarda kanun böyledir."

"Sana söyledim. Kanepede uyuyacağım." Reed papyonunu çıkarır ve gömleğinin üst düğmesini çözer.

"Asla olmaz. Kanepede uyuyacağım. Bütün gün çalıştın." Elimde bir yastıkla yanından geçiyor, buradaki tek gecemiz için uyuyacağım yeri hazırlıyorum.

"Harls." Uzanıp bileğimi bileğime sıkıyor ve bunu hassas bir şekilde yapabildiğini fark ettiğim nazik bir inatçılıkla yapıyor.

Gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırıyorum ve kelimeler kullanmaya gerek duymadan bana kaşlarını çatıyor. Ne söyleyeceğini çok iyi biliyorum.

Orada uyumayacaksın. Ben .

Bileğimi onun eline bırakıyorum. O da temasımızı kesmek için hiçbir girişimde bulunmuyor. Başkan ellerini üzerime koyup tüylerimi diken diken ettiğinden beri Reed'in dokunuşunu hissetmekten başka bir şey istemedim. Ondan sonra ona yapışıp kaldım; güven verici, güçlü varlığı kalbimin başka hiç kimsenin yapamayacağı şekilde sakinleştirdi. Ona yakın olmak,

Gecenin geri kalanında kolunu tuttuğumda kaslarının elimin altında gerildiğini ve gevşediğini hissetmek, diğer eller, diğer istenmeyen dokunuşlar, otel süitleri ve özel görüşmelerle ilgili yersiz öneriler ve birlikte bir süre uzaklaşmakla ilgili tüm düşünceleri sildi.

Hatırladıkça ürperiyorum. Başkan'ın gözlerini üzerimde hissettiğim an, elbisemin ince satenine nüfuz etmeye çalıştığını anlayabiliyordum. Midemdeki o korku sarmalını birçok kez yaşadım. Vücudum hazırlanırken bir sıkışma. Doğada olsa savaş ya da kaç derdim ama milyarlarca dolarlık bir balo salonunda dünyanın en güçlü liderlerinden biriyle birlikte olmak o kadar basit değil. Reddetmek üzere olduğunuz adam muhtemelen sizi iz bırakmadan ortadan kaldıracabilecekken hayatta kalmak yepyeni bir anlam kazanıyor. Bir başka faili meçhul vakaya, hiçbir yere varmayan bir başka çıkmaz sokağa dönüşürsünüz.

Gözlerim Reed'in başparmağının iç bileğimde nazik daireler çizdiği yere kayıyor.

"İyi misin?"

"Evet." Ve ciddiym. Ben iyiyim. "Öyle misin? Artık Başkan'ın radarındasın."

Gözleri kararıyor ve dudaklarını birbirine bastırıyor. "olsun."

Bileğimi bırakıyor ve ben itiraz ederken yastığı benden geri alıyor, yatağa doğru yürüyor ve tekrar yerine yerleştiriyor.

"Kanepede uyumayacaksın. Tartışma bitmiştir." "Sen de öyle." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

İç çekiyor.

"İyi. Sanırım yatak biraz büyük." Gözlerimi süitimizdeki, çeşitli şekil ve boyutlarda görkemli görünümlü beyaz yastıklarla dolu devasa lüks yatağa diktim. "Paylaşabiliriz."

Reed gömleğinin düğmelerini açarken bakışları benimkileri takip ediyor. "Eğer sen mutluysan, ben de mutluyum."

"Güzel. Anlaştık." Gömleğini çıkarırken bir an oyalanıyorum, sert, belirgin gövdesi ve kocaman kolları ortaya çıkıyor. Bunu daha önce defalarca görmüştüm. Spor yaparken terlediğinde, yatmadan önce bir şeyler içmek için mutfağa sadece pijama pantolonuyla gittiğinde, çalan cep telefonunu almak için koridorda belinde sadece bir havluyla yürüdüğünde.

Ben de gördüm.

Ama henüz yapmadım. Pek sayılmaz. Bunca zamandır at gözlüğü takmışım. Çünkü gerçekten bakmış olsaydım, Reed'in ne kadar güzel olduğunu fark ederdim. Sanki onu ilk kez görüyormuşum gibi.

Bu gece her şeyi feda etmeye hazırdı.

Başkan'ı kızdırarak belediye başkanı olma şansını mahvedebilirdi.

Her şeyi kaybedebilirdi.

Yine de bunu bir saniye bile düşünmemiş gibiydi. Kendini düşünmüyordu.

Beni düşünüyordu.

"Lütfen benim için üstünü getirebilir misin? Birkaç kanca var." Önüne geçiyorum ve dönüyorum, böylece Maria'dan ödünç aldığım bir başka güzel elbisemin arka boyun askısına erişebiliyor. Pembe elbiseleri sırf benim için seçtiğine yemin edebilirim. Onu bunları giyerken hiç görmedim. Kırmızı ya da krem rengi tercih ediyor.

"Tabii ki."

Elbisemi kolaylıkla çözerken nefesi ensemda dolaşıyor. Düşmesini engellemek için önünü tutuyorum. Parmakları boynumun tozunu alıyor ve ellerini yavaşça omuzlarımdan aşağıya, kollarımın üst kısımlarına doğru gezdirerek tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor.

"Bu gece çok güzel görünüyorsun. Ben geldiğimde başkanın savaş başlatmayı düşünmesine şaşmamalı." Kalp atışlarım göğsümde hızlanırken elleri çıplak tenimde, dirseklerimin biraz üzerinde duruyor.

"Yapmadığı için şanslısın." Yavaşça nefes alıyorum, ensemdeki her tüyün onun nefesinin tenimde gezindiği yerden diken diken olduğunun farkındayım.

"Hayır. *O* şanslıydı. Eğer o başlatmış olsaydı, eminim ki ben bitirirdim."

Omzumun üzerinden ona bakmak için başımı çeviriyorum.

"Değer verdiğim insanlar için her savaşı bitiririm, Harls," diyor yavaşça, bakışlarımı tutarak.

insanlar.

Gözleri dudaklarıma inip tekrar yukarı çıkarken ben de ona bakıyorum. Bu ince hareket, vücudumda dans eden fokurdayan bir enerjiyi açığa çıkarıyor.

dönüyorum. "Üstümü değiştireceğim."

Banyoya girip kapıyı kapatıyorum, arkama yaslanıp derin bir nefes alıyorum. Bu gece çılgıncaydı. Aslında bütün gün öyleydi. Önce buraya gelmek için saatlerce araba kullandık, kendi özel arazisi içinde güzel bir otel, yürüme mesafesinde hiçbir şey yok. Sonra Reed çalışırken ben otelin spasında bir gün geçirdim. Kristen ve diğer ortaklardan bazılarıyla tanıştım, hepsi de gerçekçi görünüyordu. Bea hariç, kaltak. Tanrıya şükür şimdiye kadar ondan ve Graham'dan uzak durmayı başardık. Onları bu gece balo salonunun karşısında, başkan beni köşeye sıkıştırmadan hemen önce gördüm ama ondan sonra bir daha görmedim.

Elbisemi ve iç çamaşırlarımı çıkarıp beyaz pamuklu şortumu ve üst pijama takımımı giyiyorum. Bunu düşünmeliydim. Ben

Muhtemelen sahip olduğum en küçük gecelik takımını paketledim. Ama bk ve rahat olanları, bir hafta önce regl olduğum için hâlâ çamaşır sepetinde duruyor. Yatak odasına gittiğimde, televizyondan gelen yumuşak, titrek bir parıltı var. Reed kanepeye uzanmış, kollarını başının arkasında kavuşturmuş haberleri izliyor. Koyu mavi pijama pantolonunu giymiş, başka bir şey giymemiş. Işık tenini aydınlatıyor, sonra ekrandaki görüntü değiştikçe gölgeler bırakarak uzaklaşıyor. Değişen desenlerin kontrastı dikkatimi onun geniş, kaslı vücudundaki her bir çizgiye, çukura, dalgaya ve vadiye çekiyor. Son günlerde mideme yerleşen kelebekler bir kez daha harekete geçiyor.

"Banyo boş," diye sesleniyorum yatağa doğru yürüyüp içine girerken, uzanıp i çekerek yastıklara gömülürken serin yorganı üzerime çekiyorum.

Uykuya dalmış olmalıyım ki bir bakıyorum titriyorum ve hava kararmış. Başucumdaki saate baktım. SABAH 1. Uyuyalı iki saatten az olmuş. Gözlerim alışmaya başladığında arkamı dönüyorum. Yanımdaki yatakta uzun, karanlık bir karaltı var, yavaş ve sabit nefes alıp veriyor.

Reed.

arşafları boynuma doluyorum ve cenin pozisyonuna geçiyorum. Nasıl bu kadar mışıl mışıl uyuyabiliyor? Burası tam bir Baltık havası. Belki de klima bozuktur ve 'memelerini dondurma' seviyesinde takılı kalmıştır, çünkü yemin ederim tam da bunu yapmak üzereler. Mırıldanıyorum ve çenemi yorganın altına sokup içine sıcak hava üfleyerek derme çatma bir uyku tulumu oluşturmaya çalışıyorum. Kesinlikle hiçbir işe yaramıyor ve ben de oflayıp puflayarak biraz daha kıpırdanıyorum. Böylesine zengin bir otelin nasıl olur da bu kadar eski, boktan bir ısıtma sistemi olabilir?

Reed'e tekrar bakıyorum. Sırtüstü uzanmış, bir kolunu başının arkasına atmış, diğerini de yorganı geriye atmış olmalı ki açıkta kalan göğsüne koymuş. Her zaman ısıtıcı gibidir, evimizde tişörtsüz dolaşır. . Muhtemelen yarı Yeti'dir. Vücut kılları hariç.

Ona ters ters bakıyor, tüm bunların adaletsizliğini düşünüyordum. Kadınlar regl oluyor, doğum yapıyor, göğüsleri donuyor. Erkekler ne alıyor? Kendi kendini düzenleyen sıcak bir fırın ve belki de aşırı büyümeye eğilimli biraz burun veya kulak kılı. Gerçi Reed'in şansı yaver gitmiş. Piç kurusu, kalçalardan aşağı sarkan seksi pijama pantolonları için yürüyen bir reklam panosuna benziyor.

Erkek iç çamaşırı modellerinde gördüğünüz V şekline sahip kalçalar.

Homurdanıyorum ve sırtım ona dönük olacak şekilde dönüyorum. "Buraya gel, Harley."

Kulaklarım diken diken oldu ve başımı ona doğru eğdim. "Uyuduğunu ."

"Sen kıpırdanmaya ve yatağı sallamaya başlamadan önce öyleydim." Sesi derin ve yeni uyandığı için biraz hırçın.

Onun teorisini test etmek için biraz daha kıpırdandım. Yatak tabanı çok az hareket ediyor, neredeyse hiç hareket etmiyor.

Yorganı tekrar boynuma doladığımda, "Bu seni asla ," diye hayıflanıyorum.

"Güzel. Kuyruğunun kendi kıkına bağlı olduğunu fark etmemiş bir köpek yavrusu gibi nefes nefese kalıp homurdanıyordun."

"Kapa çenenini." Yastığımı ona fırlatmayı düşünüyorum ama bu hareket etmeyi ve değerli ısının dışarı çıkmasına izin vermeyi gerektiriyor.

Kıkırdıyor, sesi hâlâ uykudan kaynaklanan ekstra bir derinlikle yüklü.

Kulağa çok seksi geliyor.

"Buraya gel," diye tekrarlıyor.

Cevap vermemi beklemiyor. Bunun yerine iki kolunu da yatağın altına uzatıp beni şiltenin üzerinde sürüklüyor, sırtımı ön tarafına doğru çekip kollarını etrafıma doluyor.

"Şimdi şikayet etmeyi bırak da seni ısıtayım."

Kollarında kaskatı kesiliyorum ama vücudundaki katı ısı benimkine geçmeye başladığında eriyorum, ona doğru gevşiyorum ve memnun bir iç çekiyorum.

Bu çok daha iyi.

"Bunu giydiğinde çıplak da olabilirsin." Parmaklarını kaburgalarımın üzerinde gezdiriyor ve midemdeki ani sıçrama, kumaşı kaldıracak olsam parmak izlerinin tenime kazınmasını beklememe neden oluyor. "Neden üzerinde deforme olmuş kediler olan sıcak tutan pijamalarını yanına almadın?"

Regl pijamalarımı kastediyor.

"Onlar caticorns."

"Çok iğrençler ama en azından daha sıcak olursun." Karnına bir dirsek atıyorum ve o da kolayca gülüyor, kolları beni sıkıca sararken burnunu kulağımın üstündeki saçlara daldırıyor. "Şaka yapıyorum, Bayan. Walker. Benden boşanma."

"Siktir git, baba."

Tekrar gülüyor ve ben kendimi karanlıkta gülümserken buluyorum, bedenim onun güçlü kollarının arasında karıncalanma sıcaklığıyla mırıldanıyor.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" Yastığa yerleşip kıcıımı biraz daha rahatlatmak için karıştırarak soruyorum.

Reed boğazını temizliyor ve bacaklarını benimkilerden daha uzakta yeniden konumlandırıyor.

"Ne yapmak?"

"Tüm bu etkinlikler? Tüm bu insanlarla konuşmak ve konuşmalar yapmak?"

Bugün spada bunu düşünüyordum. Reed'in büyük kalabalıklara hitap ettiğini ve dolu odalara girdiğini gördüm, gözler doğrudan ona yöneliyor, onu arıyordu. Yine de asla sakinliğini kaybetmiyor, asla telaşlanmıyor.

"Ben olsaydım saçmalayan bir enkaz olurdu."

"Buna alışsın." Konuşurken göğsü sırtımda titreşiyor. "Bir keresinde biri bana kendi sınırlarımı değil, oradaki diğer insanları düşünmem gerektiğini söylemişti. Nasıl hissediyor olabilirler, ne söyleyeceklerinden ve ne yapacaklarından emin değiller. Bana o insanlara nasıl hizmet edebileceğimi, kendilerini daha rahat hissetmelerine nasıl yardımcı olabileceğimi düşünmem gerektiğini söyledi. Dikkatinizi diğer insanlara yardım etmeye odakladığınızda, kendi sorunlarınızı unutuyorsunuz."

"Bu aslında oldukça güzel." Yüzümü çeviriyorum ve Reed'in loş ışıktaki parlayan gözlerini seçebiliyorum. "Bu gece başkana yaklaşırken de bu düşünce sürecini mi kullandın?" Şaka yapıyorum.

"Düşündüm. Ona kendi kışını servis etmeyi düşündüm," diye homurdanıyor Reed, göğsü sırtıma doğru daha da ısınıyor. "Ama ilk düşüncem seni ondan uzaklaştırmaktı. Birinin kendisini rahatsız eden bir durumda olması, senin gibi... olmadığını söyleyebildiğim gibi... Bundan nefret ediyorum, Harls. *Nefret ediyorum*. Birinin böyle hissetmesini engellemek için her şeyi yaparım."

Sözlerinin ardındaki güç beni şok ediyor ve Riley'i düşünürken birkaç dakika sessizce birlikte uzanıyoruz. Ona bunu sormak istemiyorum. düşünmek onun için çok acı verici olmalı. *Kendi kız kardeşi*. Birinin ona çok kötü bir şey yaptığını bilmek. Kontrolünü elinden aldığını. Ona tecavüz etti. Zihnimdeki görüntüleri kafamdan atmaya çalışırken sertçe yutkunuyorum. Diğer taraftan çıktı. Hayatta kalan ve şimdi hayatını bu hasta piçleri parmaklıklar ardına koymaya adanmış biri. Acaba savcılık avukatı olmak

Cinsel saldırı davalarında uzmanlaşmak, geçmişî olmasaydı kariyer olarak düşünebileceği bir şeydi.

"Daha sıcak hissediyor musun?" Reed'in sesi düşüncelerimi bölüyor. Sesi daha sakin, daha rahat geliyor ve ben de ona tekrar sokuluyorum, kıcım sert bir şeye sürtünürken mutlu bir mırıltı çıkarıyorum.

Hala nefesim kesiliyor. Yavaşça, düşündüğüm şey olduğundan emin olmak için kıcımı tekrar bir yandan diğer yana döndürüyorum.

Kahretsin, öyle!

Neden bilmiyorum ama aynı hareketi bu sefer daha yavaş yapıyorum, sadece üç kez kontrol etmek için.

Reed boğazını temizliyor ve dudakları kulağıma değiyor. "Bunu yapmayı bırakmalısınız Bayan Walker."

Nefesimi içime çekerken vücudumdaki her hücre titreşiyor gibi görünüyor. Kolları hâlâ bana sarılmış, katı vücudu benimkine sıkıca bastırılmış, vücudunun çıkardığı cehennemi benimkiyle paylaşıyor. Dudakları kulağıma değiyor ve aleti...

Aleti kaya gibi sertti ve kıcımın yanaklarına giriyordu.

Başımı yana eğiyorum. Reed kıpırdamıyor, bu yüzden benim küçük bükülmem bizi neredeyse ağız ağıza getiriyor. Dudakları benimkilere o kadar yakın ki, nefesinde hâlâ belirgin olan diş macununun nane kokusunun yanı sıra tadını da alabiliyorum.

Gözlerim artık karanlığa o kadar alıştı ki onu neredeyse mükemmel bir şekilde görebiliyorum. Koyu renk kaşları derin bir konsantrasyon ifadesiyle birbirine kenetlenmiş, uzun kirpikleri yanaklarına dökülürken bakışları ayrılmış dudaklarıma düşüyor.

Kalçalarımı yavaşça döndürüyorum, dudaklarının ve dişlerinin arasından nefes alışından büyüleniyorum. Vücudunun sıcak olduğunu, beni ısıttığını düşündüm.

Bugün masaj sırasında kaplıcada kullandıkları sert, sıcak taşlar. Ama onun aleti... ondan yayılan enerji, üzerine daha fazla yakıt atılmış alevli bir ateş gibi. Sanki her an beni kavurabilirmiş gibi geliyor. Beni dağlayacak.

"Harley," diye homurdanarak uyarıyor, başımı biraz daha çevirdiğimde ağzımın kenarı onunkine değiyor.

"Reed."

"Bunu hemen durdurmalısın," diye tıslıyor göğsünün derinliklerinden, kıcıımı tekrar ona yaslayıp sertliğinin tadını çıkarırken.

Bacaklarımın arasında sıcaklık birikiyor. Bir erkekle birlikte olmayalı uzun zaman olmuştu ve kendime yalan söyleyip tüm bunların bundan ibaret olduğunu söyleyebilirdim. Azgın hissettiğim bir zayıflık anı. Ama öyle olurdu.

Bir yalan.

Çünkü her ne kadar kendime Reed Walker'dan etkilenmediğimi söylesem de.

Yapamam.

Artık değil.

Ondan hoşlanmamak için eskiden sahip olduğum nedenler, yani erkek düşkünlüğü ve sinir bozucu şakaları ortadan kalktı. Aylardır bir kadınla birlikte olmadığını söylüyor ve ben de ona inanıyorum. Onunla yaşamak bana onda ilk düşündüğümden çok daha fazlası olduğunu gösterdi. Şakaları devam ediyor, ama artık onlardan hoşlanıyorum, bunu ona itiraf edeceğimden değil. Ama o? Kim olduğunu. Adalet için savaşma konusundaki tutkusu. Başkalarını, kız kardeşini bu kadar derinden önemsemesi.

Reed'de ona verdiğim değerden çok daha fazlası var.

"Ya durmazsam?" Fısıldıyorum, ona karşı daha sert sürtünüyorum, göğsünün içinde gürleyen alçak iniltinin tadını çıkarıyorum.

"O zaman bir şeyi anlamam gerek Harley." Kıçımı tekrar sikinin üzerinde döndürürken sesi gerginleşiyor.

"Bu da ne?" Kolları etrafımda esnediğinde ve siki sarsıldığında küçük bir inilti çıkarıyorum.

Bir elini yukarı kaldırıp çenemi kavırıyor ve dudaklarımı onunkinden milimetrelerce uzakta tutuyor.

"Bir kez sana dokunmama izin verirsen, geri dönüşü olmaz."

Gözlerinde ateş var. O kadar çok şey vaat ediyor ki, bana ne demek istediğini göstermesi için neredeyse yalvarıp yakarmak istiyorum.

Bana Reed Walker'la geri dönmemenin tam olarak nasıl bir şey olduğunu göster.

Gözlerini tutuyorum, sesimi eşit tutmak için savaşıırken hayatımda daha önce hiç kadar tahrik oldum.

"Reed?" Parmakları çenemin etrafında kenetlenirken ayırık dudaklarına doğru fısıldıyorum.

"Evet, Angel?"

Sesinin kelimeyi uzatma şeklinden dolayı içim titriyor.

Angel.

Avucumu yavaşça kalça kemiğime dayanan diğer elinin üzerine yerleştirirken gözlerimi yüzünde sabit tutuyorum ve üstümün eteğinin altına kaydırıyorum, ortak ellerimiz göğsümün alt tarafını sıyrana kadar daha yükseğe ve daha yükseğe çıkarıyorum.

Reed nefesini tutuyor, başparmağı kıvrıma dayanıyor.

Bekliyorum.

"Bana her yerimden dokunmanı istiyorum," diyorum dudaklarına karşı.

"Her yerime dokun ve tek bir yerimi bile kaçırma."

On Üçüncü Bölüm

Harley

"HER YERIME DOKUN, REED. Yarın, ertesi gün ve gelecek hafta parmaklarını üzerimde hissetmek istiyorum... Bana dokunmanı istiyorum, böylece nasıl bir his olduğunu asla unutmayacağım."

"Vay anasını," diye inliyor dudaklarını dudaklarıma yapıştırırken, aynı anda elini yukarı kaldırıp göğsümü kabaca avuçluyor.

Ona açıldım, beni bildiğim beceri ve tutkuyla öperken ağzına doğru inliyorum, dili benimkini arıyor ve beni sahipleniyor. Ağzımı kendi ağzı yapıyor. Dudaklarımın her kıvrımı, dilimin her fiskeşi, çenemi mengene gibi kavrayarak beni hareketsiz tutarken, şimdi hepsi onun istediği gibi yapmak için.

"Seni çok uzun zamandır istiyordum." Kendine erişim sağlamak için başımı geriye yatırırken dudakları çenem boyunca hareket ediyor. Sonra elini boğazıma götürüyor ve parmaklarını nefes borumun etrafına doluyor, ağzı kulağımı bulurken beni yerimde tutuyor. "Çok uzun," diye mırıldanıyor.

Öyle mi?

Göğsümü sıkıp meme ucumu baş ve işaret parmakları arasında yuvarlarken inliyorum.

"Reed," diye inliyorum, başka bir şey yapamıyorum. Boynumun yan tarafına ateşli öpücükler kondurmaya başladığında beni yerimde sabitledi. Göğsümü okşayan eli, sıcak ağzının onu sardığını hissetmek için meme ucumun ağrmasına neden oluyor. "Lütfen."

"Lütfen ne, Angel? Ne istiyorsun?" Dudakları boynumun birleştiği yere doğru ilerlemeye devam ediyor ve hassas derimi emip öpmeden önce yüksek sesle inlememe neden olacak kadar sert ısıyor.

"Ağzını istiyorum," diye inliyorum.

Beni sırtüstü yatırıyor ve ben daha gözümü kırpamadan dudakları dudaklarıma yapıyor, beni bilerek öpüyor. Ona yaklaşmak için göğüslerimi yukarı kaldırıyorum ama ona istediğim şekilde dokunamıyorum çünkü bileklerimi başımın üstündeki yatağa sabitlemiş.

"Başka nerede istiyorsun?" Geri çekilip beni oturtuyor, beni tekrar yatağa itmeden önce üstümü başımın üzerinden yırtıyor. Gözleri çıplak tenimin üzerinde geziniyor ve beni gerçekten incelemek için duraklayarak inliyor. Yüzünü göğsüme getirmeden önce beklentiyle titriyorum. "Peki ya burası?"

Çakıllı meme ucumu ağızıyla kapatıp emerken yüksek sesle nefes alıyorum.

"Evet, oh lanet olsun, evet." İri bir eli bileklerimi tekrar başımın üzerinde birleştirirken altında kıvranıyorum. Hayal ettiğimden bile daha iyi hissettiriyor

- sıcak, ölçülü, kontrollü. Diğer tarafa geçiyor ve dilini

Üzerime çıkıyor ve ben yataktan kalkana kadar emmelerinin arasında hafifçe ısıyor. "Kızımın bu inanılmaz hassas meme uçları var, değil mi?"

Reed bir tanesini tekrar ağzına alırken aynı anda sikini bacağıma sürttüğünü söylüyor. "Beni ne kadar sertleştirdiğini hissediyor musun?" Ağzıma bakarken yüzü yine benimkinin üzerinde. "Sen ve senin mükemmel pembe dudakların."

Beni tekrar öpüyor, ben inleyip altında kıvranırken dilini ağzıma sokuyor, bacaklarımın arasında sürtünme yaratmaya çalışıyor.

"Mükemmel pembe dudakların."

O gece yatak odasının kapısından onu duyduğumda sesinin nasıl çıktığına dair anılar aklıma geliyor ve bacaklarımın arasına bir ıslaklık hücumu getiriyor. Şimdi ne yaptığını biliyorum ama sesinin ne kadar ateşli olduğunu hatırlamadan edemiyorum. Derin, hırçın... Seksle yoğrulmuş bir ses.

Seks için yaratılmış bir ses.

Reed meme uçlarımı tekrar emerken, "Benimle konuşman hoşuma gidiyor," diye nefes alıyorum. "mi?" Bana bakıyor, gözleri bu ışıpta daha da koyu, hafif bir

Perdelerdeki bir çatlaktan içeri giren küçük bir ay ışığı parıldıyorlar. Konuşurken dudakları göğüs ucumda geziniyor. "Seni çok uzun zamandır istiyordum. Yanımdaki odada uyurken haftalarca seni hayal ettim. Böyle bir gecede gelip dilimi ve sikimi içine sokabilmeyi diledim. Her santimini tatmak, her yerini becermek."

Vay anasını.

"Anlat bana," diye yalvarıyorum, onun küstah ve açık saçık sözlerinden hem büyülenmiş hem de tahrik olmuş bir halde.

Çok sıcak.

"Adımı öyle bir haykıracaksın ki, Doğu Yakası'ndaki herkes seni kimin becerdiğini öğrenecek, Angel. Sana ben, parmaklarım, ağzım ve sikim dışında her şeyi unutturacağım. Bu gecenin sonunda senin her parçanı tanıyacaklar."

"Oh, Tanrım."

Reed kurt gibi sırtarak hafifçe kayıyor ve şortumu kalçalarımın üzerinden geçirip bacaklarımdan aşağı indiriyor. Karın kasları ve dağınık

saçları nabzımın derinliklerinde zonklamasına neden oluyor.

"Dizler yukarı." Baldırlarımı kavırıyor ve dizlerimi göğsüme doğru itiyor, böylece ona açıkta kalıyorum. Odanın serin havası üzerime çarpıyor ve ürpermeme neden oluyor. Uzun bir süre bacaklarımın arasına bakıyor ve sonra, daha fazla bekleyemeyeceğimi düşündüğümde, yavaşça uzanıyor ve bir başparmağının pedini klitorisimden, ıslaklığımdan aşağıya, kış deliğime kadar sürüklüyor, bunu yaparken bir nefes tıslıyor. "Sen mükemmelsin. Seni her yerinden becermek için sabırsızlanıyorum."

Yutkunuyorum, *her yeri* kastettiğini anlıyorum.

Kalçalarımın arasına iniyor ve elleriyle onları birbirinden daha da uzaklaştırıyor, böylece onun için iyice açılmış oluyorum. Derin bir hırıltı ve ardından yavaş, kasıtlı bir nefes alış. Beni kokluyor.

Aslında şu anda beni *kokluyor*.

Karanlık olmasına çünkü yanaklarımın kıpkırmızı olduğuna eminim. *Hiç* kimse bu kadar ileri, bu kadar müstehcen, beni aynı hem kirli hem de azgın hissettiren bir şey yapmamıştı. "İnanılmaz kokuyorsun," diye inliyor Reed dilini içime sokmadan önce ve beni yiyor.

Neden böyle adlandırıldığını hep merak etmişimdir. Daha önce birlikte olduğum erkekler genellikle klitorisimin etrafını biraz yalamışlardı - tabii bulabilirlerse. Ama şimdi anlıyorum. Dışarıda yemek yemenin anlamı *bu*.

Reed inlerken ve içimde ulaşabildiği kadar derinlerde ziyafet çekerken pis pis mırıldanırken sırtım kendiliğinden yataktan kalkıyor. Söylediği her kelime kulaklarıma müzik gibi geliyor, yüzüne karşı utanmadan sürtünene kadar beni daha da ıslatıyor, ellerim saçlarını yumrukluyor.

"Bu işte çok iyisin. Tanrım!" Başımı arkaya atıp gözlerimi sıkarak ağlıyorum.

"Tadın cennet gibi, Angel. Sen adımı haykırırken yüzüme boşalacak bir cennet."

"Hayır. Henüz değil." Reed'in başını itmeye çalışıyorum ama klitorisimi emiyor ve sonra yüzünü tekrar bana gömüyor. O emdikçe, yeni bir uyarılma dalgası doğrudan vücudumdan akıyor ve Reed göğsünün derinliklerinde homurdanarak onu kucaklıyor.

"Bırak alayım, Angel. Seni bütün gece becereceğim ve daha fazlasını vereceğim. Bırak bunu yüzümde, tam istediğim yerde yapayım." İkimiz de ona hayır demeyeceğimi bilsek de, sesi neredeyse yalvarır gibiydi.

Bu gece kontrol tamamen Reed'de. Onun emriyle vücudumun titreyen bir enkaza dönüşmesi bunu açıkça gösteriyor.

"Ben... ca-"

"Evet, yapabilirsin. Yapabilirsin," diye homurdanıyor, ağzını tekrar üzerime kapatırken beni kesiyor ve dilini üzerimde kaydırarak klitorisimin üzerinde ileri geri sürtüyor.

İçimde kör edici bir basınç oluşurken, ona doğru savrulup haykırana kadar içim dışıma çıkıyor. Bir elini karnımın alt kısmına bastırarak beni yere sabitliyor, diğer eliyle de kığımın yanaklarından birini sertçe sıkıyor.

"Siktir, Reed... Ben..." Nefes nefese kalırken ellerim saçlarını büküp çekiyor.

İçime daha derine dalıyor ve bir şey kığıma bastırıyor, önce nazikçe, vücudum onu kabul etmeye başlayana kadar ve sonra daha derine kayıyor, daha önce hiç yaşamadığım ekstra bir dolgunluk yaratıyor.

"Reed," diye bağıryorum sertçe boşalırken, vücudumdaki her sinir karıncalanıyor ve titriyor. Boşaldıkça ve boşalırken tüm alt bedenim devasa, uzun bir orgazmıla kasılıyor, o diliyle aynı tempoyu sürdürürken yüksek sesle ağlıyorum. Sarsılıyorum ve altında kıvranıyorum. Peşini bırakmıyor. Ve sonra

Orada, ikinci bir orgazm, beni yutarken bedenimi titreyen bir karmaşaya gönderiyor, emerken ve yutarken, parmaklarken ve öperken, alırken ve verirken zevkle inliyor.

Nefes nefese kalıyorum, göğsüm inip kalkarken göğüslerimin arasında ter birikiyor. Reed başparmağını kıkımdan dilini klitorisimden çıkarıyor ve sonra sırtarak üzerime yükseliyor, koyu kahverengi dalgaları öne doğru düşerken yüzü uyarılmamla parlıyor.

"Tadının ne kadar güzel olduğunu biliyor musun?"

Ona bakıyorum, nefesimi tutarken tutarlı bir kelime oluşturamıyorum.

Eğiliyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, onları nazikçe ayırıyor, sonra ben de onu öpene kadar dilini dudaklarımin arasında gezdiriyor. Onun her yerinde kendi tadımı alabiliyorum. O inleyip bana tadımın ne kadar tatlı olduğunu ve ne kadar ıslandığımı söylerken nazik ve yavaş başlıyor. Ama nefes alışım yavaşladığında ve ona tekrar yaklaşmak için omurgamı yataktan ayırmaya başladığımda, hızını bir kez daha artırıyor ve hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu her şeymişim gibi beni öpüyor.

"Seni becermek istiyorum, Angel. Sikimi bu güzel amcığın içine sokmayı o kadar çok istiyorum ki," diye dudaklarıma doğru inliyor ve bir eliyle pijama pantolonunu çekip çıkarıyor. "Uzun zamandır seni sikmeyi düşünüyordum. Daha önce hiç kimse beni bu kadar delirtmemişti."

Dudakları boynumda, öpüyor ve ısırıyor. Ellerimi saçlarımin arasına sokup hafifçe çekiştirirken inliyor.

"Gittiğimiz ilk yemekte bunun bana ne yaptığını biliyordun, değil mi? Ellerimi kıkına koymaya zorladığında? Beni ne kadar zorladığını biliyordun."

Ağzım bir karış açık kalıyor ve Reed boynumu ısırıp sonra da emip tenimi öpünce nefesim kesiliyor.

Hiçbir fikrim yoktu.

"İlk akşam yemeği mi?"

"Biliyordun. Bana ne yaptığını biliyor olmalısın. Hayatımda hiç bu kadar otuz bir çekmemiştim," diye inlerken bana sürtünüyor ve sikinin başı ıslaklığımın arasından kayıyor.

"Yapmadım," diye inliyorum, o benimle birlikte hareket ederken kalçalarımı döndürüyorum, pürüzsüz, şişman başı ıslaklığıma tekrar dalıyor ve beni titretiyor. Daha önce hiç korunmadan seks yapmamıştım ve şimdi kendimi kaptırırsam aptal gibi hissedeceğim. "Prezervatif," diye inliyorum, siki içimde biraz daha bastırıyor ve bacaklarımı daha geniş açarak onu içeri davet ediyorum.

"Tamam, Angel." Beni öpüyor, dili ağzımın içine dalarken bir eliyle boynumu tutuyor.

Kalçalarımı onun altında döndürerek sikini tekrar bacaklarımın arasına sokuyorum. Çok iyi hissettiriyor. Çok sıcak, sert... ve *büyük*. Şimdiye kadar bu kadar yakın en büyük alete sahip. Ve mükemmel. Aşağı bakma fırsatı bulduğumda daha önce bakmıştım. Kalın, uzun ve pürüzsüz. Avuçlarıma sığmayacak kadar mükemmel taşaklar tarafından tutuluyordu. Daha önce bir erkeğin taşaklarının çekici olduğunu hiç düşünmemiştim.

"Oh, bu çok iyi hissettiriyor," diye inliyorum ağzına ve kalçalarımı şilteden kaldırıyorum, içime bir inç daha kaydırmayı başarıyorum.

Ben ne yapıyorum böyle? Bu ben değilim. Ben böyle risk almam. Kendimi kaptırmam. Daha önce eski erkek arkadaşlarımdan oraya çıplak gitmesine bile izin vermedim. Sadece ucunu bile.

Ama daha önce hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Hem de hiç.

"Reed," diye inliyorum, kalçalarımı tekrar kaldırıyorum ve başını almaktan daha fazlasını yaparken nefes nefese kalıyorum. Etrafında geriliyorum ve nabzım atıyor

bacaklarımın arasında. "Becer beni, Reed. Lütfen."

Yatak alçalıyor ve ben üşüyorum, o kayboluyor, odanın öbür ucundaki çantasına gidiyor ve geri geliyor, yatakta üzerime tırmanıyor. Dişleriyle bir prezervatif paketini yırtarak açıyor, benimle göz temasını hiç kesmiyor.

"Ne zaman evet demek istediğini biliyorum Angel. Ve ne zaman sadece bunu kastetmek istediğini."

Prezervatifi kendi üzerine yuvarlıyor ve sonra tekrar üzerime eğiliyor.

"Dizlerini kaldır."

Dediğini yapıyorum, bacaklarımı göğsümün üzerinde tutuyorum, alnını benimkine dayıyor ve bedenimin içine güvenle itiyor, gözlerim köşelerde sıkışana ve beni susturana kadar içimdeki her boşluğu dolduruyor.

"Sorun değil, Angel. Uyacak."

Karanlık, ışıltılı gözleri gözlerimi tutuyor ve başımı sallıyorum, geri çekilip tekrar içine girdiğinde nefesimi emiyorum, bu sefer daha da ileri. Ben nefes nefese kalıp onu çekmeye, saçlarını, yüzünü, kıcının yanaklarını tutmaya başlayana kadar gözlerini benden ayırmadan bu hareketi tekrarlıyor. Onu içimde daha derine çekmek için tutunabileceğim herhangi bir yer.

"Lütfen, Reed," diye inliyorum.

Dizlerinin üzerine oturuyor ve kalçalarımı tutuyor, ben haykırırken beni tekrar aletine doğru sürüklüyor. Gözleri vücutlarımızın birleştiği noktaya sabitleniyor ve hırlıyor.

"Sikimle gerilirken çok ateşli görünüyorsun. Bana uyacağını söylemiştim." Öne doğru itiyor, kendini kabzasına kadar gömüyor, gözlerim başımın içinde dönerken taşakları tenimi tokatlıyor.

"Çok iyi," diye nefes alıyorum yatağa fırlatıldığımda ve yatak her itişte altımızda sallanırken.

"Çok güzel," diye yankılanıyor Reed, elleri vücudumda, göğüslerimin üzerinde ve boynumda gezinirken gözleri artık yüzümde. Ellerini boynuma doluyor ve hızını artırırken beni nazikçe tutuyor. Yatak duvara çarpıyor ve yaptığı her ileri sürüşle şiltede yukarı doğru hareket ediyorum.

Ona bakıyorum, zevkten nefesim kesiliyor.

"Bütün gece senin için o şişmiş klitorisini ovacağım, Angel. Seni milyonlarca kez boşaltırım. Ama ilki ellerim o güzel boğazına dolanmışken olsun." Dişlerini gıcırdatıyor ve hızını artırırken kolları ve göğsü geriliyor.

Ona başımı sallamaya çalışıyorum ama yapamıyorum çünkü elleri boynumda kenetlenmiş. Klitorisime sürtünmeden boşalmayacağımı sanıyor ama içime pompaladığı açıyla G noktama mükemmel bir şekilde sürtünüyor. Eğer prezervatif takmamış olsaydı ve başının kalın kenarını gerçekten hissedebilseydim, bahse girerim daha da iyi olurdu.

Altında gerilirken tırnaklarımı kollarına geçiriyorum. İlk zevk dalgası içime işlerken gözlerimiz birbirine kilitleniyor.

"Geliyorum," diye nefes alıyorum, gözlerimin kapanmasını engellemek için savaşıyorum. Onu izlemek istiyorum. Onun çözülüşünü görmek istiyorum.

"İyi kız. Kahretsin, Angel. Sen çok iyi bir kızsın."

Derin bir nefes çekerken inliyor ve hızını artırıyor. "Seni aynı anda döllerimle öyle bir sikeceğim ki. Hazır mısın?"

Onun etrafında titreşmeye başladığımda cevap olarak haykırıyorum, salıverilmemin gücü ciğerlerimdeki havayı dışarı atıyor.

Ellerini boynumda tutuyor ve sonra gerilmeden önce kocaman bir nefes çekiyor ve içinde tutuyor. Sonra uzun bir 'sikiş' dizisiyle serbest bıraktı ve

"iyi kızlar" diye beni yatağa yapıştırdı.

"Kahretsin, Angel. Senin için çok sert boşalıyorum. Mükemmel, dar amına."

Her ikimizin de vücudundaki son zevk dalgasını sikerken huşu içinde izliyorum. Bir damla bile kalmayana kadar onları kurutuyor.

Sonra üstüme yığılıyor ve sırtarak dudaklarımı kendine çekiyor.

Öpüşüyoruz, öpüşüyoruz, zamanımızı birbirimizin tadını çıkararak geçiriyoruz, o hala bedenimin içinde. Prezervatifi atmak için ayağa kalkıyor ve tekrar yatağa tırmanıyor, beni kollarına çekiyor, elleri saçlarıma gidiyor, dili ağzıma giriyor ve sözleri dudaklarıma yumuşak bir şekilde söyleniyor.

"Çok güzelsin. Çok güzelsin. Neredeyse kaldırabileceğimden daha fazla." Parmakları yüzümde geziniyor ve beni vücuduna doğru çekiyor. "Seni ısıtacağımı söylemiştim."

Kıkırdıyorum ve ellerimi saçlarının arasına sokuyorum. "Şimdi kesinlikle ısındım." "Seni istedim, Angel." Dudaklarımı yakalayıp öpüyor.

Basınç.

Kahretsin. Bu benim ısınmam mıydı?

"Artık bunu kaldırabileceğini bildiğime göre, çok daha fazla eğlenebiliriz." Gözlerimin açılmasına sırtıyor, sonra başka bir prezervatife uzanıyor ve paketi dişleriyle yırtarak açıyor.

"Dört ayak üzerine kalk."

Bölüm On Dört

Reed

Harley'i dizlerinin üzerine çekerek ve etrafında döndürerek, "DÖRT KISIM ÜZERİNE GEL," diye talimat veriyorum. Sırtına hafifçe bastırarak onu aşağı indirmeye ve bana gerçekten açılmaya teşvik ediyorum.

Prezervatifi kızgın ve şişmiş sikime geçirirken, "Muhteşem görünüyorsun," diyorum. Zaten bir kez sikiştiğimize göre daha uzun süre dayanmalıyım. Tanrım, ona sahip olmama gerçekten izin verdiğine inanamıyorum. Onunla olmama izin verdiğine. Şu anda dünyanın en şanslı sikicisiyim.

Öne doğru eğilip ellerimle kıcının yanaklarını ayırıyorum ve klitorisinden büzülmüş göt deliğine kadar yavaşça yalıyorum, dilimin ucuyla onu kızdırıp birazcık içine iterken nefes alışına kıkırdıyorum. Sikimi ağzına alması için çalışmam gerekecek. Tepkisine bakılırsa daha önce kimse parmağını oraya sokmamış. Onun sadece benim olacak bir parçasının olduğu düşüncesi, aletimin prezervatifin içinde acı verici bir şekilde şişmesine neden oluyor.

"Sırılsıklam olmuşsun Angel," diye törpülüyorum avucumla arkadan amını kavrarken. Parmaklarımı kıvrıp birini içine soktuğumda . "Kimse

tekrar becerilmek için yalvardığını düşünürdüm. Suyun kalçalarından aşağı akıyor."

"Reed," diye inliyor ve yüzüme bok gibi kendini beğenmiş bir sırtışı getiriyor. Benim için sırlıslıkam olduğunda adımları böyle inlemesinden asla bıkmayacağım.

"Sana yardım etmemi ister misin, Angel? Daha iyi hissetmen için babanın seni sikiyle doldurmasını mı istiyorsun?" Cümle dilimden yuvarlanıp giderken duraklıyorum. Bu her iki şekilde de olabilir. Benim için kullandığı şaka ismini kullandığımda dehşete kapılıp buradan kaçabilir, kahkahalara boğulabilir ya da-

"Evet," diye inliyor, kışını bana doğru geri itiyor.

Amcığının bu kadar kızarmış olması sikimi patlatabilir.

"Evet, ne?" Yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemiyorum. Onun başlattığı bu oyun beni gülünç bir şekilde tahrik ediyor. Şimdi pişman olup olmadığını merak ediyorum.

"Evet baba," diye bağıyor neredeyse.

Hay sikeyim. Benim tatlı, pembe, hayvan, bitki seven kızım bir kez başladı mı yaramaz bir şeydir.

"Babanın sikinin üzerine otur," diye mırıldandım.

Beni bu pozisyonda almak için mücadele ediyor. Nefes nefese kalıyor ve kararlılıkla bir o yana bir bu yana kıvranıyor, sonunda taşaklarıma yaslanıp nefes nefese bir inilti çıkarıyor ve ben de onun içinde seğiriyorum.

"böyle, Angel. Senin güzel küçük amcığının nasıl sığacağını biliyor. Şimdi sık."

Söyleneni yapıyor ve ben başımı arkaya eğip gözlerimi kapatıyorum, o küçük, sıkı bedeni bana *sımsıkı* sarılıyor.

"Doğru yapıyor muyum baba?" Başını yana çeviriyor ve karanlıkta gözleri benimkilerle buluşuyor. Alttakini ısırırken dudaklarında bir gülümseme belirliyor.

dişlerinin arasında.

"Evet Angel, mükemmel yapıyorsun."

Onu bu şekilde iki kez daha becerdim. İlkinde başparmağım götündeydi ve diğer elim klitorisini okşuyordu. İkincisinde ise iki parmağım kıkırda ve elim klitorisini okşuyor. İlk seferinde iki kez boşaldı, ama ikincisinde üç kez. Kıkırın yanaklarını titreten ve kalçalarını titreten, sikimin etrafında kıvranırken ve adımı haykırırken üç lanet mükemmel salınım. Ona tüm Doğu Yakası'nın adımı bileceğini söyledim ama sanırım onu İngiltere'de de duymuşlardır.

Dışarıda hava aydınlanmaya başladı, derin bir iniltiyle boynunu ısırp onu bir kez daha dölle doldururken perdelerdeki küçük aralık sabah güneşinin içeri girmesine izin veriyor. Ayak bilekleri sırtıma dolanmış, elleri saçlarımda, orgazmının son nabızlarını soluk soluğa çıkarıyor.

"Günaydın." Kıkırıyor.

Ondan ayrılıp sırtüstü yatıyorum, onu da yanıma çekip göğsüme yatırıyorum ve prezervatifi çıkarıp geceden kalan yığınla birlikte bir kenara atıyorum.

Parmaklarını çene çizgimde gezdirirken "Günaydın," diye cevap veriyorum.

Gecenin başında birkaç saatten fazla uyumamış olmasına rağmen gözleri parlak ve enerji dolu. O zaman da uyuduğumu sanıyordu. Ama gerçek şu ki, uyumuyordum, en azından derinlemesine uyumuyordum. Onun bana bu kadar yakın, aynı yatakta olduğunu bilmek zihnimi her türlü pis düşünceyle meşgul ediyordu.

Yine de hiçbir gerçeğin yerini tutmuyordu.

Harley'i becermek daha önce yaptığım hiçbir şeye benzemiyor. Tüm bu haftaları onu tanımak, kim olduğunu gerçekten bilmek için harcamak bana bir şeyler yaptı. Başka biri olsaydı şimdiye kapıdan çıkmış olurdu. Ya da ben

onlara kapıyı gösterirdi. Her iki şekilde de biterdi. Yıllardır kimse ilgimi çekmedi. Seksin sadece bedenlerimizin yaptığı fiziksel bir hareket olduğuna karar verdiğimden beri. Bir alışveriş. Ve bir kez harcandığımda, aynı mağazadan tekrar alışveriş yapmakla ilgilenmiyorum.

Ama Harley? Bütün gece onun içindeydim ve sanki daha yeni başlamışım gibi hissediyordum. Her şeye sahip olmak istiyorum. Onun tatlılığını, saçma hayvan videolarını izlerkenki sevimli kıkırdamasını, bitkileriyle konuşurkenki sesinin yumuşaklığını. Takım elbisemin pantolonuna yapışmış pembe simli tüyleri bile. Ve sonra sevişmek için bir melek olduğunu keşfetmek, bana bu kadar güvenmek, ona istediğim her şeyi yapmama izin vermek...

Kaybolmuş bir davayım.

"Bizi geri götüreceksin kadar iyi olacak mısın? Neredeyse hiç uyumadın."

Elimin tersiyle yanağını okşamak için uzanıyorum. "Gecelerimi böyle geçireceksem kendimi vampir kurbanı olarak sunabilirim, böylece bir daha asla uyumak zorunda kalmam."

Gülüyor ve sonra dudaklarımdaki sırtışı öpüyor. "Bunu yaparsan kan içmek zorunda kalırsın."

"Nereden başlayacağımı biliyorum." Arkama yaslanıp bir kolumu başımın arkasında kavuşturuyorum, diğer kolumla da onu kendime çekiyorum. "Bir kanunsuz olurdum, tüm hasta heriflerin kanını içerdim. Geceleri sokakları temizlerdim."

"Kız kardeşinin kaldırılmasına yardım ettiği gibi mi?"

Dudaklarımı dudaklarına indirdiğimde Harley'nin bakışları açık ve güven dolu. "Evet. Onları sevdim." Onu usulca öpüyorum, o sessiz bir iç çekerken dudaklarına gülümsüyorum. "Çok güzelsin."

"Sen de öylesin," diye mırıldanıyor ben geri çekilirken. "Reed Walker'ın bu yönünün var olduğunu hiç düşünmemiştim. Gelip Griffin'i iş yerinde ziyaret ederdin ve

Sadece orada olmak bile beni delirtti. Ve sonra Maria'nın duyduğu her şey..."
Kaşlarının arasında iki çizgi beliriyor.

Kaşlarımı çatıyorum, eskiden nasıl bilmesinden nefret ediyorum. "Harley, Maria'nın duyduğu her şey-"

Otel telefonu çaldı. Uzanıp kancadan kaldırıyorum. "Alo?"

Harley parmağını göğsümden aşağı ve karnımın üzerinde , yüzünde sakın bir ifadeyle her bir kasın etrafında dolaşıyor.

Ciddi söylüyorum. O çok güzel.

Telefonun diğerk ucundaki sesi , cevap vermeden önce çenem geriliyor.

"Evet, değil. Şimdi aşağı geliyorum."

Eve döndüğümüzde, otelden ayrıldıktan saatler sonra kapıdan içeri girdiğimizde koridorda terliklerini gören Harley'nin gözleri parlıyor.

Ayaklarını içeri kaydırırken başımı sallıyorum. "orgazm kadar iyi mi?"

Kulağına homurdanıyorum, zıplamasına neden oluyorum.

Bana sırtarak bakıyor. "Belki de değil. Ama ağrılarımı dindirmekten ziyade hafifletiyorlar."

Onu kollarıma çektim. "Ağrın olduğunu bana söylemeliydin, Harls. Bir şeyler yapardım."

"Hiçbir şey yapamazsın. Bu senin..." Gözleri kasıklarına düşüyor. "Sadece biraz ağrım var, hepsi bu."

Ağzımı onunkinin üzerine kapatırken yüzünün iki yanını tutuyorum ve onu yavaşça öpüyorum. Tatlı, pembe ve kız gibi olmasını seviyorum.

şu anda bana horoz kelimesini hatırlatıyor. Bütün gece onu sikerken çığlık atmasına rağmen sikimin düşeceğini düşündüm.

Hepsi bu. Lanet olsun. Gece.

Sanki bana yeşil ışık yaktığında gitmesine izin verecekmişim gibi. Otelden ayrılıp geri dönmek zorunda olmasaydık, şu anda hâlâ onun içinde olacağımı ve mükemmel pembe dudaklarından inilti çıkaracağımı biliyorum.

"Senin için daha iyi öpeceğim."

Ağızma karşı kıkırdıyor ve göğsümü itiyor. "Bunun nasıl biteceğini biliyorum."

"Ciddiyim." Onu kendime çektim ve tekrar öptüm. "Seninle izin ver."

Dudaklarımı boynunda gezdirirken ve teninde bıraktığım kırmızı izlere nazik öpücükler kondururken kollarımda titriyor. Kolayca iz bıraktığını unutmamalıyım. Ona karşı kontrolümü kaybedip sertleşebileceğimi hissetmeme rağmen onu asla incitmek istemiyorum. *Gerçekten sert.*

"Sana bir banyo hazırlayacağım ve sen de giymek için şu deforme olmuş kedi pijamalarını çıkarabilirsin."

"Onlar caticorns." Oflayıp pufluyor ve şakacı bir şekilde kollarımdan sıyrılıyor. "Her ne haltsa, onları giyebilir ve kanepeye uzan ve biz dışarı çıkana kadar

biraz kestir." "Daha sonra dışarı mı çıkacağız?" Kaşları kalktı.

"Evet, Stuart'a bazı evraklar bırakmam gerekiyor. Bugün için Book Page'i var ve şehirde olacaklar, bu yüzden onlarla akşam yemeğinde buluşabileceğimizi söyledim. Sizin için de uygunsa?"

"Tabii ki." Harley sırtıyor. "Senin ve Freddy'nin gif'ini yaptığım Paige'e henüz göstermedim. Buna bayılacak."

Bruce ve Beryl'in yanından geçip onlara bir Şeyler fısıldarken arkasından sesleniyorum: "Sakın aklından bile geçirme!" "Harley? Harley?"

Ben i çekip cebimden anahtarlarımı ve cüzdanımı çıkarıp masanın üzerine bırakırken o beni görmezden geliyor ve oturma odasına doğru ilerliyor.

Yarım saat sonra, o kadar çok köpüklü bir banyodaydı ki, kendimi doksanlı yılların köpük makinesi ve yapışkan halısı olan gece kulüplerinden birinde sanmaya başladım.

"Hâlâ orada bir yerde misin?" Aynanın karşısına geçip tıraş olurken gülüyorum.

"ok güzel," diye inliyor Harley, bu ses kanımı hızlandırıyor.

Tıraş bıçağımı duruluyorum ve aynada daha iyi görebilmek için başımı eğerek çeneme doğru kaldırıyorum. Uyumamış gibi görünüyorum. Ama bu yeni bir Şey değil. Daha fazla politika okuduğumda, daha fazla not aldığım da, daha fazla konuşma yazdığım da ve gece için evrak işlerini bıraktığım da gecede ortalama sadece birkaç saat uyuyorum.

En azından belediye başkanı olduğumda, eğer değil, ne zaman - bunu yapabileceğime inanmak zorundayım

-Değışiklik yapabileceğim. Bir fark yaratabileceğim. Bir Şeyler yaptığımı hissedeceğim.

"Başkan'ın asistanının bugün size bunları söylediğine inanamıyorum." Harley havaya biraz köpük üfler ve köpüğün aşağı süzölüşünü izler.

Bu sabahki telefon görüşmesini ve otelden ayrılmadan önce başkanın asistanıyla bir toplantıya katılma talebini düşününce omuzlarım geriliyor.

"Buna inanıyorum. Bunu kendisi söylemeyecekti, değil mi? Yakalandığında itiraf edemeyecek kadar korkak." Jileti tekrar duruluyorum ve aynada Harley'e bakıyorum.

"Yine de iyi, değil mi?" Masum gözleri benimkilerle buluşuyor. "Yani, cinsel saldırı davalarında daha katı cezalar verilmesi ve daha fazla davanın nasıl daha güçlü hale getirilebileceği konusundaki düşüncelerinizi duymak istediğini söyledi."

"Evet." Havluyla yüzümü temizlerken ona gülümsüyorum. O haklı. Bunu sadece bir skandalı önlemek için yapıyor olabilir. Sessizliğimi korumak için. First Lady'nin geçen yıl haberdar olduğu yüksek sınıf telekızlar hakkında zaten bazı söylentiler vardı. O ve Başkan haftalarca birlikte fotoğraflanmadılar. Kendisini tekrar yanlış nedenlerle basının içine çekebilecek en ufak bir fısıltıyı bile istediğinden şüpheliyim. Bu durumda, amaçlar araçları haklı çıkarır. Eğer benimle yasaları tartışmak istiyorsa, bunu kendi yararına kullanmaktan mutluluk duyarım.

Harley dışarı çıkıp etrafına bir havlu sararken su banyonun içinde şıptırıyor.

"Banyonu beğendim. K vetin benimkinin diğer tarafına bakıyor." Duşakabinin içindeki şampuan ve duş jeli şişelerime bakmadan önce etrafına göz gezdiriyor.

"Burası artık senin de banyon." Onu belinden kavrıyorum ve kokusunu içime çekmek için burnumu kulağının arkasındaki yumuşak deriye bastırıyorum. Kollarımın arasında tereddüt ediyor. "Artık ayrı odalarımız olmayacak," diye .

"Ben yapmadım-"

"Harls?" Ona bakmak için geri çekiliyorum. "Geri dönüp eskisi gibi devam edeceğimizi mi sandın?"

Tereddüt ederken dudakları aralanıyor. "Hayır, yapmadım. Ne olacağından emin değildim. I-"

Bir elimle ensesine sarılıp diğerk elimle havlusunu çekıştirirken onu bir öpücükle susturuyorum. "Kahretsin, Angel. Babanı kızdırma."

Nefesi kesiliyor ve ben önünde dizlerimin üzerine sessizce soluk soluğa kalıyor.

"Yapmayacağım," diye fısıldıyor, kendini desteklemek için lavaboyu tutarken gözleri dalgalanıyor, tam da ağzımı klitorisinin üzerine kapatıp daha iyi öptüğüm sırada.

Tıpkı söz verdiğim gibi.

On Beşinci Bölüm

Harley

MARIA ve Griffin'in kapısını çaldım. Saat erken ama Griffin'in programından bugün kahvaltı toplantısı olduğunu biliyorum, o yüzden evde olmayacak. Ve Maria'yı yakalamak için zamanında gelmeliyim.

"Selam." Kapıyı açarken gülümsüyor, mavi elmas küpelerini kulaklarına takarken başını yana eğiyor.

"Selam sana." Giysi çantasını elime alıp dairelerine girerken sırtıyorum. "Bunu ödünç verdiğiniz için çok teşekkür ederim. Kesinlikle baş döndürücüydü."

"Ben de öyle duydum." Maria diğer küpesini takarken bana kaşlarını çatıyor ve sonra uzun, siyah saçlarını düzeltiyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Reed?"

Maria elbiseyi benden alıp mutfak adasındaki kadife sandalyelerden birinin arkasına örterken, "O ve Griffin dün gece ofisinde uzun uzun ," diyor.

Maria bana bilmiş bir şekilde gülümsedi. Dün gece Stuart ve Paige ile erken bir akşam yemeğinden sonra daireye döndük ve Reed Griffin'i görmek için yukarı çıkacağını söyledi. Gideli bir saatten fazla olmuştu ama ben

Bana, Maria'ya ve Suze'a otelde kaldığımız süre boyunca yaşananlar hakkında uzun bir video görüşmesi yapmak için bolca zaman verdi. Reed Griffin'e Başkan'ın bana ellerini sürmeye çalıştığını anlatıyor olabilirdi ama ben Reed'in ellerini üzerime nasıl *sürdüğünden* bahsediyordum.

Onlara Reed'le aynı yatağı paylaştığımızı ve o yatakta neler olduğunu anlattığımda ikisi de en ufak bir şok bile yaşamadı. Tüm ayrıntılara girmedim ama ikisinin de yüzlerinde tuhaf bir gülümsemeyle bana bakmalarına yetti. Suze onun cinsel iştahı konusunda biraz daha ısrarcıydı ama sanırım yüzümün kızarması her şeyi anlatıyordu. Sonra da kanepeye oturduğumda yüzümdeki minik irkilmeyi yakaladı. Gözlerinin parlamışından büyük ikramiyeyi kazandığını düşünebilirdiniz. Beni azarlamaktan zevk alıyordu, bir parmağını suçlayıcı bir şekilde bana doğrultarak 'dev yarakların üzerinde zıpladığımda' böyle olduğunu söyledi. Ama bunu en sevecen şekilde, sanki gerçekten onaylıyormuş gibi söyledi.

Belki o biliyordur. Belki ikisi de biliyordur.

"Peki, bu hafta için planlar nedir?" Maria, kuluçka makinesinde hâlâ sıcacık ve sessiz duran Egbert'e mutfağın karşısından el sallarken soruyor.

"Reed'in yarın öğle vakti parkta halka açık bir röportajı var. Gidip izleyeceğimi söyledim." Dün gece Griffin'le görüşmeden döndükten sonra beni yatağına çekerken bana bundan nasıl bahsettiğini düşünerek gülümsüyorum.

Onun yatağında. Onun kollarında kıvrılmış ve sıcak. Daha önce geceleri hiç olmadığım kadar iştahlıydım. Ve oğlum, uyudum... beni arkamdan kaşıkladıktan ve içime gömülüyken iki kez boşalmamı sağladıktan sonra. Ama ondan sonra, bu sabaha kadar uyudum, o çoktan duştaydı. Önceki geceki aktiviteler beni bitirdi. Ama buna rağmen, tüm bu heyecandan dolayı enerji doluyum ve aynaya baktığımda parıldıyorum.

Reed Walker uydurulması gereken bir güç.

Yemin ederim, elinden gelse dün gece de beni bütün gece ayakta tutardı. Doymak bilmiyor. Aptalca gülümsüyorum. Sert ve hükmedici ve seks konusunda kontrolü ele alma konusunda kendine çok güveniyor. Ama apartmanda ya da Stuart ve Paige ile akşam yemeğindeyken çok şefkatli. Beni sebepsiz yere öpüyor, gözlerimin içine bakıyor, fırsat buldukça yüzümü okşuyor, dişlerimi fırçalarken kollarını arkamdan sarıyor. Çok tatlı biri.

Reed Walker tam bir romantik. Bu gerçeği onunla geçirdiğim her dakika daha fazla keşfediyorum.

Maria'ya bir veda sarılması veriyorum ve aşağı iniyorum. İşe gitmem gerekene kadar yirmi dakikam var. Bu sabah Griffin dışarıda olacağı için ona kahve almam gerekmiyor, bu yüzden bu sabah yatakta biraz daha fazla zaman geçirmek için kendiminkinden vazgeçmeyi tercih ettim. Uсталıkla dövülmüş bedenim için fazladan bir dinlenme.

Dairemize girip mutfağa doğru yürüyorum, gözlerim lacivert takım elbisesi, bembeyaz gömleği ve koyu kırmızı kravatıyla Reed'e takılınca aniden duruyorum. Ayakkabıları saçlarıyla aynı koyu, zengin kahverengi ve kolonyasının taze ve topraksı kokusu havada asılı duruyor. Mutfak tezgahına yaslanmış, bir elinde gazete, diğerinde benim tembel kupam.

"Hey, bebeğim." Kara kaşlarının altından bana bakıyor ve bir yudum almadan önce bardağın üstünden buhar üflüyor. "Bir tane ister misin?"

Bardağın kenarına dolanan dudaklarına bakıyorum ve derin bir nefes daha çekiyorum, adem elması boğazında sallanıyor.

"Neden o kupayı kullanıyorsun?" Reed'in dudakları kıpırdarken ben rahatsız edici tembel hayvana bakıyorum.

"Dolabın ön tarafındaydı. Neden? Kupalarınız konusunda bölgeci misiniz ve ben yeni mi fark ettim? Onun yerine deforme olmuş bir kedi bulup onu mu kullansaydım?"

Günahkâr dudaklarını yalayarak sırtırken ona bakıyorum.

"Bu dolabın arkasında olmalıydı. Tam arkada. En arkada." Ona doğru yürüyorum ve bardağın içine bakıyorum. Neredeyse boştu.

Kaşları çatılırken sırtışı şaşkınlığa dönüşüyor. "Özür dilerim Harls. Senin için özelse bir daha kullanmayacağım." Kenarı itip lavaboya yerleştiriyor, sonra alnıma bir öpücük konduruyor, ardından dudaklarıma. "Benim gitmem gerek. Akşama görüşürüz."

"Bekle." Elini tuttum.

Tanrım, bu çok garip. Ama bir kupaya tuhaf bir bağlılığım olduğunu ve onu kullanmasına izin vermeyeceğimi düşünmesini istemiyorum. Bu ne kadar kötü? Pahalı tıraş köpüğünü koltuk altımda kullanamayacağımı söylemesi gibi. Gerçi teknik olarak hayır diyebilirdi, çünkü bu sabah ona hiç sormadım. Ama onun kokusu o kadar hoşuma gitti ki elimde değildi.

"Bu özel bir kupa değil. Sadece bir kupa."

"Tamam." Yavaşça başını sallıyor, derin dumanlı gözleri benimkileri tutuyor. "Ama?"

"Ama ben bunu içkiyle ilgili olmayan şeyler için kullanıyorum. Ve bence bundan içmemelisin. Yani, sterilize ediliyor ve bulaşık makinesine koyuyorum ama-"

"Peki, sorun nedir?" Reed bana baktı.

Lanet olsun, çok seksi. Özellikle de bu takımın içinde. Renk, kravat, ona yakışıyor.

Bu görünüm onda her zaman işe yarar.

Nasıl bu kadar uzun süre kör kalabildim?

"Onu... şeyler için kullanıyorum." Gözlerimi açıyorum ve başımı eğerek onu programa ayak uydurmaya çağırıyorum. Bana boş boş bakarken iç çekiyorum. "Adet kabımı içinde sterilize ediyorum. Tabii ki yıkadıktan sonra," diye ekliyorum kaşlarını çatınca hemen. "Temiz ve her şeyi var. Ama onları da kaynar suya koymanız gerekiyor ve bu kupa mükemmel boyutta. Yani bir kâse kullanabilirdim ama o zaman da israf olurdu. Gezegeni korumak ve bunları göz önünde bulundurmak istiyorum. Örneğin, kupanın üzerindeki tembel hayvan muhtemelen ormanların yok edilmesi ya da küresel ısınma gibi nedenlerle her gün ailesinden birilerini kaybediyor. Ve ben-"

Reed bir öpücükle sözümü kesiyor, elleri iki yanını tutarken bana doğru bastırıyor ve dilini ağzımın içine sokuyor, nefesim kesilene kadar beni anlamlı bir şekilde öpüyor.

"Eğer bundan rahatsız olduğumu düşünüyorsan, sana vücudundaki her şeyi ne kadar sevdiğimi gösterme konusunda yeterince iyi bir iş çıkarmamışım demektir." İki elini de elbisemin eteklerine atıp belime dolamadan önce ağzımı törpülüyor.

Külotumu kenara yırtıp iki parmağını içime soktuğunda nefes nefese kalıyorum, zaten bana verdiği öpücükten sıırılsıklam olmuşum. Yavaşça içime girip çıkıyor, uyarılma sesim odada yankılanırken gözleri ağzımda.

"Kokun. Senin tadın. Tek istediğim bu." Elini aramızdan kaldırıyor ve parlayan iki parmağını dudaklarının arasından geçirip yalayarak temizlerken bakışlarımı tutuyor. "Bir fincanın beni rahatsız ettiğini mi düşünüyorsun? Dilimi vücudunun içine soktum. Ben bir erkeğim, büyümemiş bir çocuk değil. Yaptığın hiçbir şey bana iğrenç gelmeyecek. Anlıyor musun? Vücudun ve yapabildikleri inanılmaz."

Parmaklarını tekrar bacaklarımın arasından geçirirken sessizce başımı sallıyorum ve parmaklarını içimde kaydırırken takdirle inliyorum.

"Vücudunun her santimini tadacağım ve hala daha fazlası için yalvaracağım. Beni duyuyor musun? için *yalvaracağım*. Regl olsan da da. Sahip olduğun her şeyi benimle ve sadece benimle paylaştığın sürece umurunda değil. Angel, bana inanana kadar seni her gün yiyip bitireceğim. Sen. Mükemmelsin. Mükemmelsin. Sakın utanma."

"Ben... Ben değilim," diye mırıldanıyorum parmakları G noktamı bulup okşarken. "Sadece biraz utanıyorum."

Reed boynumu emmeden önce kulağıma tıslıyor. "Benim yanımdayken *asla* utanmana gerek yok. Utanmayı bilirim bebeğim. Her türlüşünü. Asla böyle hissetme. Eğer hissedersen, bana söyle ve sana söylediğimde bana inanana kadar sana tapacağım; sen mükemmelsin."

Göğsüne yaslanıyorum, parmaklarını içimde dolaştırırken ceketinin yakalarıyla kendimi tutuyorum ve başparmağı klitorisimin üzerinde kasıtlı daireler çiziyor.

"Reed..."

"Biliyorum, Angel. Boş ver gitsin."

Titriyorum ve parmaklarına boşaldığımda dizlerimin bağı çözülüyor. Serbest kalan koluyla beni belimden kavıyor, dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyor, vücudum kenetlenip onu açgözlülükle içine çekerken çıkardığım her nefesi içine çekiyor. Diğer kolu beni çalıştırmaya devam ediyor, ben onun için çözülürken boğazından alçak bir hırıltı geliyor.

"Çok güzelsin." Dudakları dudaklarımda ve ben yavaşça yeryüzüne dönerken orgazmımın son damlalarını da öpüyor. Parmaklarım, parmaklarım, kulaklarım... her yerim karıncalanıyor.

Külotumu yerleştirip elbisemi kalçalarımın üzerinden aşağı doğru sıyrırken dudaklarıma doğru fısıldıyor: "Artık bugün işte tek düşünebileceğim şey bu gece eve, sana dönmek olacak."

Gitmek için dönmeden önce beni tekrar öpüyor. "Seni şimdiden özledim."

Gidişini izliyorum, sonra kapı kapanırken tezgâha yaslanıyorum ve bir elimi ensemdede gezdiriyorum. Tembellik kupası lavabodaki yerinden gözüme çarpıyor ve onu yıkayıp dolabın içine geri koyuyorum.  n tarafa.

Pırıl pırıl bir gün ve güneş, siyaset hakkında çok güçlü görüşleri olan pek çok insanla birlikte dışarıda. Bunlar belediye başkanlığı için yarışan dört ana parti adayı. Reed, Bağımsız; Harry, Demokrat; Graham, Cumhuriyet i; ve Başkan'ın otel gezisinden tanıdığım ve Muhafazakar olduğunu düşündüğüm başka bir adam. Takip etmekte zorlanıyorum. Reed ile bu işi kabul ettiğimden beri New York Ofisi hakkında hiç bu kadar çok şey  ğrenmemiştim.

Sahnedede ona bakıyorum. Harry'nin yaşlıların bakımı ve düşük gelirli ebeveynler için doğum öncesi annelik bakımı hakkında konuşmasını dinlerken otoriter bir sakinlik görüntüsü veriyor. Konu eğitime geldiğinde ve Graham söylentilere göre b t ce kesintileri hakkındaki görüşleriyle ilgili bir soruyu yanıtlarken onu dinliyorum.

"Orası ona yakışıyor, değil mi? Yetkili olmak."

Yanımdaki sese dönüyorum, Bea siyahlar içinde yanıma gelirken kızgınlığımı gizlemeye çalışıyorum. Bu renk ona ve kişiliğine çok yakışıyor.

"Ben olsam onun yetkili olacağına güvenmezdim. Sıkı bir rakibi var," diyorum gözlerimi sahneye, hâlâ konuşmakta olan Graham'a çevirirken.

Bea hafifçe güler. "Graham'dan bahsetmiyorum. Reed'i kastediyorum."

Adını söylerken yüzümü ona dönüyorum. Dudaklarından çıktığını duymak bile ağzımın tadını kaçırıyor.

"Oh, hadi ama. Bariz olanı söylememe izin yok mu? Reed alma konusunda her zaman iyiydi. Gerçi eminim bunu biliyordur." Gözleri beni değerlendirirken bana hesaplı bir gülümseme veriyor.

"Bu kadar geniş bir açık park alanı için, ayakta durmak için yakın bir yer bulmuşsun." Onun sırtını değerlendiriyorum, bu da sadece gülümsemesine neden oluyor.

"Manzara bu açıdan daha güzel. Anıları geri getiriyor." Gözlerini sahneye doğru çeviriyor.

Bakışlarını takip ediyorum. Reed'in yakışıklı profilini görmek için mükemmel bir şekilde hizalandık. Bir soruya cevap verirken seyircilerden birine gülümsüyor. Yumuşak kahverengi dalgaları güneşi yakalıyor ve gülümseyerek gamzelerini gösteriyor. Okuma gözlükleriyle bir araya getirdiğinde gülünç derecede seksi olan sevimli küçük gamzeler.

"Ne *eğlenceli* anılar," diye mırıldanıyor Bea kendi kendine.

"Neden hâlâ konuşuyorsun?" Gözlerimi sahneden ayırmıyorum, onu görmezden gelmeye ve aramıza biraz mesafe koymaya çalışıyorum ama kalabalık etrafımızda büyüyor ve hareket edecek yer yok.

"Neden seninle birlikte olduğunu anlayabiliyorum. Sarışınlara karşı bir ilgisi var," diyor, gözlerini ondan ayırmadan, sanki eskiden birlikte yaptıklarını hayal ediyormuş gibi yüzünde bir gülümsemeyle onu içine çekerek.

Boğazımda yükselen safrayı yutuyorum. Ben kıskanç biri değilim. Ama Reed'in onunla birlikte olduğu düşüncesi, yıllar önce olsa bile, beni hasta ediyor

karnıma kadar. Onunla birlikte olduğunu düşünmek, onu öpmek, ona güzel olduğunu söylemek, onunla aynı yatağı paylaşmak, onunla seks yapmak.

"Yine de hiç uzun sürmüyorlar. Birbiri ardına gelirler. O adamın yatağına götüren hiç bitmeyen bir döner kapı."

Ona fevri bir şey fırlatmamak için yanağımı ısıırıyorum. Beni kızdırmaya çalışıyor. Aklıma şüphe tohumları ekmek istiyor ve nedenini bilmiyorum. Belki de muhteşem eski sevgilinizi başka biriyle görmenin verdiği eski moda kıskançlıktır. New York'ta çok etkili bir adam olma kampanyasında önde giden muhteşem eski sevgilin. Özel hizmetli konutlar, yüklü bir maaş paketi ve ayrıcalıklar sağlayan bir rol. Reed, Bea'nin her zaman sosyal bir tırmanıcı olduğunu söyledi.

Reed'in bir soruya verdiği cevabı onaylamak için kopan alkışa katılıyorum. Ne söylendiği hakkında hiçbir fikrim yok keşke parmaklarımı şıklatıp Bea'yi ortadan kaldırılabilseydim de daha iyi dikkat edebilseydim. Ya da onu zehirli bir sarmaşık çalısının içine atmak. Onu benden uzak tutacak herhangi bir şey.

"O gerçekten bir şey, değil mi?" Gözleri Reed'e sabitlenmişken bana daha da yaklaşıyor. Misk kokulu parfümü boğazımı tırmalıyor ve öksürüyorum.

Reed bize doğru bakıyor ve benimle göz göze geliyor. Gözlerinin kenarları yumuşuyor ve dudaklarına küçük bir gülümseme yayılıyor. Sonra Bea'yı fark ediyor ve yüzü kapanıyor, güneşin önünden geçen bir bulut gibi hızla kararıyor.

Bea fısıldayarak, "Sürdüğü sürece tadını çıkarın," der.

"Graham seni arıyor," diyorum, bu da yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirmesine ve ona küçük bir el sallamasına neden oluyor.

Gözlerim Reed'de kalıyor. Çenesi gergin. Sandalyesinden fırlayıp kalabalığın arasından bize doğru fırlamamak için kendini tutuyor gibi görünüyor.

"Hep arkadan mı becerir? Seni zar zor öper mi?"

Gözlerim açılıyor, ama ona görme zevkini tattırmak istemiyorum, bu yüzden onları Reed'e doğru sıkıca tutuyorum.

"Ne konuştuğunuz hakkında hiçbir fikrim yok-"

"Yatakta senin adını kullanmaya ne dersin? Ya da senin üste çıkmaya izin vermeye." Ben onun yanında sertleşirken Bea küçük bir zafer çılgılığı attı. "Reed'in sadece onu uzun süredir tanıyan insanların anlayabileceği sorunları var. Seni uyarmadığımı söyleme."

"Ne istiyorsun ki?" Gözlerimi Reed'inkilerden ayırıp yanımdaki boş alana dikiyorum. Kalabalığa bakıyorum ama Bea çoktan Graham'a doğru ilerlemeye başlamış, Graham seans bittiği için sahneden iniyor.

Ne demek istiyor, sorunlar mı? Reed beni her zaman öper ve her türlü pozisyonda seks yaptık. Üstümde olmayı seviyor. Garip bir göz teması gibi bir şeyi yok. Bana olabildiğince yaklaşıyor. Ve konuşma şekli çok tahrik edici ve...

Angel.

Seks sırasında bana hiç Harley dedi mi? Emin değilim ama öyle bir şey yaptığını sanmıyorum. Ama gün içinde bana sarılıp öperken sürekli Harley ya da Harls diyor. Dikkatli ve düşünceli. Tembel hayvan kupası olayından sonra dün sabah yine işe giderken bana latte getirdi. Hatta kahve dükkanından içine koymak için şu yeniden kullanılabilir çevre dostu bardaklardan aldı. Herhangi bir tembel hayvanın zarar görmesi endişesi olmadan tadını çıkarabileceğimi, aksi takdirde atmak zorunda kalacağımı söyledi.

Düşünceli, komik ve bana karşı çok tatlı.

O Reed.

Bea neden bahsettiğini bilmiyor.

"Merhaba, Bayan Walker." Kollar arkadan belimi sarıyor ve ben de içlerine dönüp ona bakıyorum ve ona sarılıyorum.

Reed beni kendine doğru çekiyor ve bir ısıklık ve kamera sesi çıkaracak şekilde öpüyor. Bir basın mensubu bize el sallarken yan tarafa bakıyoruz. "Yarınki manşet için bir tane daha mı?"

Reed sırtıyor ve sonra dudaklarını tekrar benimkilerin üzerine yerleştiriyor. Yüzümü ellerinin arasına alıp sadece benim duyabileceğim kadar yüksek bir sesle yumuşak bir inilti çıkarınca midem bulanıyor.

"Midilliyi göster." O geri çekilince ben de tuttum. Gülümsüyor. "Aygır, Angel."

Elini belime atıp beni Stuart'ın beklediği yere doğru götürürken gülüyorum.

"Bea ne istiyordu?"

"Bea olmak." Omuz silktim.

Sesi alçalıyor ve belirgin bir gerginlik var. "Sana ne dedi, Harley?"

"Sadece geçmişle ilgili şeyler. Hiçbir anlamı olmayan aptalca şeyler."

"Harley?" Ses tonunda dikkatle kontrol altına bir öfke var.

Bea'nın söylediklerini düşündükçe içimi bir huzursuzluk kaplıyor.

"Beni bizim hakkımızda endişelendirmeye çalışıyordu, hepsi bu. Uzun sürmeyeceğini söylüyor ve uzun bir kaçamaklar silsilesindeki bir başka sarışın olduğumu ima ediyordu. Böyle şeyler söyleyerek ne kazanacağını düşündüğünü bile bilmiyorum."

"Hiçbir şey," diyor Reed kesin bir dille. "Kazanacak hiçbir şeyi yok."

"Kız gibi kız olmayan kadınları hiç anlamadım, biliyor musun? İstediklerini elde etmek için yalan söyleyen ve hile yapanları. İlerlemek için diğer kadınları ezenler."

"Kadınlar köpekbalığı olabilir, Harley. Sadece erkekler değil." Reed elini sırtıma doğru uzatıyor ve burnunu saçlarıma daldırıyor. "Kahretsin, bu öğleden sonra seni özleyeceğim. Eve geldiğimde beni yatakta çıplak bekler misin? Vibratörünle kendini ısıtır mısın? Aslında, yapma. Ben gelene kadar kendine dokunmaya cesaret etme... tabii benim için filme çekmeyeceksen."

Göğsüne vuruyorum ve Bea'dan bahsederkenki ruh hali değişmiş bir şekilde sessizce gülüyor.

"Lütfen onu al, Stuart. Artık ona katlanamıyorum, tamamen senindir," Stuart yüzünde bilmiş bir sırıtişla ikimizin arasına bakarken sırıtarak ilan ediyorum.

"Ona bizden bahsettin mi?" Gözlerimi Reed'in üzerinde gezdirdim.

"Hayır. Ama az önce yaptın." Ben sahte bir öfkeyle ağzımı açarken Stuart gülüyor. "ama. Bunu bir mil görebiliyordum. Yine de medya için altın değerinde." Çenesini toparlanmakta olan basına doğru kaldırıyor. "Buna bayıldılar. Siz ikiniz New York siyaset dünyasının kraliyet çiftisiniz. Seks kaseti çekmeye kalkmayın yeter. Bunların medya yönetimi benim iş tanımımda yok."

Reed yüzümdeki somurtkan ifadeye gülümseyerek beni kendine çekiyor ve dudaklarıma bir öpücük daha konduruyor.

"Sonra görüşürüz, Bayan Walker. Eve döndüğümde seni nerede istediğimi unutma."

Yatakta rahat etmeye çalışıyorum, sonra telefonumda kayıt tuşuna basıyorum. Aklımdaki şey için sadece birkaç saniyeye ihtiyacım var. Telefonumu geri çeviriyorum ve oynat tuşuna basıyorum. *Mükemmel!* Reed çıldıracak.

"Vibratörünle kendini videoya çek."

Düzenleme yazılımını açarken gülüyorum. Yani, bunu yapabilirim. Tanrı biliyor ya, beni her açıdan gördü ve parmaklarını ve dilini vücudumun *her* soktu. Anıların uyandırdığı uyarılma içimi ısıtırken dudağımı ısıtırıyorum. Sadece *bunu* henüz oraya koymadı. Ama istediğini biliyorum. Ve ben de denemek için sabırsızlanıyorum. Reed'le cinsel içerikli her şey bedenim için bir uyanış gibi. Bana daha önce hiç düşünmediğim şeyler yapıyor ve var olduğunu bile bilmediğim yerlerde bir şeyler hissetmemi sağlıyor. Ama bazen onun beklediği şekilde olmasa bile, sürprizi yapan kişi olmak güzel.

Videoyu düzenlemeyi bitirdim ve tekrar izledim. Beni çıplak, gitarı bacaklarımın arasında duran bir gif yaptım. Bir şey görebileceğiniz kadar yana kayıyor, sonra gif yeniden başlıyor ve tekrar yerine oturup beni örtüyor. Bir mesaj yazıyorum ve gif'i ekliyorum.

Benimle en son ne zaman oynadın?

Gönder tuşuna basıyorum ve iletilmesini izliyorum. Telefonum hemen elimde çalıyor ve cevaplarırken gülümsüyorum.

Reed, "sonuna kadar hazır olun," diye homurdanıyor. "Gerçekten mi?"

Bir sırtışıma geri alıyorum.

"Angel, şimdi asansöre biniyorum. Bacaklarını iyice aç çünkü doğruca içeri geliyorum."

Planımın ikinci kısmını uygulamaya koyarken kalbim hızla çarparak yataktan fırladım. Eve erken gelmesini beklemiyordum. Her şeyi planlamıştım. Ben ona müstehcen mesajlar en az bir saat daha heyecanlanması gerekiyordu. O kadar heyecanlanmasını istiyordum ki ne giymeyi planladığımı bile fark etmeyecekti.

Beni bunu yapmaya iten şeyin ne olduğunu bile bilmiyorum. Gerçekten sadece bir şaka.

Odama koşup çekmecemi açıyorum ve üzerinde gökkuşağı caticorn'olan pijamalarımı çıkarıyorum. Reed çıldırarak. Belki de şaplak atacak.

Onu kızdırdığım için. Ona özel isimle hitap etmemi istiyor. Bu garip ve geçmişte erkek arkadaşlarımla yaşadıklarımdan tamamen farklı. Ama ona baba dememle ilgili bir şaka olarak başlayan şey başka bir şeye dönüştü. Bunu her zaman yapmıyor. Sadece ara sıra yapıyor. Ama ben doyamıyorum. Kara Cuma'da indirim tabelasına koşan pazarlık avcıları gibi. O söylediğinde vücudumun yaratabileceği tüm uyarılmış hisler ve tepkiler amıma akın ediyor. Sesi çok derin ve emredici. Her şeyi günah gibi gösterebilir. Ama bu kelime... pis ve yaramaz... ve ben buna bayılıyorum.

Pijamalarımı giyip saçlarımı dağınık bir şekilde at kuyruğu yaptıktan sonra kendimi televizyonun açık olduğu kanepeye bırakıyorum.

Ve bekle.

Bir dakika geçmeden ön kapı çarparak açıldı ve Reed'in telefonunu koridordaki masaya bırakıp ayakkabılarını çıkardığını duydum. Yaşam alanına doğru adım atıyor, ceketini kanepenin arkasına atıyor ve aynı anda kravatını çözüyor.

Bir görevi var.

Yatak odalarına doğru yürürken takım elbise pantolonunun içindeki dar kışının kıvrımlarına bakıyorum. Sonra boğazımı sessizce temizliyorum ve gözleri donup kalırken benimkilere takılıyor. Kıyafetimin üzerinden geçip tekrar yüzüme bakıyorlar.

Kırmızı kravatının geri kalanını çözüyor ve bana doğru yürürken elinin etrafına sarıyor. Yanımdaki kanepeye oturup minderlere yaslanırken hiçbir şey söylemiyor ve sarmal kravatını bir tarafa bırakıyor.

Şans eseri ona bakıyorum. Bana bakıyordu, gözleri karanlıktı ama ifadesi okunamıyordu. Bir tür tepki bekliyordum. Ama bu değildi.

Ona bakarken yutkunuyorum. Belki de yanlış okumuşumdur ve gerçekten kızgındır. Yani, öyle olabileceğini düşünmüştüm ama şaka yollu.

pijamalarımı falan çıkaracaktı. Ben de bunu bekliyordum. Belki gülerek pijamalarımı yırtıp atmasını, kıcıma bir tokat atmasını, belki de beni becerdikten sonra saçlarımı biraz daha sert tutmasını.

Belki de Reed'i sandığım kadar iyi tanımıyorumdur.

"Bunları giyerken ne yapmayı planladığını görmek için sabırsızlanıyorum, Angel." Kollarını kanepenin arkasına doğru uzatırken gözleri daha da karardı. Gömleğinin düğmelerini boynundan açmış ve kollarını kıvrarak damarlı ön kollarını ortaya çıkarmış.

"Onları çıkarmanı planlıyordum." Başını bana doğru salladı. "Hayır."

"Hayır mı?"

"Onları giymenin bir nedeni vardı. Belki de beni kızdırmak içindi. Ama şimdi? Şimdi onları takmaya devam ediyorsun."

Onlara bakarken burnumu kırıştırıyorum. Giyebileceğim en bol, en seksi olmayan şey.

Reed bana ters ters bakarken, "Sen takmaya devam et," diye homurdandı.

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama gözlerindeki bir şey tekrar kapatmamı söylüyor.

"Bana onları sevdirebilir," diye . "Pardon?"

"Bana onları sevdirebilir." Bana soğukkanlılıkla gülümsüyor. "Yerde dizlerinin üzerine çök ve beni onlara aşık et. Şu andan itibaren onları her gördüğümde unutamayacağım azgın bir anım olsun."

Dediğini yapıp yere dizlerimin üzerine çöktüğümde tüylerim diken diken oluyor. Başımı kaldırıp ona bakıyorum, o da bana bakıyor ve sonra gözleri televizyon ekranındaki haberlere takılınca daha da geriye yaslanıyor.

"Aferin kızıma. Şimdi sikimi yala."

On Altıncı Bölüm

Reed

Harley bacaklarımın arasından, "O zaman televizyonu kapat," diye homurdanıyor.

Ona bakıyorum, onu aşağıda gördüğüm için aletim çoktan sertleşmiş, kısık gözlerle bana bakıyor. Açık mavi gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor. Kızda cesaret var; hakkını vermeliyim. Tatlı ve sevimli ve bende onu kollarımla sarma isteği uyandırıyor. Ama biliyorum ki kendi başının çaresine bakabilir. Kontrol tamamen bendeymiş gibi davransa da, sadece ona yapmamı istediği şeyi yapmama izin veriyor. Ve biraz pislikten hoşlanması bana çok iyi geliyor. Şikayet edecek değilim. Ama gerçek şu ki, tüm güç onda. Sadece bunun farkında değil.

Eğer onun kalbi bir kafes olsaydı, kendimi seve seve içine kilitler ve anahtarını kaybederdim.

Ben de. "Benimle oynamak istedin, Angel. Ama kuralları koyan benim."

Bana ters ters bakıyor, gözleri ekrandaki hava durumu raporuna ve tekrar bana kayıyor. Sinirlendiğinde çok tatlı oluyor. Ona çıplak olmasını söylediğim halde o pijamaları giymemle dalga geçtiğini biliyorum.

Benim için hazır. Ama onunla oyun oynamayı ne kadar çok sevdiğimi de hafife alıyor.

Kemerimi çözüp pantolonumun fermuarını açarak onu ve boxerımı aşağı çekerken iniltimi tutuyorum.

"Ayağım kayabilir ve ısırıp koparabilirim," diye mırıldanıyor.

Kahkahamı tutuyorum ve boğazımı temizliyorum. "Babanın seni sikmesini o kadar çok seviyorsun ki bunu yapamıyorsun."

Sinirli bir şekilde homurdanıyor ve sonra dudakları üzerimde, sıcak, ıslak, mükemmel bir hareketle başımın etrafını sarıyor.

Dişlerimin arasından bir nefes çekiyorum ve bırakıyorum, bacaklarımı daha geniş açıp başımı arkaya yatırırken göğsümün yavaşça gevşemesine izin veriyorum, kızımın beni emme şeklinin tadını çıkarıyorum. Kahretsin, o inanılmaz. Mükemmel ağız ve o güzel pembe dudakları aylardır fantezilerimi besleyen şeydi.

Onu çok uzun zamandır istiyordum. Onu bekledim.

"Hoşuna gitti mi baba?" Sikimin etrafında sırtlıyor ve ben de kumandayı kaldırıp televizyonu kapatıyorum.

"Dikkatimi çektin, Angel. Şimdi bununla ne yapacaksın?"

Beni boğazına kadar emip geri çıkarırken gözlerini benimkilerden ayırmıyor. Başını eğip dilini taşaklarımın üzerinde gezdirirken sikim parlıyor. Bu his sikimin seğirmesine neden oluyor ve gözleri bana doğru parlıyor.

"Tanrım." Aletimin ucundan sızan prekum mideme damlarken gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

Harley ayağa kalkıyor ve dilini dışarı çıkarıp tek bir hamlede karın kaslarımı yalıyor. Sonra bir eliyle sikimin tabanını sarıyor, diğer eliyle de dolu ve ağrıyan taşaklarımı kavırıyor. Gözlerimi ayıramıyorum

dudaklarını ayırıyor, diliyle ıslatıyor ve sonra beni tekrar ağzına alıyor.

Sanki vücudumun alt yarısındaki her sinir ucu aynı anda canlanıyor ve o beni emip bir ritim oluştururken derin bir 'sık' diye tıslıyorum.

"İşte bu!" diye homurdanıyorum, bir elimi saçlarına daldırıp ağzını sikimde aşağı yukarı gezdiriyorum. O inerken ve etrafımda mırıldanırken, prekum ve tükürük karışımıyla kayganlaşıyor. Titreşimler dudaklarından içime geçiyor ve taşaklarım vücuduma doğru çekiliyor.

"Sikimi çok iyi emiyorsun." Diğer elimi saçlarına koyuyorum ve başına daha fazla baskı uygulayıp hızını artırması için onu cesaretlendirirken sarı tellerin parmaklarımda arasındaki boşlukları doldurmasını izliyorum.

Daha sert emiyor, aynı anda dilini etrafımda döndürüyor. Kıçım kanepeye yaslanırken taşaklarımda ısı birikiyor.

"Kahretsin, Angel. O mükemmel ağzına boşalacağım."

Küçük bir inilti çıkarıyor ve bu ihtiyacım olan son itici güç oluyor. Patlarken ellerimi saçlarında tutuyorum, bir inilti ile yuttuğu sürekli bir sıcak cum akışı fırlatıyorum.

"Daha fazlası var. Sen çok iyisin Angel, daha fazlası var," taşaklarım tekrar vücuduma doğru çekilirken nefes nefese kalıyorum ve aletimden yukarı, onun bekleyen ağzına doğru sıvı ateşi göndermeye devam ediyorum. Daha yüksek sesle iniliyor, hepsini emiyor, her damlasını yutuyor. Boğazındaki hareket, sikimin ucundan göğsüme doğru bir ürperti gönderiyor ve salıverilmemin son dalgası sona erip vücudum gevşerken kanepeye geri sarkıyorum.

Onu kollarıma alıp yukarı çekerken yavaş ve derin nefesler alıyorum. Bana sarılmak için bir bacağını iki yanıma sarıyor ama ben onu ters çevirip kanepeye yatırıyorum, dudaklarım onunkini buluyor ve onunkinden aldığım tadı öpüyor.

"Pijamalar kalıyor." Onu tekrar öpüyorum. "Sahip olduğun kıyafetler arasında en sevdiğim onlar," diye inliyorum ağzına ve o da altımda kıkırdıyor.

"Reed-" Harley banyoya girip beni duşta sertleşen sikimin üzerinde elimle görünce aniden konuşmayı kesiyor. "Yine mi? Bana daha fazlasını alman gerekecek, biliyorsun. O şey Songbird spa'dan ve hiç de ucuz değil."

Kollarını göğsünde kavuşturup etkilenmemiş gibi görünmeye çalışırken ona sırtıtıyorum. Gözlerini tutuyorum ve avucuma hindistan cevizi şampuanından biraz daha sıkıyorum. Sonra sabunlu elimi aletimin uzunluğu boyunca kaydırıyorum ve tekrar aşağı indirip yıkıyorum. Bir elimi duş duvarına dayıyorum ve taşaklarıma geçip onları da sabunlarken onun tepkisini izliyorum.

"Bir kasa sipariş et. Ben ödeyeceğim."

Dudaklarının kenarları seğiriyor ve gözleri parlıyor.

"Bu şampuan, biliyorsun. Vücut yıkama değil."

"Seni üzerimde koklamayı seviyorum. Özellikle de burada." Aletimi tekrar çekiştirirken ona göz kırpmıyorum. Sadece yirmi dakika önce onu en sevdiğim şekilde uyandırdığımda içinde olmasına rağmen şimdi tamamen kalkmış ve gitmek için can atıyor. Harley'i dilimi içine gömerek uyandırdığım ve bunu derin, yavaş bir sikişle takip ettiğim her sabahın en iyi günüm olduğu sonucuna vardım.

En iyisi. En İyi Gün.

Örneğin, dün erken anket tahminlerinde resmi lider olarak adlandırıldım. Bir gün önce Riley beni aradı ve bir yılı aşkın süredir hazırlandığı davayı kazandığını söyledi ve bir gün önce de

Harley'nin lattelerini yapan adam bana ücretsiz bir simit verdi.

Bundan daha iyisi olamaz.

Kısacası, o benim iyi şans , tılsımım, şanslı yoncam.

Ve şu anda, burada benimle olması gerekirken, buğulanmış duş perdesinden bana bakıyor.

Sırada ne olduğunu anladığında gözleri büyür. Ama artık çok geçti. Hızlı bir hareketle duşun kapısını açıyorum, onu belinden kavıyorum ve benimle birlikte içeri çekiyorum, ağzımı onunkine daldırıp bir kelime bile söylemesine fırsat vermeden onu öperken sırtını fayanslara bastırıyorum.

"Sen delisin," diye ağlıyor. "Hala giyinik durumdayım."

Sırıyorum ve başparmağımın ucuyla sırlıklam pijamasının altında meme ucunun oluşturduğu tepe noktasını ovuyorum. "Bunu halledebiliriz." Üstünü başının üzerinden yukarı çekiyorum ve duşun zeminine bir sıçramayla düşmesine izin veriyorum. "Hadi ama Angel. Bugün cumartesi. Bugün hiçbir yerde olmak zorunda değiliz. Bırak ben eğleneyim, sonra sana krep yaparım."

"Hmm." Düşünceli bir şekilde başını eğiyor.

"Harika krep yaparım." Etrafına uzanıp iki elimle kıcının yanaklarını sıkıyorum, ıslak şortu sikime sürtünürken inliyorum. "Hatta Bruce ve Beryl'le görüşmeden önce Stuart'ın bana dinletmeye çalıştığı motivasyonel güç parçalarını bile çalacağım."

Bir kahkaha atıyor ve alnını göğsüme koyuyor.

"Bu homurtuyu çok cömert teklifim için bir anlaşma olarak kabul edebilir miyim?"

Alt dudağını ısıırıyor. Bana bakarken gözleri parlıyor ve kollarını boynuma dolayarak çıplak göğüslerini göğsüme bastırıyor. "İyi krepler olsa iyi olur."

"Bu da ne demek oluyor?" Harley kırk dakika sonra kahvaltı barında önüne bir tabak koyarken soruyor.

"Krep." Onun yanındaki tabureye oturdum.

"Anlamıyorum. Bu şekilde mi olması gerekiyordu? T'ye benziyor." Eserime kaşlarını çat tı.

Sırıttıyorum ve tabağını yüz otuz beş derece çeviriyorum. "İşte. Bu muhtemelen daha doğru."

"Bana sikli krep yaptın." Bana bakıyor ve başını yavaşça sallıyor. "IQ'n kaç, elli mi?"

"Bir elli altı," diye araya giriyorum.

"Ve sen de bana penis şeklinde krep yaptın." Tabağına bakıyor. "Tanrı New York'un yardımcısı olsun."

"Tadına bakana kadar bekle."  atalıma biraz koyuyorum ve yüzünde büyüyen gülümsemeyi gizlemeye çalışırken onu yandan izliyorum. "Senin yerinde olsam, ucundan başlar ve taşaklarına kadar inerdim."

"En iyi tekniği bilecek kadar sik yedin o zaman?" Sırıtmaya dönüşen bir ifadeyle bana bakıyor.

"Hayır."  atalımı çiğniyorum ve yutkunuyorum. "Ama bunu nasıl sevdiğini bilecek kadar çok kez yaptığını gördüm."

"Reed Walker," diye haykırıyor, elini ağzına götürüyor ve gözleri açılırken omzumu itiyor.

Tatlı, masum Harley'nin böyle tepki vermesine bayılıyorum. Ama onun diğer tarafını da çok iyi biliyorum, daha önce k cını parmaklarken sikimin üzerinde orgazmını miyavlayan tarafının da hala orada olduğunu biliyorum.

Biri olmadan diğeri olmazdı ve ben ona olduğu gibi bağımlıyım.

Göğsümden ayrılmadan önce elini tutuyorum ve bileğinin iç kısmını öpüyorum. "Yemeğini ye, Angel. Bütün hafta sonu seninle yapmayı planladığım şey için enerjine ihtiyacın var."

Elini geri çekti ve çatalını kullanarak krep sikinin başını kopardı. Fark edip etmediğimi kontrol etmek için bakıyor ve sonra yerken kendi kendine gülümsüyor.

"Seçimler yaklaştığı için bu hafta çok yoğun geçecek. Beni ne ayakta tutacak biliyor musun?"

"Stuart ayağını kışına sokmuşken mi?" Gülüyor.

"Ukala."

"Sonra ne olacak?" Harley krebini çiğnerken usulca inliyor.

Dudaklarını yalarken onu izliyorum. "Konuşan köpekli yeni filmi izlemek için seninle sinemaya gitme düşüncesi."

Gözlerini benimkilere dikti. "Bunu izlemek ister misin?" Neredeyse gizlenemez bir sevinçle parlıyordu.

Hayır, Harls. Bunu izlemeni izlemek istiyorum. Yüzünün şu anda olduğu gibi aydınlanmasını izlemek.

Yüzü bulutlanır ve omuzları düşer. "Ah, unutmuşum. Önümüzdeki hafta sonu ailemi görmeye gitmeyi planlıyordum. Küçük kız kardeşim Rose'un doğum günü. Yirmi beş yaşına giriyor. Erkek arkadaşından ayrıldıktan sonra annem ve babamın yanına taşındı."

"Sorun değil. Başka bir zaman gideriz. Eminim seni görmek için sabırsızlanıyorlar." Harley'nin alnı kırışıyor ve yemeğini karıştırarak yere bakıyor. "Harls?"

"Evet, gelebildiğime sevindiler."

Yüzündeki kederli ifadeye bakıyorum ve midemin çukurunda huzursuzluk kıvrılıyor. Doğru olmayan bir şeyler var.

"Neden ben de seninle gelmiyorum?"

"Gerçekten mi?" Bana şaşkınlıkla bakıyor, elimi kalçasına koyup sıkıldığımda omuzları gevşiyor.

"Evet. Sorun olur mu Bayan Walker?"

Elini benimkinin üzerine koyuyor ve parmaklarımızı birbirine kenetliyor.

"Evet, değil. Sadece benden kahvaltıda sana sikli krep yapmamı isteme."

"Bunu hayal bile edemezdim."

Bir lokma daha alana kadar bekliyorum.

"Annene soracağım."

On Yedinci Bölüm

Harley

"Şampuanımı kullandığın için sana hak veriyorum. Muhtemelen alerjik bir reaksiyon falan göstermişsinizdir. Kıpırdamadan duracak mısınız?" Kıpırdanan ve başının arkasını kaşıyan Reed'e öfkeyle bakıyorum.

"Tamamen organik. Alerji yapacak ne var ki? Ayrıca bunu mastürbasyon yapmak için kullanıyorum, saçımı yıkamak için değil."

Omzuna vurduğumda homurdanıyor.

"Bırak da bakayım. Sonra Maria'ya ne önerdiğini sorabilirim. O her şey için kendi ev ilaçlarını yapar; ne yapacağını bilir."

Önümdeki kanepeye otururken parmaklarımı Reed'in saçlarında tekrar gezdiriyorum.

"Siktir, Harls, bu iyi hissettiriyor. Tekrar yap, daha sert."

"Um, Reed? Sanırım Maria'nın evde olup olmadığına bakmaya gideceğim."

"Ne oldu? Hayır. İyi olacak. Sadece bir çizik daha at Angel ve sonra seni yatağa götürmeme izin ver. Çok yoğun bir gün geçirdim ve sadece seninle soyunmak istiyorum."

"Ziyaretçileriniz var."

"Evet, tonlarca. Hepsi ofiste. Bütün gün boyunca."

"Hayır, Reed." Şüphelerimi doğrulamak için tekrar aradım. "Yani, ziyaretçilerin var."

Sessiz kalınca ben de ekliyorum: " işte, bitler, sirkeler, sürünge­nler, ne dersin de. Sende de var. Saçında."

On dakika önce kapıdan girdikten sonra hala üzerinde tertemiz kolalı iş gömleğinin içinde omuzları dikleşiyor.

"Ben yetişkin bir adamım, Harls. Benim bitim yok."

Sesinin ne kadar somurtkan çıktığını görünce kıkırdamamak için kendimi zor tutuyorum. Eminim yüzüne baktığımda alt dudağını bile dışarı çıkarmıştır.

"Senin ne kadar *büyük* bir *çocuk* olduğunun farkındayım, Reed. Ama sana söylüyorum. Onlar sende. Onları etrafta dolaşırken görebiliyorum ve-"

"Dur. Bu... Eww." Tekrar başını kaşıyor ve sonra elini inceliyor. "Ne oluyor lan? Nasıl... Oh, Tanrı aşkına." İki eliyle tekrar kaşıyor ve uzun, alçak bir inilti çıkarıyor.

"Bilmiyorum. Okuldayken hepimizde vardı. Onları yayanlar genellikle çocuklardır. Sakın bana hiç kapmadığını söyleme?"

"Ben ," diye homurdanıyor Reed.

"Belki de senin ve Griffin'in gittiği o kibirli erkek okulunun eğitim ücretini karşılayamıyorlardı." Bana karanlık bir şekilde bakarken gülüyorum.

"Kitap Sayfası." İç çekiyor.

"Onları sana Paige'in verdiğini mi düşünüyorsun?"

"Muhtemelen. Stuart geçen hafta onlarla yemeğe çıktıktan sonra annesinin biraz bulduğunu söyledi." Reed başını ellerinin arasına alıyor ve parmağıyla başparmağını gözlerine bastırıyor. Onu görünce kalbim sıkışıyor. Çok yorgun. Bu hafta gerçekten çok çalıştı. Bazı geceler o nihayet içeri girdiğinde ben çoktan yatmış oluyorum. Seçimlere bir haftadan biraz fazla bir süre kaldı, bu yüzden işler her zamankinden daha da yoğun.

"Maria ve Griffin'lere gideceğim ve seni halledeceğiz. Merak etme baba, ben yanıdayım," diye kulağına fısıldıyorum ve ondan küçük bir gülümseme alıyorum. Yanağına yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra aceleyle yukarı çıkıyorum.

On dakika sonra tekrar aşağı indim, koltukta oturuyordum, Reed çok sessiz ve kasvetli bir şekilde bacaklarımın arasında yerde oturuyordu ve omuzlarında bir havlu vardı.

"Bu şey nefis kokuyor." Maria'nın bana verdiği ev yapımı ilacı kokluyorum ve ellerimin arasına biraz yağ döküp Reed'in saçlarına sürüyorum. Başına masaj yaparken yumuşak bir iniltiyle bana doğru eğiliyor. Bu akşam çok sessizdi ve bunun sadece yorgun olduğu ve bir sorunu olmadığı için olduğunu umuyorum.

"Uzun sürmeyecek. Sadece hepsini sürmem ve on beş dakika beklemem gerekiyor. Yağ onları boğacak ve ben de ölü olanları tarayıp çıkarabileceğim. Aslında, yağın hepsini sürer sürmez tarayacağım. Acele etmeyeceğim, böylece hiçbir yeri kaçırmamış olurum."

Ellerimi tekrar Reed'in saçlarında gezdiriyorum ve o dokunuşuma doğru eğilirken gülümsüyorum. Bu garip bir şekilde samimi hissettiriyor. Demek istediğim, elbette, her gün vahşi ve kirli seks yapıyoruz, ama her zaman onu yöneten, kontrol eden, üstte olan, kelimenin tam anlamıyla, ya da arkada ya da her yerde. Ama asla aşağıda değil. Reed asla ona binmeme izin vermez. Otururken üzerine çıkmama bile izin vermiyor. Onunla seks yapmak inanılmaz, ama ister sert ve hızlı, ister yavaş ve derin olsun, hızı her zaman o kontrol ediyor. Her zaman o. Asla ben değilim.

Bea'nın sözlerini aklımın bir köşesine itmeye çalışıyorum, çünkü bu sözler gelip beni gereksiz bir paranoyaya sürüklemekle tehdit ediyor. Reed'in öpüşmediğini, sadece arkadan seks yapmayı sevdiğini ima etti ki bu doğru değil. Beni her zaman öper. Üstümde olmayı ve beni yavaşça sikerken bakışlarımı tutmayı seviyor. Samimiyetle ilgili bir sorunu yok, çünkü açıkça

değil. Adımı kullanması ve benim üste çıkmamla ilgili söylediği diğer şeyleri hatırladıkça, mide bulantısı mideme giriyor ve orada bir ağırlık gibi oturuyor, beni içime çekiyor. Bu kadarı doğru. Seks yaparken bana asla Harley ya da Harls demiyor. Daha önce hiç fark etmemiştim ama parktaki o günden sonra Bea'nin haklı olduğunu anladım. Ve üste çıkma konusunda da... O konuda da haklı.

"Bu iyi hissettiriyor." Parmaklarım kafa derisine masaj yaparken Reed iç geçiriyor.

Yağı saçlarına sürerken Bea ile ilgili tüm düşünceleri susturmaya ve yaptığım işe konsantre olmaya çalışıyorum.

"Yağı çıkarmak için muhtemelen saçınızı birkaç kez yıkamanız gerekecek ve muhtemelen beni de tedavi etmeliyiz. Aktarmayı severler. Sadece kirli saçları ya da temiz saçları sevdikleri saçmalığına inanmayın, çünkü size söyleyebilirim ki ben, erkek kardeşim ve kız kardeşimin hepsinde çocukken vardı ve annem saçlarımızı iki günde bir yıkatırdı. Bence o yaştaki bir çocuk için bu çok fazla. Eminim o kadar sık yıkamalarına gerek yoktur, yağlanmıyordur. Paige'in saçını ne sıklıkta yıkadığını biliyor musun?"

Duruyorum ve Reed'in profilini görebilmek için eğiliyorum. Kıkırdıyor. Gözleri kırışırken koyu kahverengi kaşları birbirine kenetlenmiş.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Kendini tedavi etmene gerek olduğunu sanmıyorum, Harls. Biraz huzur bulabilmek için kafandan atlamış olacaklar."

Saçının birkaç telini çekiştiriyorum ve sonra Maria'nın bana ödünç verdiği ince dişli tarağı alıyorum. "Oh, bir şey mi acıttı? Seni ısıran, kalın kafana girmeye çalışan bir bit olmalı."

Kollarını baldırlarımın arkasına dolayan ve ellerini bacaklarımda aşağı yukarı gezdiren Reed'in omuzları titriyor. Duyabiliyorum

Konuşurken ses tonunda eğlence dans ediyor.

"Harley?" "Ne?" Tarak gibi mırıldanıyorum.

"Teşekkür ederim."

"Bir değil." İç çektim.

"Ciddiyim." İri elleriyle bacaklarımı sıkıyor. "Seninle ilgilenen ben olmalıyım."

"Sana bakmıyorum. Bunu bitler için yapıyorum." Burnumu çektim. "Onlar da senden bıktı. Bitler için en kötü çift biziz. Bizden nefret ediyorlar. Konuştuğum için benden. Sen de sinir bozucu ve haksız yere yakışıklı olduğun için. Asla geri dönmeyecekler. Gelecekteki tüm bitleri kendi risklerini almaları için uyaran bir tabela asacaklar."

Parmakları baldır kaslarımı yoğurup masaj yaparken Reed gülüyor ve derin bir inilti çıkarıyor. "On beş dakika çok uzun bir süre."

"Beş oldu bile." Becerikli parmaklarının beni işleyişine mest olmuş bir şekilde iç geçirirken taramaya devam ediyorum. "Sabırsızsın."

"Söz konusu sen olduğunda, öyleyim. Sana ihtiyacım var, Harls. Seninle yatağımızda olmaya ihtiyacım var. Buna saatler önce ihtiyacım vardı."

Bu gece sesine sinen ekstra yorgunluğu fark ettim. Bu hafta şimdiye kadar her gece olduğu gibi. Ve o gecelerin her birinde beni arkamdan kaşıklayarak lezzetli bir şekilde yavaşça becerdi. İşten çok yorulmuş olmalı.

"Uzun sürmez," diye fısıldıyorum.

Arkasını dönüyor ve bana en güzel gülümsemesini hediye ediyor. Dumanlı kuvars gözleri gözlerimi tutuyor ve eğilip onu öpüyorum, tişörtümün her tarafına bulaşacak yağla kaplı olduğu gerçeğini görmezden geliyorum. Onu öpüyorum, öpüyorum ve öpüyorum.

Gözlerimi açtığımda bana öyle bir bakıyor ki içimdeki gizli parçalar köpürüyor, çırpınıyor ve ılık yıldız yağmurlarına dönüşüyor. Saçlarımı çabucak yağlıyorum ve sonra banyoya gidip sessizce yıkanıyoruz. Ben Reed'in saçını yıkıyorum, o da benimkini yıkıyor. Bu gece daha fazla söze ihtiyacımız yok gibi görünüyor. İkimiz de birbirimize gülümsemekle yetiniyoruz. Ben saçımdaki şampuan köpüklerini durularken, Reed beni okşuyor ve gözlerini sürekli benimkilerden ayırmıyor. Yüzümü, boynumu, göğüslerimi, karnımı okşuyor. Featherlight, onun için umutsuzca acı çektiğim bacaklarımın arası hariç her yerime dokunuyor.

Yatağa girdikten sonra Reed'in yorgun, yavaş kaşık seksi istemesini bekliyorum ama bunun yerine beni kendine çekiyor, karşılıklı uzanıyoruz ve bacaklarımdan birini beline doluyor. Sonra prezervatif takıyor ve gözleri benimkilerdeyken yavaşça bedenime giriyor.

"Çok güzelsin," diye mırıldanıyor önce yanaklarımı, sonra göz kapaklarımı, sonra burnumu ve son olarak da dudaklarımı öperken. "Çok güzelsin, Harley."

"Reed gelecek hafta yapılacak seçimler için hazır mı?"

"Evet, öyle." Maria'nın mutfak adasının karşısındaki Suze ağzına bir cips daha atarken ona gülümsüyorum.

Kız kıza bir gece geçirmeye karar verdik. Reed ve Griffin barda, biz de Maria ve Griffin'in çatı katını ele geçirdik. Marketteki atıştırmalık reyonunda bir patlamaya benziyor. Cips kaseleri, çeşitli soslar, sıcak pişmiş hamur topları, sebze çubukları ve böreklerle birlikte etrafa saçılmış durumda. Ve şimdiye kadar iki boş şarap şişesi.

"Bu konuda sakın görünüyor. Yorgun ama sakın," diyorum, bu hafta ne kadar bitkin görüldüğünü düşünerek. Ama buna rağmen, bana gösterdiği ilgi

sadece arttı. Sanki bitler kovulduğundan beri aramızda bir şeyler değişti. Sabahları işe gitmeden önce bana hep veda öpücüğü verirdi. Ama şimdi bunu yapmak iki kat daha uzun sürüyor, başımı ellerinin arasına alıyor, yüzümü okşuyor. İkimiz de çıkmadan dakikalar önce koridorda duvara yaslanıp sevişiyoruz. O takım elbisesiyle, ben külotumu bir kenara itmiş, dudaklarım onun dudaklarında, birlikte zevkten nefes nefese kalıyoruz ve o bana beni ne kadar özleyeceğini söylüyor. Sonra eğer yalnızsak asansörde beni öpüyor ve yollarımızı ayırmamız gereken kaldırımdaki son ana kadar elimi tutuyor.

Reed Walker her geçen gün kalbimin daha da derinlerine yerleşiyor. "Öyle olmalı. Eminim kazanacak," diyor Maria, Suze'un bardağını doldururken. boş şarap kadehi.

"Umarım öyledir. Bunu hak ediyor. Gerçekten çok çalıştı ve bu konuda tutkulu."

Suze şarabından büyük bir yudum alarak, "Sana tutkuyla bağlı," diyor.

Gülümseyerek başımı öne eğiyorum. "O... o oldukça harika."

"Biliyordum. Sana söyledim Maria, bu gidişle iki düğün kıyafetine ihtiyacım olacak. Biri sen ve Griffin için, diğeri de Harley ve Reed için."

Başımı sallıyorum ve ellerimi kaldırıyorum. "Vay be Suze. Bu tamamen acelecilik. Bırakın yıllar sonrasını, seçimden sonra ne olacağı hakkında bile hiçbir fikrim yok."

Reed seçim sonrası hiçbir şeyden bahsetmedi. Sanırım bunu düşünemeyecek kadar meşgul. Ama eğer kazanırsa, görev süresi boyunca yaşaması için belediye başkanının resmi konutu olan Gracie Mansion'ın kendisine verileceğini biliyorum. Ve sanırım kendi kişisel güvenliği de olacak. Yoksa olacak mı? Bu işlerin nasıl yürüdüğü hakkında hiçbir fikrim yok.

"Sana ödeme yapmayı kestiğinde ne yapacaksın?" Suze bir cipsi çıkırtıyor, bu ses az önce midemin çukurunda yuvarlandığını duyduğuma yemin ettiğim dehşet gümbürtüsünü gizliyor.

Tüm bunlar sona erdiğinde ne olacağını düşünmedim. Şu anda hâlâ ayda dört bin dolar alıyorum. İhtiyacım olan para. Ama seçimden sonra, sahte buluşma anlaşmamız, para -ki şu anda aramızdaki ilişkiye bakınca kabul etmek garip geliyor- hepsi bitecek.

"Um." Alt dudağımı çiğniyorum ve Maria elini tezgahın üzerinde benimkinin üzerine koyuyor.

"Bu konuda endişelenmene gerek yok, Harley. Eminim bir şeyler ayarlayabiliriz. Griff-"

"Hayır," diye araya giriyorum, niyetimden daha güçlü bir şekilde. "Hayır," diye tekrarlıyorum usulca. "Griff'in benim için zaten çok şey yapıyor. Olay olduğunda ihtiyacım olan tüm o izinler ve ardından son maaş zammım. O harika bir patron. Ondan daha fazlasını asla beklemezdim. Ben... Ben bir yolunu bulacağım." Kafamdan milyonlarca seçenek geçerken omuzlarım öküyor. Hiçbiri uygulanabilir değildi. Reed bal tuzağına geri dönmemi istemeyecektir, ben de istemem zaten. Tabii eğer Reed ve ben hâlâ birlikteyssek. "Reed'e henüz ne için ihtiyacım olduğunu söylemedim. Ama hafta sonu ailemi ziyaret edeceğiz ve o da benimle geliyor. Sanırım öğrenmek üzere."

"Güzel. Bu çok iyi."

"Öyle mi?" Suze'a bakıyorum. "Her şeyin ne kadar olduğunu görmek üzere olması iyi bir şey mi?"

"Bütün aileler berbattır." Bu kez Maria'ya bakıyorum, o da bana rahatlatıcı bir baş selamı veriyor.

Gözlerinin içine bakarken suçluluk duygusu midemde ağırlaşıyor. O benden daha kötü durumda. Ailesi, babası... onlar pek de örnek alınacak insanlar değillerdi.

güçlü aile değerleri. Ama benim ailem? Öyleler. Ya da en azından bu olaydan önce öyleydiler. Her zaman iyi geçinen, komşulara her zaman yardım eden, her zaman gülen ve şakalaşan tatlı, hasta edici bir aileydik. Dış dünyaya mükemmel görünüyorduk. Öyleydik de. *Önceden öyleydik*. Şimdi eskiden olduğumuz şeyin bir kabuğuyuz ve geri dönüş yolu göremiyorum. Asla.

"Evet. Sanırım öyle." Düşüncelerim Reed'e ve Riley'nin yaşadıklarına kayıyor. Sonrasında ailesinin onları nasıl Kaliforniya'ya taşıdığını.

Hiç kimse hayatı boyunca yara izleri biriktirmeden yaşayamaz. Sadece bazılarını saklamak daha zordur.

"Eve gittiğinde misafir evinde mi uyuyacaksın?" Suze sırtarak kaşlarını kaldırıp bana bakıyor. "Yoksa ana evde gürültüyü azaltmak zorunda mı kalacaksın?"

Gülerek başımı sallıyorum. Ortamı nasıl neşelendireceğini her zaman bilir. Suze, eski kocası Curt'le boşandıklarından beri sekse kafayı takmış durumda. Sanki hayatında yeni bir sayfa açmış gibi. Sürekli randevulara çıkıyor, bazıları komik, birkaçı felaket ve bazıları da Pazar sabahları beni arayıp bir önceki gecenin maskaralıklarını paylaşmayı sevdiğinde ilk duymayı beklemediğim türden vahşi, deneysel seks hikayeleriyle. Neyse ki bir süredir gerçekten tuhaf bir şey yaşamadı. Sonuncusu, Hank adındaki adamın kedisini izlemeyi sevdiği zamandı. Seks sırasında kedinin adıyla Bay Günışığı'yla konuşurdu. Suze, Hank'in yaptığı tek şey Bay Günışığı'na bakıp başka bir amın tadını çıkardığı için onu kıskanmamasını söylemek olduğunda birlikte ciddi bir flört geleceği fikrinden vazgeçtiğini söyledi. Hank'e ikinci bir şans verdi, o zamanlar buna inanamamıştım çünkü görünüşe göre Hank'in tüm doğru yerlere sürtünen alışılmadık derecede kıvrımlı bir aleti vardı -Suze'un sözleri, benim değil. Ama bardağı taşıran son damla

Tam gelmek üzereyken Suze'un üzerinden atlayıp Bay Sunshine'ın halıdaki bir tüy yumağını kesmesine yardım etmek için ko tuğunda.

Bal avında tanıştığım erkeklerle birlikte bek r olmak için harika nedenler.

Reed'e kadar.

"Muhtemelen misafir evinde kalacağız. Ana evin içinde bazı değişiklikler yaptılar, bu yüzden Şu anda orada kalamayız."

"Bu sen ve Reed için iyi olacak. Suze'un dediği gibi, ikiniz için de daha özel olacak," diyor Maria.

Arkada larımın bu kadar farklı olmasına bayılıyorrum. Suze aklına geleni s yleyiveriyor, Maria ise zarafet ve Őıklık abidesi. İkisinin birlikte olması her zaman en iyi tavsiyeleri almam anlamına geliyor. Doğrudan ve açık sözlü, hiçbir engel tanımayan, aynı zamanda düşünceli ve diplomatik.

"Aslında ikinize de bir konuda fikirlerinizi sorabilir miyim?" Uzanıp bir cips alıyorum ve üzerine kocaman bir parça guacamole döküyorum.

İkisi de bana bakıyor, bekliyorlar. Cevap vermelerine gerek yok. Hepimiz birlikte her Şeyi tartı abileceğimizi biliyoruz.

"Bea'nin söylediği bir Şey beni rahatsız ediyor." Cipsi zar zor tadarak mideye indiriyorum. "Reed'in sadece onu uzun süredir tanıyan birinin anlayabileceği sorunları olduğunu söyledi."

Maria anlayışla ba ını salladı. O da ben de Riley'nin geçmişte saldırıya uğraması konusunda çalıştık. Ama Bea'nin kastettiği Şeyin bu olmadığını biliyorum. Reed'den ve onun seks konusunda yaptıklarından ya da yapmadıklarından bahsediyordu.

"Beni öpüp  pmediğini ve seks sırasında adımı kullanıp kullanmadığını sordu ve Şey... beni her zaman çok öptü, sürekli gibi. Uydurduğunu düşündüm, anlıyor musun? Nedeni ne olursa olsun beni kızdırmaya çalışıyordu. Ama sonra düşündüm ve seks sırasında adımı hiç kullanmadığını fark ettim."

"Eskiden mi?" Suze soruyor.

"Evet. Sadece bir kez söyledi, geçen gece."

Zihnimi bitli geceye geri götürdüm. O zamandan beri kaç kez seviştiğimizi ve onun bunu söylemediğini düşünürsek, şimdi çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor. Ama o gece söyledi. Hayal etmediğimi biliyorum. İçime girdi ve bakışlarımı tuttu ve sesinde o kadar duygusal bir tonla söyledi ki şimdi bile duyabiliyorum. "*Çok güzelsin, Harley.*" Yemin ederim o gece kendimi ona çok yakın hissettim. Ama o zamandan beri, son derece dikkatli olmasına, beni öpücük yağmuruna tutmasına ve vücudu benimkiyle derinden bağlanırken bana yoğun orgazmlar hediye etmesine rağmen, bunu bir daha söylemedi. Bir kez bile.

"Ve sonra dedi ki, hiç üstte gitmene izin veriyor mu? Bilmiyorum... Bu beni rahatsız etti. Çünkü o haklı. Hiç yapmıyor. Denedim ve beni hareket ettirdi."

"Belki de sadece tutkunun sancılarının üstesinden geliyor ve onu kontrol eden kişi olmak istiyor. Kendine engel olamıyor ama seni oradan oraya savuruyor ve Pazar gününe kadar on şekilde beceriyor. Muhtemelen bir iltifattır. Onunla seks yapmak

."

"İnanılmaz," diye bitiriyorum Suze için, yanaklarımda bir sıcaklık oluşuyor. "*Gerçekten* inanılmaz."

Maria, "Belki de tek seferlik bir şeydi," diyor. "Muhtemelen bunu yaptığının farkında değildir. Neden ona hızlanmanın seni tahrik edeceğini söylemeyi denemiyorsun?"

Ön kapı açılırken Suze, "Ona rodeodaki ödüllü boğalar gibi binmek istediğini söyle," diye bağıyor.

Griffin daireye girerken suçlulukla ona dönüyoruz.

Bana ve Suze'a merhaba demeden önce Maria'nın yanına gidip yanağından öperken "Hiçbir şey duymadım," diyor.

Birbirimizin gözlerini yakalıyoruz ve akıllıca izin isteyip yatak odalarına doğru gözden kaybolurken kahkahalarımızı ısıırıyoruz.

"Yaklaşan babalık hakkında ne hissediyor?" Maria'ya sordum.

"Um, pas." Maria gülerek mutfak tezgahının ilerisinde duran yumurta kuluçka makinesine bakar.

"Yumurtadan çıktığında onunla ne yapacaksın?" Suze soruyor.

"Emin değilim. Bir sığınak arıyordum. Ama o bir güvercin olduğu için kimse ilgilenmiyor."

"Onu yuva kutusuna koyabilir misin? Belki güvercinlerden biri onu kendi çocuğu gibi benimser ve ona bakar?" Ben önerdim.

"Bilmiyorum. Bizi onun üzerinde koklayıp sonra da onu kabul edip etmeyeceklerinden emin değilim. Şu anda bunu araştırıyorum ve tavsiye almak için etrafı arıyorum. Her şey yoluna girecek."

Maria'nın sakın özgüvenine gülümsüyorum. Asla kolay kolay .

"Tanrım," diye sızlanıyor Suze. "Geç oldu. Bakıcı için geri dönmeliyim. Her zamanki gibi çok güzeldi hanımlar." Ayağa fırlar ve kaseleri ve bardakları toplamaya başlar ama Maria onu uzaklaştırır.

İyi geceler diledikten sonra Suze'la birlikte sokağa indik ve asansöre binmeden önce onu bir taksiye bindirdik. Aşağı inerken bana tekrar Reed'in üzerine atlamamı, onu sıkıştırmamı ve onunla yoluma devam etmemi söyledi çünkü muhtemelen bir kez olsun kontrolü bırakmaktan hoşlanacaktır.

Dairemizin kapısından içeri girdiğimde, Bea'nın sözlerinden duyduğum rahatsızlığı sonsuza dek gidermeye daha kararlıydım. Reed'in bana söylemediği bir şey yok. Belki de geçmişte sevgilileriyle yakınlaşamıyor, onları öpmüyor ya da isimlerini kullanmıyor ve onun ima ettiği gibi arkadan sevişmeyi tercih ediyordu. Ama artık bunun doğru olmadığını biliyorum. O tutkulu ve

seks yaptığımızda mevcut. Benimle göz teması kurmaktan kaçınmıyor ya da beni sadece sert bir şekilde beceriyor. Reed öpüyor. Reed nazik davranıyor. Reed yavaş yapar.

Ayakkabılarımı çıkarıp ön kapıyı arkamdan kapatırken yumuşak bir melodi koridora doğru süzülüyor. Şarkıyı tanıdım, "O aradığım kişi." Reed'in bunu bildiğini fark etmemiştim. Eski bir şarkı ama çocukken ailece Londra'ya tatile gittiğimizden ve yolculuk boyunca radyoda çaldığından beri çok severim.

Oturma odasına giriyorum ve kapının pervazına yaslanıp onu izliyorum. Üzerinde sadece pamuklu pijaması ve okuma gözlükleriyle kanepede oturuyor, gitarı kucığında, akorları çalıp sözleri usulca söylüyor.

Kalbim göğsümde ağır ağır çarpıyor; ritmik vuruşu kulaklarımda çınlıyor, müziğin temposuna mükemmel bir şekilde uyuyor. Reed'in gözleri kapalı ve kendi dünyasında. Derin sesi her kelimeyi öyle bir duyguyla söylüyor ki, gözlerim yaşlarla doluyor ve boğazıma bir yumru oturuyor.

Reed Walker her gün güzeldir. Ama
böyle mi? *Yıkıcı.*

Sanki onu düşündüğümü duyuyormuş gibi, dumanlı gözleri açılıyor ve son notayı söylerken benimkilerle buluşmak için yükseliyor. Sonra bana gülümsüyor ve gitarı yere bırakıp kanepeye yaslıyor.

"Durma," diye yalvarıyorum.

Ayağa kalkıyor, kollarını açıyor ve ben de doğrudan kollarına koşuyorum, beni saran sıcak güçlerinin tadını çıkarıyorum. Sonsuza kadar böyle kalmayı hayal ediyorum, kulaklarımda onun usulca söylediği sözler ve kalbimi ona karşı tutan koruyucu kolları.

"Çalıyordun. *Şarkı söylüyordun.*" Ona bakıyorum ve utanmış görünüyor, utangaç bir gülümsemeyle gözlerini yere indiriyor.

"Uzun oldu. Oldukça paslanmışım."

"Sen mükemmeldin." Kollarımı boynuna doladım ve dudaklarını kendime çektim. "Tamamen rüya gibiydin. Böyle bir sesle beni yatağına alıp şarkı söyleyebilirsin, hiç sorun değıl."

Dudaklarıma karşı sırtıyor. "Ya da ağızımın başka neler yapabileceğini vaat seni oraya çekebilirim." Kıcıımı iki eliyle kavırıyor ve sıkıyor, beni ereksiyona daha sıkı çekiyor, alt dudağıımı emerken pantolonunun kumaşına karşı geriliyor.

"Hafızam bulanık. Ağızının tam olarak ne yaptığını hatırlamıyorum." Sözcükler dudaklarımdan henüz çıkmıştı ki Reed eğilip ben ağızının içinde inleyene kadar onları öpüyor. "Ah," diye fısıldıyorum o geri çekilirken, vücudum elektrikle uğuldarken dudaklarını dudaklarımdın üzerinde bırakıyor. "şimdi hatırladım." Yumuşakça gülümsüyorum ve parmaklarımı çenesinde gezdiriyorum.

"Bugün seni çok özledim, Angel. Tanrım, seni özledim."

"Ben de seni özledim," diye soluyorum, elini elbisemin altından külotumun içine kaydırıp beni ateşli ve ıslak bulduğunda.

"Kahretsin, Harls, benim için her zaman hazırsın. Seni çok fena becermek istiyorum, Angel. Beni ne kadar sertleştirdiğın hakkında hiçbir fikrin yok. Bu mükemmel amcığın bana ait olduğunu bilerek işimi yapabilmem bir mucize." Sesi alçak ve çakıllı ve beni lezzetli, yavaş vuruşlarla parmaklarken sadece beni daha da ıslatmaya hizmet ediyor.

"Reed," diye bağıriyorum parmaklarının ucuyla G noktama bastırırken. Çok iyi hissettiriyor. Vücudumla o kadar uyumlu ki, dakikalar içinde kollarında titrememi sağılamak için bana tam olarak nereye ve nasıl dokunacağını biliyor.

Onun merhametine kaldım. Buna hiç şüphe yok. Reed bana hükmetmekten zevk alıyor ve dahası, bunun beni ettiğini biliyor. Hiçbir şeyin beni kontrolü ona bırakmaktan daha fazla ıslatamayacağını biliyor.

Ama bu gece değil.

Bu gece, ne kadar sert sevişeceğimizi, onu ne kadar derine götüreceğimi ben seçmek istiyorum. Bu gece liderlik eden *ben* olmak istiyorum.

Bacaklarımın arasındaki erotik saldırıya devam ederken bir koluyla beni belimden tutuyor. Nefesim daralırken omuzlarını kavıyorum. Henüz boşalamıyorum. Daha çok erken. Ona binerek gelmek istiyorum, her bir sert santiminin üzerine batarken gözlerine bakıyorum, beni nasıl gerdiğini hissediyorum.

Gözlüklerini çıkarıyor, kanepenin üzerine bırakırken hayal kırıklığına uğramış bir şekilde oflamama gülümsüyor. Sonra beni kaldırıyor ve bacaklarımı beline doluyorum.

"Seni başka zaman onları giyerek becereceğim, Angel. Söz veriyorum."

"İyi edersin," diye fısıldıyorum, dudakları tekrar dudaklarımı bulduğunda vücuduma sıcaklık yayılıyor.

Beni yatak odamıza kadar taşıyor ve tüm bu süre boyunca beni öpüyor. Parmaklarımı saçlarının arasına sokup ensesini okşuyorum, bu da boğazından derin bir inilti çıkarıyor.

"Sen mükemmelsin. Çok mükemmelsin." Beni yavaşça yatağa bırakıyor ve başucundaki çekmecedен bir prezervatif alıp pantolonunu çıkarıyor ve ben öpüşmemizden dolayı nefes nefese sırtüstü yatarken kalın sikinin üzerine kaydırıyor.

"Hayatımın sonuna kadar senin amında yaşayabilir ve mutlu bir adam olarak ölebilirim."

Sırılsıklam külotumu bacaklarımdan aşağı sıyırıp odanın diğer ucuna fırlatırken gülüyorum. Sonra üzerime çıktı, kalın kafası beni dürtüyordu.

"Reed?" Dudakları boynuma değdiğinde inliyorum ve vücudumda kelekler uçuşmasına neden olan derin, erkeksi bir ses çıkarıyor. Damarlarımda dolaşan zevke kendimi o kadar kaptırmışım ki kelimeleri çıkaramıyorum.

Fantezimi dile getirmek ve onun sikinin etrafında patlayana kadar ona binmek istediğimi söylemek için.

"Evet, Angel?"

Kalçalarını çevirerek beni sikinin ucuna doğru geriyor. Kendimi kaptırarak ona doğru eğiliyor ve inliyorum. Topuklarımı onun muhteşem, sıkı kıkına kolayca sokabilir ve beni başka hiç kimsenin doldurmadığı gibi doldurmasına izin verebilirdim. Sevdiğim şekilde. Son birkaç haftadır beni her gün besleyen şekilde.

Ama

yapamam.

Yapamam.

Bea'nın sözlerini bilincimden sonsuza dek kovmak istiyorum ve bunu yapmanın tek yolu da bu. Kafamın içinde yer kaplamaya, Reed'le aramızdaki tamamen gerçek olmadığından ya da benden bir şeyler sakladığından bir an bile şüphe etmeme neden olmaya hakkı yok. Bu kadar ileri gitmesine asla izin vermemeliydim. Onun yalancı, güvensiz dudaklarından çıktığı anda her kelimeyi unutmalıyım.

Reed'i daha sert öpüyorum, rahat etmem için bana yer açmak üzere içgüdüsel olarak geri çekilene kadar altında kıvrılırken ağzına doğru inliyorum. Geri çekildiği anda göğsünü itiyorum ve dudaklarımız hâlâ birbirine kenetlenmiş halde onun üstüne gelecek şekilde yuvarlanıyoruz. Kalçalarımı ondan uzaklaştırıyorum, böylece elimi aramızda kaydırmak için yeterli boşluğa sahip oluyorum. Sonra, bir ritmi bile kaçırmadan, sikini kendime doğru konumlandırıyorum ve üzerine batıyorum, onu almak için gerilirken vücudum titriyor.

"Reed," diye inliyorum dudaklarına karşı. "Bu çok-"

Altımda donup kalıyor ve öpüşmemizi kesiyor, iki eli de üst kollarımı öyle sıkı kavırıyor ki, içimde fokurdayan çılgılığı yutuyorum

Göğüs. Gri gözleri bana bakıyor ama beni görmüyor. Bir pencereden diğer tarafta kopan fırtınaya bakmak gibi.

"Reed," diye fısıldıyorum. "Ne oluyor-"

Bizi ters çeviriyor, gözleri birden alev alıyor. Bileklerimi kavrayıp başımın iki yanına tuttururken neredeyse simsiyah görünüyorlar. Sonra sertçe içime girerek ciğerlerimdeki havayı boşalttı.

Ağzım açık kalıyor ve beni sikerken tek yapabildiğim ona bakmak oluyor. Hızlı, derin, cezalandırıcı vuruşlar beni onun altındaki yatağa itiyor. "Hoşuna gitti mi? Bana bundan hoşlandığımı söyle." Çenesini dışarı çıkardı, hırlayarak kelimeler.

Başımı sallıyorum, yanaklarım yanıyor, çünkü tepkisi göğsüme bir darbe gibi inmesine rağmen, konu ona gelince bedenim bir hain oluyor. Sanki o benim için, ben de onun için yaratılmışım gibi içime oturuşuyla ilgili her şey, daha ne olduğunu bile anlayamadan beni doruğa doğru koşturuyor. Daha incinmiş, kafam karışmış ya da kızgın hissedemeden. Başka bir şey hissedemeden, kör edici zevk her şeyi susturuyor.

"Reed," diye nefes alıyorum, bana daha önce onda hiç görmediğim karanlık bir yoğunlukla bakarken.

"Bana babanın sikinin seni doldurmasından ne kadar hoşlandığımı söyle." çılgınca giriyor, ağır taşakları tenime çarpıyor ve ben inliyorum, bileklerim avuçlarının altında yanıyor. "Söyle bana!"

"Bayılıyorum," diye haykırıyorum, içimde derin bir daire çizmek için durakladığında bacaklarım titriyor, klitorisimin vücuduna sürtünmesini sağlıyor.

"İyi kız. Sen benimsin, Angel. Sen benimsin." O kadar sert itiyor ki, göğüslerim küçük boşlukta zıplarken haykırıyorum. "Söyle!"

"Ben seninim." Kalçalarını her pompalayışında ciğerlerimdeki hava boşalırken kelimeleri çıkarmak için çaba sarf ediyorum. Ona bakıyorum ve konuşmak bir yana, hâlâ nasıl nefes aldığımı merak ediyorum.

"Sakın unutma. Sen. Amcığının. Götün. Güzel pembe dudakların. Hepsi benim. Ve onları ne zaman ve nasıl uygun görürsem sikeceğim. Anladın mı?"

Sessizce başımı sallıyorum, ama Reed içimde tekrar dönerken bileklerimi sıkıca kavırıyor, ben onun altında titreyene kadar vücuduyla klitorisimin üzerinde geziniyor.

"Anladın mı?" diye tıslıyor, birikimimin zirvesine ulaştığımda tekrar daire çiziyor, midem beklentiyle kıvrılıyor.

"Evet. Ben seninim, Reed. Bana dokunduğun ilk gecedен beri seninim." Sanki her an bayılacakmışım gibi havayı içime çekiyorum. Başım hafifliyor ve kendimi Reed'in sesine odaklanmaya zorluyorum.

"Yanlış, Angel. Sen ondan çok daha önce benimdin. Her zaman benimdin. Ve her zaman da öyle olacaksın."

"Evet," haykırıyorum, onun sıkı kavrayışında bükülüyorum, gözlerim ezici boşalma ihtiyacından köşelerde ıslanıyor. Onun olma ve bana sahip olma ihtiyacı, endişelerimi ve şüphelerimi zihnimin uzak köşelerine itiyor.

"Aferin kızıma. Şimdi sikimin üstüne gel. Sikimin her yerine boşal, Angel. Adımı haykır," diye homurdanıyor ve göğsümün titremesine neden oluyor.

Adını söyle. Adını söyle.

Sözlerinden birkaç dakika sonra ilk dalga beni vuruyor ve altında kıvranarak dudaklarımı öpmek için ona doğru kaldırıyorum. Onun bana daha yakın olmasını, çığlıklarımı yutmasını, onları içime çekmesini ve ben dağıldığımda sık sık yaptığı gibi öpücüklerle değiştirmesini arzuluyorum.

Bu sefer değil.

Bu sefer, ben onun etrafında çözülrken o gözlerini kapatıyor ve çenesini sıkıyor. Yalnız ve görünmez.

Vücudu bedenimin derinliklerine gömülürken, beni etrafında paramparça olmaya bırakıyor.

Onsuz.

Fiziksel olarak daha yakın olamazdık ama sanki bizi ayıran bir okyanus varmış gibi hissediyorum. Reed, benim Reed'im, maskesini çekip beni ilk kez kendine kapatırken beni altında titretiyor. Beni sadece vücuduyla beceriyor, güzel kalbi kayıp.

Ve hain bedenim kafamın içinde bir şeylerin yolunda gitmediğini haykıran sesi duymazdan geliyor, çünkü ikinci kez boşalıyorum, sonra üçüncü kez, ben inlerken ve gözlerim bulanıklaşırken bir orgazm diğerine dönüşüyor.

"Kahretsin, amına bayılıyorum Angel," diye homurdanıyor Reed, gözleri kapalı, beni sikmeye devam ederken kendi hapishanesinde kaybolmuş. İçimde şişiyor, geniş göğsünden elbisemin kumaşına ter damlacıkları damlarken vücudundaki her kas geriliyor. "Angel, sen çok... kahretsin, Angel, sen -"

"Harley!" Vücudum onunkini açgözlülükle emmeye ve etrafında titreşmeye devam ederken ağlıyorum. "Bana Harley de, Reed. Lütfen, lütfen," diye yalvarıyorum, orgazmım duyularımı ele geçirirken, kendi bedenimin zevkinin bir gözlemcisi gibi sayıkladığım noktaya kadar dev nefesler emiyorum.

Şu anda her ne halt oluyorsa bir gözlemci.

Reed donup kalıyor, sanki büyüsünü bozmuşum gibi gözleri fal taşı gibi açılıyor ve bana bakarken şokla genişliyor. Gözlerini arıyorum, bedenim hâlâ onunkinin etrafında dalgalanıyor ve ciğerlerimdeki nefesi çalıyor. O kadar zor yutkunuyor ki, kendi nefes alış verişimden bile duyabiliyorum. Sonra sanki onu yakmışlar gibi bileklerimi aniden serbest bırakıyor. Kendini tek ayak üzerinde tutuyor.

boştaki eli yüzüme doğru uçtu ve ani bir şefkatle yanağımı kavradı.

"Harley, Angel, ęok üzgünüm." Gözleri, nefesimin boğazımda düğümlenmesine ve omurgamda buzların dağılmasına neden olan vahşi, lanetli bir bakışla benimkileri arıyor.

Hâlâ sokulmuş durumda, bedenim onun dokunuşuyla sarsılıyor ama boğazım ifade edemediğim duygularla yanıyor.

"Reed?" Mırıldanıyorum.

"Çok özür dilerim." Alnını benimkine yaklaştırıyor ve ben onun etrafında kenetlenirken dudaklarıma öpücük üstüne öpücük konduruyor, bitmemiş arzusunun hâlâ içimdeki sikiinin sertliğiyle yandığını hissediyorum. "Harls," diye fısıldıyor ben kalęalarını esneterek onu hareket etmeye devam etmesi için cesaretlendirirken. Durmasını istemiyorum. Bu şekilde bitmesini istemiyorum. Yüzünde tekrar zevk görmeye ihtiyacım var. Buna her zamankinden daha çok ihtiyacım var.

"Lütfen, Reed. Bana bak."

Başını benimkine doğru kaldırıyor ve hareketlerimi yansıtmaya başlıyor, sikini yavaşça içime doğru kaydırıyor. Gözleri daha önce olduğu gibi aynı karanlıkla dolu, ama onlarda Reed'i tekrar görebiliyorum. *Benim Reed'imi.*

Hiçbir şey bu kadar güzel görünmemişti.

Gözlerimin içine bakarken içimi bir rahatlama kaplıyor, bana alışık olduğum o tanıdık şekilde bakarken hızı artıyor. Ama şimdi gözlerinde fazladan bir derinlik var, sanki ilk kez yeni bir şey görüyormuş gibi.

"Harley, Harley, Harley, Harley," diye sessizce bağırıyor, kendini daha da derine sürüklerken sesi duygu yüklü.

Yüzünün iki yanını ellerimin arasında tutarken "Buradayım," diye fısıldıyorum.

Bakışlarındaki yoğunluk bir kademe daha artarak kör ediyor ve acı dolu bir inilti göğsünü terk ederken vücudu titriyor ve içime sertçe boşalıyor.

O kadar sert ki kalbinden bir parça kopup üzerime düşmüş gibi hissediyorum.

Dumanlı gri gözlerine bakıyorum ve içlerindeki fırtınanın geçtiğini görüyorum.

"Kahretsin, Harls. Çok zr dilerim, çok özür dilerim. Sana ihtiyacım var, Angel. Sana ihtiyacım var."

Fısıldadığı yakarışları umutsuzca dudaklarıma öpücükler konduruyor ve bacaklarımı ona sarıp ayak bileklerimi sırtına bağlayarak vücudumun olabildiğince büyük bir kısmıyla ona dokunmak istediğimde bedenime nefes aldırıyor. Yüzünü ellerimin arasında tutuyorum ve adımı tekrar tekrar söylerken beni yıkadığı her sözü memnuniyetle karşılıyorum.

"Harley," diye mırıldanıyor ve beni tekrar öpüyor. "Harley."

Adım dudaklarından o kadar çok dökülüyor ki bir melodi gibi gelmeye başlıyor.

Ben de onu öperken yüzlerimizi birbirine yaklaştırıyorum. Az önce ne olduğunu bilmiyorum. Ama bildiğim bir şey var ki, farkına vardığımda damarlarımdaki kan buza dönüşüyor.

Bea haklıydı.

Daha da kötüsü, Reed hakkında benim bir şey biliyor.

On Sekizinci Bölüm

Reed

Arabayı sürerken, yolcu camından dışarı bakan Harley'e bakıyorum. Dün geceden beri sessizdi.

Çok sessiz.

Tuvalete gitmek için kalktı ve geri döndüğünde olanlar hakkında tek kelime etmedi. Yatağa geri döndüğünde yumuşak bedeninin yanıma kıvrıldığını hissettim. Adımı fısıldayıp bana iyi geceler öpücüğü verirken sesindeki endişeyi duydum. Karanlık olmasına ve yüzündeki acıyı ve şaşkınlığı göremememe rağmen. Orada olduğunu biliyordum.

Her şeyi sonsuza kadar saklayamazsın.

Bir elimi direksiyonda tutuyorum ve diğer elimi onun kalçasına koyuyorum. O da kendi elini içine sokuyor ve parmaklarını benimkilerle birleştiriyor ama bakışları dışarıdaki gökyüzünde kalıyor. Bu sabah benimle konuştu. Ama dün geceyi ve neler olduğunu sormadı. Yaptığım muazzam hatadan bahsetmedi. İçgüdüsel oldu. O bana bunu söyleyene kadar var olduğunu bile anlamadığım saf bir refleks tepkisi. Ta ki o anda beni kendine çekene ve kendimi onun gözlerinden görene kadar...

Onu hak etmeyen bencil bir piç.

Harley saf, tatlı ve iyi biri. Kendimi kontrol edemezsem kolayca mahvedebileceğim her şey onda var. Aslında, onu çoktan mahvediyorum. Ve bunu yaptığının farkında bile değilim.

Ben lanet bir aptalım.

"Soldaki üçüncü ev." Harley, pencerelerinde beyaz panjurlar olan iki katlı tuğla bir evi işaret ediyor.

Garaj yoluna girip arabayı park ediyorum ve ön camdan eve bakıyorum. Güzel görünüyor, sıradan bir aile evi. Harley'nin bu hafta sonu ziyaretinden bahsederken neden bu kadar tedirgin olduğunu anlamıyorum.

Arabadan iniyoruz ve Harley beni beklerken ben bagajdan çantalarımızı alıyorum. İçeri girmekte tereddüt ediyor gibiydi.

"İyi misin, Harls?" Bir elimle çantalarımızı tutuyor, diğer elimi de güven verici olmak umuduyla sırtının alt kısmına koyuyorum.

"Evet, iyiyim." Bana gülümsüyor ama gözleriyle buluşmuyor.

Uzaklara ve ön kapıya doğru bakıyor. İşte o zaman rampayı görüyorum.

"Annem bunu kardeşim için ." Ayakta dururken içinden hüznün sızıyor. Yanımda yağmurdan solmuş bir çiçek gibi duruyordu. Her zamanki gibi dolgun, parlak yaprakları yoktu.

Harley'i nadiren üzgün gördüm. Ama birkaç kez gördüğümde de bunun dünyada en nefret ettiğim görüntü olduğunu anladım. O üzgünken gözlerindeki donukluk kadar kalbimi ikiye bölünmüş gibi hissettiren başka bir şey yok.

"Artık tekerlekli sandalye kullanıyor." çiğniyor ve omuzları düşerek bir iç çekiyor. "Bu uzun bir hikâye ve sana anlatacağım. Sana her şeyi anlatacağım, Reed." Bana baktı. "Ama önce içeri girebilir miyiz? Bir süredir eve gitmediğimden ilk merhabayı her zaman en zor bulmuştumdur."

"Elbette." Sırtının alt kısmını okşuyorum, keşke ondan yayılan acıyı silebilseydim. Parlak pembe çiçekli elbisesi bile her zamanki ışıltısını kaybettiğini gizlemeye yetmiyor.

Rampadan kapıya doğru yürüyoruz ve zili çalışıyoruz.

"Harls!" Tekerlekli sandalyedeki sarışın bir adam kapıyı açar. Onu görünce yüzü aydınlanır.

Eğilip kollarını onun boynuna doluyor ve yanağından öpüyor. "Hey, büyük kardeş. Silahlar üzerinde çalışıyorsun, ha?" Onun etkileyici pazularını sıkıyor ve o da gülüyor.

"Evet. Bu tanrısal vücudu sandalyeye sokup çıkarmak için çok fazla kas gerekiyor, biliyorsun."

Tekrar gülüyor ve sonra geri çekilip bana bakıyor. "Brett, bu Reed, sana bahsettiğim kişi."

"Reed, bu kardeşim Brett."

Adam elini uzatıyor ve ben de Harley'e ne kadar benzediğini fark ederek elini sıkıyorum. Saçları biraz daha koyu, gözleri de öyle. Ama gözlerinde Harley'nin mutlu olduğu zamanki ışıltının aynısı var, sanki bulaşıcı bir yaşam sevinci her an patlamayı bekliyor. Tam da Harley'ninkiler gibi.

Sadece bugün

değil. Ve dün gece

de değil.

"Seninle tanıştığıma memnun oldum, dostum. Harls bize senin New York'un bir sonraki Belediye Başkanı olacağını söyledi."

"Umut bu işte." Brett elimi bırakıp kapıdan geçebilmemiz için geri geri giderken gülümsüyorum.

"Olacak." Harley avucunu göğsüme yasladi. "Reed bunu hak ediyor. O bir dahi."

Ellerimden çantalarımızı alıp koridorun parke zeminine bırakırken ne diyeceğimi bilemez bir halde ona bakıyorum.

Benim zeki olduğumu mu düşünüyor?

Haftalardır onu adıyla bile çağırmadan becerdim ve o benim *zeki* olduğumu mu düşünüyor?

Ben lanet olası bir pisliğim.

"Annem evde mi?" Evin içine doğru ilerlerken Harley soruyor.

"Evet, bahçede." Brett önümüzde ilerliyor, omuzlarındaki kaslar açık mavi tişörtünün altında dalgalanıyor.

"Ya Rose?" Harley fısıldar.

Brett ona bakar ve zayıf bir yarım gülümseme verir. "O da arka tarafta."

Harley, Brett'i takip ederken yavaşça nefes veriyor ve elini tutmak için uzanıyorum. Bana bakıyor, gözlerindeki hüznün yerini şimdi acı almış.

Yüzümdeki endişeyi görünce "*Ben iyiyim*," diyor. "Sonra açıklarım."

Başımı sallayıp başparmağımla parmak eklemlerini okşuyorum ve ikisini küçük, sade mutfaktan geçerek arka verandaya kadar takip ediyorum. Ön kapı gibi, bizi çimenliğe indiren bir rampa var.

Brett yüzüne yapışmış bir sırtışla aşağı iniyor. "Bakın kim !"

Ferforje bir masanın yanındaki bahçe sandalyesinde oturan bir kadın ayağa fırlıyor ve Harley'i kucaklayarak yanına geliyor.

"Ah, kızım. Seni görmek çok güzel."

Harley'nin annesi onu kucaklarken biraz geri çekildim.

"Ve sen de Reed olmalısın." Beni de kucaklamadan önce nazikçe gülümsüyor. Harley yüzünü göğsüme bastırıp beni onun gibi ufak tefek bir kadının sahip olabileceğini düşündüğümünden daha büyük bir güçle sıkarken Brett'le karşılıklı gülümsüyorlar.

"Sizinle tanışmak çok güzel Bayan Jacobs," diyorum ona sarılırken, sonra geri çekiliyorum. Eliyle göğsüme hafifçe vuruyor, bu hareket bana anında Harley'i hatırlatıyor.

"Bana Della de. Bayan Jacobs saçmalığına ayıracak vaktim yok. Kayınvalidem gibi konuşuyorum ve o tam bir savaş baltası olabilir. Tanrı ruhunu şad etsin." Della göğsünü çaprazlayarak gökyüzüne bakıyor ve sonra bize parlak bir şekilde sırtıyor. "Hepimize birer içki hazırlayayım mı? Rose?" diye omzunun üzerinden masada oturan sarışın genç bir kadına sesleniyor. "Bana yardım edebilir misin?"

"Tabii anne." Boş gözleriyle Harley' daha genç ve zayıf bir versiyonuna benzeyen sarışın ayağa kalkıp yanımıza geliyor.

"Merhaba kardeşim." Harley'e sıkı bir gülümseme veriyor ve Harley de karşılık olarak kollarını ona doluyor. Rose sertleşiyor ve Harley'e sarılmıyor.

"Merhaba, Reed." Bana başını sallıyor, ben de ona başımı sallıyorum.

"Seninle tanıştığıma memnun oldum Rose. Harley bana senden bahsetti." Gözleri Harley'e kayıyor. "Oh."

"Doğum günün olduğunu söyledi. Doğum günün kutlu olsun."

Rose'un yüz ifadesi bana bakarken pek değişmiyor. "Oh. Evet. Teşekkürler." Sonra döner ve Della'yı takip eder.

"Bunu kişisel algılama." Brett bana güven verici bir gülümseme veriyor. "Bu, uzun zamandır yeni birinin onunla kurduğu en büyük etkileşim."

Harley elimi tutup sıkıyor. "O haklı. Bu senin suçun değil. Senin suçun değil."

Ve bir kez olsun ona inandım.

Bahçede ev yapımı limonata içerek ve Brett'in o sabah yaptığını söylediği kekleri yiyerek birkaç saat geçirdik. Brett şakacı biri ve onunla müzik ve müzik gruplarına olan ortak ilgimiz üzerine gülüyoruz.

Della'nın ortalığı toplamasına yardım ettikten sonra, Harley çantalarımızı almak için beni ön kapıya doğru çekti.

"Anne, Reed ve ben gidip kendimize çeki düzen vereceğiz. Biraz yürüyüp akşam yemeğinden önce dönebiliriz. Olur mu?"

"Tabii ki. Siz çocuklar ne yapmak istiyorsanız yapın. Taco için zamanında döndüğünüz sürece sorun yok."

Harley gülümseyerek gözlerini deviriyor. "Tamam, anne."

"Bize hâlâ çocuk dediğine inanamıyorum," diyor Harley sessizce, ön kapının yanındaki kancadan bir anahtar alırken.

"O senin annen. Sanırım onun gözünde hep çocuk kalacaksınız." Harley'i ön kapıdan çıkıp evin yan tarafındaki büyük garaja giden rampadan aşağıya kadar takip ediyorum.

"Doğru." Garaja açılan yan kapının kilidini açıyor ve ben de onu takip ediyorum. Etrafıma bakarken Harley, "Burası tadilatla," diye açıklıyor.

Bir duvar boyunca mutfak için bir alan bulunan açık plan bir yaşam alanı ve buradan açılan iki kapısı varmış gibi görünen küçük bir koridor var. Odada hiç mobilya yok ve duvarlar henüz sıvanmamış bile. Altımızdaki zemine beton tesviye maddesi dökülmüş gibi görünüyor, ancak gerçek tahta veya halı döşenmemiş.

"Babam Brett için başlattı sonra..." Harley'nin gözleri boşlukta geziniyor. "Gördüğünüz gibi hiç bitmedi."

Harley'nin çocukluk hikayelerinde babasından bahsettiğini duymuştum. Ve Griffin'in bir yıl önce onun öldüğünü söylediğini hatırlıyorum. Ama tüm bildiğim bu. Harley'nin benimle ne zaman ve ne isterse konuşacağını düşündüm. Kendi şartlarıyla.

Acı hatıraları gündeme getirmenin ne kadar zor olabileceğini biliyorum.

"Çantalarımızı yatak odasına koyabilir misin, sonra belki akşam yemeğinden önce yürüyüşe çıkabiliriz?" Bana kısa bir süre gülümsüyor, sonra gözleri yine odanın bitmemiş haline takılıyor.

"Elbette."

Kasabanın içinde dolaşırken kendimizi bir mezarlıkta bulduk. Harley bizi buraya bilerek getirmiş gibi görünmese de bunun tesadüf olduğundan şüpheliyim. O beni belimden tutarken kolum omzundaydı ve Maria ile Griffin'in yumurta durumundan ve yavru bir güvercinin cinsiyetini nasıl anlayabileceğimizi merak ettiğinden bahsediyorduk.

Onu yakınımda tuttum, hafif düşüncelerini dinlemekten memnun oldum. Ama bunların paravan olduğunu biliyorum. Harley en iyi zamanlarda bile konuşmayı sever. Aklında daha büyük bir şey olduğunda daha da çok. Sorun ne kadar büyükse, konuşmaları da o kadar çeşitli ve tuhaf olur.

"Bir dakikanızı alabilir miyim?" Mezar taşını işaret ediyor.

Alec Jacobs, sevgi dolu bir eş ve baba.

"Elbette." Onu bıraktım ve uzaklaştım, ağaçlara doğru yürüdüm, gözlerimi onun özel anından uzak tuttum. Harley'nin çıplak vücudunun her santimini gördüm ve dokundum. Ama onu babasının mezarı başında izlemek müdahaleci ve yanlış hissettiriyor. Sanki bana ait olmayan bir şeyi alıyormuşum gibi.

Ve bu benim asla yapamayacağım bir şey.

"Teşekkür ederim." Beş dakika sonra yanımda beliriyor ve yürürken kolunu tekrar belime doluyor. "Gelmem gerektiği kadar sık gelmiyorum. Ama onu hayatımda olup bitenlerden haberdar etmek hoşuma gidiyor. Beni hâlâ duyabiliyormuş gibi hissediyorum. Kulağa aptalca mı geliyor?"

Durdum ve ona döndüm. "Kulağa hiç de aptalca gelmiyor, Harls."

Adını söylediğimde gözleri minicik bir şekilde irkiliyor. Çok küçük ama orada. Muhtemelen başka kimse fark etmez. Ama ben fark ediyorum. Onunla ilgili her şeyi fark ediyorum.

Derin bir nefes alıyor ve bana bakarken başını sallıyor, sanki yapmak üzere olduğu şey için kendini hazırlıyormuş gibi. "Onu özlüyorum. İki yıl önce aniden kalp krizinden öldü ve ona veda etme fırsatım olmadı."

"Harls." Onu kollarımın arasına alıyorum ama ellerini göğsüme koyup geri çekiliyor ve bana el sallıyor.

"Paige'in partisinin olduğu geceyi hatırlıyor musun? Uyuyamadığım için beni otururken bulduğunuz geceyi?"

"Evet." Başparmaklarımla yanaklarından süzülen sessiz gözyaşlarını siliyorum.

Devam etmeden önce yutkunarak başını sallıyor. "Uyuyamadım çünkü Brett'in yaralandığı günün üzerinden iki yıl geçmişti. Öğleden sonra yol kenarında yürürken ona bir araba çarptı. Hava karanlık değildi. Sürücü alkollü değildi. Ama yine de onu orada, yolda yatar halde bıraktı. Nedenini biliyor musunuz?" Bana bakarken sesi fısıltı gibi çıkıyordu.

"Eve, karısına ve çocuklarına dönmek için acele ediyordu. Dokuz aydır bir ilişkisi vardı ve diğer kadın karısına söylemeye gidiyordu. Kendi yalancı, hilekâr kışını kurtarmak için kardeşimi biçti ve hayatta olup olmadığını bile bilmeden onu terk etti." Harley'nin gözleri sessiz bir öfkeyle yanıyor. Çok iyi tanıdığım bir öfke. Eğer alevlenmesine izin verirseniz ölümcül ve yıkıcı olan bir öfke.

"Bu yüzden hilelerden nefret ediyorsun."

Harley başını sallar. Nasıl hissettiğini hiç gizlemedi. Belki eski sevgilisi ona ihanet etmiştir ya da Suze'un eski sevgilisiyle yaşadıklarını görmüştür diye düşündüm-

Kocası Curt. Ama Şimdi bana anlattığına göre, daha mantıklı geliyor. Harley'in daha önce hiç anlamadığım ama Şimdi anladığım yeni bir parçası.

"Harls." Yüzünü okşuyorum. Dokunuşuma eğiliyor ve bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Bal tuzağına bu yüzden mi başladın? Aldatanları yakalamak için mi?"

Gözleri bulutlanıyor ve konuştuğuma anında pişman oluyorum.

"Tam olarak değil, yine de ek bir bonus oldu. İnsanlar neden bu kadar bencil, asla anlayamayacağım. En başta aldatmak iğrenç bir şey. Ama bir konuda bu kadar uzun süre yalan söylemek, insanların size duyduğu sevgi ve güvenden faydalanmak... Karısına söylemeliydi. O kadar mutsuzsa onu terk etmeliydi. O kadar çok hayatı etkiledi ki." İç çekiyor ve göğsü çöküyor. "Brett'in kazasından sonra büyük bir soruşturma başlatıldı. Ama hiç mahkemeye gitmedi. Bize delil yetersizliği olduğu söylendi. Ona çarpan adam tüm bildiklerini inkâr etti. El altından bir şeyler döndüğünden eminim. Parası vardı ve tanıdığı insanlar vardı. Brett'e olanlar halının altına süpürüldü, sanki o bir hiçmiş gibi. Sanki sonrasında yürüyememesi önemsiz bir şeymiş gibi. Bu onun hayatını değiştirdi ve ailemizi tanınmaz hale getirdi. Babam çok güçlü ve atletik olan oğlunun hayatının bu şekilde değiştiğini görmekten çok etkilendi. Doktorlar stresin muhtemelen kalp krizine katkıda bulunduğunu söylediler." Burnunu çekiyor ve gökyüzüne bakıyor.

"Keşke Brett'in ne kadar iyi başa çıkacağını bilseydi. İyi gidiyor, onu gördün. Hâlâ hayattan keyif alıyor, hâlâ birileriyle çıkıyor... Hem de çok çıkıyor." Harley gülüyor ve sesi kalbimi sızlatıyor.

"Babam Brett için misafirhane dönüşümüne başladı ama sonra... yani ölmeden önce gördüğünüz kadarını yaptı. Annem bitirmek için para bulmaya çalıştı ama Brett'in bakımına yardımcı olmak için zaten işteki saatlerini kısmak zorunda kalmıştı. Şimdi bağımsız ama ilk günlerde anneme ihtiyacı vardı.

çok. Bu onu maddi olarak çok etkiledi." Harley gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırıyor ve ben gözlerindeki gücü görüyorum. Direncini. Ailesine duyduğu sevgiyi.

Ve anlıyorum.

"Annene para konusunda yardım mı ediyordun? Bu yüzden mi ihtiyacın vardı? Manhattan'daki kira fiyatları için değil mi?"

Homurdanıyor ve gözleri parlıyor. "Yine de iyi bir kılıf, değil mi? Kira fiyatları çılgınca. Belediye başkanı olduğunuzda bu konuya eğilmenizi bekliyorum." Bebek mavisini gözlerindeki hüznü maskeleyerek bana gülümsüyor.

"Harls, elimden gelse senin için onları tamamen ortadan kaldırırdım. Tüm şehir özgürce yaşayabilir. Her erkek, kadın, çocuk, köpek, tembel hayvan, caticorn. Hepsinin bir evi olurdu."

Gülüyor ve iç çekip gözlerimin içine bakarken ben de sırtıyıyorum. "Hiç de düşündüğüm gibi biri değilsin."

Onu kendime çekerken yüzünü ellerimin arasında tutuyorum. "Hayır, muhtemelen ben çok daha büyük bir pisliğim."

Tekrar gülüyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Dur. Sen değilsin." Elimi yüzünden çekiyor ve tekrar yürürken parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor.

"Rose bu yüzden mi bu kadar içine kapanık görünüyor? Babanı mı özlüyor?" Mezarlık kapısından geçip sokağa çıkarken nazikçe soruyorum.

"Rose... Rose karmaşık biri. Brett'e olanlar için kendini suçluyor."

"Neden? Özür dilerim... Buna cevap vermek zorunda değilsin. Duyarsız davranıyorum."

"Değilsin, Reed." Elimi güven verici bir şekilde sıktı. "Her neyse, sana söylemek istiyorum. Aramızda sır kalmasını istemiyorum."

Boğazımdaki kuru yumağı bastırıyorum.

Sır yok.

"Brett'in dışarı çıkıp o yolda yürümesinin nedeni Rose'du. Onu arıyordu. Erkek arkadaşıyla kavga etmiş ve gitmiş. Brett onun peşinden gitti. O adam hızla geçip kontrolünü kaybettiğinde orada olmaması gerekiyordu. Dayak yememesi gerekiyordu. Kimse Rose'u suçlamıyor. Brett ona sürekli bunun onun suçu olmadığını söylüyor. Kimse bir saniye bile onun hatası olduğunu düşünmedi. *O hariç.* Kendini bu suçlama ve kendinden nefret etme kafesine hapsetmiş. Onu daha önce tanısaydınız, şimdi aynı kişi olduğunu bile anlayamazdınız. Eğlenceli, alıngan ve tutku dolu biriydi. Brett'e olanlar onu değiştirdi. Sonra babam öldü ve bunun için de kendini suçladı. Artık kendi kız kardeşimi bile tanıyamıyorum."

"Çok üzgünüm, Harley."

Gözlerindeki acı dayanabileceğimden çok daha fazla. Kendi acımmış gibi hissediyorum. Ve dahası, kendimi çaresiz hissediyorum. Acı çektiği için çaresizim. Bunca zamandır bunu yanında taşıyormuş ve benim haberim yokmuş.

Ne tür bir bencil hıyarım ben?

"Olan oldu. Umarım zaman içinde hepimizin ona beri söylediği şeyi, bunların hiçbirinin onun hatası olmadığını anlar. Ama o zamana kadar bir mucize inanmak zorundayım. Bir şey ya da biri ona yardım edecek, söz dinlemesini sağlayacak, çünkü çok denedik ve başarısız olduk." Harley'nin sesi çatlıyor ve onu yanıma çekip annesinin evine doğru yürürken ona sıkıca sarılıyorum.

O gece beşimiz birlikte akşam yemeği yedik. Rose sessizdir, ancak Brett ve Della'nın yönlendirmesiyle sohbet kolayca akar. Değişiyorlar

Harley'i mahalledeki gelişmelerden haberdar etmek ve bana belediye başkanlığı rolü ve bunun gerektirdikleri hakkında birçok soru sormak arasında gidip geliyor. Della başkan hakkındaki görüşlerini dile getirirken beni güldürüyor ve onun ve 'çirkin saçlarının' hepimize bir iyilik yapıp bir sonraki rüzgârda kendilerini kaybetmeleri gerektiğini düşünüyor. Ondan bahsedince masanın altından Harley'nin kalçasını sıkıyorum ve o da bana gülümsüyor, gözleri parlıyor. O gece birlikte geçirdiğimiz ilk geceydi. Hafızama kalıcı olarak kazınmış bir gece ve bana bakışından onunkinin de öyle olduğunu anlıyorum.

Etrafı toplamaya yardım ettikten sonra iyi geceler dileyip konukevine doğru yola çıktık. "Harls?"

Minik dantel geceliğiyle banyo lavabosunda dururken arkasından yaklaşıyorum. Yemin ederim geceleri soğuğu hisseden biri için hiç kullanışlı pijaması yok. Şu çirkin caticornlar hariç, ki onları da malum sebeplerden dolayı çok sever . Yine de, sanırım giydiği her şey elime geçtiğinde genellikle uzun süre üzerinde kalmıyor. Ve her zaman benim bir fırın gibi olduğumu ve geceleri onu sıcak tuttuğumu söyler.

Bu düşünce bedenime sakın bir dinginlik yayıyor.

Aynadaki yansımasında bana bakıyor, saçlarını yana doğru süpürüp boynunun omzuyla birleştiği yerde tenine bir öpücük kondurduğumda berrak mavi gözleri kapanıyor.

"Dün gece için özür dilerim." Onu tekrar öperken gözlerimi onunakilere sabitliyorum. Dudakları aralanıyor ve meme uçları geceliğinin içinde sivrililiyor, kalçalarını geriye atarak kıç yanaklarının sertleşen sikimin iki yanına sarılmasını sağlıyor. "Seni *asla* incitmem."

"Biliyorum, sorun değil," diyor kolayca. Çok kolay. Ona karşı tamamen dürüst olmadığım halde bana güvenmeye o kadar hazır ki. Onun saf, tatlı kalbini hak etmiyorum. Onun anlayışını, affediciliğini.

"Öyle. Değil. Tamam." Ses tonumdaki sertlik gözlerinin tamamen açılmasına neden oluyor ve onu tekrar öpüyorum, bu sefer boynundan, dudaklarımı çırpınan nabzının üzerine yerleştiriyorum. Tüy kadar hafif bir dokunuş, ses tonuma sinmiş olan içimdeki iğrenmenin kaba itirafıyla tam bir tezat oluşturuyor.

"Reed-"

"Seni asla fiziksel olarak incitmezdim Harley," diye tekrarlıyorum, öncekinden daha güçlü bir şekilde. "Ama yine de sana zarar verdiğimi hiç fark etmedim. Bunu yaptığının hiç farkında değildim. Çok üzgünüm Angel."

Kulağına kadar öpüp emerken gözlerini benden ayırmıyor, dudaklarından bir ürperti ve keskin bir nefes alışı geliyor.

"Sen benimsin. Seni hayatım pahasına koruyacağım."

Kulağına itirafı fısıldadığımda inliyor ve sonra dönüp kollarını boynuma doluyor, tatlı dudakları derin ve acil bir öpücükle benimkilerle buluşuyor.

"Biliyorum. Ve sen beni incitmedin. Sadece seninle ilgili her şeyi anlamıyorum, hepsi bu." Beni tekrar öpüyor ve dudaklarının benimkilere değmesine izin veriyor. "Riley'ye olanlardan sonra muhtemelen kontrol sahibi olmak istediğini biliyorum ve seni anlıyorum. Brett'e olanlardan sonra kendimi çaresiz hissettim. Bunu durduramadım. Ne olacağını bilmiyordum. Sen de bilmiyordun. Olanlar korkunç olmalı. O senin kız kardeşin, ikizin. Ve ailen seni New York'tan uzaklaştırdı. Anılarla geri dönmek senin için zor olmalı. Ama şunu bil ki, ben senin için buradayım Reed. Benimle konuşabilirsin."

Beni tekrar öpüyor ve onu kolayca yutabilirim. Hemen içine dalıp kendimi onda kaybedebilirim. Ona duyduğum doyumsuz susuzluğu giderene kadar saatlerce hava almaya çıkmayabilirdim. Ama sözleri havayı dehşetle doldurdu. O kadar yoğun ki, büyük, kalın, siyah kümelerini çekip çıkarabilirim.

ellerimle. Altında ışık bulma umuduyla çirkinliği yırtıp atıyorum.

"Riley...? Harley, sen neden ?"

Bana bakıyor, gözlerimi ararken ağzı açık kalıyor. "Özür dilerim. Konuyu açmak istememiştim. Hiçbir şey söylememeliydim. Bea'nin geçmişinle ilgili söylediklerinden sonra ve senin bir randevunun seni ürküttüğünü söylemenden sonra düşündüm ki... Yani, saldırı davalarında daha sert cezalar verilmesi için kampanya yürütüyor olman bence harika. Ve Riley... onun kariyeri, bu canavarları hapse atmak. Bu... bu ilham verici. O inanılmaz bir kadın ve onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Umarım tanışırım, yani sen ve ben..." Küçük bir el kaldırıyor ama aramızda sallayamıyor çünkü onu göğsüme o kadar sıkıca çekmişim ki kalbinin benimkine çarptığını hissedebiliyorum.

"Demek istediğim, konu seks olduğunda neden kontrol hissetmeye ihtiyaç duyduğunu anlıyorum. Neden benim senin üstünde olmamdan hoşlanmadığını." Harley alt dudağını ısırtıyor ve neden bahsettiğini anladığımda havadaki dehşet yoğun bir sis gibi etrafımızı sarıyor. O kadar derin ve sinsi bir sis ki içinden hiçbir şey göremiyorum. Ya da en azından eskiden hiç göremezdim. Şimdi renkleri görüyorum. Parlak, göz kamaştırıcı mavi, bana geri parlıyor. Anlayış, saflık.

Onunla.

Gözleri bana bakıyor ve birkaç dakika içinde bana da aynı şekilde bakmaları için Tanrı'ya dua ediyorum.

"Harley... Ben-"

"Bunu yaşadığın için çok üzgünüm Reed. Onun başına gelenler için çok üzgünüm. Riley'nin saldırıya uğraması onun için, senin için, ailen için korkunç olmalı. Hepiniz için."

"Harl-"

"Yine de, eğer istersen benimle konuşabilirsin. Ben her zaman-" "Harley," diye zorlayınca durdu ve bana baktı. "Harley," diye tekrarlıyorum. daha yumuşak bir şekilde. "Sorun yok Angel. Riley tecavüze uğramadı."

"Öyle değil miydi?" Harley'nin alt dudağı titriyor, ardından gözlerinde rahatlama parlıyor. Bir ağzımı , söylemek üzere olduğu şeyi söylemesini engellemek istiyor. Ama bunu ona yapamayacağımı biliyorum. Bana karşı dürüst davrandı.

geçmiş hakkında. Ben de ona aynısını borçluyum.

Sır yok.

"Hayır, Harls, değildi," diye fısıldadım. "Ben ."

Bana bakarken kaşları birbirine karışıyor. Acı dolu saniyeler boyunca konuşmasını beklerken tek duyabildiğim kalbimin kulaklarımda güm güm atması.

Gülümsemesi kaybolurken düşmesini engellemek için kollarımı ona sımsıkı sarıyorum.

"Sen? Reed?"

Alnımı onunkine yaslıyorum, itirafıma verdiği tepki, kollarımda ölümcül bir şekilde hareketsiz dururken nefesinin sığlaşmasına neden oluyor.

"Evet Angel," diye dudaklarına doğru nefes alıyorum, keşke onu öpebilsem ve az önce söylediğim her şeyi unutturabilsem, çünkü bana bir daha aynı şekilde bakıp bakmayacağından emin değilim. *Ve buna katlanamam.*

Sesi çatlıyor ve kaba çıkıyor. "Diyorsun ki-"

Onu kendime daha sıkı sarıyorum, benden onu asla istememesini umuyorum. "Tecavüze uğradım. Riley değil. Ben tecavüze uğradım."

On Dokuzuncu Bölüm

Harley

SAAT İŞLİYOR.

Tik-tak. Tik-tak. Tik-tak.

Çok gürültülü. kadar yüksek ki vücudumda derin sarsıntılar yaratıyor. Sadece, misafirhanede saat yok.

Tik tak sesleri kulaklarımda ve göğsümde öyle sert çınıyor ki kaburgalarımın arkası kesinlikle moraracak.

Bu benim kalbim. Reed'in itirafı beni yere sererken atmaya devam etmeye çalışan kalbimin sesi. Kalbimi her an duracakmış gibi hissettiren üç kısa kelime. Önümde duran adamın bu kadar... bu kadar... *aşağılık* bir şeye maruz kaldığını bilmek işe yaramaz hale getirdi.

"Tecavüze uğradım."

" yok, Angel. Sen iyisin. Ben ." Reed'in derin sesi sakın ve göğsüme ulaşıp kalbimin etrafını sarıyor, patlamak üzere olan bir el bombası gibi hissetmeyene kadar onu yatıştırıyor.

Beni öpüyor, dudakları şefkatle saçlarımda, alnımda, yanaklarımda geziniyor.

Gözlerinde acı arıyorum. Ama sadece endişe ve kaygı var, yanaklarımdan sildiği gözyaşları kadar hızlı akıyor.

"Sorun yok, Harls."

Bekle. Beni yatıştırıyor mu?

Dudaklarımı öpüyor, sonra gözlerini kapatıyor. "Lütfen öp beni, Harley. Bunun hiçbir şeyi değiştirmedini bilmeme izin ver." Sesi yumuşak, ama içinde bir akıntı var. *Acı*. Dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırırken sözlerine sinmiş. "Harley?"

Titrek bir nefes alıyorum ve onu öperken ellerimi ensesindeki saçlara gömüyorum. Onu her şeyimle öpüyorum, dilini dudaklarımdan arasından geçirip benimkiyle buluşabilmesi için açıyorum. Onu öpüyorum ve sanki hayatım buna bağlıymış gibi onu kendime bağlıyorum.

"Tanrım, bana başka türlü bakma, Harls. Buna dayanamazdım. Sen değil..."

Onu daha güçlü bir şekilde tekrar öpüyorum, ipekle kaplı göğüslerimi çıplak göğsüne bastırıyorum. Taş gibi sert aleti, pijamasının altından kalçama baskı yapıyor. Bunun ona bakışımı, onun hakkında *hissettiklerimi* değiştireceğini bir an bile düşünemez herhalde?

Onunla birlikteyken hissettiklerimden bir an şüphe etmesine izin veremem.

Kendimi ona daha çok bastırıyorum ve kollarının beni sarmalamasının tadını çıkarıyorum. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Seni istiyorum Reed," diye nefes nefese dudaklarına yapışıyorum.

Göğsünden alçak sesle ve derinden hırlıyor.

"Siktir, Harley. Ben de seni istiyorum, Angel. Seni her zaman istiyorum." Gözlerini benimkilere dikeyor ve birbirimize bakıyoruz.

Buna ihtiyaçı
var. Bana
ihtiyaçı var.

Bir elimle külotumu aşağı çekiyorum, ayak bileklerime ulaştığında tekmeleyerek çıkarıyorum.

"Beni nasıl istersen öyle becer Reed," diye nefes nefese ağzının içine girip onu tekrar öpüyorum. "Kaba, hızlı, sert, kirli. Neye ihtiyacın varsa. Ne istersen." Başını eğip tıslarken pijama pantolonunu aşağı itip sikini avuçluyorum.

"Harley..."

"Canımı yakman gerekiyorsa, yak. Sana güveniyorum."

Başını tekrar kaldırıp bana karanlık bir şekilde bakıyor, gözlerindeki altın benekler parlıyor. "Sana zarar vermemi mi istiyorsun?"

"Beni gerçekten incitmeyeceğini biliyorum. Tıpkı dün gece yapmadığın gibi. Ama bana karşı sert olman gerekiyorsa, sorun değil."

"Angel." Başparmağını şişmiş dudağımın üzerinde gezdiriyor, gözleri parmağının izini takip ederken parmağının ucu dişlerimi sıyrıyor.

Ona bakıyorum. Bekliyorum. Bu adam için her şeyi yaparım. boğmasına, tokatlamasına... aşağılamasına izin veririm. Neye ihtiyaçı varsa. Bana güvenebileceğini bilmesini istiyorum. Tıpkı benim ona güvendiğim gibi.

Buna ihtiyaçı var. Bunu gözlerinde görebiliyorum. çok şeyimiz var...

Sonra.

Şu anda, hala bana sahip olduğunu bilmesi gerekiyor. Onun yanında olduğumu göstermeliyim.

Ne olursa olsun onu hep isteyeceğimi.

"şunu." Bir parmağını kalçamda gezdiriyor ve geceliğimi yukarı tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. Kelimeler

Sessiz ama kendinden emin bir otoriteyle konuşuluyor ve tahrik bacaklarıma kadar yayılıyor.

Kollarımı kavuşturuyorum, dantel etek ucunu parmaklarımin arasına alıyorum ve ipeği vücudumdan yukarı, başımın üzerinden kaydırarak yanımızda yere düşmesine izin veriyorum.

Gözleri vücudumun her santimini tararken Reed nefesini içine çekiyor. "Çok güzelsin. Ve benimsin."

Beni kabaca kavradığında nefesim kesiliyor, bacaklarımı beline dolayabilmek için beni yukarı kaldırırken parmakları kış yanaklarımin etine batıyor. Isı vücudumda yarışıyor ve kalp atışım uyluklarımin arasında vahşi, cezalandırıcı bir ritme başladı. Kendimi ona doğru çekiyorum, ıslaklığım sert karın kaslarına bulaşıyor.

lavaboya yaslamasını ve tam burada durduğumuz yerde becermesini bekleyerek kendimi destekliyorum. Ama bunun yerine beni koridordan geçirip yatak odasına götürüyor, yatağa bırakıyor ve üzerimde sürünüyor. Gelmekte olan şeyi arzularken bacaklarım beklentiyle açılıyor. Reed üstümdeyken her zaman derinden becerebilir. Bacaklarımı ya beline doluyor ya da ilk yaptığı gibi omuzlarına atıyor. Bu ona içimde daha derin bir erişim sağlıyor ve bunu sevdiğini biliyorum. Bea onun sadece arkadan siktiğini düşünebilir ve o da bunu seviyor. Ama Reed'in beni sikmek için en sevdiği yol kulaklarıma kadar çekip dudaklarını dudaklarıma değdirmek ve ben onun adını ağzının içinde inletmek. Böyle yaptığımızda her zaman ekstra sert gelir. O kadar ki bu konuda şaka yapıyor.

ona çarpma gücüne dayanmak için iki prezervatif takıyor.

Sıcak kahverengi dalgaları öne doğru düşerken, benimkinin üzerinde asılı duran alev alev yanan bedenine bakıyorum. Bir tanesini gözlerinden uzaklaştırıyorum, böylece beni içine çekerken tüm derin, manyetik parlaklığıyla görebiliyorum.

"Böyle seviyorum," diye fısıldıyorum dizlerimi yukarı kaldırarak.

"Biliyorum, Angel. Ve ben de seviyorum. Ama bu gece bunu yapmayacağız."

Ben itiraz edemeden Reed sırt üstü dönüyor ve yatağın yanındaki masadan bir prezervatif alıp yırtarak açıyor ve üzerine yuvarlıyor.

"Buraya gel, Harley. Buraya gel, Angel."

Buraya gel, Harley.

Birlikte geçirdiğimiz o ilk geceyle aynı kelimeler. Her şeyi başlatan gece.

Tereddüt ediyorum, ne demek istediğinden emin değilim. Sonra güçlü elleri kalçalarımı kavıyor ve beni üzerine kaldırıyor, böylece o sırt üstü yatarken ben de ona biniyorum.

"Reed...?" Ona bakıyorum. Çenesi sıkılmış, gözleri simsiyah ve erimiş katran havuzları gibi parlıyor.

"Kendini tutma. Beni bunca zamandır istediğin gibi becermeni istiyorum. Bana neyi kaçırdığımı göster."

"Ama bunu istemiyorsun, istemiyorsun..." Reed ellerini göğüslerime doğru kaydırıp meme uçlarımı sıkarken kelimelerim boğazımda düğümleniyor.

"Sana ne istediğimi söyleyeyim, Harley. *Seni* istiyorum. Güzel göğüslerin zıplarken beni böyle becermeni istiyorum. Ve sikime *üç* kez boşalacaksın. Ancak o zaman seni döllerimle o kadar dolduracağım ki, eğer prezervatif takmamış olsaydım, gelecek hafta hala senden akıyor olacaktı. Anladın mı?"

Ciddi yüzüne bakıyorum, başımı sallarken gözlerim açılıyor. Sözlerinin vücuduma verdiği heyecanla tüylerim diken diken oluyor.

"Şimdi buraya gel," diyor usulca, dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. Aletinin tabanını tutuyor ve ben üzerine çıkıyorum, sonra duruyorum. "Prezervatifi çıkar," diye fısıldıyorum.

"Hayır, Harley."

"Evet," diyorum daha güçlü bir şekilde. "Bu yılanın zaman ikinci derisini giydiğini söylemiştin, değil mi?"

Reed, Paige'in partisinde söylediklerine atıfta bulunmam üzerine sırtıyor. "Evet, ama sen asla-"

"Ne dediğimi biliyorum." Prezervatifi tekrar sikinin başına geçirip kenara atarken gözlerimi ondan ayırmıyorum. "Ama fikrimi değiştirdim. Gelecek hafta da seni hissetmek istiyorum. Seni *her yerde* hissetmek istiyorum."

İlk gecemizdeki sözleri ona da tekrarlarlarken Reed'in gözleri bana parlıyor.

"Tabii tekrar takmamı tercih etmezseniz?"

"Sakın buna cüret etme! İlk çıplak seksim ve seni sikimin üstünde otururken mi izleyeceğim? İşte rüyalar böyle olur, Harls. Şimdi devam et."

Ona gülümsüyorum, gözlerim onunkilere yapışmış. Ama üzerine çıkıp yavaşça, santim santim üzerine oturduğumda, onu almak için bir o yana bir bu yana sallandığımda, gözlerinde bir alarm izi belirliyor. Nefesi kesiliyor ve çenesi titriyor. Alnında boncuk boncuk ter birikiyor ve elleri göğüslerimde donup kalıyor.

"Reed?" Fısıldıyorum, yarısına kadar içimdeyken oyalanıyorum.

"Durma." Gözleri meme uçlarımda, göğüslerimi tekrar okşamaya başladığında nefesi sığlaşıyor. "Kahretsin, göğüslerin bu açıdan inanılmaz görünüyor."

Yumuşak bir inilti çıkararak ona tamamen gömülüyorum.

Gözleri yükseliyor, ben içime gömülmüş halde otururken bir süre benimkileri tutuyor. Sonra göğsü yavaşça nefes alarak yükseliyor ve klitorisimin zonklamasına neden olan alçak, derin bir inilti çıkarıyor.

"Sikini seviyorum," diyorum tekrar, biraz daha hızlı hareket ederken, Reed'in ellerim kalçalarımın inerken ve bakışları göğüslerime dönerken altımda giderek daha derin inlemeler çıkarmasıyla teşvik edildim. "Bu iyi mi?"

Gözleri benimkilere kayıyor ve lazer keskinliğinde bir hassasiyetle bana odaklanıyor. "Ne dedim ben Harls? Bana bu kadar yumuşak davranma."

Arzu bedenime doluyor ve içimde taze bir uyarılma yaratıyor. Reed'in sikini ıslatıyor ve ben geri çekilip tekrar üzerine çöktüğümde tenindeki ıslak parlaklığımı izlerken zevkle tıslıyor.

Benimle ten tene inanılmaz bir his veriyor. Sikiindeki her dalgalanma ve damar belirginleşiyor, içinde zonklayan kanın her nabzı içimde bir okşamaya dönüşüyor. Çok geçmeden onu sertçe beceriyorum, üzerine bastırıyorum, benimle buluşmak için her hamle yaptığında taşaklarının kıcımı tokatlamasını seviyorum.

Benimle tanışmak için.

Reed burada benimle. Arkasına yaslanıp beni memnun etmek için hareketler yapmıyor. Bedenlerimiz birbirine tırmanırken, serbest kalmanın peşinde koşarken, benimle itiş için itiş, inilti için inilti, titreme için titreme ile buluşuyor.

"Üç kez," diye pantolonunu indirdi. "Gelmeye başla, Harls, yoksa bir dakikalığına durmak zorunda kalacağım."

Başparmağını klitorisime sürüyor ve ben bir roket gibi patlıyorum, onun beni esnetme hissi ile onun kendini tutmaya çalıştığını bilmenin bir karışımı. Yaptığımız şeyden hoşlanıyor. Uzun zamandır kaçınmasına rağmen. Burada benimle, şu anda, hoşuna gidiyor. O kadar hoşuna gidiyor ki siki içimde şişiyor ve taşakları vücuduna doğru çekiliyor.

"Harls," diye homurdanıyor bir eliyle meme uçlarımdan birini çimdiklerken, diğer eliyle hâlâ klitorisimi ovuyor.

Tekrar boşalıyorum, yoğun dalgalar içimde dalgalanıyor ve onu .

"Siktir." Başımı arkaya yatırdım ve titredim.

Reed doğrulup meme ucumu ağzına alıyor, ben de gözlerimi tekrar onunkilere dikiyorum ve parmaklarımı başının arkasındaki saçların arasından geçirerek

Beni iki kalçamdan kavırıyor ve sikinin üzerinde aşağı yukarı sürüklüyor.

"Bu iki oldu, Angel. Bir sonrakini birlikte yapacağız. Hazır mısın?"

Tekrar uzanıp çenesini bana doğru uzatırken, boğuk bir çığlıkla başımı sallıyorum. "Kendimi tutuyorum, Angel. Çok seksisin. Seni doldururken sikimin üzerine boşalmanı izlemek istiyorum."

"Evet," diye ve o da klitorisimi tekrar okşuyor. Ben tam olarak aşağı inmeden beni yakaladı, bu yüzden içimdeki basınç tekrar artmaya başlamadan önce ustalıkla uygulanan birkaç vuruş yeterli oluyor.

"Harley."

Adımı inlerken gözlerinin içine bakıyorum. Gözlerinde ne bir tedirginlik, ne de bir tedirginlik var. Sadece saf, dizginlenemez bir tutku ve cinsel enerji var.

"Beni öldürüyorsun," diye homurdanıyor Reed, parmakları kalçalarımın esniyor, ıslaklığımın onu kaplayan sesi odanın içinde harika, kirli bir senfoni gibi sekerken siki kaygan ve sert.

"Reed... Ben... Ben boşalacağım," diye bağıriyorum ilk dalga bedenime çarparken.

"Siktir, Harls. Siktir, siktir, siktir."

Her dalga nefesimi kesip onun adını haykırmama neden olurken etrafını sıkıp bırakıyorum. Gözleri benimkileri tutuyor. Vücudu geriliyor.

O zaman hissediyorum.

Sıcak sıvı ısı beni dolduruyor. Beni dolduruyor ve içime doğru iterken kalçalarımın aşağı akana kadar dolduruyor.

Vücudumun her yeri karıncalanırken ve tüylerim diken diken olurken boğulurcasına bir hıçkırık tutturuyorum. Görüşüm bulanıklaşıyor ve kulaklarım çınlıyor.

Sonra güçlü kollar beni katı ve sıcak bir şeyin içine çekiyor.

"Harley, inanılmazsın." Aleti içimde seğirirken Reed yüzünü benimkine yaklaştırıyor. Beni göğsüne yaslıyor, orgazmının son nabzı kaybolurken gözlerini hafifçe aralıyor.

Gözlerimin içine bakıyor, ıslak yanaklarımız birbirine değerken yüzümü tutuyor ve beni öpmek için kendine çekiyor. Dudaklarımdaki tuzun tadını alıyorum ve bunun ikimizden kaynaklandığını biliyorum. Gözleri parlıyor, köşeleri duygudan kıvrılıyor. Onu burada görmek, ruhunu bana açmak, ciğerlerimdeki havayı söküp atıyor.

Her sıcak damlacık ileriye doğru bir adımdır.

Geleceğe doğru bir adım daha.

Geçmişî yıkıyoruz. Birlikte.

Yirminci Bölüm

Harley

"YİRMİ BİR YAŞINDAYDIM," diyor REED, başımı göğsüne yaslayıp kalbinin göğsünde rahatlatıcı bir hızla atışını dinlerken. Bu ses beni rahatlatıyor ve ona sarılıyorum. Ellerimiz birbirine dolanıyor ve yeniden başlamadan önce parmak eklemlerinin her birine teker teker küçük öpücükler konduruyorum. *Tekrarla, öp, öp, öp, öp, öp, öp, tekrarla.* Bir şeyler yapmak yardımcı oluyor. Bana söylediklerini değiştiremem. Ama kendimi ona bastırabilir ve onu şefkatle öpebilir, onun için burada olduğumu gösterebilirim. Hiçbir yere gitmeyeceğimi.

"Bir arkadaşımın doğum günü için bardaydım. Biraz kötüleşti, bu yüzden diğer çocuklar onu bir taksiye bindirip eve götürdüler. Ben ters yönde oturuyordum, bu yüzden eve tek başıma gitmeyi planladım. Bunu her yapardım. Genç bir adamdım. Güçlü, formda biri. Yalnızken başıma bir şey gelmesinden endişeleniyorsam, bu cüzdanımın gasp edilmesi idi, yoksa..."

O duraklayınca başımı kaldırıyorum ve çenesini nazikçe öpüyorum. "Bu konuda konuşmak zorunda değilsin."

Kaşları çatıldı, derin çizgiler oluştu. Onunla bu konuşmayı yapacağımı hiç düşünmemiştim. Bana söylemesini beklediğim son şeydi bu. Dünyada onun dudaklarından duyacağımı düşündüğüm son şey.

Yine buradayız.

Başımı tekrar eğiyorum ve o konuşurken kalbim göğsümde ağırlaşarak onu izleyebilmek için yukarı kaldırıyorum.

"Sana söylemek istiyorum, Harley. Dünyadaki tüm insanlar arasında anlatmak *istediğim* tek kişi sensin."

"Tamam," diye fısıldıyorum, devam etmesini bekliyorum. Bunu benimle paylaşmayı seçtiğini bilmek acı tatlı. Dünyada bir şey paylaşmak istediği tek kişinin ben olduğumu söylemesi kalbimi mutlulukla kabartıyor. Ama aynı zamanda, bana söylemek üzere olduğu şey, onu bir milyon parçaya ayırmadan önce kaçınılmaz olarak patlatacak keskin bir iğne.

"İçkimi bitirmek için kaldım ve barda yanımda oturan kadın sohbet etmeye başladı. Benden en az on yaş büyüktü. Flört ediyordu, beni çekici bulduğunu belli ediyordu. Yirmi bir yaşındaydım ve hormonlarla besleniyordum, bu yüzden elbette gururum okşandı ve... ben de flört ettim." Reed'in çenesi gerildi ve ağzı sert bir çizgi halinde düzleşti.

"Bana bir içki daha ısmarladı ve o geceye dair hatırladığım son net anı bu. Gerisi sadece parçalar, kırıntılar. Orada burada geri dönüşler... rüyalar. Sarı saçlar. Bir kadın sesi konuşuyor, hatırlamadığım kelimeler söylüyor. Tamamen kendimde değildim, sırtüstü yatıyordum, başım dönüyordu, biri üzerimde hareket ediyordu."

Sarı saç. Üstümde biri var.

"Sarışın mıydı?" Reed'in gözlerine bakıyorum, mide bulantısı nefes boruma doğru tırmanıyor.

"Evet." Uzanıp saçlarımdan bir tutamı tutuyor.

Maria'nın eski dairesinin duvarından Reed'in sesini duyduğu zamanları hatırlarken boğazımdaki katı, cızırtılı yumruyu yutuyorum. Onun her zaman farklı kadınlarla seks yaptığını duyardı. Sert, vahşi, sert seks.

Her zaman sarışındılar ve her zaman kısa bir süre sonra giderlerdi. Hiç kimse kalmadı. Reed her zaman geceyi başladığı gibi bitirirdi.

Tek başına.

"Bu yüzden mi...? Bütün o sarışın kadınlar?" Nefesimi tutuyorum; cevabını duymak istediğimden emin değilim. Onun sadece sikiyle düşünen bir erkek-fahişe olduğunu sanıyordum. Şimdi bunun gerçek olmasını ne kadar isterdim.

Gözlerinde öyle bir kendinden nefretle bana bakıyor ki kalbim tam ortasından çatlıyor.

"Aptallık ettim Harley. Çok az tanıdığım tüm o kadınlar. O kadar köklü bir şeydi ki, ilk başta farkına bile varmadım. En azından böyle başladı. Sarı saçları gördüm ve kontrolü geri alan ben olmalıydım. Ondan nefret ettim. *Küçümsedim*. Sarı saçlı bir kadın gördüğümde almak, kullanmak ve bir kenara atmak istiyordum. Tıpkı bana yapıldığı gibi. Sonra bu bir alışkanlık haline geldi. Artık bunu yapmama gerek yoktu. Zaman geçtikçe bunu böyle düşünmedim bile. Ama duramadım."

Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

"Sonra seninle tanıştım. Ve sarışın artık şeytanın rengi değildi. Bir meleğin rengiydi. Seninle ilgili her şey, Harley, çok iyi, parlak ve saf. Lekeli ellerimle sana dokunduğum için kendime lanet ediyorum." Reed'in bana doladığı kol sıkılaşıyor ve beni kendisine doğru çekiyor. "Ama kendimi kontrol edemiyorum. Seni istiyorum. Hepsini. Her zaman. Zaman. Ve bunun geçmişimle ya da saçının rengiyle hiçbir ilgisi yok."

Ona bakıyorum, söylediklerinin kafamda oturmasına, parçaların yerine oturmasına izin veriyorum. "Bu yüzden geçen gece-"

"Evet." Beni daha yakına çekiyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Başka bir alışkanlık. Solmuş bir anıdan kalan bir refleks. Artık bunu düşünmüyorum. Yemin ederim, geçmişte bıraktım. Ve az önce yaptığımız şey, seni

. Tanrım... Bunu şimdiye kadar başka biriyle yapmadığım için mutluyum. Bu anı, Harls. Artık sana ait. Şu andan itibaren tek göreceğim *sensin*. Çok seksisin. Bütün gün sana bakabilirim."

Reed dudaklarını üzerinde gezdirirken, "Yeni bir anı," diye tekrarlıyorum.

"Yeni anılara ihtiyacım var, Angel. Diğerleri boktan," diyor, o kadar gerçekçi ki beklenmedik bir şekilde gülüyorum.

Bir öpücük için beni kendine çekiyor, dudakları benimkilere karşı küçük bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

Tekrar ciddileşmeden önce, "Gerçekten olağanüstü derecede boktanlar," diye ekliyor.

Daha fazlası olduğunu biliyorum. Çok daha fazlası. Ve duymak için kendimi zorluyorum. Duyması ne kadar zor olursa olsun her şeyi dinlemem gerekiyor çünkü Reed için bunu söylemek milyon kat daha zor olmalı.

Ama öyle. Ve *bana* söylüyor.

Bunu paylaşacak kadar bana güvendiğini bilmek beni tekrar ağlamaktan korkutuyor.

Ama bunu bir arada tutmalıyım. Bu onun hikâyesi. "Devam et," diye nazikçe ısrar ediyorum.

Konuşurken elinin tersiyle yanağımı okşuyor. "Geriye dönüşlerin anılar olduğunu kabul etmem uzun zaman aldı. Sanırım içten içe biliyordum ama bunu kabul etmek kendime yüksek sesle söylemek gibiydi. İçkisini kabul ettiğimi ve ona karşılık verdiğimi biliyordum. Bu yüzden kendimi sorguladım. Belki de onunla gitmiştim ve bunu istemiştim? Ne de olsa erkek olan bendim. Bir kadın bir erkeğe nasıl tecavüz eder ki? İstemiyorsa onu seks yapmaya zorlar? Bunlar başıma gelmeden önce düşünmüş olabileceğimi itiraf etmekten utandığım türden şeyler."

"Oh, Reed..."

Dudaklarımı dudaklarıyla yakalıyor ve beni öperken derin bir nefes çekiyor.

"Sana her şeyi anlatacağım. Ve sonra sana tekrar sahip olmam gerek. Bu gece birbirimize söyleyeceğimiz son sözlerin geçmişle ilgili olmasını istemiyorum. Tamam mı?"

"Tamam," diye nefes alıyorum dudaklarına karşı. Onun yaşadıklarını bildiğim için ruhum şimdiden işkenceye uğramış gibi hissediyor.

"Ertesi gün gittiğimi hatırlamadığım pis bir otelde tek başıma uyandım. Çırlıçıplaktım, aletimde ruj izi vardı ve gözlerimi açtığımda kusma isteği uyandıran bir kafa çarpması yaşıyordum. Nerede olduğumu ya da oraya nasıl geldiğimi bilmiyordum. Sarhoş bir gece geçirdiğiniz ve uyandığınızda kendinizi sert hissettiğiniz sabahlar gibi değildi. Bu farklıydı. Korkmuştum, Harls. Bir şeylerin doğru olmadığını biliyordum. Bunu hissedebiliyordum. Sanki vücudum buharlı silindirden geçirilmiş gibiydi. Ve..." Reed boğazını temizler. "Ve canım *yanıyor*. Daha önce hiç hissetmediğim şekilde. Sonrasında genellikle acımayan yerlerim."

Elimi Reed'in başının arkasına dolayarak alnımızı birbirine yaklaştırıyorum. Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülürken, "Bu senin başına asla gelmemeliydi," diye boğuluyorum.

"Biliyorum. O zaman anlamamıştım. Giyindim ve . Eve giden metroya bir gece önceki kıyafetlerimle bindim. Ailem kızgındı. Aramadan eve gelmediğimde endişelenmişlerdi. Ama Riley? Sadece bana bakarak bir şeyler olduğunu anladı. Ona söyleyene kadar beni yalnız bırakmayı reddetti. Sonra polise gitmek istedi ama o sırada duşa girmiş ve kendimi keselemişim bile. Zaten bana inanacaklarını da sanmıyordum. *Ben* de inanmadım. Daha önce bir erkeğin başına böyle bir şey geldiğini hiç duymamıştım. Sarhoş ve uyumlu olmam gerektiğini düşündüm, yoksa nasıl işe yarardı?"

"Olabilir, Reed." Parmaklarımı yanağında gezdiriyorum, alnım hâlâ onunkine değiyor. Uzaklaşmak istemiyorum. .

Her kelimeyi ağız benime o kadar yakinken söylüyor ki, keşke hepsini yutabilsem, artık ona zarar veremeyecekleri bir yerde yok olmalarını sağlayabilsem.

"Riley bunun peşini bırakmadı. Griffin'i aradı. Bir gece önce babasıyla birlikteymiş ve içkileri kaçırmış. Ama o zamanlar bile becerikli bir piçti. İnsanları tanırdı. Birkaç saat içinde bana isimsiz bir uyuşturucu testi yaptırdı. Vücudumda Viagra ve Rohypnol izleri buldular. Bana ilaç vermişti. Muhtemelen içkime koymuştur."

Reed'in parmakları beni tuttuğu belime bükülürken boğazımdaki nefesi dudaklarımdan çıkmadan yakalıyorum.

Ona ilaç verdi. Ona ilaç verdi ve tecavüz etti.

"Ailemden bir sır olarak sakladım ve hayatıma devam ettim. Riley ve Griff'e sessiz kalmaları için yemin ettirdim. Onun kim olduğunu bilmiyordum. Elimde sadece sahte bir isim, ona dair bulanık bir anı ve vücudumda uyuşturucu olduğunu kanıtlayan bir kâğıt vardı. Hepsi bu kadar. Otele nakit ödeme yapmış ve kamera kayıtları yokmuş. Griffin kontrol etti. Riley kontrol etti. İkisi de denedi. Ve ben hiçbir şey yapmadım. Sadece olanları unutmak istedim. Kimsenin buna gerçekten inanacağını düşünmedim. Neden inansınlar ki? Kadınlar isterlerse barlarda seks için erkekleri tavlayabilirler. Kendilerinden on yaş küçük olanları uyuşturmalarına gerek yok."

"İşler böyle yürümüyor. Bunu sen de biliyorsun. O seni incitti, Reed. Bunu o planladı ve o-"

"Biliyorum, Angel." Dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Bunu şimdi biliyorum. Ama gençtim ve bunu görmezden gelmek istedim. Hayatıma devam etme konusunda oldukça iyi bir iş çıkardığımı sanıyordum. Bir plak şirketinde çalışıyordum. Sadece giriş seviyesi işler. Bea ile o zaman tanıştım. Anlaştığımız büyük bir grubun konserindeydi. Boynumda bir sahne arkası kartı vardı ve beni olduğumdan daha önemli biri sanıyordu. Çıkmaya başladık, birkaç ay sonra

kiraladığım eve taşındı. Bildiğim bir sonraki şey, bir şey hakkında tartıştığımızdı ve bana kalırsa daha fazla bağlılık istediğini söyledi. Nişanlanmak istiyordu. Ben kabul etmedim. Sadece onu düzeltmedim."

Bea'dan bahsederken içimde bir kıskançlık dalgası yükseliyor. Bu aptalca ve mantıksız. Onu hiç sevmediğini biliyorum. Bana da söylemişti. Birbirleri için yanlış kişiler olduklarını ve Bea'nın sadece onun yükseldiğini ve onunla birlikte otostop çekebileceğini düşündüğü zaman onunla birlikte olmak istediğini. Ama yine de ondan bahsettiğini duymak, birlikte yaşadıklarını ve nişanlı olduklarını bilmek. Onun için orada olduğunu bilmek, en çok ihtiyacı olduğunda *o* kişi olmak. O zamanlar onu tanımıyor olsam da. Yaraya tuz gibi acıtıyor.

"Harls." Bana gülümsüyor, yüzümü bir kitap gibi okuyor.

"Öyle değildi. Ona sırrımı açmadım. Telefonumda Riley'den gelen mesajları okudu ve bu konuda benimle yüzleşti. Ona hiç anlatmadım. Anlatmak istemedim. Kısmen hiç olmamış gibi davranmak istediğim için, kısmen de onunla bir şey paylaşmadığım için. şeyleri değil. İlişkimiz asla böyle olmadı."

"Öğrendiğinde ne oldu?"

Reed'in gözleri kararıyor ve benden uzağa bakıyor.

"Hiçbir şey. Devam ettik. Bir daha bundan hiç bahsetmedi. Birkaç hafta sonra ayrıldık ve ben Riley ve ailemle birlikte Kaliforniya'ya taşındım."

Yaralananın Riley olduğunu düşündüğümde bu hareketin Riley'ye yardım etmek için olduğunu sanmıştım. Ama şimdi öyle olmadığını biliyorum.

"Madem ailenizin haberi yoktu, o zaman neden taşındınız?"

Reed'in gözlerinin kapanışını ve kaşlarının gerilmesini, derin bir nefes alırken kaşlarının genişliği boyunca derin bir çatlağın uzanışını kaçırmıyorum. Ne olursa olsun

söylemek üzere olduğu şey onun için zor. Ama hiçbir şey bana söylediklerinden daha kötü olamaz. Hiçbir şey birinin ona zarar verme düşüncesinden daha kötü olamaz.

"Düşüncelerim vardı... karanlık düşünceler... kendime zarar vermekle ilgili."
Yanlış.

Sözleri kalbime bir balta gibi saplanıyor ve midem kabarıırken ağzımdan dışarı çıkmakla tehdit eden bir çamura dönüştürüyor.

Yanlış. Bu daha kötü. Çok daha kötü.

"Griffin beni zamanında buldu," diyor ben ona bakarken, gözlerim sıcak ve yanıyor. "Beni bir çıkıntıdan aşağı indirdi. Kelimenin tam anlamıyla."

Gözlerini ararken görüşüm bulanıklaşıyor ve kulaklarıma kan hücum ediyor. "Yapamam... Ben..."

"Öp beni."

"Ne?"

"Öp beni," diye tekrarlıyor nazikçe.

Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum ve bir eliyle başımın arkasını tutarak beni derinden öperken hıçkırıklarımı yutuyorum.

"Ben iyiyim Harls," diye fısıldıyor dudaklarıma ve beni tekrar öperken yüksek sesle hıçkırmama neden oluyor. "Uzun zaman önceydi. Bir terapistle gittim. Ailemle konuştum. Bununla başa çıkmayı öğrendim. Hayatıma devam ettim, Angel. Yaşamaya devam ettim."

Beni öpmeye devam ederken başımı sallıyorum. Söylediklerinin doğru olduğunu biliyorum. Reed yalan söylemez. Olaydan bu yana on yıldan fazla bir süredir hayatını yaşıyor. Başarılı, sakın ve kontrollü. Zeki, çekici ve kendinden emin. *Yaşıyor.* Güçlü ve sağlıklı. Ama bir zamanlar artık burada olmamayı düşünecek kadar karanlık bir yerde olduğu düşüncesi içime işliyor, her şeyin üzerine gölge düşürüyor, ağladığımı fark edene kadar vücudumdaki her hücreyi çalkalıyor. Vücudum titriyor ve

Reed'in olmadığı bir dünya hayal ettiğimde göğsüm yanıyor. Güneşin hiç doğmadığı bir dünya.

"Hey, hey. Sorun yok, Angel. Sorun yok." Yanaklarımdaki gözyaşlarını öpüyor, bana daha sıkı sarılıyor ve sonra dudakları tekrar dudaklarımda, onları ayırıyor, içime uzanıyor ve uzun, sevgi dolu vuruşlarla beni yatıştırıyor. "Seni ağlarken görmekten nefret ediyorum. Dünyadaki hiçbir şey bundan daha kötü olamaz."

Beni tekrar öpüyor ve ben de onu daha yakına çekiyorum, vücudumun uzunluğunu onunkine bastırıyorum ve teninin sıcaklığını kendi tenimde hissediyorum. En azından bana ikimizin de burada, bu anda olduğumuzu hatırlatıyor. Bu gerçek. O burada benimle. O iyi. Her şey geçmişte kaldı.

"Hiç yakalanmadı mı?"

"Hayır. Taşınmadan önce bir rapor hazırladık. Olanlardan sonra aileme her şeyi anlattım. Neden neredeyse..." Boğazını temizliyor. "Hiçbir şey çıkmadı. Yeterli kanıt yok. Onu görsem bile tanımazdım. Sokakta yanından geçebilirdim. Onunla konuşabilirdim. Ve tanımazdım bile. Bunun her zaman böyle olacağını kabul etmek uzun zaman aldı. Ama bununla barıştım. Bu benim başıma gelen bir şey. *Asla* gereken bir şeydi. Ama oldu. Bunun hayatımın geri kalanını mahvetmesine izin vermeyeceğim."

"Bu yüzden mi her zaman geçmişin ait olduğu yerde bırakılması gerektiğini söylüyorsunuz?"

"Beni dinliyorsun o zaman?" Kısık bir kahkaha atıyor ve yanağımdan süzülen bir damla yaşı siliyor. "Sana söz veriyorum. Ben iyiyim. Artık bunu hiç düşünmüyorum. Geçmişte kaldı. Ve ben de orada bırakmak istiyorum. Hayatımdaki bir an yüzünden birinin beni yargılaması ya da bana acıması düşüncesi... bu beni hasta ediyor, Harley. Beni fiziksel olarak hasta ediyor. Ve bunun insanların başına geldiğini biliyorum. Geçmişlerini asla arkalarında bırakamazlar.

Çünkü diğlerleri buna izin vermez. Bu sizi olayın kendisinden daha fazla mahvedebilir. Size söz veriyorum, bu geçmişte kaldı. şu anda sadece bugünü ve geleceği düşünmek istiyorum."

Burnumu çekiyorum ve anlayışla başımı sallıyorum. Bunu geçmişte bırakmayı ve kendisini tanımlamasına izin vermemeyi seçti. Bunu atlattığını ve hayatını yaşamak için ilerlediğini bilmekten güç alıyor. Peki ya gerisi? Onu ait olduğu yerde bırakıyor.

Arkasında.

"Bazı iyi şeyler oldu. Buna odaklanmaya çalışıyorum. Riley hukuk okudu ve harika biri. Acımasız bir avukat. Pek çok insanın adalete kavuşmasına yardımcı oldu. Başka türlü asla elde edemeyecek insanlara. Ben de bu yüzden siyasete girdim. Değişiklik yapmak istiyorum. İnsanların hayatında fark yaratacak şeyler yapmak istiyorum."

"bunu zaten yapıyorsun, sadece kendin olarak," diye mırıldanıyorum, sesim gözyaşlarımdan boğuk boğuk çıkıyor. "Ciddiyim Reed," diyorum o bana dönüp bakarken. "Sen ."

Uzun bir nefes veriyor ve kıkırdıyor. Ses vücuduma sıcaklık yayıyor, kaslarımı gevşetiyor ve farkında bile olmadan tuttuğum tüm gerginliği hafifletiyor.

"Dikkatli olun Bayan Walker. Ciddi olduğunuzu ve bunu sadece maaş bordrosunda olduğunuz için söylemediğinizi düşünmeye başlayabilirim."

"Pislik." Gülümsüyorum.

Gülüyor ve beni sırtüstü yatırıp tekrar öpüyor, gözyaşlarım sonunda kuruyor.

"Harika mıyım, yoksa bir pislik mi? Kararını ver, Angel." "Sen..."

Bacaklarımı omuzlarının üzerinden geçiriyor ve dizlerimi göğsüme doğru itiyor.

"Ben...?" Koyu maun rengi kaşlarını bana doğru kaldırıyor. "Sen..."

Yavaş ve akıcı bir hareketle içime kayıyor, ben onun altında inerken zevkle iniliyor.

"Sen..." Tekrar deniyorum, bir devrenin etrafındaki elektrik gibi derimin üzerinde karıncalanmalar oluyor.

İçimde yavaşça hareket etmeye başlarken ağzı benimkinin üzerinde. "Ben ne...?"

Göğsüme uzanıp meme ucumu sıkarken, aynı anda lezzetli, yavaş ve derin darbelerle beni becerirken ağzının içine doğru nefes alıyorum. Aramızda hiçbir engel olmadan teninin tenime değmesi, vücudum onun etrafında vızıldayıp titreşirken her hissi artırıyor.

"Sen..."

"Evet, Angel?"

Bundan zevk alıyor. Sesindeki eğlenceden ve G noktamı ovuşturduğunu çok iyi bildiği bir açıyla içime kayışından anlayabiliyorum.

"Sen..."

Uyumadan önce bana tekrar sahip olacağını söyledi. Ve lanet olsun, bana sahip oluyor, güçlü vücudu benimkinin üstünde, ağırlığı var olan en iyi güvenlik hissini yaratıyor. Uyarılmışlık içimde hızla ilerlerken, onu ıslatırken ve dışarı sızarken, her geri çekildiğinde kalçalarım yayılırken gözlerim başımın içinde dönüyor.

"Neyim ben, Angel? Seni sikerken bu güzel amcığını sulandırmak dışında... ben neyim?" diye dudaklarıma doğru homurdanıyor, sonra da alttaki dudaklarımı dişlerinin arasına alıyor.

"Reed..." Dudağımı serbest bırakırken söylüyorum.

Hızı artıyor ve dilini ağzımın içine sokuyor, beni sahipleniyor, aklıma gelebilecek diğer tüm düşünceleri yok ediyor. Geçmiş eriyip gidiyor ve tek odaklanabildiğim şey o oluyor. O içimde. Beni geriyor. Beni *tamamlaması*.

"Reed ne? Söyle bana," diye emrediyor.

"Sen..." Nefes nefese kalıyorum, kalçalarını eğip G noktama daha sert vururken nefesim kısa pufklar halinde geliyor.

"Ben...?" Ağzım onunkine karşı açıldığında sırtıyor ve yüksek sesle inliyorum.

"Sen... sen... ! Ve beni boşaltacaksın," diye ağlıyorum.

Göğsünün derinliklerinden alçak bir inilti çıkarıyor. İçimde yuvarlanıyor ve beni titretip ürpertiyor.

"Yap şunu, Harley."

Sözleri beni mahvediyor ve boşalıyorum. Adını haykırmama neden olan bir güçle boşalıyorum, parmaklarım saçlarını yumrukluyor ve yakışıklı yüzünde memnun bir gülümsemeyle beni becerirken yüzünü benimkine tutuyor.

"Evet, Angel," diye nefes alıyor. "Aferin kızıma."

Sonra içime akıyor, kendini içimde olabildiğince derine itiyor.

"Harley," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. "Çok güzelsin. Çok güzelsin."

"Hayır... Sen... ..." Kollarında titrerken sonunda söylemeyi başardım.

Bölüm Yirmi Bir

Reed

HARLEY'E dün gece birbirimize söylediğimiz son sözlerin geçmişle ilgili olmasını istemediğimi söyledim.

Ama değillerdi.

Ama ona asla doyamıyorum, bu yüzden onu en sevdiğim şekilde becermeme ve dudaklarından dökülen *beni boşaltacaksın* sözlerine rağmen daha fazlasını istedim.

Daha fazlasına *ihtiyacım vardı*.

Şafak sökene kadar onu uyanık tuttum, ona taptım. Benim için boşalırken gözlerinin genişlediğini ve yanaklarının kızardığını görmeme izin veren her pozisyonda olmasını sağladım. Tekrar, tekrar ve tekrar.

Ve buna bana iki kez daha binmesini izlemek de dahildi. Zevkin vücudunda çiçek açmasını izlemek. Benim yarattığım zevk. Aşağıdan deneyimlemek oldukça muhteşemdi. Yukarıda daha da bir melek gibi görünüyordu, sabah ışığı arkasındaki panjurdaki bir çatlaktan içeri giriyordu.

Benim kızım. Benim güzel, mükemmel kızım.

Kanepemizde uyurken ona gülümsüyorum. Brunch'tan sonra Della, Brett ve Rose ile vedalaştık ve bizi şehre geri götürdüm. Harley oturdu

Döndüğümüzde, ben çantalarımızı yatak odasına koyup döndüğümde, o derin bir uykuya dalmıştı.

Sprey şişesini aldım ve Bruce'u buğulamaya başladım.

Telefonum masanın üzerinde çalıyor ve onu uyandırmamak için hemen cevap veriyorum.

"Hey, Stu," diye sessizce cevap veriyorum. "Hey. Ne yapıyorsun?"

"Harley'nin Bonsai ağacını suluyorum." Dallardan birinde küçük kahverengi bir yaprak gördüğümde Bruce'a kaşlarımı çatıyor ve dudaklarımı büzüyorum.

"Su-? Bu daha önce duymadığım sapıkça bir şey mi?"

"Evet, buna bahçecilik deniyor," diye homurdanarak çekmecedeki küçük tırnak makasını aldım ve rahatsız edici kahverengi uzantıyı dikkatlice kestim.

Stuart gülüyor. "Buna am kırıbağı denildiğine eminim."

Homurdanıyorum, bu da onu daha çok güldürüyor.

"İnkâr bile , Walker. Çok kötüsün. Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Gülmesi bitmeden sözünü kestim. "Ne istiyorsun? On beş saat sonra görüşeceğiz."

"Küçük bir sorunumuz var. Halledemeyeceğimiz bir şey ." Sesi ciddileşiyor ve makası yere bırakıp masaya yaslanıyorum.

"Küçüklüğü tanımla."

Stuart'ın son 'küçük' yorumunu hatırlıyorum. Bir önceki belediye başkanı Dennis Vincent'in bu seçim için adayları koklamaya başladığı zamandı. Bir gün bana şans dilemek için ofise geldi. Stuart temkinliydi elbette. O aptal değil. Ama ben? Bir sıçanı gördüğümde tanırım. O rüşvetçi pisliğe, 'iş ortaklarına' güvenmesi gerektiğinden daha fazla güvenmiyorum, onlara karşı gelirse karısını kaçırap işkence yapmayacaklarına. Belki de

Şehre küçük bir ülkeyi batıracak kadar eroin sağlayan organize uyuşturucu çetesinin içine sürüklendi. Ama acıklı hikayesi ne olursa olsun, konumunu bilinen suçlulara, başkalarının hayatlarını mahveden insanlara yardım etmek için kullandı. Kendimi böyle bir şeyin içine çekmeden önce Bruce'un küçük makasıyla kendi kalbimi keserdim.

"Harley."

Hâlâ kanepede uyuduğunu kontrol etmek için ona bakıyorum ve sesimi alçaltıyorum. "Ne demek istiyorsun, Harley?"

"Yoksa Julia mı demeliydim?" Stuart nefesini üfledi. "İkinizin fotoğraflarından onu tanıyan bir pislik, onunla bir gece dışarıda tanıştığını ve adının Julia olduğunu söylediğini anlattı. Ona yanıldığını, birbirlerine benzemeleri gerektiğini söyledim. Ama o ısrar etti. Siz ortaya çıkıp patronu olduğunuzu söyleyene kadar ağzının sulandığını söyledi. Basına gitmekle tehdit ediyor."

Hızlı bir nefes çekiyorum, burun deliklerim açılıyor.

"Bana onun adını ver." Hırlıyorum ama bu pisliğin kim olduğunu zaten biliyorum. "Dur . O sesi tanıyorum. Konumunu mahvetmene izin vermeyeceğim.

çünkü bir piçin burnunu kırdınız."

"Burnunu kırmaktan daha fazlasını yapacağım, Stu!" Boştaki elimin parmak eklemlerini kırarak kendimi derin nefesler almaya ve sesimi kısık tutmaya zorluyorum. Harley hâlâ uyuyor ve onun bunları duyması, endişelenmesi düşüncesi dilimin üzerinde buruk bir tat bırakıyor. O şerefsiz, elime geçtiğinde Harley'nin geçmişini ona karşı kullanmayı düşündüğü güne lanet edecek.

"Dinle... Bunu düşündüm. Harley, ajansın onun gerçek ismini dosyada tutmadığını söyledi. Ya da kızların fotoğraflarının. Hepsi güvenlik ve gizlilik için, değil mi?"

"Doğru." Harley'e tekrar bakıyorum ve kalbim sıkışıyor. Stuart bal tuzağını biliyor. Kampanya yöneticim olarak her şeyi bilmek onun görevi. Neredeyse her şeyi. Geçmişimi bilmiyor. Bu konuyu hiç açmadım. Bana kalırsa, hayatımın o kısmı bitti. Ama bunu duyarsa Harley'nin gözlerindeki acıyı hayal edebiliyorum. Çünkü her zaman sizi kötülemek için her şeyi ortaya atacak bir serseri olacaktır.

Bu beni kahrediyor.

O daha iyisini hak ediyor. Yaptığı bir şey yüzünden kimsenin onu yargılamasına izin vermeyeceğim. Ailesine maddi olarak yardım etmek için yapmak zorunda olduğu bir şey. Bal tuzağı kurmak için kişisel nedenlerini biliyorum ve bunlar beni bu adamın saçmalıklarına karşı daha az hoşgörülü yapıyor.

"Bunu kendi yararımıza kullanıyoruz. Diyelim ki Harley bazen dışarı çıktığında kendi kişisel güvenliği için sahte bir isim kullanıyor. Bu, cinsel tacizcilerin daha sıkı soruşturulması ve daha ağır cezalara çarptırılması yönündeki önerilerinizden bahsetmek için güzel bir yol. Bu adamın bundan geri dönüşü olmayacak." Stuart kendinden memnun görünüyor. İşte bu yüzden yaptığı işte harika. Her zaman büyük resme bakıyor. Gerekirse her şeyi lehimize çevirebilir.

Ama konu kız arkadaşımı tehdit eden biri olduğunda... tüm bahisler kapanır. Kafasına vurur ve sonuçlarına katlanırdım.

"Peki. Ama ona söyleyen ben olacağım."

"Tamam." Stuart iç çekti. Benimle tartışmanın ne zaman faydasız olduğunu biliyor. "Bana o pisliğin bilgilerini ver."

Stuart beni aşırıya kaçmamam konusunda uyarırken bunları bir kağıda yazıyorum. Onu yatıştırmak için herhangi bir yorum yapmıyorum ama aptal değilim. Telefon görüşmelerinin kolayca kaydedildiğini biliyorum. Bu pislik mesajı alacaktır. Söylemeyeceğim şey

en yüksek etkiyi yaratacak. Bir daha etrafta dolanmayacağından emin olacağım. Muhtemelen ağzını kapalı tutmak için bir ödeme umuyordu. Onunla işim bittiğinde, böyle bir numarayı bir daha denemek için iki kez düşünecek.

Ağzı sulanıyordu.

Lanet olası pislik.

Aramayı yapıyorum; daha yarısını bitirmişken diğer ucundan altına işediğini duyduğuma eminim. Aramayı sonlandırma düğmesine basıp cep telefonumu yatağa fırlattığımda, arkamdan iki kol belime dolanıyor.

"Kimdi o?"

Dönüyorum, onu göğsüme çekiyorum ve burnumu saçlarına daldırıyorum.

"Uyuduğunu sanıyordum." Harley esnerken başını öpüyorum ve yanağını göğsüme yaslayarak bana sokuluyor.

"Uyuyordum. Ama telefonda homurdanan biri beni uyandırdı. Sesi ciddiye. Her şey yolunda mı?"

Başını arkaya yatırıp bana bakıyor, mavi gözleri hâlâ uykudan buğulu. Dün gece onu gerçekten çok yordum. Eğer bu kadar inanılmaz olmasaydı ve ikimizin de tam olarak ihtiyacı olan şey olmasaydı, o zaman kendimi suçlu hissedebilirdim.

" yok, Angel. Her şey halloldu. Sadece sorun yaratmaya çalışan bir pislik." Başparmağımı yanağında gezdiriyorum, usulca gülümseyip avucuma doğru eğildiğinde kalbim göğsümde kabarıyor.

"Graham Hutchings?"

"Hayır." Kıkırdıyorum. "Gerçi o da pisliğin teki. Hayır... bu sümüklü piç Graham kadar zeki değil. Endişelenme, Harls. Karışmak için yanlış çifti seçti."

"Yanlış çift mi?" Yüzümü daha net görebilmek için arkasına yaslanırken kaşları çatılıyor. "Bu bizimle mi ilgiliydi?" Çok uzun sürdüğünde gözleri açılıyor

cevap vermek için. "Bu *benimle* , değil mi?"

"Halledildi. Sadece ortalığı karıştırmaya çalışan bir adam. Sahte bir isim kullanarak dolaştığını söyledi."

"Bal tuzağı müşterisi mi?" Ben başımı sallarken Harley gözle görülür bir şekilde yutkunuyor. "Reed, sen ve seçimler için sorun yaratmak istemiyorum. Eğer geçmişim senin için sorun yaratıyorsa-"

Onu bir öpücükle susturuyorum.

"Geçmişiniz bir sorun değil. Sana söylemiştim. Bunu sana karşı kullanmaya hazır şerefsizler her zaman olacaktır. Ama o hiçbir şey bilmiyor. Bundan şüphelenmiyor bile. O sadece ağzını açan bir pislik. Muhtemelen sen onu geri çevirdikten sonra hâlâ küçük aletini emziriyordur. Ve biliyor musun?" Yüzünü iki elimin arasına alıyorum. "Dünyaya eski işinden bahsetmiş olsa bile kimin umurunda? Dışarıdaki tüm kadınların ve seni asla aldatmayacak tüm düzgün partnerlerin desteğine sahip olacaksın. İnsanlar savunmasız olduklarında, belki de kalpleri kırıldığında ajansa gelirler. Siz de onlara yardım edersiniz. Almaları gereken kararları vermeleri için onlara kanıt sunuyorsunuz."

"Bunun için bir işe alım sahası gibi konuşuyorsun." Harley gülümsüyor ve ben de ona kaşlarımı kaldırıyorum.

"Bu benim konuşma pratiğim. Sesim inandırıcı geliyor mu?" Gözleri ışıldarken ona gülümsüyorum ve Stu'nun çağrısından beri içimde devam eden cehennemin üzerine yatıştırıcı bir örtü seriyorum.

"Evet." Ellerini benimkilerin üzerine, yanaklarının üzerine koyuyor. "Beni uzun zaman önce ikna ettin."

Alnına bir öpücük konduruyorum. "Her şey halloldu. Bir daha aklına bile getirme. Ben her zaman sana göz kulak olacağım. Endişelenecek bir şey yok. Geçmişin seni tanımlamaz, Angel. Ve seninki kötü bile değil. Güven bana."

"Güveniyorum, Reed. Sana güveniyorum."

Dudaklarımı yüzünde gezdiriyorum, pembe dudaklarına ulaşana kadar tenine öpücükler konduruyorum.

"Güzel. Seni her zaman ilk sıraya koyacağım. Her zaman. Seni korumak için ne kadar ileri gidebileceğimden bir an bile şüphe etme. Kimsenin sana zarar vermeye çalışmayacağı, özellikle de geçmişini sana karşı kullanmayacağı anlamına geliyorsa, kendimi senin için feda ederim. Tamam mı?"

Onu öpüyorum, dudaklarını ayırırken çıkardığı küçük iç çekişin tadını çıkarıyorum. "Tamam," diye fısıldıyor.

Sonra onu daha yakına çekiyorum ve kendimi onun içinde kaybediyorum.

Yirmi İkinci Bölüm

Harley

"Eğer SONSUZA KADAR MUTLU gerçek ise, o zaman burada kollarımda."

Hafif ahenk çıplak tenimi dalgalar halinde yıkıyor, beni nazıkçe tam bilincime ulaştırıyor.

"Bunu sen mi uydurdun?" Başımı öperken Reed'in çıplak göğsüne sokularak mırıldanıyorum. "Oh, durma. Kendi şiirsel şafak koromdan daha çok uyanmak istediğim şey yok."

Beni sırtüstü yatırıp kollarımı başımın üzerinde birleştirirken kıkırdıyorum.

"Ciddiyim. Şarkı söylemeni seviyorum." Ağzıyla boynuma saldırırken daha sert kıkırdıyorum.

"Biliyorum, Angel. Bu yüzden sana şarkı söylüyorum. Ama şimdi bana dudaklarının neler yapabileceğini gösterme sırası sende." Vücudumu öpüyor, güneye doğru giderken iki meme ucumu emmek için duraklıyor.

"Reed, yapamayız. Bugün o gün. Hazırlanıp ofisine gitmeliyiz. Stu muhtemelen çoktan kafayı yemiştir." İçimi çekiyorum, Reed dilini bacaklarımın arasında gezdirirken itirazlarım dudaklarımdan dökülüyor ve içim ihtiyaçla sıkışıyor.

"Biliyorum. Bu yüzden seni erken uyandırdım. Önce seni tatmadan son sayımın gelmesini bekleyerek bir gün geçirmem mümkün değil. Uzun bir gün olacak. Beslenmeye ihtiyacım var."

Reed kıcımın yanaklarından tutup amımı yüzüne doğru kaldırdığında daha çok kıkırdıyorum, amım tekrar ağzıyla temas ettiğinde inliyorum. "Siktir, Harls. Tadın çok tatlı."

"I..." Gözlerimin kafamın içinde yuvarlanmasına izin veriyorum, içimde dalgalanan zevk yayılırken kıkırdamam azalıyor, bir nehir yatağındaki köpüren su gibi sinir uçlarımin üzerinde dans ediyor. "Peki," diye inliyorum, dili içime girip beni yüzüne doğru eğerken. "Doldur kendini."

Dilini tekrar klitorisime götürürken "Niyetim o," diye inliyor. "Ve sonra seni dolduracağım. Etrafımız insanlarla çevriliyken ve sana sahip olamıyorken bütün gün beni hâlâ hissettiğini bilmek istiyorum."

Bugün onun için çalıştığı, planladığı ve hazırlandığı her şey var.

Seçim günü.

Ve o haklı. Tüm oylar kadar kendimize bir saniye bile ayıramayacağız ki bu da saatler sürebilir. Gece yarısına kadar sürebilir. Stuart ofiste erken buluşmamız için ısrar etti bile. Tüm kampanya ekibi ve yardım eden tüm gönüllüler için bir kahvaltı hazırladı. Kargaşa olacak. Koltuğumuzun kenarında, tırnak ısırtan, işkence gibi uzun, kargaşa.

Hatta yarın bile olabilir, eğer şanslıysak. Eğer Reed kazanırsa, ki öyle olmasını umuyorum, o zaman muhtemelen kutlama içkilerine dönüşecek ve ardından röportajlar ve yapılması gereken resmi işler başlamadan önce hızlı bir uykuya dalacağız.

Tanrım, tekrar tam anlamıyla yalnız kalmamız günler sürebilir.

Bacaklarımı daha geniş açıyorum ve saçlarını tutuyorum, parmaklarımın kafa derisine girmesiyle ani bir aciliyet ve dudaklarımdan "daha fazla" diye acil bir inilti çıkıyor.

"Aferin kızıma," diye inliyor bana karşı. "Aferin kızıma."

"Bayanlar ve baylar, görünüşe göre nihai sonuçları aldık." Haber sunucusu manikürlü parmak uçlarını kulaklığına bastırırken doğrudan kameraya bakıyor. "Evet, tüm oyların sayıldığını teyit edebilirim."

Hepimiz Stuart'ın kurduğu dev projektör ekranına bakarken ofiste heyecanlı bir soluk alma ve mırıldanma var.

Kolumu Reed'in beline doluyorum ve sırtının gergin, kordonlu kaslarıyla karşılaşıyorum. Odaklanmıştı. Onu daha önce de iş başında görmüştüm ama hiç böyle olmamıştı. Bu onun için her şey demek. Sayımın neredeyse tamamlandığını duyurduklarından beri geçen kırk dakika boyunca gözleri ekrandan ayrılmadı. O ana kadar sakindi, ekibin geri kalanıyla gülüyor ve şakalaşıyordu. Hatta dışarıda kurulan haber ekiplerine birkaç kısa röportaj bile verdi. Sonra onları içeri davet etti ve sayım devam ederken yemek için bize katıldılar. Saatlerdir buradaydık ve şimdi gerçek an geldi.

"Sana inanıyorum," diye fısıldıyorum ekranı izlerken. Benden başka kimsenin duyabileceği kadar yüksek sesle olduğunu sanmıyorum. Ama şakağımı okşayan sıcak dudaklar bana Reed'in duyduğunu söylüyor.

"New York şehrinin sonraki Belediye Başkanı..."

Odaya sessizlik çöktü.

"Reed Walker oyların yüzde yetmiş birini alarak rekor kırdı."

Aman Tanrım.

"Reed! Sen kazandın! Sen kazandın!" Bir aşağı bir yukarı zıplıyorum, ona döndüğümde sırtışıım neredeyse yüzümü yarıyor.

Sırtını sıvazlayan kollar, omuzlarını sıkkan eller ve başının üzerinden sıcak, kahverengi dalgalarına dolanan kâğıt flamalar fırlatan parti patlatıcılarından oluşan bir deniz tarafından sarılıyor.

Sonra gözlerini görüyorum. Bana uzanıp beni kendine çekerken duygularla parlıyordu.

"Buna inanamıyorum, Harls."

"Yapabilirim. Sen bunu hak ediyorsun. Harika olacaksın," diye sevinç çığlıkları atarak kollarımı boynuna doluyor ve kollarına atlıyorum. Beni yakalıyor ve alkış ve ıslık sesleri arasında bacaklarımı beline doluyorum. Kendimi durduramayıp yanaklarını tutuyorum ve dudaklarına sıkıca bir öpücük konduruyorum.

"İstediğin her şeyi yapabilirsin, Reed. Bir fark yaratabilirsin." Gözlerini tutuyorum, söylenmemiş bir anlayış aramızdaki havayı dolduruyor. "Her şeyi yapabilirsin," diye fısıldıyorum.

Gözleri parlayarak bana bakıyor ve sonra o da sırtıtmaya başlıyor. Muhtemelen yüzlerinde sürekli kendinden geçmiş ifadeler olan gülünç bir çift aşırı heyecanlı çocuk oyuncağı gibi görünene kadar benimkilerle eşleşiyor.

Ama umurumda değil.

Gözlerindeki gururu, heyecanı, bugün başardığı ve şimdi bunu yapabilecek pozisyona sahip olduğu için başaracağı şeylere verdiği değer ve amaç duygusunu görmek...

Nefes kesici.

Bu an onun için her şey demek. Ve bu yüzden, benim de her şeyim.

O her şeydir.

O beni öperken nefesim boğazımda düğümleniyor. Yakalanıyor ve öpücük bitene kadar orada kalıyor. Ta ki sevdiğim adam isteksizce dudaklarını dudaklarımdan ayırıp beni yere yatırana ve odadaki diğer herkesin tebrik amaçlı kucaklamalarını ve el sıkışmalarını kabul edene kadar.

Sevdiğim adam.

Onun herkesle konuşup gülmesini ve yardımları için teşekkür etmesini izlerken gülümsüyorum. Sanki birkaç ay önce tanıdığım Reed Walker'dan tamamen farklı bir insana bakıyor gibiyim. Onun sığ bir kadın avcısı olduğunu düşündüğüm ve daha fazlası olup olmadığını bilmeyi umursamadığım zamanlar.

Ama çok daha fazlası var.

Bana tüm yaralarını gösterdi. O da benimkileri gördü. Ve şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyorum ki ben hatalıydım. Çok yanılmışım.

Reed Walker olmasını hiç beklemediğim biri. Ve yanıldığımı kanıtladığım için hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Onu seviyorum. Ona tamamen aşık oldum.

Odanın diğer ucundan bana bakarken ona bakıyorum. Az önce burada bulunan haber ekiplerine hızlı bir toplu röportaj verdi. Bu kadar sakin görünmeyi ve konuşmayı nasıl başardı bilmiyorum. Kalbimin bu kadar hızlı atmaktan göğsümden çıkmak üzere olduğuna eminim.

Bana doğru ilerlemeden önce konuştuğu kişiye bahaneler uydururken gözleri benimkileri tutuyor.

Bana ulaştığında, "Çok gürültülü olacak," diyor. Bir saniye sonra bir hoparlörden müzik sesi yükseliyor ve en gürültülülerinden biri Stu'dan olmak üzere oda yeniden bağırırlara ve tezahürlara boğuluyor.

"Oh, Tanrım." Etrafımızdaki insanlar şarkı söyleyip dans etmeye başlayınca gülüyorum. Stuart'ın organizasyon becerileri sayesinde sürekli şampanya ve sert içki akıyor, buna şüphe yok.

"Benimle gel." Reed ellerimden tutup beni ortak ofis alanından kısa koridordan geçirerek özel ofisine götürdü.

Kapıyı kapattıktan sonra mandalı tıklatıyor ve beni çekiyor. "İyi misin?"

"Bana iyi olup olmadığımı mı soruyorsun? Reed. Seçimi daha yeni kazandın. Benim için endişelenmemelisin. Dışarıda şampanya içiyor, kravatını çıkarıp masanın üzerinde dans ediyor falan olmalıydın."

Gülüyor, gözlerinin kenarları kırışıyor. "Zihninin çalışma şeklini seviyorum, Harls. Ve ortaya çıkardığın şeylere."

"Öyle mi?" Dudağımı ısıyorum ve kıkırdıyorum. "Ne, *babam* gibi kelimeler mi?" Öne doğru eğiliyorum ve fısıldarken nefesimin kulağını gıdıklamasına izin veriyorum.

"Özellikle de böyle kelimeler. Siktir," diye tıslıyor ve elbisemin üzerinden kıcımlı avuçluyor. "Bugün tam bir işkenceydi. Bütün gün bir saniye bile yalnız kalmamışken ellerimi saygın yerlerde tutmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

"Zor oldu, ha?" Pantolonunun kumaşını ona gülümsüyorum.

"Angel..." Parmaklarını kıcıma doğru esnetirken gözleri kararıyor. "Sana ihtiyacım var. Daha fazla bekleyemem."

Beni geri çekip bir eliyle kemerini çözüyor, diğer eliyle de beni masaya doğru götürüyor.

Geriye doğru yürüyorum, dudaklarını yuvarlarken kapüşonlu gözlerindeki şehveti içime çekiyorum ve külotumdan sıyrılıp ona uzattığımda alçak bir inilti çıkarıyor. Külotumu burnuna götürüyor, nefes alırken gözlerini benimkilerden ayırmıyor ve sonra takım elbisesinin cebine sokuyor.

"Kaybolduğunu fark etmeleri ve nerede olduğunu merak etmeleri için fazla vaktimiz yok," diyorum dönüp avuçlarımı pürüzsüz, serin yüzeye dayarken.

"Bırak merak etsinler," diye homurdanıyor Reed, elbisemi belime kadar itip nefesini içine çekerken. " kamaştırıcısın, Harley. Şimdi benim için eğil."

Göğsüm masanın üzerine gelecek ve yanağım düzgünce istiflenmiş evraklara dayanacak şekilde beni aşağı itiyor. Sonra elini kığımın üzerinde gezdiriyor, kıvrımın üzerinde kaydırıyor. Avucu tenime değmeden önce havada hafif bir kırılma oluyor, beni tokatlıyor, ağzıyla yatıştırmadan önce tenime bir sızı gönderiyor, nazikçe öpüyor ve emiyor. Acı ve hazzın zıtlığı beni inletirken, uyarılma duygusu kalçalarımın arasından taşıyor ve bana dokunması için onu çağırıyor.

"Reed... lütfen."

"Lütfen ne, Angel?" diye homurdanıyor, dudakları tenimden ayrılıyor.

"Sana ihtiyacım var. Lütfen," diye inliyorum, kığım havada, onun için böyle yayılmış, açıkta hissediyorum.

Fermuarın çözülme sesi geliyor ve ardından sikinin başını kıvrımlarımın arasından geçirirken bacaklarımın arasında sıcak, kaygan bir ten oluşuyor.

"Evet. Daha fazla." Onu daha yakına çekmek için bir kolumla körlemesine geriye uzanıyorum. Elimi yakalıyor ve sert sikini avucumun içine koyuyor.

"Bu mu, Angel? Daracık amını bununla mı sikhemi istiyorsun?" "Evet," diye inliyorum, ön kolumun üzerine precum'u bulaşılıyor.

Bileğimi dudaklarıma götürerek, "Em şunu," diye talimat veriyor. Dilimi açgözlülükle dışarı çıkarıyorum ve tenimde parlayan ıslaklığı yalıyorum.

"Aferin kızıma." Sesi gülümsüyormuş gibi geliyor ama arkamdan içime girip yanağımı kâğıtlara bastırırken sesi kısa sürede hırıltıya dönüşüyor.

"Tanrım," diye haykırdım. "Lütfen, Reed. Buna çok ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var... İhtiyacım var-" "Beni yakaladın," diye inliyor içime piston gibi girerken, kendini

kalçaları benimkilerle buluşana kadar. "Beni yakaladın, Harley. Çok uzun zamandır bana sahipsin."

İçime pompalarken titreyerek altında çözülüyorum, bir eli kalçamı kavıyor, diğeri etrafıma uzanıp kaygan, şişmiş klitorisimi okşuyor. Böyle sevişiyoruz, altımızdaki masa gıcırıyor. Ana ofiste yüksek sesli müzik sesi bastırarak. Ama burada, sadece ikimizin olduğu yerde, vücudum farklı bir basla titreşirken duvarlarda yankılanıyor. Onun her hareketiyle içimden geçen bir ses. İçimde büyüyen ve şişen, bana yakın olduğunu söyleyen bir ses.

"Benim için gel, Harls." Hızı arttıkça klitorisimi ovmaya devam ediyor.

Dayanabileceğimden çok daha fazlası ve boşalırken gözlerimi kapatıp çığlık atıyorum. Çok sert.

"Siktir, beni sıktığımı, sikimi emdiğini hissedebiliyorum... Oh Tanrım, siktir..."

Reed'in kalçamdaki eli sıklaşıyor ve inleyip içime boşalırken diğer eliyle orgazmımı ovuşturmaya devam ediyor. İkimiz birlikte boşalırken pantolonlarımız ve inlemelerimiz birbirine karışıyor, lezzetli, ıslak, sıcak bir dalga halinde boşalıyoruz.

Öne doğru eğilip göğsünü sırtıma yaslarken ve omzumu öperken nefes alıp vermesi ağırlaşıyor. "Mükemmelsiniz, Bayan Walker."

Küçük bir kıkırdama çıkardım. "Teknik olarak, sonuçlar okunduğunda işim sona erdi."

"Gerçekten mi? Öyle, değil mi?" Omzumu tekrar öpüyor. "Biliyorsun, bunun tek bir anlamı olabilir."

" da ne?" Öpücükleri boynuma doğru ilerleyip içime sıcaklık yayarken hülyalı bir şekilde iç çekiyorum.

"Bu sefer beni gerçekten becermek *istediğin* anlamına geliyor." Sikini içimde esnetiyor, bu hareket beni ürpertiyor.

"O zaman diğer zamanlarda ikimiz de rol mü yapıyorduk?" Boynumu hafifçe ısıtırken nefesimi içime çekiyorum.

"Asla. İlk günden beri beni Harley tuzağına düşürdün," diye mırıldanıyor tenime karşı ve beni tekrar öpüyor.

Gülüyorum. "Harley tuzağı mı? Seni Harley tuzağına mı düşürdüm?" "Elbette, Angel. Ben tam bir gidiciyim."

Göğsü titrerken tekrar gülüyorum ve o da bir anlık mutlulukla bana katılıyor. "Reed?"

"Evet, Angel?"

Dudağımı ısıırıyorum, söylemek üzere olduğum şey üzerinde tereddüt ediyorum. Yaşadığımız ve paylaştığımız onca şeyden sonra bunun onun için gerçek olduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde bilmeliyim. Ama yine de, her şeyi yerle bir edebileceğini bildiğim için kalbim çarpıyor ve midem düğümleniyor.

"Kalmak istiyorsan bu bir tuzak değil," diyorum sonunda.

"Kalmak istiyorum," diye cevap veriyor ben daha sözümü bitirmeden ve beni yine güldürüyor. "Lütfen. Kalmak istiyorum." Bedenini benimkinden çekip beni ayağa kaldırırken gülüyor ve yüzümü ona dönmem için beni çeviriyor.

Dumanlı kuvars gözleri ruhuma işlerken kahkahası nefes kesici bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Hiçbir yere gitmiyorum."

Sonra dudakları yine benimkilerin üzerinde. Öpüyor beni. Düşüncelerimi karıştırıyor.

Hala çözebildiğim tek şey...

Ben de kalmak istiyorum.

"İşte buradalar!" Partiye geri döndüğümüzde Stuart'ın sesi yükseliyor. Gözleri benimkilere kayıyor ve bana bilmiş bir gülümsemeyle yanaklarımın kızarmasına neden oluyor.

"Ben bir içki alacağım. Sen de ister misin?" Reed'e derme çatma barın kurulduğu masayı işaret ederek soruyorum.

"Tabii, nasıl istersen, Angel," diyor biri tarafından sırtına vurularak kucaklanırken.

İyi olduğumu belirtmek için ona gülümsüyorum ve içeceklere doğru ilerliyorum. Reed haklıydı. Bugün çok yoğun geçti. Etrafımda dans eden ve içen mutlu insan denizine bakıyorum. Gece bitmeye yakınmış gibi de görünmüyor.

Bugün Reed'in ofisinde sakladığım küçük çantamdaki cep telefonum çalışıyor. Onu şimdi aldım çünkü içinde temizlenmem için küçük bir mendil paketi vardı.

Çantamı masanın üzerine koyup bir elimle cep telefonumu çıkarırken diğer elimle bir bardak su alıp uzun ve soğuk bir yudum alıyorum. Mesaj bilinmeyen bir numaradan geliyor ve ekinde bir video var.

Bilinmiyor: Geçmişten gelen bir patlama.

Oynat tuşuna basıyorum, grenli görüntü ortaya çıkınca gözlerim açılıyor. Parmaklarım su bardağı üzerindeki hakimiyetini kaybediyor ve bardak yere düşüp parçalara ayrılıyor.

Hayır.

Hastalık acımasız bir saldırıyla bedenimi harap ediyor. Bir giyotin gibi, sadece karanlık kalana kadar tüm ışığı kesiyor. Tüylerim diken diken

öğürmemek için mücadele ederken derimin üzerinde. Kusmamak ve sonra kanlı parçalar halinde yere yığılmamak için.

" misin?" diye soruyor biri. Ama sesleri çok uzaklardan geliyor.

Telefonu göğsüme bastırıp başımı iki yana sallayarak çılgınca Reed'i arıyorum.

"Ben... Ben iyiyim, teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Onu fark ettim. Odanın diğer tarafında, biriyle derin bir sohbete dalmış. Sanki beni hissetmiş gibi başını kaldırıyor ve bana şaşkınlıkla bakarken ona en iyi 'her şey yolunda' gülümsememi veriyorum.

"Emin misin?" diye sorar aynı kişi.

Özür dileyerek ona doğru başımı sallıyorum. "Sadece biraz başım dönüyor. Biraz hava alacağım."

Kanım kulaklarıma hücum ederken ayaklarım sanki otomatik pilotta gibi odanın içinde ilerliyor. Kapılardan geçip lobi merdivenlerinden Manhattan gecesine indiğimde nefesim kesiliyor. Eğilip nefes alıyorum, derin nefesler çekiyorum. Her biri kulaklarımdaki gümürtüyü eser miktarda azaltıyor. Ama hastalık devam ediyor. İzin verirsem tüm bedenimi ve zihnimi ele geçirmekle tehdit eden boğucu bir toksin.

Cep telefonumu kaldırıyorum. O kadar sıkı tutuyorum ki parmak eklemlerim bembeyaz oldu.

Sonra videoyu tekrar izlemek için oynat'a tıklıyorum. Düşündüğüm şey olamaz.

Görüntü grenli, ama adam... kahverengi dalgalı saçlar...

Midem kabarıyor bir avucumu binanın kenarına dayayıp öğürüyorum, asitle renklenmiş su bardağını getiriyorum.

.

Lütfen, Tanrım. olamaz.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Reed

"HARLEY NEREDE?"

"Evde kaldı. Çok yoruldu. Griffin ve Maria'nın yavru güvercini dün yumurtadan çıktı ve her iki saatte bir onu beslemeye yardım ediyor."

Stuart'a bakarken parmak eklemlerimi kırıyorum ve sahne arkası bekleme alanındaki koltuğa kayıyorum. Bir haber stüdyosundayız ve makyaj odasından yeni çıkmışım, canlı bir röportaj yapmak üzereyim. Şehrin Seçilmiş Belediye Başkanı olarak ilan edilmemin üzerinden iki gün geçti ve sanki tek yaptığım röportaj üstüne röportaj yapmakmış gibi hissediyorum. Yine de hepsi iyi. Bana oy verenlere şükranlarımı sunmak ve oy vermeyenlerin desteğini kazanmaya çalışmak için bana zaman veriyor. Yapmayı planladığım iyileştirmeler ve bunların şehre getireceği faydalar hakkında konuşabiliyorum.

"Bana bunun her an olabileceğini söyledi." Stuart başını sallıyor, dudakları eğlenen bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Vay canına, bundan dolu olmalı. Yine de hayvanları seviyor, değil mi?"

"Öyle." Diğer elimin parmaklarını kırıyorum, ama rahatlayamıyorum.

"Hayalindeki işe yeni girmiş birine göre çok memnun görünüyorsun. Hatta o kadar ileri gidiyorum ki, bu işe girmiş kadar mutlu göründüğünü söyleyebilirim."

ısıran karıncaların yuvasına düştüm... önce sikim."

Tutarsız bir yanıt mırıldanıyorum ama Stuart bu işin peşini bırakmıyor. Beni çok iyi tanıyor ve bir şeylerin ters gittiğini anlayabiliyor.

"Hadi Walker. Önümüzdeki on dakika içinde" -Rolex'ini kontrol ediyor- "yüzündeki o büyüleyici gülümsemeyi geri kazanmak için ne yapabileceğimi söyle. Çünkü sen kalkana kadar o kadar zaman var."

"Ben iyiyim. Harikayım," diye yalan söylüyorum. Başka ne diyebilirim ki? Kız arkadaşımın günün her saati tüysüz bir pilice bakmak için evden ayrıldığını mı? Onu her şeyden çok özlediğimi mi? Ama bunun onu mutlu edeceğini bilirim kısa vadede bununla başa çıkabileceğimi mi?

Ama yapamam çünkü o değil.

Maria kuşa Rosie adını verdi. Ona bu şekilde bakmak genellikle Harley'nin kendini iyi hissetmesi anlamına gelirdi. Gözleri heyecanlandığında olduğu gibi ışıldar ve muhtemelen o pembe, kabarık terliklerin içinde volta atarken durmadan yavru kuşlar ve onlar hakkında okuduğu rastgele gerçekler hakkında konuşurdu. Ancak terlikler koridorumuzda terk edilmiş durumda ve yanlarından her geçtiğimde yokluğuyla benimle alay ediyor. Dün gece evlerine gittiğimde Harley uyuyordu ve misafir yatağında yanına oturduğumda hiç uyanmadı. Sonra bu sabah duştaydı ve kapı kilitliydi, kapının ardından ne söylediğini zar zor anlayabildim. Mırıldanarak 'sonra görüşürüz' gibi bir şey söyledi.

Bir var.

Bunu hissedebiliyorum. Bu o değil. Ona telefonla ulaşmayı başardığım tek seferde, sesindeki donukluk bana yeterince şey anlattı. Bir şey onun özünü emmiş. Onu Harley yapan şeyi emmiş. Bana Rosie'nin yoğun programı yüzünden yorgun olduğunu söyledi. Maria onu alması için bir kuş hayır kurumu bulmuş, yeterince büyüdüğünde onu bırakacaklarmış.

Yarın sabah onu almaya gelecekler. Yani, en azından şimdilik, Harley eve gelmeyecek gibi görünüyor. Rosie'nin gece boyunca bizim dairemize taşınmaması konusunda ısrar etti, çünkü onu rahatsız etmek iyi olmazdı. Ayrıca onu ikna etmeye çalışmama rağmen Griffin'de onunla kalmamı da reddetti. Yaptığım onca iş yüzünden uykuya ihtiyacım olduğunu söyledi. Ama anlamıyor. O kollarımda değilken uyuyamıyorum. Dün hayatımın en kötü uykusunu uyudum, bir şeylerin onu üzdüğünü biliyorum ve bana ne olduğunu söylemiyor.

En çok acıtan da bu.

Bana söylemiyor. Her şeyden sonra, hala ne yapmıyor? Bana güvenmiyor mu?

Hayatını, endişelerini benimle paylaşmak ister misin? Benimle konuşamıyor musun?

Bilmemek cehennemdir.

"Sadece kötü bir gece uykusu, hepsi bu," diyorum Stuart'a, doğrudan gözlerinin içine bakmaktan kaçınarak.

Yalan söylemekten nefret ederim. Yalan olduğundan değil. Ama yarı gerçek. Yine de daha fazlasını söyleyemem. Kendim bile ne haltlar döndüğünü bilmezken. Seçim gecesi farklı davranmaya başladı. Ortadan kayboldu ve onu dışarıda buldum, sıcakladığını ve biraz hava almaya ihtiyacı olduğunu söyledi. Ama bundan daha fazlası var. Olduğunu biliyorum. O gece kiminle konuştuğunu ve onu üzecek ne olmuş olabileceğini düşünüp duruyorum ama elimde hiçbir şey yok.

Hiçbir şey.

Karnımın alt kısmındaki bu iç burkucu çiğlik dışında. Derin ve içgüdüsel, bir uyarı gibi. Savaş ya da kaç.

Hiç şüphesiz Harley için savaşacağımı biliyorum. Başı derde girdiğinde onun için savaşmayacağım hiçbir senaryo yok. Geriye denklemin diğer yarısı kalıyor.

Uçuş.

Neden Harley'nin benden uzaklaştığı hissine kapılıyorum? Sadece fiziksel olarak değil, duygusal olarak da? Ve aramızdaki her şey bu kadar mükemmelken neden uzaklaşsın ki?

Değişen tek şey benim seçimi kazanmam. Ve bu açıklandığında yüzündeki sevinç gerçektir. Gözlerindeki ışık, yüzündeki ışıltılı gülümseme... Bunları ben uydurmadım.

O mutluydu.

Kırk sekiz saatten kısa bir süre içinde ne değişmiş olabilir ki?

Bir stüdyo asistanı odaya giriyor ve bana başıyla zamanın geldiğini işaret ediyor.

Zihnimin beni götürdüğü yerden hoş bir dikkat dağıtıcı.

"Gördün mü, her şey yolunda." Yerimden kalkıp tek elimle takım elbise ceketimin düğmelerini iliklerken Stuart'a dönüp alışık olduğum gülümsememi gösteriyorum. Bu benim imza ayarım, dışarıdan sakın, kontrollü. Kafamda hangi senaryolar dönüyor olursa olsun. Belediye başkanlığı görevinde bana iyi hizmet edecek bir özellik. Onlara sadece yüzeyde olanı göster. Bilmeleri gerekenleri.

"Pekâlâ, Sayın Başkan." Stuart bir kaşını kaldırıp sırtıttı. "Yüzünü böyle tutarsan hepimiz iyi oluruz."

Evet. Hepimiz iyiyiz.

Keşke mükemmel bir sahte gülümseme kadar kolay olsaydı.

"Bence bugüne kadarki en iyi mülakatlarınızdan biriydi." Farklı şehir departmanlarına kimi atamak istediğimi tartışmaya kısa bir ara verdiğimizde Stuart sandviçinden bir lokma çiğniyor. Belediye başkanı olarak yetkilerimden biri

İtfaiye, Polis, Eğitim, Konut ve Ulaşım Departmanları için Komiser olarak kimi seçmek istediğimi seçmeme izin veriyor.

"Güzel. Kilit noktalarımı sevindim." Yemeğimi bitirip paketini odanın öbür ucuna fırlatıyorum ve ustalıkla çöp kutusuna atıyorum.

"Bu şanstı." Ben omuzlarımı silkerken Stuart kıkırdıyor. Mütevazı bir zafer. "Ama bir haftalık bok kokusunu daha az almış gibi görünmene sevindim. Bu sabahdan beri seni neşelendiren her neyse sana minnettarım."

Ona Harley'nin bana daha önce gönderdiği gif olduğunu söylemedim. Uykulu bir köpek yavrusu neredeyse düşüyordu, ta ki sonunda yüz üstü yemek kabına düşene kadar. Altına *"Bu benim"* yazmış ve hemen ardından bir mesaj daha göndermiş: *"Evde olamadığım için üzgünüm. Kollarında uyumayı özledim. Şampuanımı tekrar çaldığını görmeyi özledim. Parmaklarımı ensedeki saçlarında gezdirmeyi özledim. Ve bana Angel demeni özledim. Kırk sekiz saatten az oldu ama seni sanki kırk sekiz yıl olmuş gibi özlüyorum."*

Sözleri boğazıma Brooklyn büyüklüğünde bir yumru getirdi ve hemen onu aradım ve gitmesine izin vermeden önce birkaç dakika konuştuk, sesindeki yorgunluğu duydum ve yapabiliyorken uyuması gerektiğini biliyordum.

Ama yeterliydi.

Bu geceye kadar beni idare etmeye yetti. Çünkü bir geceyi daha ayrı geçirmemin imkanı yok. Griffin'in mutfak zemininde kamp kurup Rosie'yi her saniye besleyeceğim, eğer Harley'le tekrar birlikte olmak için bu gerekiyorsa.

"Beni daha da neşelendirecek olan ne biliyor musun?" Masadan bazı evrakları alırken Stuart'a sordum. "İşe aldığım kadın ve erkekleri

bu departmanları yönetmek istiyorum. Tanıdığım kişiler bu işe yüreklerini koyacak, bu şehrin insanlarına hizmet etmeyi bir ayrıcalık olarak görecektir ve görevlerini hakkıyla yerine getireceklerdir."

"Buna amin derim." Stuart sırtıyor, sandviç paketini çöp kutusuna doğru fırlatıyor ve içine girdiğinde bana sırtıyor. "İlk kim?"

"Tamam. Lisette Gregson lojmanda. Onun kalmasını istiyorum. Bazı harika kararlar verdi. Dennis Vincent'ın en akıllıca seçimlerinden biriydi."

Stuart homurdanıyor. Ne düşündüğünü biliyorum. Önceki Belediye Başkanı'nın

tek akıllıca seçim. Görünüşe göre Dennis gibi pislikler bile bazen doğru karar verebiliyor. "Ama George Yates'e gelince?"

"Ne söyleyeceğini biliyorum." Stuart yüzünü buruşturur. "Ve ben de aynı fikirdeyim. Buna hiç şüphe yok. Gitmesi gerekiyor."

Dennis Vincent döneminde iki dönem görev yapmış olan mevcut Emniyet Müdürünün kaderini belirlerken başımı sallıyorum. İki hamamböceği birbirine yapışmış. Dennis'in bilinen bir uyuşturucu kralını affetmek için pozisyonunu kullanmasından ve onu hafif bir uyarı ve bilek tokadıyla kurtarmasından önce bile şüphelerim vardı. NYPD içinde bu pisliği batırmak için yardım almış olmalı. Bunu kanıtlayamam. Ama bunu yapabilirim. *Güle güle, George.*

"Gördün mü?" Stuart'a bakarken ağzımın kenarları kalktı. "Bunun beni neşelendireceğini söylemiştim."

Bir saat sonra baş başa vermiş, Belediye Başkan Yardımcılığı pozisyonu için son tercihim tartışıyorduk ki kapı çalındı. Kampanya ekibinden biri kafasını kapıdan uzattı.

"Böldüğüm için üzgünüm ama bir ziyaretçiniz var."

"Oh?" Sandalyemden kalkıyorum, neredeyse hevesle yere düşürecektim. Harley'nin kapıda belirdiğini görmeyi umarken göğsüm kabarıyor.

"Adının Bea olduğunu söyledi."

"Oh." Ses dudaklarımdan kilise avlusundaki bir kürekten kayan ıslak toprak gibi dökülüyor.

"Ne istiyor?" Stuart tam olarak benim düşüncelerimi tekrarlıyor ve ben de odayı geçmeden önce kalemimi masanın üzerine bırakıyorum.

"Onunla konuşacağım. Bana beş dakika verin, sonra kaldığımız yere geri döneceğiz."

Ana ofise doğru yürüdüm. Seçim bittiği için ekibin çoğu gitmişti. Yardım etmek için kalan ve altı hafta sonra resmen göreve başladığımda muhtemelen görev alacak olan birkaç kişi ise öğle yemeğinde.

Bea, kraliyet mavisi bir elbise, silah gibi görünen siyah topuklu ayakkabılar ve zehirli bir elma gibi görünen parlak, kırmızı dudaklı bir gülümsemeye odanın ortasında duruyor. Ne kadar kısa sürmüş olursa olsun, bir zamanlar çıkmış olduğumuza inanmakta güçlük çekiyorum. İlişkimiz sona erdiğinden beri karşı cinsle karşılaşmalarında en onurlu niyetlere sahip olmayabilirim ama eskiden tanıdığım kadınların hiçbirinin gözlerinde Bea'ninkine benzer bir sertlik yoktu.

Yıllar önce dibe vurduğumda, kapıdan ilk çıkan o oldu. Kendini inandırdığı gibi gelecek vaat eden bir müzik yapımcısıyla nişanlı olmadığını fark etti ve hepsi bu kadar. Bana bir iyilik yaptı. Ayrılık konuşmalarından hep nefret etmişimdir. Bir gün onu basitçe 'Çalışmayacağız' yazan bir notla gitmiş olarak bulmak. Bitti', aylardır sahip olduğum en iyi .

Bea ne istediğini bilir. Ve bu her zaman onun önceliğidir. Kalpsizdir ve ilişkilerinden ziyade statüsüne değer verir. O ve Graham iyi bir çift.

"Bea. Bu bir sürpriz." Ses tonumu kibar ama kesik tutuyorum. Her ne söylemeye geldiyse, hızlıca söyleyebilir. Stuart'la yapmamız gereken birkaç şey daha var.

sonra da Harley'i görmek için eve gideceğim. Ve hiç kimse, özellikle Bea, bir saniyemi bile kaçırmama neden olamaz.

"Evet," diyor gözleriyle beni değerlendirirken, bakışları kasıklarımdan kal alarımdaki ellerime geçerken kaşları kalkıyor. "Seni  ahsen tebrik etmek istedim. Neden se ildi inizi anlıyorum."

Çenemi e iyorum, sırtım dimdik duruyor. "Teşekkür ederim."

"Sanırım  imdi çözmeniz gereken çok şey var. Kimi atayaca ınızı ve ayarlamanız gereken diğer her şeyi." Odaya göz gezdiriyor, yüzümün olduğu bir kampanya afi ine bakarken dudaklarında eğlenceli bir kıvrılma oluyor. Foto raflarıma bakılırsa hiç de fena değil. Hatta Harley, ben dı arıdayken konuşmak için eve bir tane istediğine dair  aka bile yaptı.

Yavaşça nefes alıyorum, Harley'nin gülümsemesini hayal ederken omuzlarım gev iyor. "Aslında kararların çoğu çoktan verildi. Daha önce biliyordum.

Seçim yapacak konumda olursam, inancımın nerede yattı ına karar vereceğim." Bea sözlerime sırtırken ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

"Eminim  yledir. Her zaman d zenliydin. Ve kontrolü ele alma konusunda yetenekliydin." Gözleri tekrar vücudumda geziniyor ve ben di lerimi sıkıyorum, içimdeki öfke alevleniyor ve g  s m kabarıyor.

"U radı ınız için minnettarım," diyorum, s zlerimdeki önerinin onu gitmeye davet etmesine izin vererek. Bunun yerine bana yaklaşıyor ve uzanıp kan kırmızısı tırnaklarını ceketimin yakasında gezdiriyor. Aradaki mesafeyi kapatıp aniden bana sarıldı ında, yüzünü boynuma, g  slerini g  s me bastırdı ında parfümü ci erlerimi istila ediyor.

Ne sanıyor ?

Her iki omzunu da kavıyorum ve sırtımdaki tüm kaslar gerilerek onu hızla geriye doğru itiyorum. Kirpiklerinin arasından bana bakıyor.

"Yıllar boyunca seni çok düşündüm."

"Aynı şeyi söyleyemeyeceğim," diye homurdanarak kollarını bırakıyorum. Gözlerinin kenarları kıvrılıyor. Ama bunu yapmalarına neden olan şey incinmiş olmaları değil. Gurur incinmesi sayılmazsa tabii. Bea her zaman ilgiden beslenirdi. Özellikle de erkeklerden. O çekici bir kadın. Siyah saçlı, ince belli, büyük göğüslü. Kabarık dolgun dudakları, sanki doğuştan başını okşuyormuş gibi. Ama tüm bunları görebiliyor olsam da, tüm bunların altında onun kim olduğunu bilmek beni ona karşı daha az çekici kılamazdı.

Özellikle de şimdi.

Tek düşündüğüm sarı saçlar, bebek mavisi gözler, pembe dudaklar ve adımlı söylediğinde kendimi ütopya daymışım gibi hissettiren yumuşak bir ses.

Benim meleğim.

"Neden buradasın, Bea?" Tekrar deniyorum. Eski günlerin hatırına küçük anımsamalar işe yaramadı, bu yüzden bana ziyaretinin gerçek nedenini söyleyeceğini biliyorum.

"Dediğim gibi. Seni tebrik etmek istedim." Gözleri boynuma kayarken dudaklarını ıslatıyor ve hızla tekrar uzaklaşıyor. "Harley Gracie Malikanesi'ne taşınma konusunda ne düşünüyor?"

Bea'nın Harley'nin adını söylediğini duyunca sırtımdaki kaslara vücudumun geri kalanındaki kaslar da katılıyor. Ayrılmış kırmızı dudaklarının arasından çok tatlı bir şekilde söylüyor. Ölümcül zehir.

"Buraya kız arkadaşımı sormaya gelmedin."

Bea'nın dudaklarının kenarları Harley'i onunla tartışmayı reddetmem karşısında aşağı doğru kıvrıldı.

"Tamam." Çenesini bana doğru eğiyor ve burnunu çekiyor. "Graham'la konuşmayı düşünmeni istiyorum. Şehirde çok güçlü bağlantıları var. Komisyon üyelerinizi seçerken onun bilgisi faydalı olacaktır."

Nefes borumda bir rota çizen ve patlayarak önüne çıkan her şeyi yakıp kül etmekle tehdit eden öfke topunu yutuyorum. Zerre kadar şaşırmadım. Doğrusu Bea'nın daha önce gelmemiş olmasına şaşırdım. Bana yaklaşanın Graham değil de o olması bana iki şeyden birini söylüyor. Ya onun burada olduğunu bilmiyor. Ya da onu, önce beni tatlandırabileceğine ikna etti. Yıllar önce birlikte geçirdiğimiz, var olmayan güzel zamanları hatırlamamı sağlayacak. İlişkimizle ilgili tek bir iyi şey bile hatırlamıyorum, sadece arkadan becerilmekten mutlu olması ve neden bu şekilde hoşlandığımla ilgili sorular sormaması dışında. Riley'den gelen mesajları gördükten ve neler olduğunu öğrendikten sonra bile bunu hiç sorgulamadı. O zaman umursamadı. Şimdi de umursamıyor. Onunla ilgili olmadığı sürece.

"Graham'ın bu tür kararlar almak için çok bilgili olduğunun farkındayım," diyorum Bea'nın kaşlarının eğildiğini fark ederek. "Ama ben bu işi hallettim. Yine de ona teşekkür edin." Bea'nın kaşları düşüp dudaklarını büzerken yüzümde alışık olduğum gülümsemenin yayılmasına izin veriyorum.

"Tamam. Nasıl olduğunu anlıyorum." Doğruldu ve gözlerinin arkasında bir şey parladı, sonra hızla gözlerini kırptırdı. "İyi şanslar Reed. Harley'e selamlarımı iletirsin, değil mi?"

Ona dik dik bakıyorum, çünkü bunu yapacağım. Harley, Bea'ye benden daha fazla katlanamaz. Ve Harley neredeyse herkesi sever. Bitkilerle bile konuşuyor, Tanrı aşkına. O çirkin kedi pijamaları içinde Bruce ve Beryl'le konuşurkenki görüntüsü aklıma gelince dudaklarım yumuşuyor.

Bea'nın uzun, siyah saçlarını omzunun üzerinden savurma hareketi, dudakları sıkı bir gülümsemeye dönüşürken dikkatimi tekrar ona çekiyor. "Güle güle, Reed."

"Bea," diye karşı çıkıyorum, kapıya kadar götürüp kapıyı açıyorum.

Gözlerini bir kez daha benimkilerle buluşturmak için kaldırıyor ve sanki başka bir şey söyleyecekmiş gibi göğsü yükseliyor. Sonra yavaşça nefes veriyor.

"İyi bir belediye başkanı olacaksın, Reed."

Gidişini izliyorum, gidene kadar nefesimi tutuyorum.

Bu da neydi böyle?

Yirmi Dördüncü Bölüm

Harley

"Bir noktada geri dönmen mi gerekiyor? Reed'e uyuduğunu söyleyebileceğim çok fazla zaman var."

Önümdeki sıcak çikolata bardağını kucaklarken Maria'ya bakıyorum. Griffin içeri girdiğinde yüzüme bir kez baktı ve tek kelime etmeden benim için hazırladı ve sonra Maria ve beni biraz yalnız bırakmak için ofisine yöneldi. Yine de gitmeden önce Rosie'ye yumuşak bir merhaba fısıldadığını ve tüylerinin çıkacağı altın telleri okşadığını fark ettim. O kesinlikle bir koruyucu. Karmaşık, yoğun bir adam. En iyi arkadaşı Reed'e çok benziyor. Griffin, Maria söz konusu olduğunda kocaman bir kalbi olan bir adam. Değer verdiği kişiler için en büyük kalp.

Tıpkı Reed gibi.

" neyse, eminim ikiniz bunu çözebilirsiniz," diye teklif ediyor.

Tatlı sıvıyı henüz çok sıcakken yutuyorum ve Maria sorarsa, dilimin yanmasının gözlerimdeki yaşlar için göstereceğim bahane olmasına izin veriyorum.

"Bu... karmaşık," diye fısıldıyorum, göğsüm korku filmlerinde gördüğünüz gibi eziliyormuşum gibi sıkışıyor. İki çivili duvar birbirine yaklaşıyor, buluşana kadar birbirine daha da yaklaşıyor.

Merkezlerinde ben varken.

Bence bu daha az acı verici olurdu.

"Belediye Başkanı olması ve Gracie Mansion'a taşınmasıyla mı ilgili? O kadar da uzak değil. Hem orada deniz manzarası da var."

Maria'nın yardım çabası karşısında dudaklarımı minnettar bir gülümsemeye benzeyen bir şekle sokmak için elimden geleni yapıyorum. Haklıydı. New York Belediye Başkanı'nın resmi konutu olan Gracie Malikanesi sadece yarım saatlik yürüme mesafesinde.

"Evet."

Maria elini benimkinin üzerine koyarak kupamın etrafını sarıyor. "Doğu yakasında olacaksın ve Doğu Nehri ile Carl Schurz Parkı'na sahip olacaksın. Kabul, Central Park kadar büyük değil. Ama günün her saati polis kontrolünde. İstersen gece yarısı koşuya çıkabilirsin ve yine de kendini güvende hissedersin." Kaşlarını kaldırıyor ve ben başımı sallarken ikimiz de kıkırdıyoruz.

"Bunun gerçekleşmeyeceğini kesinlikle söyleyebilirim."

"Tabii oraya taşınmak istiyorsan. Taşınmak zorundaymışsın gibi hissetme. Burada Reed'le yaşamak farklı. Bir anlaşmanız vardı. İşlerin değiştiğini biliyorum ama kalıcı olarak onun yanına taşınmak istemiyorsan, bu senin vereceğin bir karar. Eminim anlayışla karşılayacaktır."

Hava ciğerlerimi terk ediyor ve omuzlarım çöküyor. Maria haklı. Eğer istediğimi söylersem daireme geri taşınmama izin verecek. Beni bundan vazgeçirmeye çalışacağını ve muhtemelen önce çatıya vuracağını biliyorum. Bunu ona söylersem gözlerindeki şaşkınlığı düşünmek bile göğsümün sanki milyarlarca minyatür hançer saplanıyormuş gibi acıyla daralmasına neden oluyor. Ama daha mutlu olacağıma inansa bana izin verirdi. Vereceğini biliyorum.

"Sen benimsin, Harley. Seni hayatım pahasına koruyacağım."

Bunu ve daha fazlasını söyledi. Reed beni korumak için her şeyi yapar. Bunu gösterdi, en son beni öldürmeye çalışan adamlarla

Julia takma adımı bal tuzağından ifşa ettim. Tanrıya şükür bundan bir şey . Kendim umurumda değil ama bunun Reed'in kampanyasını etkileyebileceği ve ona seçim kaybettirebileceği düşüncesi, düşünmeye bile değmez. Benden kız arkadaşı gibi davranmamı kamuoyundaki imajını düzeltmek için istedi, yok etmek için değil. Ajans için çalışma nedenlerimin bir önemi yok. Geçmişte yaptıklarımın dolaylı beni yargılamaya hazır insanlar her zaman olacak. Tıpkı Reed'in dediği gibi.

"İnsanlar her zaman geçmişinizi size karşı kullanacaktır." Ve şimdi birisi ona bunu yapmaya çalışıyor. Ve onun kaderini benim ellerime bırakıyorlar.

Maria'nın nazik gözlerine bakıyorum ve ona zayıf bir gülümseme veriyorum. "Haklısın. Teşekkür ederim. Onunla konuşacağım. Sanırım seçim ve Rosie'nin uykumuzu çalması yüzünden biraz bunalmış durumdayım." Yalan dilimden kolayca dökülürken kalbim göğsümde ağırlaşıyor. Maria'ya hiç yalan söylemedim. Ama ona gerçeği söyleyemem.

Keşke yapabilsen.

Maria'nın gözleri Rosie'nin geçici evi olarak kurduğumuz küçük kutuya kayıyor. Şu anda bir ısı lambasının altında birkaç bambu yüz bezine sarılmış durumda. Düzenli beslenmesinin getirdiği dikkat dağınıklığını memnuniyetle karşıladım.

Maria ve Griffin, Bronx Hayvanat Bahçesi'nin ornitoloji bölümünden bir personeli kabuk çatlamasının ilk belirtisinde gelip yardım etmesi için hazır bekletiyorlardı. Ama ben zahmet etmemeleri konusunda ısrar ettim ve Griffin'i evlerinde bir yabancının olmasındansa benim daha iyi bir seçim olduğuma ikna etmeyi başardım. İnsanlara güvenmeyi her zaman zor bulmuştur ve belki de bunu kendi avantajıma kullanmam yanlıştı. Ama görünüşe göre gurur duymadığım pek çok karar vermeye başlamak üzereyim. İstesem de istemesem de.

"Kesinlikle öyle. Yeni bir ebeveyn olmak böyle bir şey olmalı. Griffin'in uykusuzluğu bu kadar iyi karşılmasına şaşırdım." Maria kollarını mutfak tezgahına dayayıp mutlu bir şekilde iç geçiriyor.

"Günü geldiğinde harika bir baba olacak. Siz ikiniz birbiriniz için yaratılmışsınız."

"Teşekkürler Harley. Sonunda buraya geldik. Ama kolay olmadı. Kalbin söz konusu olduğu yerler her zaman kolay değildir." Gözlerime bakıyor ve gözlerindeki anlayış ve şefkat neredeyse gözyaşlarımı tutan barajı yıkıyor. Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve ona başımı sallıyorum. Basit bir başlangıç yapmadılar. Başlangıçta onlara karşı çalışan çok şey vardı. Görünmeyen güçler. Ama yine de birbirlerine geri dönmenin yolunu buldular.

Keşke aynı şeyin Reed ve benim için de geçerli olduğunu söyleyebilseydim. Ama nasıl olabileceğini göremiyorum.

Koltuğumdan kayarak kalkıyorum ve Maria'yı kucaklayarak yüzümü omzunun üzerinden gizliyorum. En iyi arkadaşlarından birine yalan söylemek başka bir şey. Ama bunu yaparken onun gözlerinin içine bakmak zorunda kalmak... kalbimi daha da kırıyor. Seçim gecesi partisinden bu yana aldığı darbelere rağmen hâlâ çalışmasına şaşıyorum.

Maria'nın kolları sırtıma dolanıyor ve beni sıkıyor. "Neden aşağı inip Reed dönmüş mü diye bakmıyorsun? Onunla taşınma hakkında konuş. Griffin ve ben bu gece yayınları idare edebiliriz. Sen de sabah gelip Rosie'yi görürsün, sonra da sığınaktan biri gelip onu alır."

"Tamam." Burnumu çekiyorum, zor tutuyorum. "Sabah görüşürüz."

Birçok şeyin yanlış olduğunu hissedebildiğini biliyorum. Ve keşke bunu onunla paylaşabilseydim. Keşke ondan tavsiye isteyebilseydim, hatta tüm bunların adaletsizliği karşısında omzunda hıçkıra hıçkıra ağlayabilseydim.

Ama yapamam.

Bu benim paylaşacağım bir sır değil.

Çantamı topluyorum ve Maria'ya eşyalarımı sabah alacağımı söylüyorum. Sonra asansöre binmek yerine merdiven boşluğundan bir kat aşağı inmeye karar veriyorum. Benim ve Reed'in dairesine inerken ayak seslerim boş duvarlarda yankılanıyor.

Benim ve Reed'in.

Hiçbir şey bir daha asla benim ve onun . . Şimdi olmaz.

Son basamakta duruyorum ve göğsümde yükselen baskıya boyun eğerek nefes nefese hıçkırıklara boğuluyorum. Sırtım soğuk sert duvara çarpıyor ve kığım basamağa inene kadar aşağı kayıyorum. Ayaklarımı altına kıvrıyorum ve ağlıyorum. Kendim için ağlıyorum. Reed için ağla. On yıl öncesi ve onun yaşadıkları için ağlıyorum.

Ve şimdi yapmam gereken şey için ağlıyorum.

Telefonumu çantamdan çıkarıyorum ve seçim gecesi bilinmeyen bir numaradan bana gönderilen videoyu açıyorum. O gecedan beri ilk kez videoyu izlememe izin veriyorum. İçinde ne olduğunu düşünmek bile Maria ve Griffin'in dairesindeki tuvalete koşup defalarca kusmama neden oldu, beni görseler muhtemelen hamile olduğumu düşünürlerdi.

Oynat'a tıklıyorum ve grenli görüntünün hareket etmeye başlamasını izliyorum. Kötü bir görüntü. Sanki eski bir kamerayla çekilmiş gibi. Açık, yatağın ayakucuna yakın bir masa ya da sehpanın üzerine yerleştirilmiş olabileceğini düşündürüyor. *Gizlenmiş mi?*

Ses yok. En azından bunun için minnettarım. Bu tanık olmayı daha da zorlaştırırdı.

Önce sarı saçlı görünür. Otel odasına doğru yürür ve sonra durur, omzunun üzerinden arkasına bakarak biriyle konuşuyor gibi görünür. Sonra kadrajdan çıkıyor ve geri dönüyor, eli bir başkasının elinde, neredeyse şakacı bir şekilde onu çekiyor. Ama ayaklarının üzerinde sallanması ve yana doğru sendelemesi bana onun ya aşırı sarhoş olduğunu söylüyor.

Ya da uyuşturulmuş.

Yüzünün yan tarafını okşuyor, sıcak kahverengi saç dalgalarını gözlerinden uzaklaştırıyor. Sonra gömleğini çıkarmaya başlıyor. Adamın elleri onunkilere gidiyor ve onları sabit tutuyor, ama kadın onu savuşturuyor ve devam etmeden önce gülüyor.

Gömleğini çıkarıyor ve sonra elleri onun her yerinde. Pazularına, omuzlarına, göğsüne dokunuyor. Adam orada duruyor, sallanıyor, kadının ilgisine hiç karşılık vermiyor. Her an yere yığılacakmış gibi görünüyor.

Sonra onu yatağa doğru götürür ve geri iter. Adam, yıkımdan sonra çökmekte olan bir kule bloğunun tüm zarafetiyle yatağın üzerine düşer.

Soğuktan.

Sonra onun üstüne tırmanıyor.

Öğürürken videoyu durduruyorum. Kusmukla karışık sıcak kakaoyu yutuyorum. Videonun daha oynatılacak çok yeri var. Menü çubuğu yolun çeyreğinde bile değil. Ama daha fazla izleyemiyorum. Seçim gecesi ancak bu kadar izleyebildim. Orada ne olduğunu biliyorum. Görmeme gerek yok.

Reed kanıt olmadığını söyledi. Olayı bildirdiğinde polis ona yardım edememiş. Griffin ve Riley ona ne olduğunu ortaya çıkaracak bir şey bulamadılar. Ama yanılıyorlardı. Nedeni ne olursa olsun, o kadar iyi saklanmıştı ki kimse bulamadı. Hiç kimse görmedi.

Şimdiye kadar.

Şimdi telefonumda Reed'in on yıl önceki saldırısının videosu var. İçinde bir delik açıyor. Ve aynı zamanda göğsümde dev bir yara açıyor.

Öncelikle, bana neden gönderildiğini anlayamadım. Ya da kim tarafından. Mesaj hiçbir şey ele vermiyordu. Ve seçimden sonra eve döndüğümüz ilk geceyi Reed'in kollarında yatağa uzanarak, endişelenmesin diye uyuyormuş gibi yaparak geçirdim. Ama gerçek şu ki, o gece hiç uyumadım.

Belki de bir daha asla gerçekten rahat uyuyamayacağım. Videoda hiçbir açıklama yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Neden Reed değil de ben gönderildim?

Sonra bugün erken saatlerde aynı numaradan bir mesaj daha aldım.

Açıp milyonuncu kez okurken gözlerimi siliyor ve hıçkırıklarımı yutuyorum.

Bilinmiyor: Walker'ın George Yates'i NYPD Komiseri olarak yeniden seçtiğinden emin olun. Yoksa bu video tüm dünyanın izlemesi için yayınlanır.

Belki cevap vermekle aptallık ettim ama cevap .

Ben: ? Bunu neden yapıyorsun?

Bilinmiyor: George Yates'i seçtiğinden emin ol. Onu ikna edebileceğini biliyoruz.

Hayatımda hiç bu kadar umutsuz hissetmemiştim. Uyuşmuşum. O kadar hissizim ki sessizliğin bile bir sesi varmış gibi geliyor. Ben çalıştıkça kulaklarımda çınlayan bir ses. Her kimse beni hedef aldı. Reed'e asla şantaj yapılmaz. Asla. O benden daha güçlü. Kimsenin onun üzerinde böyle bir güce sahip olmasına asla izin vermez.

"İnsanlar geçmişini sana karşı kullanmaya çalışacak, Harls."

Bunu biliyor olmalılar. Onu seçmediler. Beni seçtiler. Basına çıktık, birlikte etkinliklere katıldık. Aşık bir çift gibi göründük. Gözleri sadece birbirini gören bir çift.

Başlangıçta, bu bir oyundu.

Ama uzun zaman önce benim için rol yapmayı bıraktı.

Bizi birlikte gören herkes, Reed'den istediklerini alamıyorlarsa beni denemeleri gerektiğini düşünecektir. Eğer onu seviyorsam, onu korumak için her şeyi yaparım. Tıpkı onun benim için yaptığı gibi.

Ve haklılar.

Onun için her şeyi yaparım.

Komiser olarak kimi seçeceğine dair hafif bir ilgiden fazlasını gösterirsem beni sorgulayacağını biliyorum. Ne önerdiğimi anlayacak kadar New York siyasi çevreleri hakkında bilgi sahibi olmadığımı biliyor. Beni hemen anlayacaktır.

Ama yapamamamın nedeni değil.

Reed, bölge sakinlerinin hayatlarını iyileştirmek için belediye başkanlığına aday olmak istedi. Olumlu değişiklikler getirmek için. Bu insanların George Yates'in yeniden seçilmesini istemelerinin nedeni her ne olursa olsun, bu sadece kötü niyetli olabilir. Bunu Reed'e yapamam. Onun hayallerini karartacak hiçbir şey yapamam. Bunca zamandır uğruna savaştığı şeyin önüne geçebilecek herhangi bir şey. Uğruna çok çalıştığı şeye.

Kimsenin geçmişini ona karşı kullanmasına izin veremem. Bana bunun asla kabul edemeyeceği bir şey olduğunu söyledi.

"Bana farklı gözle bakma, Harls. Buna dayanamazdım."

"Bu beni fiziksel olarak hasta ediyor... insanlar... geçmişlerini asla arkalarında bırakamıyorlar çünkü diğerleri buna izin vermiyor. Bu sizi olayın kendisinden daha fazla mahvedebilir."

"Kimsenin seni incitmeye çalışmayacağı, özellikle de geçmişini sana karşı kullanmayacağı anlamına gelse kendimi senin için feda ederdim."

Bu her kimse, belli ki romantik ilişkimiz yüzünden Reed'i ikna edebileceğimi düşünüyor. Ama eğer bu biterse.

Telefonumu çantama geri koyarken titrek bir nefes alıyorum ve birkaç nane şekeri çıkarıp hızlıca birkaç tane çtırdattıktan sonra ağzıma iki tane daha atıyorum.

Eğer bu sona ererse... eğer *biz* sona erersek... o zaman artık böyle bir kozları olmaz. Muhtemelen aptalca bir saflık yapıyorum. Başka bir şey deneyeceklerdir. Yine de videoyu yayınlayabilirler.

Ama bana zaman kazandırabilir.

Bunun arkasında kimin olduğunu bulmam için bana zaman kazandır.

Reed'in arkasından iş çeviriyorum. Ama Griffin'den yardım istedim. Reed en kötü zamanlarında onu kurtardığını söylemişti. Griffin her şeyi biliyor. O ve Riley. Ve belki Stuart. Bilmiyorum. Belki Stuart değil, ama onun kampanya yöneticisi. Reed hakkında her şeyi biliyor olabilir mi? Onların işi bu değil mi? Bunun gibi korkunç durumları önceden önlemek?

Griffin bana endişelenmememi söyledi. Onları yakalayacağımızı. Yaptıkları yanlarına kalmayacaktı. Keşke onun iyimserliğine sahip olsaydım. Birinin bunu yapmasına çok kızgın. Ama kararlı olduğunda ne kadar ileri gidebileceğini bilecek kadar uzun yıllar onunla çalıştım. Yardım edecek. İşe yarayacak. Yaramak zorunda.

Reed'e söylememiz gerektiğini söyledi. Ve polise. Israr etti. Griffin mesai saatleri içinde patronum ama bu onun vereceği bir karar değil. Eğer polis araştırırsa, bu videoyu onlara teslim etmek anlamına gelir. Daha fazla insan görecektir. Hepsi Reed'in neler yaşadığını görecektir.

Buna izin veremem.

İnsanların izin veremem.

Bu ona ne yapar? Onun için nasıl bir şey olurdu? İnsanların kendisine yapılan bir şeyin her bir detayını izlediğini ve incelediğini bilmek. Kendisinin bile tam olarak hatırlayamadığı bir şey.

Başka bir yolu olmalı.

Griffin'e istifa edeceğimi ve yapmamasını istediğim halde Reed'e söylerse onunla bir daha asla konuşmayacağımı söyledim. New York'u, Maria'yı ve arkadaşlığımızı geride bırakacağımı söyledim. Söylemesi korkunç bir şeydi ve beni onlardan çok daha derinden yaralayacaktı. Ama çaresizim ve sahip olduğum tek şey bu.

Elbette bana çok kızmıştı. Ama aynı zamanda gözlerinde anlayış ve hatta Reed'e ne kadar değer verdiğimi ve onun için her şeyi yapabileceğimi görerek saygı da gördüm.

Bana bir hafta vermeyi istemeyerek de olsa kabul etti. Reed'e bildiklerini anlatana kadar bir hafta. Tabii ondan önce çözemezsek.

Basın, Reed'in kurumların komisyon üyelerine karşı kararlarını açıklamasını bekliyor olacak. Onu tanıyan ve kampanyasını takip eden herkes organize olduğunu bilecektir. Hızlı bir şekilde açıklamasını bekleyecekler. Çok uzun sürmesi şantajcının şüphelerini uyandıracaktır. Başarısız olduğumu düşünebilirler.

Benim bir seçenek olduğumu düşünmemeleri daha iyi. Tek yolu bu.

Reed'e onu ne kadar özlediğimi söylemek için mesaj attım. Sonra aradı ve telefonda konuştuk. Onun sesini duymak duygularımın içimden taşmasına neden oldu, bu da yapmam gereken şeyi daha da zorlaştıracak. Bizim hakkımızda neden aniden fikir değiştirdiğim konusunda şüphelenecektir. Ama şüphelerim olduğunu düşünmesi onun için daha iyi.

Alt kirpiklerimi yakan daha fazla gözyaşı tehdidini uzaklaştırmak için gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Sonra içimi kemiren mide bulantısını yutuyorum.

midemi ele geçirdi. Kendime yalan söylüyorum. Kendime sadece zaman kazandığımı söyleyebilirim. İşimi kolaylaştırıcaksa, kendime yalan söyleyebilirim. Ama bir kez gidersem geri dönemeyeceğimi biliyorum. Griffin videoyu kimin gönderdiğini bulsa bile, ellerinde kopyaları olabilir. Bir gün bunu yayınlamalarını ve geri dönüp beni Reed'e karşı bir silah olarak kullanmalarını engelleyecek hiçbir şey yok. Ona olan sevgimi hedef alıp, onu korumak için taleplerini kabul edene kadar onu lekeleyecekler.

Bu en iyisi.

Şu anda imkansız bir durumda verebileceğim tek kararı veriyorum. Şimdi sadece nasıl yapacağıma karar vermem gerekiyor.

Aşık olduğum tek adamdan nasıl ayrılabilirim?

Yirmi Beşinci Bölüm

Reed

"HARLS? NEREDEYDİN?" Ön kapıdan içeri girdiğinde koltuktan fırladım.

Beni görür görmez çantasını mermer zemine fırlatıyor ve bana doğru koşuyor. Neredeyse beni uçuracakken onu kollarımla yakalıyorum. Kucağında her zamankinden daha da küçük hissediyor. Sanki son kırk sekiz saat onu yıpratmış gibi. Bir şekilde onu yontmuş.

"Döndüğümde doğruca Maria ve Griffin'e gittim ve seni özlediğimi söylediler. Bu yarım saat önceydi, Angel. Nerelerdeydin?"

"Konuşmak için annemi aradım. Biraz hava almak için çatı terasına çıktım." Sesi gömleğimin içinde boğuklaştı.

"Tamam." Yüzümü saçlarına daldırıyorum ve tanıdık kokusunu içime çekiyorum. "Günün nasıl geçti?"

Saçlarını öpüyorum, bana yapışmış halde dururken sırtını okşuyorum. "Verimli geçti. Stuart ve ben çok şey yaptık... Ve Bea uğradı."

Harley benden uzaklaşıyor ama sadece aramızda küçük bir boşluk yaratmayı başarıyor çünkü onu çok sıkı tutuyorum. Gözleri gömleğimin yakasına kaydı ve bana bakmadan önce genişledi.

"Seni öptü mü?"

"Ne? Tabii ki hayır. Neden böyle bir şey düşündün ki?"

Parmakları çenemi okşuyor ve bir ömür sonra teninin tenime değmesinin keyfini çıkarırken nefesim kesiliyor.

"Yakanda kırmızı ruj var."

Harley'nin parmak uçları boynumun yanından gömleğime doğru tüy gibi hafif bir yol izliyor. Temasın ne kadar iyi hissettirdiğine dair yüksek sesle inlememek için tüm gücümü harcıyorum. Eğer bugün başka bir gün olsaydı ve şu anda onun kafasında neler olup bittiği konusunda bu kadar endişeli olmasaydım, o zaman ikimiz de çıplak olurduk ve ben de şimdiye kadar onun bedenini kendi bedenimle sahipleniyor olurduk.

Benim meleğim. Benimle. Kelimenin tam anlamıyla birlikteyiz.

Yutkunuyorum, Harley'nin parmakları tekrar çeneme doğru ilerlediğinde aletimde bir sıcaklık oluşuyor. Gözlerimin içine bakarken birbirini ardına, ileri geri minik vuruşlar yapıyor.

"Seçimi kazandığım için beni tebrik etti. Sonra bana sarıldı ve ilişkimizin sona ermesinden bu yana geçen yıllar boyunca beni düşündüğünü söyledi. Çok garipti." Omurgam sertleşiyor ve Harley'nin yumuşak sesi üzerime çökmeden önce parmaklarımı kırma isteği duyuyorum.

"Onu kim suçlayabilir ki? Özellikle de bunları giydiğinde."

Gözleri gözlüklerimin üzerinde gezinirken nefesi yumuşak. Sadece onu izliyorum. Güzelliğini ve sadece bana, benim de ona bakmaktan memnun olduğu gerçeğini kabul ediyorum.

Böyle sadece ikimiz varken başka hiçbir şeyin önemi .

"İşten çıkmadan önce onları çıkarmayı unuttum. Eve gelmek için çok acelem vardı." Bir elimle onları çıkarmak için uzanıyorum, ama Harley'nin gözlerinin kenarları daralıyor ve başını sallıyor.

"Yapma... yapar mısın... onları biraz daha takar mısın? Seni onların içinde görmek hoşuma gidiyor." Gözleri yumuşuyor ve diğer elini de çeneme götürüyor.

"Senin için her şeyi yaparım Angel," diyorum yumuşak bir gülümsemeye, karşılık vermesini ya da bir şey söylemesini bekleyerek.

Yapmıyor.

Onun yerine ayak parmaklarının üzerinde duruyor ve vücudumun her zerresinde hissettiğim derin bir öpücükle dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Sanki kafasında en hüznü aşk şarkısı çalıyormuş gibi beni öperek içime gömülürken onu kendime yakın tutuyorum. Gözlerimi yukarı dikip yüzünü ellerimin arasına alıyorum, onu üzen her neyse onu terk etmesini istiyorum. Keşke onu öpüp uzaklaştırabilseydim. Dudaklarım ona benim için ne ifade ettiğini gösterebilseydi. Benimle güvende olduğuna dair ona güvence verseler. Bana içini açabilsin ve neler olduğunu anlatabilsin.

Ona *yardım* edeyim.

Çünkü yardıma ihtiyaç duymanın ve bunu nasıl isteyeceğinizi bilmemenin nasıl bir his olduğunu biliyorum.

Kanepeye uzandık ve onu kucağıma çektim, dudaklarımız birbirine yapıştı ve bacaklarını iki yanıma sarıp üstüme binmesi için onu cesaretlendirdim. Bunu onunla daha önce hiç yapmadığımı düşünmek. Bilinçaltımda da olsa bundan kaçınıyordum. Ama şimdi? Şimdi daha fazla sevemezdim. Ona sarılmak, onu üstümde görmek. Ona her şekilde sahip olmayı seviyorum. Ama bu çok özel. Onun olması, hızımı kontrol etmesi, sadece ve sadece onun için. Eski, kalıcı olanların izini bile tamamen silen yeni bir anı

Harley, hala var olduğunu bilmediğim küçük kırık parçamı onardı. Hala ruhumda gömülü olan karanlığın küçük kalıntısını. Bunu o yaptı. Işığını onun üzerine tuttu.

Onunla.

"Harls... Ben..." Öpüşmemizi kesiyorum ve gözlerini tutuyorum, kalbimde tuttuğum kelimeler dilimin ucuna geliyor. Ona benim için tam olarak ne ifade ettiğini söyleyecek kelimeler. Onun hakkında ne hissettiğimi. Ona ne kadar taptığımı ve onsuz bir gün bile geçirmek istemediğimi.

"Reed." Parmağını dudaklarıma bastırıyor ve ürpertici bir nefes gözleri parlıyor. Nefes verdiğimi görünce parmağını çekip elini aramıza sokuyor ve fermuarımı indiriyor. "Lütfen Reed. Bir şey söyleme. Beni öpmeni istiyorum. Öp beni ve beni yap... beni yap..." Dudağı titriyor.

"Hey... hey," diye yatıştırıyorum.

Onu böyle görünce kalbim acıyla çarpıyor. Bu o değil. O parlak ve neşeli. Karanlığıma bir ışık. Işıldayan bir Harley'den daha azı ruhumu paramparça eder. Bu her neyse, düzeltmem gerek.

Yüzünü ellerimle sarıyorum. "Neye ihtiyacın varsa, Angel. Sadece bana söyle." "Sen, Reed. Sadece seni istiyorum," diyor, sesi küçücük ama ağır üzüntü ile.

"Ben de seni istiyorum. Her zaman," diye söz veriyorum ona.

Elimi onunkine atıp sikimi serbest bırakıyorum, sonra külotunu elbisesinin altından kenara çekiyorum. Ayağa kalkıyor, sonra üzerime doğru kayıyor, ben onunkine karşı inerken ve vücutlarımız birbirine kilitlenirken dudaklarıma karşı yumuşak bir şekilde nefes alıyor. Bana binmek için geri çekilene kadar tekrar tekrar öpüşüyoruz.

Kalçalarını tutuyorum ve onu dolduruşumun tadını çıkararak başını geriye yatırırken gözlerinin kapanışını izliyorum. Bir elimi aşağı indirip klitorisini kasıtlı daireler çizerek okşuyorum, onun hızına ayak uyduruyorum.

Çok güzel bir kız. Gerçekten çok güzel. Ve bu sadece sıcak, sıkı, ipeksi küçük amcığını sikimin etrafına sardığı için değil.

Bu o.

zaman oydu.

Şu anda kendi dünyasında. Zevkle sarılmış. Adımı söyleyip iç çekerken ve üzerime çökerken sesindeki ıstırap gitmiş. Kalçalarını döndürüp başparmağıma sürtünürken omuzlarındaki ve göğsündeki gerginlik kayboldu.

Ve gözleri.

Onları açıyor ve aşağıya uzanıp ruhumu okşama gücüne sahip bebek mavisi ile patlatıyorum. Benimkileri arıyorlar, etrafında kenetlenmeden bir saniye önce içlerinde söylenmemiş bir itiraf var.

"Biliyorum Angel," diye fısıldıyorum.

Sonra boşalıyor, ben aynı anda içine boşalırken dudaklarımı tekrar onunkilere çekiyor.

"Reed," diye haykırıyor ve öpücüğünde tuz tadı aldığıma yemin edebilirim ama bedenlerimiz yavaşlarken başını omzuma yaslayıp boynumun kıvrımına bastırıyor. "Sadece bana böyle sarıl. Bana böyle sarıl ve hiç bırakmak zorunda değilmişsin gibi davran." Nefesi boynuma karşı sıcak ve kolları boynuma sıkıca sarılmış durumda. Ama sesi yorgun, bitkin ve düz.

"Asla , Harls. Sana söylemiştim. Sen benimsin."

Saçlarını okşuyor ve alnına öpücükler konduruyorum, ne kadar süre böyle kaldığımızı unutuyorum. Hiçbir şey söylemeden birbirimize ne kadar sarıldığımızı, bedenlerimizin hala birbirine bağlı olduğunu. Nefes alış verişini yavaşlayana ve titrek nefesler vücudunu terk edip yerini yavaş, ritmik nefeslere bırakana kadar ona sarılıyorum.

"Harls?"

Cevap vermiyor ve uyuduğunu biliyorum.

"Yanımdayım Angel," diye fısıldıyorum bizi ayırıp onu yatağa taşıırken. Onu yatırıp elbisesini çıkarırken kıpırdamıyor bile, böylece sadece iç çamaşırlarıyla kalıyor.

Onu yorganın altına sokuyorum ve arkasına tırmanıyorum, kollarımı ona doluyorum ve onu sıcak tutmak için kendime doğru çekiyorum. Tıpkı ilk geceki gibi. Tanrım, ne kadar değişmiş? Eskiden benden nefret ettiğini düşünürdüm. Belki nefret etmiyordu ama hiç hoşlanmıyordu. Griffin'i görmek için her uğradığımda ne kadar kızgın göründüğünü hatırladıkça kıkırdıyorum. Sanki büyük bir rahatsızlıkımışım gibi. Bu kadar yumuşak huylu birine göre, o zamanlar duygularını nasıl belli edeceğini çok iyi biliyordu.

Şimdi... şimdi gezegendeki en şanslı adamım.

Başımı kaldırıp uyumasını izliyorum. Böyle çok huzurlu. Tek umudum uyandığında da bu huzurun onunla kalması ve duygularını yeniden rahatça ifade edebilmesi.

Çünkü kafasından neler geçtiğini bilmem gerek. Kızımın nereye gittiğini bilmem gerek.

"Reed?" Yumuşak bir ses rüyamı böldü ve daha fazla rahatlayamazdım. Daha çok bir kabustu. Harley de içindeydi. Ama yanında başka biri vardı. Kolunu ona dolamış başka bir adamla. Onunla konuşmaya çalıştığımda, yanımdan geçip gitti. Bir hayaletmişim gibi geçip gitti.

Gözlerimi kırıştıtararak açıyorum.

Sırt üstü yatıyorum ve hava karanlık. Sadece perdeleri kapatmayı unuttuğum yerden gelen şehrin ışıklarından gelen yumuşak bir parıltı odaya biraz ışık sağlıyor.

"Neyin var?" Onu yanıma çekiyorum ve dudaklarımı alnında gezdiriyorum. Hâlâ gecenin bir yarısı. Çok yorulmuştu. Uyanmasına bir şey sebep olmuş olmalı.

"Benimle sevişmeni istiyorum... Lütfen."

Yüzünü görebilmek için çenemi aşağı eğiyorum. Gözleri loş ışıktaki parlıyor. Ve yanakları da parlıyor.

Hay sikeyim. Ağlıyordu.

Nasıl olur da uyurken yanımda ağladığını fark etmemişimdir? Suçluluk duygusu beni karanlık bir sis gibi sarıyor, boğazıma bir yumru yapışırken sesimi boğuklaştırıyor.

"Sormana gerek yok, Angel."

Üstüne yuvarlanıyorum ve dudaklarımı dudaklarına bastırarak onu nazikçe öpüyorum. Sonra yanaklarını öpüyorum. Sıcak, taze gözyaşlarını öpüp uzaklaştırıyorum. Daha fazlasının düşmesini engellemek için göz kapaklarını öpüyorum. Ve ancak güzel yüzünün her santimini sayamayacağım kadar çok kez öptüğümde, dudaklarımı onunkilerin üzerine kapatıyorum ve tekrar öpüyorum.

Elleri enseme kayıyor, saçlarımı okşuyor, ben onu içine iterken dili benimkini arıyor. Bacaklarını sırtıma doluyor ve beni kendine çekerek sarılıyor.

"Her neyse, Harls. Bununla birlikte başa çıkabiliriz," diye fısıldıyorum dudaklarına, bir başka öpücükle onları terk etmekle tehdit eden hıçkırığı yakalıyorum. "Hiçbir şey senin için hissettiklerimden daha güçlü değil Angel. Hiçbir şey. Sadece benimle konuşman gerekiyor."

Saçlarımı sıkıca kavırıyor ve beni öpmeye devam ediyor.

"Sadece konuş benimle," diye yalvarıyorum nazikçe onun içinde tekrar tekrar kayarken. Dudaklarıma karşı inliyor ve vücudu altımda titriyor. "Hamile misin?" Beni sıkıca kavrarken küçük bir hıçkırığı daha öpücükle uzaklaştırıyorum. "Çünkü eğer öyleysen, endişelenmene gerek yok. Birlikte bir aile kurmak isteyeceğim başka birini düşünemiyorum. Senden başka."

"Hayır," diye mırıldanıyor, sesi neredeyse pişmanlık dolu çıkıyor.

" zaman ne oldu? Bir sorun olduğunu biliyorum."

"I..." Gözlerimin içine bakıyor ve yutkunuyor. "Yarın. Yarına kadar bekleyebilir. Bu gece sana ihtiyacım var, Reed. *Lütfen*."

Kargaşa yine gözlerinde ve dişlerimi o kadar sıkıyorum ki  atlamadıklarına şaşıyorum, kalbim sanki biri tarafından oyuluyormuş gibi hissediyorum.

"Reed?" diyor tekrar, ensemi okşayarak. "Ben iyiyim. Söz veriyorum. Sadece yorgun ve duygusalım." Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. "Ve her şeyden çok, sadece birlikte olmak istiyorum. Sen ve ben. Ve başka hiçbir şey düşünmemeyi. Bunu yapabilir miyiz? Lütfen?"

"Bu seni mutlu edecek mi?"

Konuşacakmış gibi dudakları aralanıyor, sonra ağzını tekrar kapatıp başını sallıyor.

"O zaman şafak sökene kadar seninle sevişeceğim Angel. Eğer istersen daha da uzun."

Başını kaldırıp alnını benimkine yaslıyor. "Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etme. Senin için her şeyi yaparım."

Gözleri bir şeyle parlıyor ama hemen gözlerini kaçırıyor ve başını tekrar aşağı indirerek boynundaki titreyen nabız noktasına erişmemi sağlıyor. Onu öpüp emiyorum, tekrar içinde hareket etmeye başladığımda dudaklarından çıkan her inilti ve sızlanmanın tadını çıkarıyorum.

Ve bütün gece onunla seviştim. Tıpkı onun istediği gibi.

Bir parçam, yaratılış tarihindeki ilk gün için şafağın s kmemesini diliyor.

Burada onunla kalmak için her şeyi yaparım. Kıyamet bile olsa.

Çünkü içimden bir ses güneş doğduğunda her şeyin değişeceğini söylüyor.

Yirmi Altıncı Bölüm

Harley

REED dudaklarıma yapışıyor ve ben onu tekrar öpüyorum. Tıpkı asla duyamayacağım bir şey söyleyeceğinden korktuğum her seferinde onu öptüğüm gibi. Bu sabahı ve ona söylemem gerekenleri daha da zorlaştıracak bir şey.

"Harley, ben..."

"Ssh." Bir parmağımı dudaklarına bastırıyorum ve yerine yine dudaklarımı koyuyorum. "Seni öpmeyi çok seviyorum."

"Harls... İşemem lazım," diye kıkırdarak inliyor ve sonunda onu bırakıyorum, banyoya girerken kaslı kışına hayranlıkla bakıyorum.

Gözümüzü bile kırpmadık. Geceyi birbirimize dolanarak geçirdik. Vücutlarımız ayrıldıklarından daha sık birleşiyordu. Uzuvlar, ağızlar, kaygan uyarılma ve orgazm karmaşası. *Bir sürü orgazm.*

Kaslarım gerildikçe itiraz ediyor. Ağrım var. Lezzetli bir ağrı. Ama kalp kırıklığıyla dolu bir ağrı. Ağrı geçecek ama garip bir yanımdan bundan günler sonra da Reed'i hissediyor olacağım için mutlu.

Unutabileceğimden değil.

Ama zamanımız dolmak üzere. Her aşk şarkısının bir sonu vardır. Kulağa en tatlı gelenler bile.

Bugüne hazır olabileceğimi hiç sanmıyorum. Belki de dün gece söylemem gereken şeyi söylemeliydim. Ama yapamadım. Onunla bir geceye daha ihtiyacım vardı. Dün gece kapıdan girip onu gördüğüm anda bunu yapamayacağımı anladım. Beynim kaçınılmaz olanı uzatarak ne kadar bencilce davrandığımı algılayamadan ayaklarım ona doğru koştu. Ama kendimi durduramadım.

Onu çölün yağmuru istediği gibi istiyorum.

Birlikte geçirdiğimiz birkaç ay benim için bir lütuftu. Acı verse de ve bugün daha iyi değil daha kötü olacağını bilsem de en azından *hissedebiliyorum*. En azından böyle hissetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. O kişiyi bulmanın.

Istakozumu bulmak için.

Bal tuzağı ve Brett'in kazası beni içime kapattı. Sonsuza kadar mutluluğa inanmıyordum. Başka biri gelip gözünüze çarpana kadar mutlu olacağınıza inanırdım. Sanki insanın bir parçası hep arıyormuş gibi. Asla tatmin olmaz. Sahip oldukları için asla minnettar olmazlar.

Ama biliyorum ki her parçam onu sadece son birkaç aydır görüyor. Beni mümkün olduğunu hiç düşünmediğim şekillerde tatmin ediyor. Ve sadece seks değil. Beni destekliyor, beni güldürüyor, beni güçlendiriyor, her şeyi farklı görmemi sağlıyor.

Ve o beni görüyor.

Bunun için sonsuza dek minnettar olacağım.

Her zaman ihtiyacım olduğunu düşündüğü şeyi yaptı. Dün gece bile. Tam olarak ondan istediğim şeyi yaptı. Bütün gece benimle sevişti. Hiç durmadı. Öpüşürken ve birbirimize sarılırken her seferinde bir sonrakine geçti. Benimle usulca konuştu, birlikte geçirdiğimiz ilk geceyi hatırlayıp hatırlamadığımı sordu. Eğer

Keçi Freddy'yi hatırladım. Birlikte oturup film izlediğimizi hatırlasaydım. İlk sahte randevumuzda birlikte dans ettiğimizi. İlk gerçek öpüşmemiz sırasında basın tarafından fotoğraflanmamızı.

Reed Walker bütün gece boyunca hem bedenimle hem de ruhumla sevişti.

Belki de dudaklarından umutsuzca öptüğüm sözcükler oluşmadan önce onları asla söylemeyecekti. Söylenerek aramızdaki şeyleri sonsuza dek değiştirmeden önce. Yapmak üzere olduğum her şeyi sorgulamama neden olmadan önce.

Ama yapmak zorunda değil.

Dün gece bana bilmem gereken her şeyi anlattı.

Doğru şeyi yapıyorum.

Onun için en iyi olanı yapmalıyım.

Çünkü bu adam... bu *inanılmaz* adam. Dünyayı hak ediyor. Her şeyi hak ediyor. Kimsenin bunu tehdit etmesine izin veremem. Kimsenin geçmişini ona karşı kullanmasına izin veremem. Kalbinin sesini dinleyerek ve onu şehre vererek yapmaya çalıştığı şeyi kimsenin lekelemesine izin veremem.

Bunu yapamam.

Her zaman Reed'e karşı kullanacakları bir şeyleri olacak. Onun üzerinde tehlikeli bir şekilde asılı duran bir balta. Ve bizim birbirimize deliler gibi aşık bir çift olduğumuzu düşündükleri sürece, benim üzerimde de bir kozları olacak.

Onu çökerten ben olamam.

Ayrılmak en iyi seçenek. Onun iyi olduğundan emin olmanın tek yolu bu.

En azından şimdilik. Ama bu hiç yoktan iyidir.

"Şimdi benimle konuşacak mısın?" Reed yanımdaki yatağa uzanıyor, başını dirseğine dayıyor ve çok sevdiğim dumanlı kuvars gözleri beni değerlendiriyor. Sabah ışığı gözlerindeki altın benekleri yakalıyor ve bu manzara boğazımın düğümlenmesine neden oluyor.

"Veda etmeliyim." Sesim kararsız ve vücudumu ele geçirmekle tehdit eden titremeyi yatıştırmak için bir nefes çekiyorum.

Reed'in güzel gözleri bana bakarken faltaşı gibi açıldı. "Harls, ne yapıyorsun -?"

Panik beni kavıyor, göğsümün içi buza dönüşüyormuş gibi hissediyorum.

Bunu yapamam.

Bana bakışı... sanki dünyadaki en değerli şeymişim gibi... Bu bakışın yok olduğunu görmeye dayanamıyorum.

Henüz değil.

"Rosie'ye!" Yataktan fırlayıp banyoya koşuyorum ve Reed'i yatakta öylece bırakıyorum. "Rosie'ye veda etmeliyim!"

Duşu açarken sesim tiz çıkıyor.

"Hemen şimdi mi?" Reed'in derin sesi arkamda gürlüyor ve sıcak, güçlü elleri kollarımın üst kısmını tutup başparmakları titreyen kaslarımı okşarken sırıyorum. Kuş yardımının erken gelebileceği ve vedalaşma zamanının bir dakikasını bile kaçıramayacağım hakkında yalan üstüne yalan söylerken yüzümü göremediği için minnettarım. Maria'ya erken geleceğime söz verdiğimi.

Konuşuyorum ve konuşuyorum. Sessizliği dolduruyorum.

Reed'in bir şey söylemesine ya da sormasına fırsat verecek kadar uzun süre susmuyorum. Ama o çok mutlu görünüyor, birlikte duş alırken bana gülümsüyor ve benim için saçımı yıkıyor.

Hindistan cevizi şampuanımın kokusu etrafımızdaki buharı emiyor ve sanki kendi tropikal sığınağımızdaymışız gibi hissettiriyor.

Geçmişin bize zarar veremeyeceği bir yer.

Keşke.

Maria ve Griffin'in çatı katının kapısını çaldığımızda saat hâlâ gülünç derecede erken. Birinin cevap vermesi biraz zaman alıyor. Sonunda Griffin kapıyı açıyor, sinirli görünüyor ve üzerinde sadece bir çift dar boxer şort var.

Boğazımı temizliyorum ve gözlerimi onun yüzünde tutuyorum. "Günaydın!" İçeri girerken sesimi neşeli ve esintili çıkarmaya çalışıyorum.

Griffin Reed'e şaşkın bir bakış atar ama o sadece kaşlarını kaldırıp omuzlarını silkmekle yetinir.

"Maria geleceğimi biliyordu," diyorum, Reed'in dikkatini Griffin'in bu kadar erken bir ziyaretçi beklemediği gerçeğinden uzaklaştırmayı umarak.

Griffin bana baktı. "Gidip onu getireyim."

Beni düzeltmediği için tavana sessizce şükrediyorum. Reed'in ona bir yalan daha söylediğini bilmesine izin vermedi. Gelecek olan birçok yalandan biri. Griffin videoyu biliyor olabilir. Ama ona bugün ayrılacağımı söylemedim.

Bu sözleri bir kez söylemek yeterince zor olacak. Ve Reed bunları ilk duyan kişi olmayı hak ediyor.

"Günaydın." Maria odaya girip yanıma geldi. Koyu renk saçları dağınık bir topuzla tepesinde toplanmış, üzerinde de çabucak giymiş gibi görünen bir pijama var. Her zaman tertemiz görünür, bu yüzden erken gelmemizin onu hazırlıksız yakaladığını biliyorum. Ama dairede Reed'le yalnız kalma riskini daha fazla göze alamazdım.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum Maria'nın kulağına, sarılırken sadece o duyabilsin diye. "Sorun değil," diye fısıldıyor o da.

Rosie'nin kutusuna yaklaşırken, "Sadece veda etmek için zamanım olduğundan emin olmak istedim," diye açıklıyorum. İçine bir göz attım ve ellerim ağzıma gitti.

Göğsümün etrafına sıcaklık yayılıyor. Lambanın ışığının altında, derme çatma yüz örtüsü yuvasının içine sokulmuş. "O çok güzel."

Reed yanıma geliyor ve başını yana eğerken kaşları birbirine çarpıyor. "Evet, o..."

Rosie yuvada kıpırdanıyor, seyrek ince sarı tüylerinin altından parlak pembe teni görünüyor. Gagası çıplak ve yumrulu görünüyor. Ve gözlerinin etrafında büyük gri halkalar var. Yavru hayvanlara göre, o... şey, tuhaf görünümlü.

"Komik görüldüğünü biliyorum." Tek gözüyle beni izlerken uzanıp sırtını hafifçe okşuyorum. "Ama o küçük ve bu dünyada yeni. Ve tek bildiği nasıl sevileceğidir."

"Tek bildiği şeyin yemek yemek, sıçmak ve beni bütün gece ayakta tutmak olduğuna eminim," diye homurdanıyor Griffin, giyinmiş olarak döndüğü mutfağın karşısından. Maria ellerinin topuklarını gözlerine bastırıp ovuştururken Griffin bir kolunu Maria'nın beline doluyor.

Griffin yorumunu bana yönelterek, "Eminim bir gece daha kalmadığın için mutlusundur," diye ekliyor.

"Evet. Sanırım sen bizden daha fazla uyudun." Maria esniyor ve eli kalçama dolanınca içgüdüsel olarak Reed'in yanına yaslanıyorum.

"Ah... evet." Bakışlarımı Rosie'ye çeviriyorum. Bütün gece uyanık kalmak, Reed'inkiyle birleşen bedenim kelebekler ve neşe getirmeli. Genelde de öyle olurdu. Ama bugün tadabildiğim tek şey, bağırsaklarımda ekşi süt gibi pıhtılaşan korku.

Kendimi durduramadan, sıcak, yağlı gözyaşları yanaklarımdan aşağı akıyor. Islak, yakıcı umutsuzluk nehirleri tenimi yakıyor.

"Angel," diye mırıldanıyor Reed saçlarıma doğru, beni yanına çekerek. "O iyi olacak. İhtiyacı olan şey bu. O vahşi bir kuş. Ona iyi bakacaklar ve o da gelişecek."

"Biliyorum." Burnumu çekiyorum, yanaklarımı koluma siliyorum. Bir saniyenin çok küçük bir kısmı kuruduktan sonra daha fazla gözyaşı dökülüyor ve tekrar ıslanıyor.

Ona bu gözyaşlarının sadece küçük bir kısmının Rosie için olduğunu söyleyemem. Elbette gideceği için üzgünüm. Ama en iyisinin bu olduğunu biliyorum. Daha mutlu olacağını biliyorum. Vahşi ve özgür olacak. Tıpkı herkesin olması gerektiği gibi. Hayatını yaşamasına izin verilecek.

Ücretsiz.

Reed, "Belki buraya geri döner ve The Songbird'ün kaldırım halısını Griffin'e minnettarlığını göstermek için süsler," diye şaka yapıyor.

"Yapmasa iyi olur!" diye sesleniyor Rosie'ye bakarak. Ama Maria karnını dürttüğünde yüzü yumuşuyor ve ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor.

İkisi kısık sesle konuşmaya, mutfakta dolaşmaya, kahve makinesini çalıştırmaya ve fincanları çıkarmaya başladılar. Bana ve Reed'e birer tane ikram ediyorlar ama reddediyoruz. Reed yakınlarda dolanırken ben Rosie'yle usulca konuşarak ve onu okşayarak bir on dakika daha geçiriyorum. Gözyaşlarım damlaya benzer bir şekilde kurumuş olsa da beni bırakmaya isteksiz görünüyor.

Ona yüzüncü 'son bakışından' ve telefonumla çektiğim bir başka fotoğraftan sonra ayrılıp dairemize dönüyoruz. Ön kapıyı açtığımda, korkunun ağırlığı hemen göğsüme çarpıyor. Kollarım yanımda sertleşiyor, içeri girerken parmaklarım soğuyor.

"O iyi olacak," diyor Reed, arkamdan yaklaşıp dudaklarını boynumla omzumun birleştiği yere bastırarak.

Bir nefes çekiyorum, duraklamasına neden oluyorum.

"Seni rahatsız eden tek şey değil, değil mi?"

Dönüyorum ve boğazımdaki kalın yumruyu yutuyorum. Ama sadece daha aşağıya kayıyor, kalbimin üzerine oturuyor ve donuk bir ağrıyı da beraberinde getiriyor.

"Hayır." Başımı sallıyorum, gözyaşlarımla savaşıyorum. *Bu gidişle susuzluktan bayılacağım.*

"Harls, ne oldu?"

Reed'in sesindeki yumuşaklık, endişe, sıcaklık. Bunu çok daha zorlaştırıyor. Nasıl söylersem söyleyeyim, bu ikimizi de incitecek.

"Gitme vaktim geldi."

Elleri belimde duruyor ve ben onları elime alıp uzun, becerikli parmaklarını inceleyerek onlara bakıyorum. Gitarıyla güzel müzikler çalan parmakları... İhtiyacım olduğunda benimkilerle sarmaş dolaş olan parmakları. Kalbimde izler bırakan parmaklar.

Sonsuza kadar.

Ellerimi bırakıyorum ve kalbim sıkışırken ellerimi tekrar yanlarıma götürüyorum. "Sen neden ?" Reed'in kaşları birbirine çatıldı, gözleri Benimkini arıyorum.

Eğer başka bir yolu olsaydı.

"zamanı geldi, Reed. Anlaşmamız sona erdi."

Bir an duraksıyor, sonra gözlerinin kenarları kırışıyor ve gülüyor, beni kendine çekiyor, kollarıyla sarıyor ve saçlarımı öpüyor.

"Kahretsin, Angel. Ciddi olduğunu sanmıştım." Sesi rahatlıyor ve nefes verirken göğsü gevşiyor. Kalbim göğsümde acıyla sıkışıyor. *Şaka yaptığımı sanıyor.*

Gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Konuşurken sesim benimki gibi bile çıkmıyor. "Ben ciddiylim."

Kolları etrafımda sertleşiyor, sonra yüzümü görebilmek için geri çekiliyor. "Ne?"

Bana bakarken midem alt üst oluyor, ciddi olduğumu anladığı anda gözleri dönüyor. Bunu görmek bile tek başına

Zaten tamir edilemeyecek kadar harap olmasaydım beni mahvederdi. Ama bunu yapmalıyım. Onu korumak için gitmeliyim.

Gözlerimi aşağı indiriyorum, tekrar nefes alabilmem için bakışlarını yeterince uzun süre kırıyorum.

"Neden bizim anlaşmamızı düşünüyorsun ki? Biz bunu çoktan aştık." Reed'in sesi daha karanlık bir hal aldı.

"Sadece rol yapıyorduk, Reed. Seçim bitti. Sen kazandın. Belediye başkanı olacaksın." Aramıza biraz mesafe koyarak kollarından tamamen kurtuldum.

Ağzı açık kalıyor ve bana doğru bir adım atıyor, ama ben geri çekilip ulaşamayacağım bir yere gidiyorum.

"Eğer hala böyle düşünüyorsanız, bir saniye bile..." Ellerini yüzünde gezdiriyor ve sonra tekrar saçlarının arasına sokuyor. "Eğer buna bir saniye bile inanırsan, seni hayal kırıklığına uğrattım demektir. Bizi hayal kırıklığına uğrattım. Bunların hiçbirisi benim için sahte değildi. Hissettiklerim... birlikte oluşumuz... Hiç rol yapmadım. Bir kere bile."

Başımı sallıyorum. Hareket o kadar küçük ki başka biri olsa fark .

Ama Reed değil.

"Sence ben kazandım mı?" Bana bakıyor.

"Sen yaptın. Birkaç hafta içinde belediye başkanı olacaksın. Her şey bununla ilgiliydi. Sen ve ben... Sen seçimi kazanıyorsun."

"Tanrım, Harley. Görmüyor musun?" Bana bakarken yüzünü buruşturuyor. "Eğer tüm bunların... bizim... seçim biter bitmez son kullanma tarihimizin geldiğine gerçekten inanıyorsan, o zaman ben kazanmadım. Kaybettim. Her şeyi kaybettim, Harls."

"Reed-"

"Seni istiyorum. Seni hep istedim. Seni her zaman *isteyeceğim*." Gözlerinde yanan öyle bir yoğunlukla bana bakıyor ki, binlerce kırık kalpli parçaya ayrılmadan önce başımı çevirmek zorunda kalıyorum.

Başını sallıyor ve yüksek sesle nefes veriyor, öne doğru eğilip başını ellerinin arasına alıyor. "Bunların hepsinin rol olduğunu mu söylüyorsun? Her şey... neydi?"

"Hayır!" Birden ağlamaya başladım, her şeyi ettiğim için kendime lanet ediyordum.

Tüm bunların benim için sahte olduğunu düşünmesine izin veremem. Kimsenin bizim yaptığımız şeyleri yapıp da hiçbir şey hissetmemesine imkân yok. Bu insani olarak mümkün değil. Öyle olsa bile, aşka sahip olmak ve onu kaybetmek yeterince zalimce. Ama karşınızdaki kişi tarafından size karşı hiçbir zaman gerçekten bir şeyler hissetmediğinin söylenmesi. Ona her şeyinizi verdiğinizde... Bu iğrenç bir şey.

Bunu ona asla yapamazdım.

"Tabii ki hayır... Sadece... Bilmiyorum, tamam mı? Tek bildiğim burada seninle kalamayacağım."

"Tanrım," diye tıslıyor, doğrulurken.

Ağzım kuruyor ve tek yapabildiğim ayakta durup beklemek, gözlerinin tekrar benimkilerle buluşması için kendimi çelikleme.

Ama hiçbir şey beni, başını kaldırıp bana bakarken gözlerinden okunan şaşkınlık ve inançsızlığa hazırlayamazdı. Altın benekler daha önce hiç görmediğim kadar parlak yanıyor.

Burada çok uzun süre kalırsam beni ve yalanımı görecektik kadar parlak.

Sesimi eşit tutmak için savaşıyorum.

"Eşyalarımı toplayacağım, Reed. Sonra da gideceğim. Bu her zaman olması gereken şeydi. Tam istediğin gibi belediye başkanı oldun. Aileme yardım etmek için para aldım, tam da ihtiyacım olduğu gibi. Gerisi... sürpriz oldu... ve ben... Bilmiyorum... Şu an benim için çok fazla.

Gitsem iyi olacak. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Sen de bensiz işine daha iyi konsantre olursun."

Acınası görünüyorum. Öyle olduğunu biliyorum. Söylediklerimin hiçbiri mantıklı değil. Nasıl oluyor da aramızdaki ilişkiden ayrılmak istediğini söyleyebiliyorsun? Hiçbir mantığı yok. Ama ilişkiler ve duygular çoğu zaman mantığa meydan okur. Reed'i bu ayrılığa gerçekten ihtiyacım olduğuna ikna edebilmem için tek umudum bunun mantıksız olduğunu kabul etmesi. Ama en azından gerçek olduğunu. Ve gitmem gerektiğini söylediğimde ciddiylim.

Çünkü ben biliyorum.

Bu hiç bu kadar doğru olmamıştı.

"Bu mı?" Sanki ona vurmuşum gibi geri sıçradı. "Bu mı lan?!"

Sanki Reed'in benim için hissettiği her şeyi kalbinden söküp atmaya hazırlanıyormuş gibi alevlerin tutuşmasını izlerken irkiliyorum.

Tek gördüğüm
öfke.

Benden nefret
ediyor.

"Burada kalamam, Reed. Şu anda seninle olamam. Üzgünüm." Boğazım düğümleniyor, sanki her an kendi yalanlarımda boğulacakmışım gibi. Yalan üstüne yalan, araya karışan küçük gerçekleri korumak. Gerçekte neler olduğunu görmesini engelliyorum.

Onu sevdiğim için gittiğimi. Çünkü
ona aşığım.

"Her şeyden sonra, öylece çekip gitmek mi istiyorsun?" Burnundan bir nefes çekerken dudakları aşağı doğru kıvrılıyor.

"I-"

"Benimle olman gerekiyordu, Harley. Bunu biliyorsun. Bizi tanıyan herkes bunu görebiliyor. Bizden aylar önce gördüler. Bütün bunlar nereden geliyor?" Bana doğru ilerliyor ve ben de elimi kaldırıyorum.

Bana dokunursa cesaretimi kaybederim. Onun içine düşüp her şeyi itiraf edeceğim.

Video hakkında.

Geçmiş
hakkında.

Benimle birlikte olmanın her şeyin ona karşı en kötü şekilde kullanılmasına yol açabileceği hakkında.

Onu mahvedeceğimi.

"Yapma, Reed. Lütfen."

Gözleri şişerken inanmaz bir nefes çekiyor.

"Ne yapmayayım? Tüm bunları kabullenmekte nasıl zorlandığımı söylemeyeyim mi? En harika ilişkiyi yaşadığımı düşündüğüm kız arkadaşımın şimdi bana benimle aynı şekilde hissedip hissetmediğini bilmediğini söylemesini anlamakta zorlandığımı mı? Hiçbir şeyden emin olmadığını. Ayrılmak istediğini mi?"

"Dur," diye fısıldıyorum, alt göz kapaklarımda sıcak gözyaşları birikiyor.

"Neden, Harls? Duymak çok mu zor? Saçmalık olduğu için olabilir mi?! Benim aptal olduğumu düşünüyorsun, değil mi?"

"Hayır... Sanmıyorum-"

"O da kim, Harley?"

"Ne? Kim?" Gözlerimi kırıştıtarak boğuk bir sesle söyledim.

"Ellerimde acı çekerek ölmenin nasıl bir şey olduğunu öğrenmek üzere olan adam."

Gözlerim donuyor ve kırpamıyorum. Kusmamak için elimi ağzıma götürmekten başka bir şey yapamıyorum. Başka bir şey söyleyebilirdi. Herhangi bir şey. Ve onun ima ettiği kadar acıtmazdı. Vücudumun etrafına buz fırlatmazdı.

Ona ters ters bakarken gözyaşlarım gözlerimde donuyor ve umutsuzluğum öfkeye dönüşüyor.

Böyle bir şey yapabileceğimi için öfke.

"Başka kimse yok, Reed. Ve eğer bu son birkaç ay sana benim hakkımda bir şey öğrettiyse, o da *asla* aldatmayacağımdır." Ona bağırırken sesim her kelimede biraz daha titriyor.

Beni izliyor, geniş, derin nefesler alırken saçları öne düşüyor, gergin omuzları her biriyle birlikte yükseliyor. Patlamak üzere olan, bastırılmış dev bir öfke topu gibi görünüyor. Ama tek düşünebildiğim benim onu aldatacağımı nasıl varsaydığı.

"Böyle düşündüğüne inanamıyorum!"

"Bilmiyorum. Yapmamalıydım-"

"Bunun benim için ne kadar zor olduğunu bilmiyorsun. Hiçbir şey bilmiyorsun. Bu kadar zeki birine göre, tam bir pislik oluyorsun!" Bağırıyorum.

Bang.

Reed'in yumruğu durduğum yerden birkaç metre ötedeki duvarı delip geçerken beyaz boya parçaları havaya uçuşuyor. Doğrudan sıvaya giriyor ve büyük bir çukur açarak kırık parçaların düşmesine neden oluyor, elini geri çekip nefesinin altından küfrederken yere saçılıyor.

Sözlerinin ve yumruğunun ardındaki güç beni zıplatıyor ve salondaki masaya öyle bir çarpıyorum ki, hemen ardından bir başka çarpma daha geliyor.

Aşağıya baktım. Zemin koyu kahverengi ve siyahla kaplanmış. Dökülen toprak ve Bruce'un tenceresinin pürüzlü, kırık parçalarının bir karışımı. Yüzüm buruşuyor ve tek görebildiğim birbirine karışmış kahverengi ve siyah olana kadar görüşüm bulanıklaşıyor.

Ve yeşil. Bulanık yeşil yapraklar.

"Kahretsin, Harls. Özür dilerim. İyileşecek." Eski bir siyah beyaz filmdeki kan gölü gibi yerde sadece kahverengi ve siyah kalana kadar eğilip yeşili süpürürken Reed'in sesi bir anda yanımdan geçip gidiyor.

"Senin hatan değildi." Nefesimi içime çekiyorum. Nefes alırken titriyor ve sanki nefesim kesiliyormuş gibi ses çıkarıyorum. "Bunların hiçbiri senin suçun değil."

"Tanrım." Reed'in sesi keskinliğini kaybetmiş ve onun yerine, önümde durmak için geri çekilirken kulağa suçluluk gibi gelen bir şeyle ağırlaşıyor. Gözleri parlıyor ve dev gövdesi yavaş, bilinçli nefeslerle bir aşağı bir yukarı hareket ediyor.

Vücudunun sıcaklığı aramızdaki birkaç santimlik boşluğa kadar ulaşıyor.

Çok yakınız. Ama yine de kilometrelerce uzaktayız.

"Bunu söylememeliydim. Özür dilerim." Gözleri benimkileri takip ederek yıkık duvara bakıyor. "Sana kızgın değilim. Bunu söylediğim için kendime kızgıyım. Bunun sen olmadığını biliyorum... Kahretsin. Söylediğim şey tam bir pislikti. Haklısın, Harls. Haklısın. Bana bak, lütfen."

Gözlerimi isteksizce duvardan ayırıyorum. Neredeyse imreniyorum. Onarılacak ve kimse ne kadar hasar gördüğünü bilmeyecek.

İkimizin de o kadar şanslı olacağından şüpheliyim.

Reed'e dönüp bakıyorum, altın beneklerin vahşiliğini kaybettiğini fark ediyorum. Ama hala nefesimi kesen bir parlaklıkla parlıyorlar. Duygularla parlıyor.

"Anlamıyorum. Sahip olduğumuz şey gerçek. Bunu biliyorsun. Eğer bir an bile rol yaptığımı düşünmene neden olduysam. Tüm o zamanlar... *herhangi bir* zaman... Hiçbiri benim için rol değildi. Tek bir şey bile." Kendini sakinleştirmek için derin bir nefes alan Reed'in omuzları dikleşir.

"Konuş benimle. Eğer seçim bittiği için korkuyorsanız ve şimdi... Bilmiyorum, üzerimize bir etiket yapıştırmak zorunda mıyız? Lanet olsun, böyle bir şey yapmak zorunda değiliz. Ne istersek onu diyebiliriz."

"O değil..."

Ne diyebilirim ki? Bunu açıklamak için bir sebep yok. Ayrılmamın gerçek nedeni konusunda ona karşı dürüst davranmıyorum.

"Gracie Malikanesi mi? Oraya birlikte mi taşınıyoruz? Taşınmak zorunda değiliz. Burada kalabiliriz. Nerede mutlu olacaksan."

"Reed..." Tüm havanın ciğerlerimden çıkmasına izin veriyorum, onları söndürüyorum. Aynı kalbimin hissettiği gibi.

Boş.

Sanki onu tamamlayan her şey kaçıyor, konuştuğum her kelimeyle birlikte dışarı fırlıyor.

Cevap vermemi beklerken söyleyecek bir şey arıyorum, endişesi yüzüne kazınmış, kaşlarının arasında derin çizgiler oluşmuş.

"Evet, bu da bir parçası... Korkutucu ve... Ben... Bu konuda nasıl hissettiğimden emin değilim. Ben sadece... Daha önce hiç kimseyle yaşamadım. Ve şimdi bu bir iş meselesi değil." Burnumu kıvrıp söyleyecek başka bir şey arıyorum. "Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim. Evim var ve daha önce orada yaşamayı seviyordum ve-"

"Ne istersen yapabiliriz. Central Park'ta lanet bir çadırda yaşayabiliriz, umurunda değil. Yeter ki sen yanımda ol." Ellerime uzandı ama ben onları geri çektim.

"Her şey çok ciddileşti, çok hızlandı ve şu anda başa çıkabileceğimden çok daha fazlası." Güçlü görünmek için kendimi zorluyorum. " ne olacağını bilmiyordum. Bunu planlamamıştım. Bunu beklemiyordum. İsteyip istemediğimi bilmiyorum

Belediye başkanının sevgilisi olmanın getirdiği hayat. Hayatımız asla kendi hayatımız gibi olmayacak. Hiçbir mahremiyetimiz olmayacak."

Son olarak, doğru şeyler söylüyorum.

"Söylediğimiz ve yaptığımız şeyler için her gün basın tarafından incelenmek gibi olacak. Giydığımız şeyler. Gittiğimiz yerler." Yutkunuyorum ve bir sonraki sözlerimle kumar oynuyorum. "Ve onunla tanıştığım da ona adımın Julia olduğunu söylememin ardındaki gerçek nedeni bilseydi çok fazla zarara neden olabilecek o adam... Onun gibi insanlar her zaman olacak."

Duraklıyorum, Reed'in bir sonraki sözlerinin duyacağım en önemli sözler olabileceğini biliyorum.

"Asla bir yere varamazdı, Harls. Sana söylemiştim. Seni hayatım pahasına koruyacağım. Kimsenin geçmişini sana karşı kullanmasına asla izin vermeyeceğim. Kimsenin seni incitmesine asla izin vermeyeceğim." Gözleri çaresizlik içinde benimkileri arıyor ve garip bir sakinlik üzerime çökerek dağınık düşüncelerimin ortasında bir durgunluk yaratıyor.

burası.

Benim

tabelam.

Doğru şeyi yaptığının işareti. Reed benim için aynısını yapacağını söylüyor. O *da* benim için aynısını yaptı. Ama şimdi sıra bende. Ve bunu yaparken onun yanında kalmak gibi bir seçeneğim yok.

"Yapmayacağını biliyorum. Ve eğer seni korumamın bir yolu olsaydı, ben de bunu yapardım." Bu sözlerde ne kadar ciddi olduğumu asla bilemeyeceği için hüzünle gülümsüyorum. Şimdiden onlara göre yaşamaya ne kadar çalıştığımı.

Onun için.

Bir sonraki yalanın son yalanım olacağını bilerek yutkunuyorum. İçimi görmeden önce gitmeliyim.

"İstediğim hayat bu değil, Reed. Bu şekilde yaşayamam. Üzgünüm."

"Harls..."

Gözyaşlarım dökülmeye başlarken başımı sallayarak onu susturuyorum. "Lütfen, Reed. Bırak gideyim."

Yirmi Yedinci Bölüm

Reed

"BOK GIBI GÖRÜNÜYORSUN."

"Siktir git," diye mırıldanıyorum ceketimi sandalyemin arkasına atıp gömleğimin kollarını .

"Dün gece gerçekten yattın mı?" Stuart peşini bırakmayı reddederek sorar.
İnatçı piç.

"Evet." Masama oturdum ve dün okuduğum okul finansmanı ile ilgili dosyayı aldım.

"Peki yataktayken gerçekten uyudun mu?"

Ona pis bir bakış attım.

"Bu sabah etrafta olmanın bu kadar keyifli olmasının sebebi bu olacak o zaman." İç geçiriyor ve karşıma oturup sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve bir bileğini diğerinin üzerine koyuyor.

Cevap olarak homurdandım.

"Köşedeki yerden kahve ister misin? Buradakilerden daha iyi, hatta ödemeyi bile teklif ediyorum."

"Hayır, teşekkürler." Aynı satırı üç kez okumuş olmama ve hala ne yazdığı hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen gözlerimi önümdeki belgeye sabıtlıyorum.

"Bedava kahveyi geri çevirmek mi? Düşündüğümde de kötüymüş." Stuart bir gazete aldı ve karıştırmaya başladı.

"Hey, ne oluyor lan? Bu bugünün gazetesi mi?" Elinden kaptım ve başlığını okuyabilmek için masanın üzerine bıraktım.

"Şehri kazandı. Ama Walker kızı kaybetti mi?"

Altında, Harley'nin Songbird'ün özel girişinin dışında bir taksiye bindiği ve benim yüzümde acımasız bir ifadeyle onu izlediğim bir resim var.

Haberi tarıyorum ve 'gözle görülür şekilde üzgün' ve 'iki valizle seyahat ederken' görüldüğünden bahsedilince çenem geriliyor. Fotoğraflar çekilmeden önce neler olduğundan bahsetmiyorlar. Onu kollarımın arasına aldığım ve gözlerinin içine bakarak bunu yapmak zorunda olmadığını söylediğim o uzun kucaklaşmadan. Yukarı çıkıp bu konuyu konuşabileceğimizi söyledim. Reddettiğinde bavullarını bagaja yüklemem izledi. Ve sonra hayatımda hiç olmadığım kadar kafam karışmış bir şekilde onun uzaklaşmasını izledim.

Hiçbiri mantıklı değil.

Tanıdığım Harley şu anda giydiği hüzünlü pelerinin altında gömülü. Bir şey için endişeleniyor. Belki de korkuyor. Daha fazlası olduğuna ikna oldum. Onunla ilgili böyle bir şey var, bu aura. Ama dün bana gideceğini söylediğinde ve bunun belediye başkanı olmamın yarattığı spot ışığı olduğuna dair bir sürü saçmalık anlattığında, o hava kayboldu.

Tamamen sönmüş.

Benim göreve gelmem konusunda endişelenmenin bunu yapmaya yetmeyeceğini biliyorum. Yetmez. Başka bir şey var. Bana söylemediği bir şey.

"Kahretsin, dostum." Stuart manşeti okuyabilmek için gazeteyi çevirdi. "Bu doğru mu?" Bana bakıyor ve ben de çenemi eğip bir kez başımı sallıyorum. "Vay canına, ne diyeceğimi bilemiyorum. İkinizin iyi olduğunu sanıyordum... İyi misin? Yoksa bu aptalca bir soru mu?"

Sağlam elimin parmak eklemlerini kırıyorum, kısa süreli bir rahatlama eşliğinde odada yankılanan gürültüye minnettarım. Diğer elim hala morarmış ve bir moron gibi dairenin duvarını yumrukladığım ve Harley'nin Bruce'u devirmesine neden olduğum için biraz kesik. Daha önce hiç bu kadar aptal gibi hissetmemiştim.

Stuart'a baktım. "Ben de öyle... Görünüşe göre aynı fikirde değilmiş." "Kahretsin," diyor tekrar, gözleri kâğıda dönüyor.

Evet. Kahretsin.

Ona dün gece Harley'nin eşyalarını toplamasını izledikten sonra nasıl uyuyamadığımı değil, bugün duşta şampuanını gördüğümde neredeyse kendimi kaybettiğimi de söylemiyorum. Kokusu aklıma onu getirdi. Aletimi o kadar agresif bir şekilde yağladım ki yangın çıkarmamış olmama şaşırdım.

Ama o gittiğinden beri yaşadığım bu mide bulandırıcı boşluğu bastırmak için hiçbir şey yapmadı. Boşaldığımda bile hiçbir şey hissetmedim. Sanki tüm zevkimi yanında götürdü. Bavullarına doldurdu ve bana hiçbir şey bırakmadı.

Sonra mutfak dolabını açtım ve kendini beğenmiş küçük bir orospu çocuğu gibi bana gülümseyen bir tembel hayvan tarafından karşılandım. Harley'nin istediği olursa, bir daha asla onun tadına bakamayacağımı, onun için dizlerimin üzerine çökemeyeceğimi ve kendimi onda kaybedemeyeceğimi hatırlatıyordu. Onu asla kollarıma sarıp gülüşüne sebep olamayacağımı. Bitkileriyle konuşurken onu asla o kabarık terliklerle ve çirkin, deforme olmuş kedi pijamalarıyla dolaşırken göremeyeceğim.

Ona asla sahip olamayacağım.

"Özür dilerim. Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Stuart'ın sorusu benim acıma partimi tek kişilik olarak böldü.

"Hayır." Başımı sertçe salladım. İhtiyacım olan son şey göreve başlama hazırlıklarından geri kalmak ve basına bana karşı kullanabilecekleri daha fazla cephane vermek. Yeni bir dosya alıp açıyorum. "Yapacak çok işimiz var. Hadi başlayalım."

Günün geri kalanı evrak işleri, görüşmeler ve belediye binasındaki toplantılarla dolu bir bulanıklık içinde geçti. Sayamayacağım kadar çok el sıktım ve yüzüm düşecekmiş gibi hissedene kadar gayet mutlu bir gülümseme taklidi yaptım. Yüzümün kaydığı tek an, kendimi Belediye Meclisi liderlerine tanıttığım ve kadınlardan birinin iyi olduğumu umduğunu söylediği andı. Harley'den bahsetmesine gerek yoktu ama elimi uzun süre tutmasından ve konuşurken gözlerinin yumuşamasından profesyonel değil kişisel bir amaçla konuştuğunu anlamıştım. Yeterince çabuk toparlandım. Muhtemelen kalbimin ayaklarıma çarptığı o saniyeyi fark etmemişti bile. Her ne kadar hoş biri olsa , Stuart ve ben daha sonra akşam yemeği için bazı personele katıldığımızda ve o bize katılmadığında rahatlamıştım.

İş hakkında konuşmak kolaydır. Ama yabancılarla Harley hakkında konuşmak? Kesinlikle değil. İnandırıcı, sahte bir gülümsemem olabilir. Ama bugün bana onun söz konusu olduğu yerde, düşündüğüm kadar aşılmaz olmadığını öğretti.

Yemek iyi geçti ve belediye başkanı olduğum süre boyunca gerçekten başarılı olma arzumu körükledi. Yine de, işim benim için biçilmiş kaftan. Özellikle de bir önceki belediye başkanı şehri bu kadar hayal kırıklığına uğratmışken. İnsanlar güvenmek konusunda temkinli davranıyor. Ama bu, yıllarca hazırlandığım bir meydan okuma.

Onu istedim ve elde edene kadar savaştım. Bütün bir şehir için savaştım. Kolay bir mücadele olmadığı için minnettarım. Bana nasıl odaklanacağımı öğretti. Nasıl strateji kuracağımı. Gerçekleri nasıl toplayabilirim, bilgimi nasıl geliştirebilirim. Kendimi

Olabileceğim en iyi rol için en iyi kişi. Ve kendi geçmişim bana bir başkasının gözlerindeki umutsuzluğu gördüğümde tanımayı öğretti. Bir zamanlar hissettiğim o umutsuzluğu görmeyi. Neler olup bittiğini anlamak için mücadele ederken o çaresizliği anlamayı. Karanlığın içinden bir yol görmek için savaşıırken.

Dün Harley'in gözlerinde gördüğüm duyguların aynısı.

O da daha fazla ayrı kalmak istemiyor. Hayatım üzerine bahse girerim ki o.

Geçmişim bana uğruna savaşılacak bir şey olduğunda bunu fark etmeyi öğretti. Ve

Belediye başkanlığı için yarışmak bana nasıl dayanıklılık kazanacağımı ve istediğimi elde etmek için tüm kaynaklarımı nasıl kullanacağımı öğretti.

Ve *onu* istiyorum.

Tüm şehir için dövüşmek benim ısınmamdı.

Şimdi hayatımın en büyük savaşını vereceğim.

Bayan Walker'ımı geri almak için.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Harley

"ONA İHTİYACIMIZ YOK. Onu bana ver."

Suze'un telaşlı sesi altı yaşındaki Emmerson'ın peşinden mutfağa koşuyor, gazeteyi bir kupa gibi sallayarak bana uzatıyor ve dişlerini göstererek sırtıyor.

"Annem bunu ona vermemi istedi. Ama sen bizim misafirimizsin, Lee- lee Teyze. Önce sen okumalısın."

Emmerson'ın küçük tatlı yüzü karşısında kalbim sıkışıyor. "Çok düşüncelisin. Teşekkür ederim."

Suze telaşla mutfak kapısında beliriyor ve bana sempatiyle bakarken gözlerinin kenarları kısılıyor. "Özür dilerim. Ben kontrol edemedim kaptı."

"Sorun değil, gerçekten."

Gazeteyi açıp ön sayfa görüldüğünde nefesimi tutarken hissettiğimden daha emin konuşuyorum. Dünkü manşet şok ediciydi. Basından birinin beni bavullarımla çıkarken gördüğüne dair hiçbir fikrim yoktu. Ama bir bakıma, ön sayfaya çıktığı için minnettarım. En azından şantajcılar

gördüm. Yine de, kalp kırıklığımın şehirdeki tüm gazete bayilerine sıçraması da ideal günüm değil.

Muhtemelen en kötü günlerimden biriydi.

Ve bugün de bu listeye eklenecek.

"İyi görünüyor. Belki biraz stresli. Ama... Kahretsin, Harley. Üzgünüm ama o adam iyi. Ne olursa olsun ben hep senin yanındayım, tamam mı? Bana ne hakkında kavga ettiğinizi söylemesen bile. Ama bunu inkâr edemem. Benim yanıma taşınmayı seçtiğine göre kötü bir şey yapmış olmalı ve bu..." Kahve makinesinin üzerinden jelibon ayıyı andıran ama artık tüylü olan bir şeyi soyuyor.

Suze çöp kutusunu açıyor ve tüylü yapışkanı içine atıyor. Suze benim arkamı kollar. Hep arkamdaydı. Ve biliyorum ki, Reed'in söylediği ya da yaptığı olumsuz bir şeyi ona söyleseydim, beni yavrularından biri için bir dişi aslanın tüm vahşiliğiyle savunurdu. Onu iş başında gördüm ve hiçbir şekilde onun karşısında olmak istemezdim.

Ama ona Reed hakkındaki fikrini değiştirmesi için herhangi bir neden gösteremedim çünkü Reed yanlış bir şey söylemedi ya da yapmadı. Aslında, Suze iki gece önce kanepesinde kalmama izin verdiğinden beri onu övmekten başka bir şey yapmadım. Maria'ya sorabilirdim, biliyorum. Ama onun ve Griffin'in evi Reed'e çok yakın. Onu asansörde ya da Griffin'i ziyarete gittiğinde görme riskim vardı. Dairemi geri alana kadar Suze'un evi daha güvenli. Benimkini kiraya verdiğim kız birkaç hafta önce daha fazla kalıp kalamayacağını sordu. O zamanlar her şey mükemmeldi, ben de evet dedim. Onu hayal kırıklığına uğratamam. Bir şeyleri çözene kadar Suze'la kalabilirim.

"Doğru. Okul kahvaltı kulübü zamanı. Seni seviyorum." Suze bana arkamdan sarıldı.

"Ben de seni seviyorum. İyi günler dilerim. Muhtemelen bu gece geç saate kadar çalışacağım. Griffin için seçim günü izin aldığımda ertelemek zorunda kaldığım bazı işleri halledeceğim."

Suze ön kapıya doğru yöneliyor, ben de Emmerson ve Mason'a veda edip öpücükler gönderiyorum, onlar da okul çantalarını alıp kapıdan dışarı fırlıyorlar.

Dikkatimi tekrar gazeteye ve ön sayfadaki göz kamaştırıcı adama veriyorum. Reed bir grup insanla birlikte bir restorana giriyor. Gri takım elbisesini giymiş, beyaz gömleğini ve kırmızı kravatını takmış. Onu gaza getirmek için caticorn pijamalarımı giydiğim akşam çıkarıp eline dolamasını izlediğim kravatın aynısı.

Hatırası midemi bulandırıyor. Artık hepsi bu olacak. Solup giden bir anı.

Reed'in çekici genç kadınla konuşurkenki gülümsemesine bakınca, bizimle ilgili anıların benden çok daha önce onun için solacağından şüpheleniyorum. Şehri yönetmekle meşgul olacak. Birkaç hafta sonra beni düşünecek vakti bile olmayacak. Tabii zaten çok meşgul değilse.

Suze haklı. Stresli görünüyor. Gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor.

Resmi tekrar inceliyorum, kalbim şaşkınlık içinde sıkışıyor. Onun mutlu olmasını istiyorum. Ama aynı zamanda, eğer beni tamamen unutmuş gibi görünseydi, sanki onun için hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibi, o zaman bunun şu anda olduğundan daha fazla acı vereceğini biliyorum.

Kağıdı tekrar katlayıp tezgahın üzerine bırakıyorum. En azından bugün işte yapacak çok işim var. İkimiz de konsantre olmamız gereken şeylerden başka bir şey düşünemeyecek kadar meşgul olacağız.

Saat daha sabahın 9:30'u ve konsantre olamıyorum.

Tek düşünebildiğim Reed.

Bu sabah işe planladığımdan biraz daha geç gittim çünkü Suze Brooklyn'de yaşıyor ve işe gidip gelmenin ne kadar süreceği konusundaki tahminlerimde yanılmışım. Geç kalmadım ama en sevdiğim kahve dükkanından Griffin için bir kahve ve kendim için bir latte alacak zamanım olmadı. Griffin'in başka bir şeye ihtiyacı olup olmadığını kontrol ettikten sonra doğruca oraya gitmeyi planlıyordum. Ama masama geldiğimde, üzerinde kalın, siyah mürekkeple 'Angel' yazan sıcak bir paket servis fincanı zaten oradaydı. Griffin'in ofisine baktığımda da masasında aynı bardaktan vardı.

Reed.

Ben gelmeden birkaç dakika önce buradaydı. Zamanında gelmiş olsaydım, onu görürdüm. Bunu mu umuyordu?

Bu düşünceyle midemde çırpıntılar dans ediyor ve onları tekrar bastırıyorum. Kendime böyle düşünme izni veremem. Bunun ikimize de bir faydası olmaz.

Bir karar verdim ve buna sadık kalmalıyım.

Griffin'in kapısını çalıyorum ve içeri giriyorum.

"Size dekoratörler için imzalanması gereken sözleşmeleri getirdim." Son birkaç haftadır yeniden boyanan Songbird'ün özel konut fuayesinin evrak listesini ona uzattım.

"Tamam." Her birini imzalarken kaşlarını çatıyor. Çoğu şey için imza yetkisini otel yönetim ekibine devretmeyi başarmıştı. Ama bu Griffin Parker. Kontrol manyağıdır. Bu yüzden ara sıra benden rastgele sözleşmeleri ve evrakları kontrol etmemi ister. Sanırım kafasını böyle rahatlatıyor. Maria'yı çıldırttığını biliyorum.

Songbird spa'yı işlettiği dönemde kafa kafaya çarpıştıkları en önemli şey.

Ancak kişiliğinin aynı yönü, video konusunda yardım için ona gitmenin doğru bir hareket olması için dua etmemin de nedeni. Kopyanın kimde ve neden olduğunu bulmanın bir yolu varsa, o da bunu yapabilecektir.

"Lütfen geri gönderirken bunu da ekler misiniz?" Griffin bana başka bir imzalı fatura uzatıyor ve okurken midem bulanıyor.

"Bu benim ve Reed'in, yani Reed'in dairesindeki duvar için mi?" "Evet, yle." Griffin gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırdığında soğuk bir maviyle karşılaşıyorum.

"Benim hatamdı. Özür dilerim." Ona bakarken yutkundum. Tanrı'ya şükür ince zeminli sıradan bir apartmanda değildik. Öyle olsaydık Griffin ve Maria muhtemelen Reed'e söylediğim yalanların her birini duyarlardı.

"Sorun değil. bile geçirme, Harley. Reed geldiğinde açıkladı."

"Bu sabah mı?"

"Evet. Özür dilemek ve hasarı ödemeyi teklif etmek için geldi. Bir daha bundan bahsederse parmaklarının geri kalanını kıracağımı söyledim." Griffin elini kravatınınzerinde gezdirirken dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. "Aptal herif. Elini kırmadığı için şanslı."

Zihnim dönüp dururken dilsiz kalıyorum. Reed duvarın parasını ödemeyi teklif etmeye geldi. Buraya sadece kahve getirip bana çarpmaya çalışmak için gelmemişti. Yoksa ikisini de mi yapıyordu? Beni de mi görmek istiyordu? Gözlerimi kapatıyorum ve şakaklarımı ovuyorum. Tanrım, bu tam bir akıl tutulması. Hayal kırıklığı, sadece benim için burada olmadığı dşnesiyle beni kurşun ağırlığı gibi aşağı çekiyor. Ama memnun olmalıydım. Burada peşimden koşmasını, benimle konuşmaya çalışmasını istememeliyim. Bu sadece yüzüne karşı daha fazla yalan söylemek zorunda kalacağım anlamına geliyor.

"Bana taşındığınızı da söyledi."

Zayıfça başımı sallıyorum, gözlerimi Griffin'inkilerle buluşturmak için açıyorum. "Evet. Suze'la kalıyorum. Maria'ya söyledim."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ama sormadım. Siz kızların kendi aranızda konuştuklarınız özeldir."

"Peki ya aramızdaki konuşmalar? O da mı özel?"

"Bir hafta boyunca ona söylemeyeceğime söz verdim ve bunda ciddiydim. Sadece neler olup bittiğini öğrenmek için ihtiyaç duyduğum kişilerle konuştum." Göğsüm rahatlayarak çökerken beni dikkatle izliyor.

"Teşekkür ederim. Bu Reed'in geçmişi ve... zaten biliyor olmana rağmen seninle bu konuda konuştuğum için kendimi yeterince suçlu hissediyorum. Yani, sen onun yanındaydın. O dönemi onunla birlikte yaşadın. Konuşabileceğim biri varsa o da sensin ama..."

"Bir yerlere varıyor olabilirim." Griffin bana sert bir bakış atıyor ve ben ağzımı açarken elini kaldırıyor. "Henüz o noktada değiliz. Ama videonun başlangıcını analiz edebilen biriyle konuştum. *Sadece* başını."

Griffin her kimse videonun sadece başını izlediğini teyit ederken tuttuğumu fark etmediğim nefesimi bırakıyorum. Reed'i yatağa itmeden ve onu soymaya devam etmeden önceki kısmı.

En son açtığımda ancak bu kadarını görebildim. Onu çıplak ve Reed'in kıyafetlerini yarı bilinçli vücudundan çıkarmaya başlarken gördüğümde, kapattım ve kusmaya koştum. Görüntü kalitesi düşüktü ve yüzlerini tam olarak seçemeyecek kadar grenliydi. Ama bir saniye daha midem kaldırmadı.

izlemedim. İzleyemem.

Griffin telefonumu elimden aldı ve bana geçici bir tane verdi. Bana ne gördüğünü söylemedi, ama daha fazlası olduğunu doğrulamak için yeterince şey anlattı.

Video. Çok daha fazlası. Ve videonun baştan sona Reed'in saldırısı gibi görüldüğüne dair şüphelerimde haklıydım.

Griffin, "Telefonunu yakında geri alabilirsin, Harley," diyor.

"Önemli değil." Gözlerimi yere ve Griffin'in masasındaki çiçek vazosunun içinden parlayan güneşin yarattığı küçük bir gökkuşağı ışığına indiriyorum. Keşke sonunda bir küp altın olsaydı. Bu devasa karmaşaya çözüm olabilecek bir küp altın.

Griffin'e küçük bir gülümseme veriyorum. Telefonumun olmamasının iyi tarafı, geceleri ağlayarak uyurken çektiğim Reed ve benim fotoğraflarıma bakamayacak olmam.

Onu Google'da aratıyorum ve o şekilde ağlıyorum.

Fotoğrafların çoğunda yalnız. Röportajlar, basın toplantıları ve bunun gibi şeyler yaparken. Ancak ikimizin birlikte mutlu görüldüğü bazı görüntüler ve korkunç ayrılık günü görüntüleri de var. Birlikte olduklarımız arasında, başkanın geri çekilmesinden önce ve sonra çekilenlerin bir karışımı var. Sahte olduğumuz zamanlar ve gerçek bir çift olduğumuz zamanlar. Reed'in gözleri hiç değişmiyor. Bir fotoğraftan diğerine bakarken dikkatimi çeken en önemli şey buydu. Benim gözlerim değişiyor. Ona bakışım her fotoğrafta yumuşuyor ve gülümsemem genişliyor. Benden başka kimsenin fark edemeyeceği kadar ince.

Ama Reed?

Gözleri değişmiyor.

İlk fotoğraftan son fotoğrafa kadar her fotoğrafta bana aynı parıltıyla bakıyor. Sanki bir gün ikimizi özel bir şeyin birleştireceğini hep biliyormuş gibi bakıyor bana.

Ve haklıydı.

Biz özeldik. İkimiz de geçmişimizdeki travmalardan dolayı kalplerimizde acı taşıyorduk. Kendisinin kurtulduğunu iddia ettiği bir travma. Ama bu videonun varlığını bilseydi böyle bir iddiada bulunabileceğini sanmıyorum.

Bunun ona ne yapacağını bilmiyorum. Ve bu beni korkutuyor. Ya onu tekrar o karanlık yere iterse ve orada onu uçurumun kenarından çekip alacak kimse yoksa? Onu tekrar geçmişte boğma düşüncesi beni o kadar korkutuyor ki son iki gecedir Suze'un kanepesinde sarsılarak ağlıyorum. Sadece yorgunluk sonunda galip gelip bana birkaç saat mola verdirdiğinde uyudum.

"Bunu halledeceğiz, Harley," diyor Griffin, sesi çelik gibi bir kararlılıkla yükseliyor. "O videodaki kadının onun hayatını tekrar mahvetmesine izin vermeyeceğim. Ya da şimdi ilk kez seninle bulduğu şeyi çalmasına."

İşten sonra geldiğimde Suze'un evi boştu. Mesaj attı ve bu akşam yemek yiyip sinemaya gidebileceklerini, benim de onlara katılmak isteyip istemediğimi sordu. Ama ben reddettim. Onu ve çocukları ne kadar sevsem de, berbat bir arkadaş olurdum.

Eşofman altımı ve tişörtümü değiştiriyorum. Sahip olduğum en rahat şey olmalarına rağmen pijamalarımı kendime yediremiyorum. Bana sadece onu düşündürüyorlar. Belki de onları çöpe atmalıyım. Kalbim yerinden sökülüyormuş gibi hissetmeden onları bir daha giyebileceğimi sanmıyorum.

Büyük bir kadeh şarap doldurup Suze'un kanepesine uzandım. Telefonum çaldığında TV kanalları arasında gönülsüzce geziniyordum. Yeni numaramı sadece birkaç kişiye vermiştim, bu yüzden ekrana bile bakmadan cevaplıyorum.

"Alo?"

"Harley?"

"Stu?" Dik oturuyorum. "Neden beni arıyorsun? Reed iyi mi?" "O iyi."

Nefes verirken minderlere yaslanıyorum. *Bekle, Stu'ya numaramı vermedim.*

"Numaranı Griffin'den aldım," diye açıklıyor ben sormadan. "Nasıl olduğunu görmek istedim."

"Ben mi?" Eşofmanımın üzerinden parlak pembe bir iplik koparıyorum ve kaşlarımı çatarak terliklerime bakıyorum. Reed haklıydı, bu şeyler her yere dökülüyordu. Onları çıkarıp ayaklarımı kanepede altıma kıvrıyorum. Belki de ayrılık kıyafetlerinin gittiği cennetin çöp kutusundaki caticorn pijamalarına katılacaklar.

"Evet, sen. Reed o zamandan beri birbirinizle konuşmadığınızı söyledi... şey, o zamandan beri..."

"Ben gittiğimden beri mi?" Başımı koltuk minderlerine yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Görüşmedik. Ben... telefonumla ilgili bir sorun yaşadım. Griffin benim için tamir ettiriyor ama o zamana kadar geçici bir numaram var."

"Anlıyorum."

"O nasıl Stu?"

"Nasıl olduğunu sormak için aradım Harley," diyor Stuart nazikçe ve ben cevap vermeyince iç çekiyor. "Odaklanmış durumda. Reed... Reed gibi davranıyor. Sadece daha yoğun, daha kararlı ve daha motive. Kampanyayı yürüttüğü dönemden bile daha fazla."

"Oh." Boğazıma yerleşen kuru yumruyu yutuyorum. "Bu... güzel."

Reed kendini işe veriyorsa, ya benden daha iyi başa çıkıyor, çünkü ben şu anda hiçbir şeye konsantre olamıyorum, ya da

gibi etkilenmiş.

"Öyle olduğundan emin değilim. Bu gidişle Gracie Malikanesi'ne taşınmadan önce tükenecek. Onu uzun zamandır tanıyorum. Bu onun için bile yeni bir takıntı seviyesi."

Stuart endişeli görünüyor ve bu beni endişelendiriyor. Stuart'ın tüyleri asla diken diken olmaz. Geçmişte birlikte çalıştığı siyasi müşterileri için büyük skandalların geldi. Ve bunu hiç terlemeden yapar. Reed her zaman onun işinde mükemmel olduğunu, her zaman sakin, akli başında, her senaryoda ne yapacağını bilen biri olduğunu söylerdi.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Aklıma hemen Reed'in stresli ya da endişeli olduğunda yaptığı gibi parmaklarını çok sert bir şekilde çıtlattığı geldi. Bunu ilk kez Maria ve Griffin bir süreliğine ayrıldıklarında fark etmiştim. Yıllar önceydi ama hepimiz ikisine de çok değer veriyorduk ve onların acı çektiğini görmek tüm arkadaşları için çok zordu. Griffin'i iş yerinde her ziyaret ettiğinde bunu yaptığını görürdüm. Oturup onları teker teker kırarken dudakları acımasız bir çizgi halinde olurdu. Çıkan ses beni ürpertirdi, kara tahtaya çakılmış çiviler gibi. Onunla birlikte yaşarken bunu yaptığını fark etmemiştim. En azından bu ses seviyesinde ve yoğunluğunda.

"Bakın. İkinizin arasında ne olduğunu bilmiyorum. Ve bu beni ilgilendirmez. Ama sorun çıkaran Bea ise, o zaman ben-"

"Bekle? Bea? Neden ondan ?" Tekrar dik oturuyorum.

"Basın senin taşınmanla ilgili haberi yayınlamadan bir gün önce buraya geldi. Ve sonra dün geri geldi. Bir hediye sepetiyle."

"Hediye sepeti mi?" Burnumu yukarı kaldırıyorum. Bu çok garip.

"Evet. Tuhaf, değil mi? Belediye başkanlığını kazanmasını kutlamak için Graham'la birlikte gönderdiklerini söyledi. Ama Graham iki seferde de onunla değildi. Bir erkek başka bir erkeğe meyve sepeti göndermez,

Her neyse. Belli ki sadece ondan gelmiş. Graham'ın onun getirdiğini bildiğinden bile şüpheliyim."

"Bunu neden yapsın ki?" Eski eşinin kafasını koparıp yiyen bir peygamberdevesinin tüm empatisine sahipken Bea'nın iyi davranmaya başlaması için herhangi bir neden düşünmek için düşüncelerimi karıştıyorum.

"Bilmiyorum. Ama Reed daha sonra kötü bir ruh hali içindeydi. Bak, Harley. Bunu sana endişelenmen gereken bir şey olduğunu söylemek için söylemiyorum. Reed'in oraya asla geri dönmeyeceğini sana rahatlıkla söyleyebilirim. Bundan bahsetmeyecektim bile. Sadece nasıl olduğunu görmek için aradım. Paige seni soruyordu."

"Öyle miydi?" Onun sevimli küçük yüzünü ve Reed'e 'Weed' diye seslenişini hayal ettiğimde göğsümde sıcaklık titreşiyor.

"Bir dahaki sefere konuştuğunuzda ona iyi olduğumu söyleyebilirsiniz. Ve bir dahaki sefere ona göstermek için bazı sevimli tavşan videolarım olduğunu söyleyebilirsin..." Kalbim sıkışıyor. Paige'le tekrar vakit geçirmem için hiçbir sebep ya da koşul olmayacak. Artık Reed ve ben birlikte olmadığımıza göre olmaz.

"Aslında. Annesi yarın bir randevuya giderken ona ben bakıyorum. Neden öğle tatilinde bizimle buluşmuyorsun? Parkta yürürüz?" Stuart öyle dedi.

"Emin misin?" Diye soruyorum ama dudaklarım günlerdir ilk kez gülümsemek için geriliyor. Hayvanlara ve komik videolara olan sevgimi paylaşan beş yaşındaki bu sevimli çocukla kalp kırıklığı içinde üzülmeye yer yok. "Bunu çok isterim."

"Tamam o zaman. Yarın on iki buçukta görüşürüz."

Bütün gün olduğundan daha olumlu hissederek görüşmeyi sonlandırıyorum. İşleri bu şekilde yapmam gerekecek. Her seferinde bir gün. İleriye bakmamı sağlayacak güzel bir şey.

Kadehimdeki şarap kalıntılarını boşaltıyorum ve yere, atılmış terliklerimin yanına koyuyorum. Telefonum tekrar çaldığında onlara bakıyordum.

"Alo?"

"Harls."

Diğer uçtaki derin ses midemin boğazıma kaçmasına neden oldu. İki gün oldu. İki gündür ondan haber alamıyorum. Beni aramasın diye bilerek ona yeni numaramı vermedim. Gerçi ondan aramamasını da istedim. Belki de şimdiye kadar denememiştir bile. Belki de bu ilk seferidir. Ama o zaman nasıl öğrenmiş olabilir ki? Stuart'tan gelen aramayı daha yeni sonlandırdım. Ona bu kadar çabuk söylemiş olabilir mi? Söylemiş olabilir mi?

"Beyninin düşündüklerini buradan duyabiliyorum," diyor Reed, sesi sıcak ve eğlence dolu.

"Bu... evet, kesinlikle düşünüyor." Gözlerimi odanın içinde gezdirdikten sonra pencereye yöneltiyorum. Ayağa kalkıp parmak uçlarımda oraya doğru yürüyorum ve perdelerin arasından bakıyorum. Ne görmeyi beklediğimi bilmiyorum. Reed kapının eşiğinde mi? Ama değil. Dışarıdaki sokak, elinde market poşetleriyle yürüyen bir kadın dışında boştu.

"Eski telefonunu ofisinde gördüğümde Griffin'i bana yeni numaranı vermeye zorladım. Maria numarayı bana verdiği için onu taşaklarını koparmakla tehdit etti bile, o yüzden üzerine gitme." Reed derin bir nefes vermeden önce sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Tanrım, seni özledim."

"Reed, biz-"

"Sorun yok. İstemiyorsan bir şey söylemek zorunda değilsin. Ben sadece... Ben sadece seni gerçekten özledim, Harls."

Telefonun altından bir çatırtı geliyor ve başımı öne eğip elimle şakaklarımı ovarak orada oluşan çarpıntıyı hafifletmeye çalışıyorum.

"Parmak eklemlerini mi kırıyorsun?" Bir duraklama oldu.

"Suçluyum," diye itiraf ediyor Reed yumuşak bir kıkırdamayla.

"Stuart bunu daha çok yaptığını söyledi." Reed'in eğlenerek homurdanması üzerine dudaklarımın kenarları kalkıyor.

"Stuart'la konuştun o zaman? Ama benimle konuşamazsın?"

Yüzümdeki küçük gülümseme kayboluyor. Reed'in sesi yumuşak ve hiçbir şekilde suçlayıcı değil. Yine de sözlerinin altından incinmişlik ve kafa karışıklığı fişkırıyor. Keşke ona bu gece arkadaşımın kanepesinde tek başıma şarap içmek yerine onunla birlikte olmaktan daha çok istediğim bir şey olmadığını söyleyebilseydim.

Ama yapamam.

"I..."

"Sorun yok..." İç çekiyor. "Hayır. Bu bir yalan. Gerçekten mi? Bana olan biten her şeyi anlatamayacağını düşünmen benim için hiç de iyi değil. Çünkü bana her şeyi anlatmadığını biliyorum... Ama bu benim suçum. Eğer benimle hiçbir şey hakkında konuşamıyorsan, ki *her şeyden* bahsediyorum, o zaman bu benim hatam. Senin değil."

"Reed..." Gözlerimi sıkarak kapatırken sesim titriyor. "İstemediğim için değil... Bu... Bazı şeyler var... Üzgünüm," diye fısıldıyorum sonunda, göğsüm sarkıyor.

Başka ne diyebilirim ki? Özür bunu asla açıklayamaz. Özür asla yeterli olmaz. Ama sahip olduğum tek güvenli kelime bu.

"Griffin uyuyamadığından bahsetti?" Reed konuyu değiştiriyor.

Tavana bakıyorum ve başımı sallıyorum. İnanılır gibi değil.

"Sana başka ne söyledi? Saat on biri yedi gece çıış molası verdiğimi ve gün boyunca toplam dokuz kez hapşırıldığımı?" Yuvarlanıyorum

gözlerimi ve bir kolumu vücuduma doladım.

Daha birkaç dakika önce konuşmanın ağırlığına rağmen Reed gülüyor ve ikimizi de yutmakla tehdit eden bulutu hemen ortadan kaldırıyor.

Tanrım, gülüşünü özledim. Her şeyi özledim. Ama özellikle gülüşünü. Ne zaman duysam, tam o anda mutlu olduğunu biliyorum. Ve bu kalbimi dolduruyor. Onunla konuşmak her zaman moralimi yükseltmiştir. İşler daha da zorlaşmadan bu görüşmeyi sonlandırmam gerekse de yapamıyorum. Onun sesini ve gülüşünü tekrar duymak çok iyi hissettiriyor.

"Nasılsın?" diye sordum.

"Burada olsaydın daha iyi ," diye cevap veriyor hemen.

Kalbim göğsümde güm güm atıyor ve gözlerime sıcak yaşlar hücum ederken burnumu çekiyorum. "Yapar mıydın?"

"Evet, Angel."

Ağzımdan dökülen küçük hıçkırığı bastırmak için elimi ağzıma kapatıyorum.
Angel.

"Reed, yapamam... yapmamalıyız-"

"Hey, hey, sorun yok. Seni üzmemek istemedim. Sadece iyi geceler demek için aradım. Yatıyor musun?"

"Henüz değil." Bir nefes çekiyorum ve boştaki elimle gözlerimi siliyorum. "Git ve hazırlan. Ben hatta kalacağım."

Kanepenin yanında, gece yatağımı hazırlamam için yerde duran nevresim yığınınına bakıyorum.

"Onu lazım. Ve dişlerimi fırçalamalıyım."

"Git yap. Ben beklerim."

"Tamam."

Yatağı hazırlarken aramayı bağlı bırakıp hoparlöre alıyorum, bitirdiğimde duraklıyorum ve ne söyleyeceğim konusunda tereddüt ediyorum. Reed benden önce davrandı.

"Git tuvaleti kullan, Harls. Ben hâlâ buradayım."

Beni göremese de başımı sallıyorum ve dediğini yapıyorum. Geri döndüğümde lambayı kapatıyorum ve battaniyenin altına giriyorum.

"Geri döndüm."

"Güzel." Sesindeki şefkat sakinleştirici ve yatıştırıcı, tıpkı yatağa girdiğimizde bana iyi geceler fısıldadığında ve saçlarımı öptüğünde olduğu gibi. Onsuz iki gece. Onu özlediğim iki gece.

Her şeyi özlüyorum.

"Şimdi gözlerini kapat. Uyuduğundan emin olana kadar hatta kalacağım."

"Bunu yapmana gerek yok," diyorum karanlığa doğru.

Sesi odayı dolduruyor, gölgeleri kovalıyor. "Biliyorum, Angel."

Gözlerimi kapattığımda, gitarının yumuşak akorları telefonun hoparlöründen geliyor ve ardından derin sesi radyoda duyduğum bir şarkıyı, Jason Mraz'ın "I won't give up" şarkısını söylüyor.

Bana şarkı söylüyor. Daha açık anlatamazdı. Bizden vazgeçmek istemiyor.

Ama yapmak zorunda. Aksi takdirde her şeyini kaybedebilir.

Onu dinlerken ağlamamı bastırmak için yüzümü sıkıca kapatıp yorgana gömüyorum. Her kelimesi anlam yüklü. Her hece, bizim için savaşacağına dair bana verdiği bir söz. Ama neye karşı savaştığını bilmiyor.

Şarkı sona eriyor ve ben donup kalıyorum, hareket etmekten ya da konuşmaktan korkuyorum. Herhangi bir şey yapmaktan korkuyorum.

Kalbini bana bu kadar dürüstçe açtığı şu anda ona yalan söyleyecek kadar güçlü değilim.

Bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum. Hiçbir şey yapmıyorum.

Reed uzun süre hatta kalıyor, muhtemelen uyuyup uyumadığımı anlamaya çalışıyor.

Sonra nihayet sesi geceyi yarıyor.

"Harls, ben-" Boğazını temizler, söyleyeceği şeyi daha iyi düşünür ve basitçe, "Uyu, Melek," der.

Sonra telefonu kapatıyor.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Reed

Köşeyi dönüp ofisime doğru yürüdüğümde Stuart'ın biriyle telefon görüşmesi yaptığını fark ediyorum.

"Bunu kabul ettiğine sevindim. Seni görmekten son derece mutlu olacak başka birini tanıyorum." Kahkahası koridorda yankılanıyor ve köşeyi döndüğümde toplantı masasını çevreleyen sandalyelerden birinde arkasına yaslanıyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve yüz ifadesi değişmiyor. Ama beni henüz beklemediğini hissediyorum. İkimize de birer kahve almak için dışarı çıktım, bu sefer sıra bendeydi ve sıra alışılmadık bir şekilde yoktu. Normalde geçmesi gereken sürenin yarısında gitmiştim.

"Tamam. Sonra görüşürüz."

Fincanını önündeki masaya bırakırken ben de etrafından dolaşıp kendi fincanımı masaya bırakıyorum ve oturmadan önce ceketimi çözüyorum. Gözlerime bakmadan bir yudum alıyor.

"Teşekkürler. Doğru bile söyledin. Sıcak ve karanlık, tıpkı benim gibi."

Sırıtiyorum ve başımı sallıyorum. "Acı ve yanlışı kullanıldığında haşlanmaya hazır demek istedin herhalde?"

"Ouch. Az önce eski kız arkadaşımı tarif ettin."

Elimi çenemde gezdiriyorum, gözlerimi kırıştırıp dudaklarımı bükerek eğleniyorum.

"Dikkatli ol. Son birkaç gündür yaptığın tüm bu kaş çatmalar, şimdi gülümsemeye benzer bir şey yapmasını beklersen yüzün düşebilir."

"Siktir git," diye karşılık veriyorum.

Stuart'ın omuzları titriyor ve sonra bana bakarken bir nefes alıp iç çekiyor.

"Harley?"

"Peki ya o?"

"Ortaminız düne kıyasla kutupların bir derece üzerinde. Onu gördünüz mü?"

"Hayır." Sandalyemde arkama yaslanırken odaya bakıyorum, sonra gözlerimi Stuart'ın kollarıyla buluşturuyorum. "Ama dün gece onunla konuştum."

"Ve?"

"Ve hiçbir şey."

"Tamam." Ellerini havaya kaldırıyor. "İlişki durumunuz değişirse bana haber ver, olur mu? Tekrar birlikte olursanız basın bayram eder."

"Birlikte değiliz." Kahvemden bir yudum alıyorum, birlikte olmadığımızı hatırlatan fincanı elimde buruşturma isteğime direniyorum. Yakın bile değiliz.

Ama dün gece onunla konuşmak bir başlangıçtı. Sesindeki tereddütü duymak ve benimle konuşabilmeyi dilediğini itiraf etmesi; ihtiyacım olan tek doğrulama buydu.

Bir şey onu benden uzaklaştırıyor. Ve eğer kim olduğunu öğrenirsem, o zaman hızlı bir ölüm için yalvaracaklar.

Dünyada benim için Harley'nin gözyaşlarından daha kötü bir şey yok. Dün gece uyuyormuş gibi yaparken gözyaşlarını çok net duyabiliyordum. Onu ne kadar iyi tanıdığımı unutuyor. Kaç kez kollarımda uyuyakalmasını izlediğimi. Kaç kez ondan önce uyandım ve sadece onun yumuşak nefeslerini dinleyerek uzandım.

Benden saklanamaz.

Onun her parçasını biliyorum. Vücudunu ve tuhaflıklarını, onu güldüren, gülümseten ve endişelendiren şeyleri.

Okuyamadığım tek şey, bana kapalı olduğu ve mesafesini koruduğu zamanki zihni. O da benim kadar iyi biliyor ki, eğer onunla yüz yüze görüşecek olsaydım, gerçek duygularını benden saklamakta çok daha fazla zorlanırdı. Ve bu bilgi beni daha da körüklüyor. Beni görmek istememesinin bir nedeni var. Bilmemi istemediği bir şey var.

Onu koşturan ne olduğunu öğrenmeye niyetliyim.

Sabahı komiser ve belediye başkan yardımcısı duyurusu üzerinde çalışarak geçirdim. Stuart, kız kardeşine bakması gereken Paige olduğu için daha uzun bir öğle yemeğine ihtiyacı olduğunu söyleyerek erkenden yola çıkıyor. Konuşmamı beklediğimden daha çabuk bitirince ben de aynısını yapmaya karar verdim ve ondan yarım saat sonra çıktım.

"İyi misin?" Griffin, Songbird'ün ana girişindeki merdivenlerden yukarı, onun kapıcıyla sohbet ettiği yere doğru yürürken soruyor.

İkisini de selamlıyorum ve sonra ikimiz içeri girip Songbird'ün küçük restoranlarından birine gidiyoruz. Kollarımı masaya dayayıp sesimi alçaltmadan önce masaya oturmamızı ve sunucunun siparişimizi almasını bekliyorum.

"Harley'e bir şeyler oluyor."

"Biliyorum." Griffin gözlerime bakıyor, bir elini kravatının üzerinde gezdirirken ağzı açık kalıyor.

Açık sözlülüğü karşısında şaşkınlıkla geri çekiliyorum. "Ne demek biliyorsun?"

Dudaklarını yuvarlıyor, bir sonraki kelimelerini dikkatle seçerken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Birkaç gün önce yardım için bana geldi. Sana söylememi istemedi."

"Birkaç gün. Tanrım," diye tıslayarak masaya yaklaştım. Sözleri kafamda bir farkındalık yarattı. Birkaç gün, o gitmeden önceydi... seçimden hemen sonra.

Bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordum.

Griffin'in gözleri kısılıyor ama ben masanın üzerinden atlayıp onu sıkıştırmaya hazırlanırken o aynı sakin, telaşsız pozunu koruyor. Yumruklaşmayla sonuçlanan bir tartışma yaşamayalı yıllar oldu. Aslında çocukluğumuzdan beri, ama onu konuşturmaya tamamen karşı değilim.

"Sakin ol lan," diyor sessizce, kıpırdamadan.

Restoranın içinde bir o yana bir bu yana bakıyorum. Giderek kalabalıklaşıyor, öğle yemeğinde iş için gelenler ve zevk için gelenlerle doluyor, masaları Beşinci Cadde'deki her mağazadan gelen çantalarla çevrili.

"Yıllardır arkadaşız, Reed. Arkanı kolladığımı biliyorsun. Sana daha önce söylemememin nedeni sadece Harley'e olan sadakatim değil, aynı zamanda sana ne getirdiğimi bilmem gerektiği idi. Bunu kendim anlamalıydım."

Kendimi birkaç derin nefes almaya zorluyorum ve koltuğuma geri dönüyorum. İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de Griffin haklı. Geçmişte ben de onun için aynısını yaptım. Ona söylemek için doğru zamanı bulana kadar bir şeyin üzerinde oturdum.

Arkadaşlar böyle yapar. Birbirlerini kollarlar. Eminim o zaman o da yüzüme vurmak istemiştir. Ama geriye dönüp baktığında, doğru kararı verdiğimi biliyordu. Umarım bu sefer öyledir. Ayrıca restoranda olay çıkarmak Harley'i daha çabuk geri kazanmama yardımcı olmayacak.

"Başı dertte mi?" Çaresizlikle dolu olduğuna şüphe olmayan kocaman gözlerle ona bakarken sesimi dengede tutmaya çalışıyorum.

"Hayır. Sen ."

"Ne?"

Servis elemanımız içeceklerimizle döndüğünde arkama yaslanıyorum. Griffin'in sipariş ettiği iki büyük viskiyi masaya koyarken ve yanımdan ayrılmadan önce iki bardağa buzlu su doldururken gözlerim masanın karşısındaki Griffin'e sabitlenmiş durumda.

"Günün ortasında bir viskiye ihtiyaç duyacak kadar büyük bir sorun, ha?" Yüzümü buruşturuyorum ve yarısını bir dikişte içiyorum.

"Biri ona şantaj yapmaya çalışıyormuş." Griffin bardağını kenarından tutarak yavaşça döndürüyor, böylece kehribar rengi sıvı içinde yuvarlanarak ışığı yakalıyor.

"Ne oluyor be? Kim? Neden? Bal tuzağını ona karşı mı kullanıyorlar?" Kan damarlarımda hızla dolaşüyor ve bardağımı öyle sıkı kavriyorum ki, beyaz keten masa örtüsünün üzerinde paramparça olmadan önce parmaklarımı gevşetmek için kendimi zorlamam gerekiyor.

Griffin gözlerini benimkilere dikerek, "Bunu da halledeceğiz," diye cevap veriyor.

"Neden bana söylemedi? O iyi mi, o... Kahretsin, Griff. Bana nasıl söylemez?" Gözlerine bakıyorum ve konuşmadan önce bardağını yavaşça yere bırakıyor.

"Kendince sebepleri var. Onlara katılmıyorum. Ama o senin için en iyi olduğunu düşündüğü şeyi yapıyor."

"Benim için mi? Ne...?" Başımı sallıyorum, düşüncelerim Harley ve onun yaşadıkları üzerine dönüyor. Bir şeyler yapmalıydım. Sorunun ne olduğunu öğrenmek için daha fazla zorlamalıydım. "O iyi mi? Tek umursadığım bu. Onun iyi olması."

Griffin bir kez başını sallıyor, her zamanki gibi sakin ve toparlanmış. Ama bunun bir paravan olduğunu biliyorum. Yüzeyin altında, o da benim gibi bitmek bilmeyen bir öfke içinde olacak. Griffin başkasını sömürmeye çalışan herkesten nefret eder. Güvendiği birinin ona ihanet edip ondan çaldığı geçmişinden gelen iyi bir nedeni var.

Bir savaş başlatmaya hazır olacak. Sadece bunu saklamakta benden daha iyi. "O iyi. Ona zarar veremezler, Reed."

Nefes verirken omuzlarım düşüyor.

Tanrı'ya şükür.

"Ama sana ulaşmak için onu kullanmak istiyorlar. George Yates'i yeniden seçmeniz için sizi ikna etmesini istiyorlar."

"O lanet olası rüşvetçi piç mi?" Tekrar masanın üzerine eğilip başımı elime koyuyorum ve parmağımla başparmağımı göz çukurlarıma bastırıyorum. "Ahlakı, ateş bombalı jöle shot partisinden sonra eski kardeşlik evimizin tuvaletinden bile daha kötü kokuyor."

"Kesinlikle öyle." Griffin bu anı karşısında sırtıyor.

"Nedenini tahmin etmek için sihirli bir küreye ihtiyacım yok. Dennis Vincent'la ilgili bir şey olmalı. O karanlık bir orospu çocuğu. Ve ikisinin yakın olduğunu hep biliyordum. Bilinen bir uyuşturucu elebaşının belediye başkanından uygun bir af almasından bir hafta sonra yeni bir spor arabayla ortaya çıkmazsınız."

"Aynen öyle. Çöpü dışarı attığından beri şehir daha iyi durumda." Griffin içkisinden bir yudum alıyor ve bardağın üzerinden bana bakıyor. "Her kimse Harley'nin peşine düştü. Senin değil. Sana olan duygularını ona karşı kullanıyorlar. Senin kararlarını etkileyemeyeceklerini ama onun düşünüyor olmaları."

Ona verdikleri ismi sana seçtirebileceğini. Eğer gitmemiş olsaydı."

"Eğer gitmeseydi." Viskinin geri kalanını kadehimde çeviriyorum, sonra başımı arkaya eğip bitiriyorum. "Haklıydın," diyorum Griffin'e. "Günün ortasında viski içmek iyi bir fikirdi."

Griffin homurdanıyor. "Şantajdan bahsediyorsak, günün herhangi bir saatinde viski iyi bir fikirdir."

"Kazanacak bir şeyi olan biri olmalı. George Yates'in tekrar NYPD'deki küçük sürtükleri olmasını isteyen biri. Neden Harley'nin peşine düştüklerini hâlâ bilmiyorum. Ellerinde ona karşı kullanabilecekleri ne var?"

"Onun sana karşı hisleri var. Bu yüzden avlanıyorlardı. İkiniz şehrin altın çiftiydiniz. İnternette ya da gazetede birlikte çekilmiş herhangi bir fotoğrafınıza bakanlar, onun sizin için her şeyi yapabileceğini sadece size bakışından bile anlayabilirdi. Sizden uzak durursa, duracaklarını sanıyor. Seninle birlikte olmazsa onlar için yararlı olduğunu düşünmeyi bırakacaklar. Aptal değil. Onları bulmamız gerektiğini biliyor, yoksa başka bir yol bulacaklar. Ama yapması gerektiğini düşündüğü şeyi yapıyor."

Hafiflik göğsümü kaplıyor ve başımı döndürüyor. Haklıydım. Basının ilgisi ve Gracie Malikanesi'nde yaşamakla ilgili konuşmaların saçmalıktan ibaret olduğunu biliyordum. O benim meleğim ve aramızdaki her saniye gerçektir ve onun için bir anlam ifade ediyordu. Griffin'in bunu doğruladığını duymak damarlarıma oksijen gibi yayılan bir rahatlama sağladı.

Hiç ayrılmak istemedi. Gitmek zorunda olduğunu düşündü.

"Ama nasıl? Ondan ne yapmasını bekliyorlar? Başka birini seçmem için beni ikna etmesini mi? Sonra ne olacak? Yapacak başka bir şeyle geri gelmesini,

sonra başka bir şey, ve devam edip gidiyor? Beni ikna edemeseydi ne yapacaklardı? Neden bana değil de ona yaklaştılar? Bal tuzağı mı? Yoksa başka bir şey mi? Ailesini tehdit mi ediyorlar? Kardeşi Brett-

"Biliyorum." Griffin sandalyesinde hafifçe gevşer. "Brett'i ve annesine yardım etmek için para gönderdiğini biliyorum. Bu onları ilgilendirmiyor. Ama onun değer verdiği birine zarar vermekle tehdit ediyorlar."

"Kim?"

"Sen."

"Ne halleri varsa görsünler!" Yumruğumu masaya vuruyorum, çatal bıçak ve bardaklar sallanıyor. Dönüp bize en yakın masaya özür dileyen bir baş selamı veriyorum.

Griffin'e dönüp soğuk mavi bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Bana yapabilecekleri hiçbir şey Harley'nin benden uzak durması gerektiğini düşünmesini gerektiremez. O benim için *her şey* demek."

"Öyle olduğunu biliyorum. Kulübe hoş geldiniz. Toplarımızın üzerinde artık Maria ve Harley'e ait olduklarını ilan eden bir neon tabela da asılı olabilir."

"Sadece taşaklarımı değil, Griff." Dudaklarım küçük bir gülümsemeye dönüşüyor. "O benim her parçama sahip. Ve elimden gelse ona daha fazlasını verirdim."

"Her zaman romantik olmuşsundur, değil mi?" Griffin'in dudakları seğiriyor. "Birini tanımak için biri gerekir."

Griffin kıkırdar. "Sanırım öyle."

"Şimdi bana söylemen gerekiyor. Bu göt herifin ona karşı tutumu ne? Bana gelemeyecek kadar kötü olduğunu düşünmesine sebep olan şey ne? Onu kaçırmaya iten ne? Söyle bana."

Cevap vermesini beklerken parmak eklemlerimi kırıyorum.

"Söyle bana, hangi aptal herif benim kızımı tehdit edebileceğini ve bundan paçayı kurtarabileceğini düşünüyor?"

Otuzuncu Bölüm

Harley

Telefonum çantamda titriyor ve çıkarmak için uzandığımda ekranda 'Reed' yazdığını görüyorum, ama cevap veremediğimden arkamdan küçük bir ses geliyor.

"Harleeeeyyy!"

Bir sonraki saniye, küçük kollar bacaklarımı sarıyor ve küçük, sıcak bir beden onlara doğru bastırıyor ve telefonumun çantama geri düşmesine izin veriyorum.

"Hey, Paige." Onun hizasına çömeliyorum. "Farklı mı görünüyorsun? Periler geceleri ayak parmaklarını çekip seni büyütüyorlar mı?" Gözlerimi kısıyorum ve o gülerken parmaklarımı karnına doğru oynatıyorum.

"Bilmiyorum. Öyle mi Stu Amca?" Dönüp Stuart'a bakıyor Stuart ikimize de gülümsüyor.

"Oh, sanırım öyle. Gerçi bu kokuşmuş küçük şeylere nasıl bilmiyorum." Onu havaya kaldırıyor, ayaklarını kokluyormuş gibi yapıyor ve onu tekrar yere bırakmadan önce burnunu yukarı kaldırıyor.

"Oh, sadece kızgın çünkü bahse girerim ayakları canavar pençeleri gibi kılıdır." Paige kıkırdarken ona sırtıyorum, bukleleri yanaklarında zıplıyor.

"Oh,

Hey, sana küçük bir şey getirdim. Al bakalım." Elimi çantama attım ve meleyen küçük keçi oyuncağını çıkardım.

"Aynı benim partimdeki gibi!"

"Biliyorum. Ondan hoşlanabileceğini düşündüm." Ayağa kalkıyorum, onun sevinçli yüzüne bakarken günlerdir ilk kez kalbim ısınıyor.

"Raa!"

"Hey!" Paige keçiye kalçasına vururken Stuart gülüyor.

"Freddy'nin Weed'e yaptığı şey." Güldüğü sırada yumuşak keçiye Stuart'ın diğer kalçasına vuruyor.

"Biliyorum, hatırlıyorum. Uzun zamandır gördüğüm en iyi şeydi," diyor Stuart.

Yürürken Paige birkaç adım atlarken yüzümdeki gülümsemeyi tutmak için mücadele ediyorum. Onun partisindeki o gün, tüm bunlar başlamadan önceydi. Reed'in gerçekte kim olduğunu yeni yeni öğreniyordum. Her şey daha basitken. Tanrım, geri dönmeyi çok isterdim. Sadece bir günlüğüne. Birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamak için. Birileri onu sabote etmeye çalışmadan önce. Beni ona karşı kullanmaya çalışmadan önce.

"Bir itirafta bulunacağım Harley," diyor Stuart, bakışlarımı Paige'den çekerek, zıplayarak ve şarkı söyleyerek. "Bugün seninle konuşmak istememin bir nedeni var. Reed'den uzakta."

"Oh?" Tüm dikkatimi ona verebilmek için yüzümü ona doğru çeviriyorum. "Onun odaklanmış ve kararlı olduğunu söyledin ve..." Aklıma dün geceki telefon konuşmamız geldi. Stuart, Reed'in takıntılı olduğunu söyledi. Tükeneceğinden endişelendiğini söyledi. Ama daha sonra Reed'le konuştuğumda, sesi neredeyse pişmanlık dolu geliyordu. Sanki gittiğim için kendini suçluyor gibiydi.

"Öyle." Stuart Paige'e bakar ama o kendi küçük dünyasında keçisiyle konuşmaktadır.

"O zaman ne? Bir şey mi oldu?" Yüzünde herhangi bir endişe belirtisi, sesindeki tereddütün neden ciğerlerimi asitle doluyormuş gibi yaktığına dair bir ipucu arıyorum.

"Öyle de diyebilirsin. I..." Stuart bir elini ensesinde gezdiriyor. "Ajanslar için komisyon üyesi olarak kimi seçeceğini açıklamak üzere. NYPD de bunlardan biri." Konuşurken Stuart'ın sol gözünün köşesi seğiriyor.

"Doğru," diye cevap veriyorum, bu konuşmanın nereye gittiği konusunda kafam karışmış bir halde. "O... O kimi istediğini biliyor. Kimi istemediğini de."

"Reed'e benziyor," diyorum. "O her zaman kendi aklını bilir. Özellikle de yanında çalışmasını istediği kişiler söz konusu olduğunda. Harika bir belediye başkanı olacak."

Paige geçisini boş bir bankın koltuğunda gezdirebilsin diye yavaşlıyoruz.

"Evet. Öyle. Ve şehir için doğru olan kararları verecek. Kişisel olarak kendisi için doğru olanları değil."

"Ne demek istiyorsun?"

Stuart dudaklarını birbirine bastırdıktan sonra yumuşak bir şapırtı sesiyle serbest bırakır. "Yani. Hiçbir şeyin şehir için en iyi olanın önüne geçmesine izin veremez. Kendisi için en iyisi bu olmasa bile. Geçmişin geleceği belirlemesine izin veremez."

Damarlarımdaki kan buza dönüşüyor ve ayaklarım hareket etmiyor.

"Neden geçmişten bahsediyorsun?" Stuart yürümeyi bırakıp Paige'e bizi beklemesi için seslenirken ona bakıyorum. "Stuart?" Ona yaklaşırken sesim yükseliyor.

"Biliyorum, Harley." İtiraf ederken göğsü iniyor. "Her şeyi biliyorum. *Her şeyi* bilmek benim işim. Geçmiş, şimdiki zaman, hatta gelecek.

bir ölçüde."

"Ama...?" Bir sonraki adımda ne söyleyeceğimi bilemeden geri çekiliyorum.

"Her şeyi öğrenmek benim işim. Belediye başkanlığı gibi bir göreve aday olduğunuzda hazırlıklı olmanız gerekir. Altı yaşındayken bir karıncayı ezerseniz, birileri bunu öğrenir ve sizi itibarsızlaştırmak için kullanmaya çalışır. Bu işler böyledir. Doğru olduğunu söylemiyorum. Ama her zaman böyle olmuştur."

"Ona ne olduğunu biliyor musun?" Sesim ancak fısıltıya dönüşüyor. Stuart bunu öğrendiyse, herkes öğrenebilirdi. Bir yolu olmalı. Bu mümkün olmalı. Griffin'in bana videoyu gönderenin arkasında kimin olduğunu bulabileceğini düşünmüştüm. Sebebi olan biri olmalı. George Yates'in NYPD komiseri olmasından bir çıkarı olan biri.

Ama ya sadece drama ve ilgiden hoşlanan çılgın biriye? Ya geleceğin belediye başkanının hayatının bu büyük ve zarar verici kısmını keşfetmiş olmaları dışında gerçek bir nedenleri yoksa? Ya Reed'in geçmişini öğrenmek sandığım kadar zor değilse? Stuart biliyor. Videoyu kim gönderdiyse biliyor.

Ya ağın düşündüğümde daha geniş olması gerekiyorsa? Ya Griffin, şehirdeki ve ötesindeki tüm bağlantılarına rağmen kimin gönderdiğini bulamazsa? Ya hiç öğrenemezsek?

Reed geçmişinden asla kurtulamayacak. Birileri bunu her zaman keşfedecek ve ona karşı kullanacaktır.

"Biliyorum. Saldırıdan her zaman haberim vardı. Ama Reed bundan bahsetmedi ve bunun bir önemi yoktu. Şimdiye kadar." Stuart bana dikkatle baktı.

"Şimdi mi?" Midemden yükselen mide bulantısını bastırmaya çalışıyorum. "İstemediğin şeyleri yapmaya zorlandığını biliyorum Harley."

"Nasıl?" Gözyaşlarımı uzak tutmak için gözlerimi kırıştıtırırken omuzlarım titriyor ve boğazım yanıyor. Stuart'ın bunu yüksek sesle söylediğini duymak bana bunun gerçek olduğunu hatırlatıyor. Paige'i izlerken, parkta güneş üzerimizde parlarken, neredeyse tüm bunların bir kabus olduğuna ve gerçek olmadığına inanabilirdim.

Gözlerimi siliyorum ve Stuart kollarını bana dolayıp beni kendine çekiyor. Pahalı, baharatlı kolonya ve kahve kokuyor.

"Dediğim gibi. Her şeyi bilmek benim işim. Ve bu işin içine sürüklendiğin için üzgünüm. Bu işte bazı pislikler gördüm. Ama bu hepsinin en aşağısı."

Göğsündeki kaslar yanağıma doğru geriliyor ve kendimi toparlamak için derin bir nefes alıyorum. Beni ağlarken görürse Paige'i üzmem istemiyorum.

"Siz ikiniz evlenecek misiniz?"

Geri çekiliyorum ve Paige bize bakıyor, burnu kırıışmış, küçük keçi iki eliyle göğsünün önünde sıkıca tutulmuş.

"Hayır. Neden böyle düşündün ki?" Stuart gülüyor. Paige onu görmezden geliyor ve bana dönüyor.

"Weed'le evlenmeni istiyorum. Ve düğününde Freddy ve diğer hayvanların da olmasını istiyorum. Ve midilli gezintileri." Bana ciddi bir bakış attı, alt dudağı dışarı fırladı.

"Peki." Eğilip parmağımla dudağını hafifçe içeri bastırıyorum, bu da kıkırdamasına neden oluyor. "Düğünü bilmiyorum. Ama belki başka bir gün sen Stu Amca'nın yanındayken sana katılabilirim." Stuart'a bakıyorum, o da başını sallıyor. "Ve belki, sadece belki, midilli gezintisine çıkabiliriz."

"Eeee!" Paige bir dizi minik, mükemmel süt dişini bana gösterirken yüzü ışıldıyor. "Yapabilir miyiz Stu Amca?"

"Neden olmasın anlamıyorum." Paige oyuncak keçiyle konuşmaya başlayıp ona nasıl midilliyeye bineceğini anlatırken dudakları kıvrılıyor.

"Sadece Reed'in yanında olacağımı bilmeni istedim. O hem bir arkadaş hem de bir meslektaş." Stu uzanıp elimi tuttu ve güven verici bir şekilde sıktı. "Konuşmaya ihtiyaçın olursa ben de yanındayım. Neler olup bittiğini en ince ayrıntısına kadar ğreneceğiz. Bu şehirde sırları saklamak kolay değil."

Ona başımı sallıyorum, sonra gözlerimi Paige'e çeviriyorum ve onun güzel masumiyetinin beni sakinleştirdiğini hissediyorum. Her şeyi sadece sevginin gözünden görebilen çocuksu yeteneği.

Bu şehirde sırları saklamak kolay olmayabilir. Ama geçmişin öyle olması için dua ediyorum.

Gmlebilmesi ve ait olduğu kişi dışında kimseyle paylaşılmaması için dua ediyorum.

Gerekirse ellerimi kanatacak kadar çok dua edeceğim.

Bölüm Otuz Bir

Reed

"Paige'le öğle yemeği nasıldı?" Ofise geri dönerken Stu'ya soruyorum ve onun benden önce döndüğünü görüyorum.

"Evet, güzel." Gözlerini önündeki evrak ayırmıyor.

"Bir dahaki sefere ben de size katılacağım. Hep birlikte yemeğe gittiğimizden beri onu görmedim." Dudaklarımı yuvarlıyorum, bu anı bana Harley'i ve o gece başka bir pembe elbise giymiş olarak ne kadar çarpıcı göründüğünü düşündürüyor. Daha sonra onu soyduğumu çok net hatırlıyorum.

"Kulağa harika geliyor. Buna bayılır."

"Sonunda ben de daha uzun bir öğle yemeği yedim. Griffin'le tanıştım."

Stu başını çeviriyor ve oturmadan önce ceketimi sandalyemin arkasına yerleştirmek için masanın etrafında dolaşmamı izliyor.

"Songbird'de miydin?"

"Evet. Patron olmasının avantajları, en iyi zamanda bile masada beklemek yok."

Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve bacaklarımı önümde uzatarak ayak bileklerimden çaprazlıyorum. Beni tanımayan biri, bu şekilde

rahatladım. Ama bundan çok uzağım. Vücudumu ele geçiren gerginlik, en azından esnetmeye çalışmazsam beni hareketsiz bırakmaya yetiyor.

"O iyi mi?"

"O iyi. Geçen haftaya göre daha iyi görünüyor."

Rosie'ye kuş hayır kurumu tarafından bakıldığına göre Griffin muhtemelen yeniden uyumaya başlamıştır. Bu çok ironik. Çünkü şimdi benim. Gözlerimin açık kalma şekliyle bütün gece beslemeyi devralabilirdim. Uyuyacak kadar zihnimi boşaltamıyorum. Bugün Griffin'le yediğim öğle yemeğinden ve öğrendiklerimden sonra bunun yakın zamanda çözüleceğini sanmıyorum.

Kronik uykusuzluk, yeni oda arkadaşım.

Telefonum cebimde titriyor ve Harley'in aramama geri dönmesini umarak çıkarıyorum.

Tanımadığım bir numara. "Alo?"

"Reed?"

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve çenemdeki bir kas kıpırdıyor. "Ne istiyorsun Bea?" Diye bağıriyorum.

"Arayıp müstakbel belediye başkanının nasıl öğrenemez miyim?" Sessiz kaldım.

"Bak." İç çekiyor. "Seninle bir geçmişimiz olduğunu biliyorum. Ama artık New York'a döndüğüne göre en azından iyi geçinmeye çalışabiliriz diye düşündüm."

"Olabilir," diye cevap veriyorum. "Ama şehir o kadar büyük ki, karşılaşsak da karşılaşmasak da bir sorun olacak kadar birbirimize rastlayacağımızı sanmıyorum."

Gülüyor ama bu gülüşün altında ne olduğunu anlayamadığım bir şey yatıyor. Her zaman entrikacı ve bir şeylerin peşindeydi. Onunla çıktığımız zamanlardan hatırladığım tek şey bu. Her zaman bir şeyler yapardı.

kendisine fayda sağlayabilecek insanlarla arkadaşlık ediyordu. Bea'nın dışarıda geçirdiği gecelerin sayısı çok fazlaydı ve bir sonraki yeni kulüp organizatörü ya da bar sahibiyle ahbaplık kurmayı başardığı için hiçbir şey için para ödemiordu.

"Beni her zaman güldürebiliyorsun. Bir erkeğin hem zeki, hem yakışıklı *hem de* komik olması nadir görülen bir şeydir."

"Neden aradın, Bea?" Ses tonumu düz tutuyorum. En ufak bir ilgi belirtisini hemen yakalayacak ve bunu bir şekilde kendi lehine çevirmeye çalışacak.

"Ben sadece arkadaş oluyorum, bir kolluyorum. Hepsi bu. Sepeti beğendin mi?"

Stuart'a baktım. Shannon'ın annesinin buna çok sevindiğini söyledi. Müstakbel kayınvalidenin gözüne girmenin bir yolu.

"Takdir edildi."

"Güzel. Eğer ikiniz hâlâ birlikte olsaydınız bunu Harley ile paylaşabilirdin."

Sıkıntıyla homurdanıyorum. İlk kez habersiz geldiğinde onunla Harley hakkında konuşmamıştım. Ve o zaman Harley ve ben birlikteydik ve her şey harika gidiyordu. Şimdi Bea ile Harley hakkında konuşacak mıyım?

"İşe geri dönmeliyim."

"Bekle, Reed." Sesi yumuşar. "Özür dilerim. Konuyu ona getirmemeliydim. Ama ikinizin arasındaki ilişkinin yürümediğini duyduğuma üzüldüm. Belki bir yolunu bulursunuz."

Dişlerimi sıkıyorum, o boş sempatilerini sıralarken burnumdan nefes alıyorum. Onun iyi dileklerine ihtiyacım yok ve kesinlikle istemiyorum da.

"Olabilir. Şimdi, eğer aramanızın başka bir nedeni yoksa?"

"Yalnız," diye ekliyor Bea, "fotoğraflarda oldukça üzgün görünüyordu. Sanırım bu onun için zor bir durum. Destek olmak için yanında olan bu kadar iyi arkadaşlarının olduğunu bilmek güven verici olmalı."

Bana yem atıyor. Sözlerini anlamamı beklerken kasıtlı olarak duraksamasından bunu anlayabiliyorum. Ama ona bu zevki tattırıcaksam ne olayım.

"Evet, ikimiz de çok şanslıyız. Güle güle, Bea."

Aramayı sonlandırıp telefonumu tiksintiyle masaya fırlatıyorum ve bilgisayarına Harley'nin adını yazıyorum. Eğer Bea'nın gördüğü yeni fotoğraflar varsa, internetteki haber sayfalarından birinde olmalı, çünkü Stuart haber olan her şeyi takip ediyor. Ve yaklaşan seçim duyurumuyla ilgili söylentiler dışında hiçbir şeyden bahsetmedi.

Stuart, gözleri hâlâ elindeki basılı raporu tararken, "O pes etmez," diyor.

"Bunu öğrenmeli."

İlk haber sitesi bir şey bulamayınca parmaklarımı kırıyorum. Gerçi bu daha iş odaklı bir site. Adres çubuğuna tıklıyorum ve bir ofis partisinde fotokopi makinesinin etrafındaki sarhoş dedikodularının New York'taki eşdeğerinin çevrimiçi haber sayfasını getiriyorum. Bu haber kaynağı, Harley'e ne zaman evlenme teklif edeceğime dair bir anket düzenliyordu. Ayrıca parktaki soru seansından sonra herkesin önünde ilk gerçek öpüşmemizi çeken de oydu.

Sayfa yükleniyor ve Bea'nın telefon görüşmesi sırasında neye sevindiğini bulmak için etrafı araştırmama bile gerek kalmıyor.

"Stu?" Havlıyorum.

Gözlerini benimkilere dikti.

Ekranı o kadar büyük bir güçle ona doğru çeviriyorum ki klavye yere çarpıyor.

"Bu Paige ile öğle yemeğine benzemiyor. Bu senin *Harley ile* Central Park'ta olmana benziyor."

Stuart'ın gözleri büyür ve ağzını açarak bir balık gibi çırpmaya başlar.

"Demek bugünün bir numaralı yalanı buydu." Ona ters ters bakarken ensem yanıyor. "Şimdi, ağzından çıkacak bir sonraki kelimenin iki numaralı yalan olmasına izin verme." Parmağımı ekrana, haber sitesinin ön sayfasında "*Bayan Walker bir başkasının kollarına mı girdi?*" başlığıyla yer alan kucaklaşan çifte doğru itiyorum.

"Kollarını neden ona doladığını bana söylemek ister misin?"

"Düşündüğün gibi değil." Stuart bir nefes alır ve soğukkanlılığını yeniden kazanır, sakın maskesi tekrar yerine oturur.

"Ne düşündüğümü bilmiyorsun." Ekranı ona doğru dönük bırakıyorum. Harley'i başka bir adamın kollarında bir saniye bile gereğinden fazla görmek istemiyorum.

Stuart sakince, "Paige'i öğle yemeğine götürdüm," dedi. "Ve Harley'i de bize katılması için davet ettim."

Yumruklarımı masaya vurup ayağa kalkıyorum ama Stuart irkilmiyor. Sadece oturduğu yerden soğukkanlılıkla beni izliyor.

"Söyle bana, lanet olası ellerin neden onun üzerinde? Yemin ederim ki yalan söylersen ya da cevabın hoşuma gitmezse kafanı kör bir aletle vücudundan ayırır ve kaza süsü veririm."

Gülümsüyor.

"Az önce söylediklerimin neresi komikti?" Patlamak üzereymişim gibi göğsüm kabarıyor. Ellerimde öyle bir zonklama var ki, onları yumruk yapıp açmak bile hafifletmiyor.

Belki Stu'nun suratına çarpmak işe yarar.

"Hiç komik değil," diyor dudakları sert bir çizgiye dönerken. "Siz ikiniz birbiriniz için yaratılmışsınız. Bu yüzden gülümsedim. Gerçi Harley'nin yaklaşımı daha az... mağara adamı gibi." Bana yan gözle bakıyor ve sonra iç çekerek kalemini masaya bırakıyor.

"O üzgündü. Ben arkadaşça davranıyordum." "Bunu daha önce de duymuştum," diye çıkıştım.

"İkiniz için de bir arkadaş." Sandalyesinde dönüyor ve gözlerini benimkilere dikeyor. "Bak. Bunu sana söylemenin kolay bir yolu yok. Sadece söyleyeceğim."

"Devam et." Başımı iki yana eğiyorum, gerginliği azaltmaya çalışırken boynum çatırdıyor.

Stuart dudaklarını büker ve kendi kendine başını sallar.

"Birileri ona şantaj yapmaya çalışıyordu. NYPD komiserliği için George Yates'i yeniden seçmeniz konusunda sizi ikna etmesini istiyorlardı. Ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu ve Paige'i üzmeğ istemediğı izlenimine kapıldım. O yüzden biraz yalnız kalana kadar ona sarıldım. Sana yardım etmeye çalışıyor. Yaptığı her şey, bu kadar üzgün olmasının nedeni, sana yardım etmek istemesi. Ama ne yapacağını bilmiyor. Korkuyor."

Ağzımı kapatıyorum, savurmak üzere olduğum tehdidi dudaklarımdan çıkmadan mühürlüyorum. Sonra sandalyeme geri gömölüyorum.

Korkuyor.

"Angel," diye mırıldandım, bir elimle gözlerimi ovuşturarak, burada olmasını, telefonuma daha önce cevap vermesini ve onunla konuşabilmeyi her şeyden çok diledim. Öğle yemeğinden sonra onu görmek için Griffin'in ofisine gitmeyi düşündüm. Ama Griffin orada olmayacağını, onu öğle tatilinden hemen sonra başlayacak bir toplantının tutanaklarını tutması için gönderdiğini söyledi.

"Kim söyledi sana?" Elimi bırakıyorum, acıyan gözlerim her zamankinden daha yorgun. Stuart'ın kaşları havaya kalktı. "Zaten biliyor muydun?"

"Yardım için Griffin'e gitti." Durakladım. "Ve sanırım bu, ona karşı ne kullandıklarını zaten bildiğin anlamına geliyor?"

Stuart ciddiyle başını sallar. "Anlıyorum."

"Onu gördün mü?" Bakışlarını tutuyorum, istenmeyen anılar zihnimin ön tarafına doğru tırmanmaya çalışırken midem düğümleniyor. Boğazımdaki safrayı yutarken onları uzaklaştırıyorum.

"Başlangıç. Hepsi değil. Ama yeterince."

"Anlıyorum."

İkimiz birbirimize bakıyoruz, konuşmuyoruz. Hangi kelimeler var? Bana üzgün olduğunu söylemesini istemiyorum. Yıllar önce olan bir şey için değil. Ne diyebilirim ki? Kendimi kaybedip geçmişte yaşadığım ve gerçekten unutmak istediğim bir sürü saçmalığı getirecek değilim. Harley'e artık bunu düşünmediğimi söylerken yalan söylemiyordum. Davranışlarımı ve davranış biçimimi etkileyen geçmişe ait her türlü iz, annesinin evinde ona açıldığım ve paylaştığım gece beni terk etti.

O benim son parçamı iyileştirdi.

Sanki ona Melek demeye başladığımda bilinçaltım bunu biliyordu. Başka kimseye böyle seslenmemiştim. Sadece ona. Beni onun bilebileceğinden çok daha fazla şekilde değiştiren kendi şifa meleğime.

"Onu gördün mü?" Stuart sonunda ağır sessizliği bozarak sorar.

"Hayır. Gerek yok." Gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Pek bir şey hatırlamıyorum. Neden izlemek isteyeyim ki? O zaman zihnimde tamamlanmış olacaktı. Bir daha asla düşünmek istemediğim bir şey.

"Sence de-?"

"Hayır. Sanmıyorum. Griffin kalitenin çok düşük olduğunu, yüzünü bile seçemediğini söyledi. Tanınabilir olduğunu düşünseydim, belki de bu kadar uğraşmaya değerdı. Ama değıl. Griffin çoğu zaman kameraya sırtını döndüğünü söyledi. Yıllar önce rastgele bir geceden kalma bulanık bir görüntü sadece," mırıldanıyorum, bunca zaman sonra beni rahatsız etmeye niyetli olmasından nefret ederek.

Stu sandalyesinde arkasına yaslandı ve uzun bir nefes verdi.

"Peki, bunu nereden biliyorsun?" Ben soruyorum.

"Griffin."

Dudaklarımı büzüyorum. "Sana mı geldi?"

"Bir bakıma." Stu kravatını gevşetti ve elini çenesinde gezdirdi. "Saldırımı zaten biliyordum."

Duraklıyor. Belki de benden bir tepki bekliyor. Ama bir tepki almıyor. Dinlerken ölüm sessizliğinde ve hareketsiz oturuyorum.

"Kampanya yöneticiniz olmayı kabul etmeden önce de bunu biliyordum. Birlikte çalıştığım herkesin geçmişini araştırırım. Geçmişinizin bir silah olarak kullanılabileceği durumları önceden engellemek benim işim. Terapi seanslarının olduğu tıbbi kayıtlarınızı gördüm. Notları görmedim. Ama tecavüzden kurtulanlar için katılmanızın tavsiye edildiği seansları gördüm. Ve sadece bir tanesine katılmışsınız."

Homurdanıyorum.

Bu konuda daha fazla konuşmaya ihtiyacım yoktu. Olabildiğince hızlı bir şekilde yoluma devam etmek ve bunu arkamda bırakmak istiyordum. Terapistimle konuşmak yardımcı oldu. Ancak yabancılarla dolu bir odanın önünde bunu duyurmanın yardımcı olabileceği önerisi, kendimi yeniden yüksek bir binadan aşağı atma isteği uyandırdı. Bir daha böyle bir şey yapmaya kalkarsam Griffin'in beni öldüreceğini biliyorum.

Stuart devam ederken ben de dalgınca parmaklarımı çıtlattıyorum.

"Griffin, Harley ondan yardım istedikten sonra bana geldi. Karşı karşıya olduğun her rakibin, halkın seni desteklemeyen her üyesinin ayrıntılarını istedi. O videoyu kimin gönderdiğini bulmasını sağlayacak şeyi istedi. Ama bana tek söylediği, birinin sana zarar vermeye çalıştığı oldu. Ve bunu yapmak için Harley'i kullandıklarıydı. Başka bir şey olamayacağını biliyordum. Haklı olduğumu teyit etmek için Griffin'in tepkisini test etmek amacıyla kasıtlı olarak yüklenmiş bir yorum yapmam yeterli oldu."

"İkiniz için de çok rahat olmalı. Zavallı genç kız Reed için beyaz şövalyeleri oynamak," diye tersliyorum.

"Götlük yapma. Bunu yapıyoruz çünkü sen ve Harley bizim arkadaşımızsınız. Sana söyleyene kadar birkaç gün beklemek istedik. İlk önce kimin gönderdiğini bulacağımızı umuyorduk. Griffin onlara bunu ödetmek isteyeceğini biliyordu. Ben de isterdim. Sana yaşattıkları için-"

"Harley'e yaşattıkları." Parmak eklemlerimi kırmayı bırakıp ona bakıyorum. "Kendim umurumda bile değil. Ben de oradaydım. Her şeyi yaşadım. Bir video bunun yanında hiçbir şey."

"Bunu halka açıklamakla tehdit ediyorlar."

"Hayır. Harley'i tehdit ediyorlar. Eğer onlar için kirli işlerini yapmazsa bunu halka duyuracak kişinin o olduğunu söylüyorlar. Ona bel bağlamış durumdalar. Eğer yayınlarsa, ellerinde hiçbir şey kalmaz."

"İstediklerini yapmazsa onu serbest bırakabilirler. Blöf yapıp yapmadıklarını bilmenin bir yolu yok."

"Şerefsizler," diye tıslıyorum.

Onu köşeye sıkıştırdılar ve bunu biliyorlar. Eğer istediklerini yapmaya çalışırsa, bana ihanet etmiş olacak. Yapmazsa ya da dener ve başarısız olursa, zaman serbest bırakacaklarını söylüyorlar. Her iki durumda da kaybettiğini hissediyor. Hayır.

Bu kadar duygusal olmasına şaşırdım. Taşınması, bana bunun istemediği spot ışığı olduğunu ve ilişkimizin çok hızlı ilerlediğini söylemesi. Bunların hepsi saçmalık. Başka seçeneği için bana söylemek zorunda olduğunu düşündüğü şeylerdi.

Ondan aldılar.

Tıpkı o gece benim seçimimin elimden alındığı gibi.

Stuart'a, "Onları bulmamız gerek," diyorum. "Harley'i tanıyorum. Biz bulana kadar bu konuda kendine işkence edecektir. Ona zarar vermeye devam etmelerine izin veremem. Bu benim sorunum olmalı, onun değil."

"Bunu ona söylemeyi dene. O senin için savaşıyor, Reed. Bu işe karışmak istemeyip çekip gidebilirdi ve öylece bırakabilirdi. Ama yapmadı. Hayatın pahasına güvendiğini bildiği en iyi arkadaşın Griffin'e gitti. Ve sana söylememesi ve yardım etmesi için ona yalvardı. Belli ki ikinci kısmı dinlememiş ve buna sevindim. Ama bunların hepsini yaptı. Sonra da bir sonraki hamlesini düşünürken zaman kazanmak için kendini senden uzaklaştırdı. O akıllı biri."

"Biliyorum. O inanılmaz biri." Başımı ellerime yaslıyorum ve parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. "İnanılmaz biri," diye fısıldıyorum.

Pembe kıyafetler, sarı saçlar, hayvan videoları ve bitkilerle konuşma. İnsanlar Harley'nin zeki olmadığını düşünebilir. Ama . O göz kamaştırıcı. Ve onu hafife almak hata olur. Dahası, o güçlü. Benim kızım çok güçlü.

"Onu görmem gerek Stu." Sandalyemden fırladım ve ceketimi kaptım. "Dur."

Onun sözleri beni durduruyor.

"Öğle yemeğinde onu , kaldığı evine dönerken ayak işlerini halletmek için işten erken söyledi. Sen asla

onu takip et. O dönene kadar bekleyin."

Cep telefonumu masanın üzerine attığım yerden alıp numarasını çeviriyorum. Doğrudan sesli mesaja yönlendiriyor.

"Siktir," diye tıslıyorum ve sesli mesaj devreye girmeden aramayı iptal ediyorum.

"Bak." Stuart okumakta olduğu raporu dosyasına koyar ve çantasına tıktırır. "Bir ara uğrayıp Griffin'i görelim. Üçümüz ne durumda olduğumuzu anlayabilir ve neler olduğunu bildiğimize göre neler olup bittiğini anlamaya çalışabiliriz."

"Reed Tecavüz Kulübü'nün ilk üye toplantısı." Yüzümü buruşturuyorum ve Stuart bana kaşlarını çatıyor.

"Ben olsam bunu bir sonraki kampanya sloganı olarak kullanmazdım," diye sırtarak karşılık veriyor.

"Hayır. Bu bir suç. Üstelik kafiyeli bile değil," diye mırıldandıktan sonra göz göze geliyor ve dudaklarımın seğirmesine izin veriyorum.

Yıllar önce terapide öğrendiğim tek şey buydu. Ne kadar küçük olursa olsun, gülümsemek için sebep arayın. Benim sebebim, arkasında pembe parıltılı iplikler ve hindistan cevizi şampuanı kokusu bırakan bir buçuk metre boyunda sarışın. Ama o burada değil. Bu yüzden elimde sadece ciddi bir şey hakkında çarpık bir mizah anlayışı var.

Çocukken insanların ciddi konular hakkında neden şaka yaptığını merak ederdim. Ama artık biliyorum. Çünkü ağlamaktansa gülmeyi tercih ediyorlar. Bir şeyi nasıl gördüğünüzün kontrolünü elinize alırsanız, sizi nasıl etkileyeceğini de seçebilirsiniz. azından bir dereceye kadar. Sizi bütünüyle yutmaya çalışan şey olduğunda bunu yapmak çok zordur. Griffin'in beni bazı karanlık günlerden çıkardığını hatırlıyorum. Beni diğer tarafa çekip bir başkasıyla yüzleşmemi sağladı. Çünkü pes etmediğiniz sürece, her zaman başka bir taraf olacaktır. Başka bir gün.

Ama asla başka bir Harley olmayacak. Tüm bunları tek başına yaşadığını bilmek içimi yakıyor.

Buna bir son vermenin zamanı geldi.

Stuart ve ben kapıyı kilitleyip şehir dışına, Songbird'e doğru yola çıktık. Eğer bu işin arkasında kimin olduğunu bulmanın bir yolu varsa, Griffin ve Stuart'ın bana yardım edecek en iyi adamlar olduğunu biliyorum. kalsın, New York'un tamamını öyle ya da böyle biliyoruz.

Bu şehirde saklanacak bir yer yok.

Adrenalinin kanımda kontrolden çıkmış bir yangın gibi dalgalanmasına ve Griffin ve Stuart'la bu işe girişmek için mükemmel bir zaman olmasına rağmen, tek düşünebildiğim bir kişi var.

Benim adamım.

Ve onunla birlikte olmak.

Otuz İkinci Bölüm

Harley

KONUŞABİLİYOR MUSUN?

Ben: Tabii, ne ?

Bir saniye sonra telefonum
çaldı. "Merhaba."

"Harley, bir şeyler oluyor." Maria'nın sesi kısılır ve sanki başka bir odaya taşınmış gibi arka planda bir kapı kapanır.

"Ne demek istiyorsun? Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim. Ama Reed ve kampanya müdürü daha önce geldiler. Neredeyse iki saat önce Griffin'in ev ofisinde kayboldular ve bir daha da çıkmadılar. Reed'i duydum. Sesi bir şeye kızmış gibiydi."

Midem ayaklarıma kadar indi. Eğer hepsi oradaysa, bunun tek bir anlamı olabilir.

O biliyor.

Ona yalan söylediğimi biliyor.

"Ne dediğini duydun mu?"

Suze'un mutfağında bir aşağı bir yukarı yürüyorum, aniden evde yalnız olduğuma seviniyorum.

"Bunun olmasına asla izin verilemeyeceği hakkında bir şeyler. Ölmeyi tercih edeceğini. Tanrım, Harley, kulağa ciddi geliyor. Neden bahsediyor?"

Buzdolabına yaslanıyorum ve titreyen elimi ağzımın üzerine kapatıyorum.
Bunun olmasına asla izin verilemez. Ölmeyi mi tercih ederdi?

"Hayır," diye hıçkırıyorum, yere kayıyorum ve başımı eğiyorum.

Reed biliyor. Videoyu ve onu yayınlamakla tehdit ettiklerini biliyor. Ve bunun halka açıklanmasına izin vermektense ölmeyi tercih eder. Başka ne demek istiyor olabilir ki? Bu tam olarak olmasını istemediğim şeydi. Bunu bilmesini istemedim. Safça ama Griffin'le bunu halledebileceğimizi düşündüm. Griffin beceriklidir. Yardım edebilecek birini bulacağını düşündüm, ve sonra.

Sonra ne olacak? Onları tutuklayacak mıyız? Polisin videoyu kanıt olarak almasına izin verin. Duruşmada tüm jüriye gösterilsin mi? Basın Reed'in o gece yaşadığı her şeyi en ince ayrıntısına kadar incelesin.

Sesinin deli gibi çıkmasına şaşmamalı. Bunun olmaması için deli ve çaresiz. Bu insanlar -mesajlarının ifade ediliş biçiminden birden fazla olduklarına eminim- ona zarar vermek için her şeyi yaparlar. Taleplerini asla kabul etmeyecek. Bu yüzden bana geldiler. Ama şimdi ne olacak? Videoyu ve şantajı biliyorsa, şimdi ne olacak?

Baş dönmesi başımı ele geçirme tehdidinde bulunurken titrek bir nefes alıyorum. Buradan nereye gideceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Ne halt edeceğim ben?

"Harley, ne ? Endişeleniyorum. Neler oluyor?"

"Maria." Sesim çatallaşıyor ve öksürerek boğazımı temizlemeye çalışıyorum, ama tek yaptığı boğazımı daha kuru ve cızırtılı hale getirmek. "Reed'e zarar verebilecek bir şeyler bilen bazı insanlar var. Belediye başkanlığı sırasında onların köpeği gibi davranmazsa ellerinde ne varsa paylaşmakla tehdit ediyorlar. Muhtemelen ona doğrudan ulaşamayacaklarından şüphelendiler, bu yüzden bana geldiler. I

daha kolay bir hedefti." Başımı kaldırıp mutfak penceresinden akşam gökyüzüne bakarken titreyen bir nefes veriyorum.

"Sen mi? Neden onlar... Ellerinde ne var?" Maria şaşkınlığı sesinden belli olarak soruyor.

"Yapamam... Sana söyleyemem. Bunu söylemek bana düşmez. Bu Reed'le ilgili. O yanlış bir şey yapmadı. Öyle bir şey değil. Ama ortaya çıkarsa onu incitecek bir şey. Ne yapacağımı bilemedim. Onu belli kararlar almaya ikna etmem, etkilemeye çalışmam için bana baskı yapıyorlardı. Ama yapamadım. Bunu ona yapamam. Onun dürüstlüğü... Savunduğu her şey doğruluk, adalet ve dürüstlük..." Ona ihanet etmeden ne söyleyebileceğimden emin değilim.

"Bu yüzden mi ? O pozisyonda olmamak için mi?"

"Evet." Gerginlik alnıma yayılırken gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Düşündüm ki... Bunu düzeltebileceğimizi, Reed'in zarar görmeyeceğini *umduğum*. Onun incindiğini göremem Maria," diye fısıldıyorum ilk sıcak gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlanırken.

Sesi yumuşar. "Anlıyorum, gerçekten. Ama Harley, *şu anda* canı yanıyor. Bu insanların sahip oldukları her neyse, birbirlerini kaybetmekten daha mı kötü?" Sözlerinin aklımda yer etmesi için duraksıyorum.

"Evet," diye nefes alıyorum. "Bu daha kötü. Çünkü bunun onu kendini kaybedebileceği bir yere geri götürmesinden korkuyorum."

Ben olsaydım, bununla başa çıkamazdım. Kendimi kapatırdım.

Ya bu onu kırarsa?

"Daha da kötü, Maria," diyorum tekrar. "Tam bir karmaşa. Bundan bir çıkış yolu göremiyorum. Ne olursa olsun, o kaybedecek. İkimiz de kaybederiz. Ve eğer bu şey ortaya çıkarsa... Ne olacağından korkuyorum. Zor zamanlardan geçmeye zorlandıklarında insanlara neler olabileceğini gördüm. Kız kardeşim Rose'a bak. O bir

zar zor yaşıyor. Kendi içinde çok kaybolmuş durumda. Ya bu Reed'in başına gelirse?" Hıçkırırken omuzlarım titriyor.

"Oh, Harley."

Maria'nın sesindeki dalgalanmadan ağladığını anlayabiliyorum. Arkadaşlar böyle yapar. Birbirlerinin duygularını kendi duyguları gibi hissederek.

"Ne yapacağımı bilmiyorum. Onun için çok endişeleniyorum."

"Tamam." Maria sakinleştirici bir nefes alır ve yavaşça verir. "Reed hakkında bildikleri bu şey her neyse, onu asla senin iyi tanıyamayacaklar. Onu asla senin gördüğün gibi göremeyecekler. Onunla bu konu hakkında konuşmalısın. Seninle nasıl olduğunu gördüm, Harley. Ayrı kalmanın ikinize de iyi geleceğini sanmıyorum."

"Tekrar birlikte olduğumuzu öğrendikleri an tehditler yeniden başlayacak." Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı hızla süzülürken gözlerimi kapatıyorum.

"O zaman bırak başlasınlar. Bundan kaçış yok demiştin, değil mi? Ya bundan kaçman gerekmiyorsa? Ya bunun üstesinden gelmen gerekiyorsa? İçeri girdiğin gibi çıkamayabilirsin ama-"

"sahip olurduk," bitiriyorum.

"Kesinlikle."

"Ben... belki... ben sadece... korkuyorum, Maria. Yanlış bir şey yapmaktan ve bunun onu daha fazla incitmesinden korkuyorum." Gözlerimi açarken yanaklarımdaki yanan yaşları .

"Biliyorum, ben... Bekle. Dışarı çıkıyorlar." Maria'nın sesi fısıltıya dönüşüyor ve sanki telefondan nefes alış verişimi duyacaklarmış gibi nefesimi tutuyorum. Bu çok saçma, çünkü duyacakları bir şey varsa o da kalbimin göğsümde idam hücrelerinden kaçmaya çalışan bir mahkûm gibi çarpmasıdır.

"Onlar...?"

"Gidiyorlar," diye fısıldıyor Maria. "Reed ve Stuart gidiyorlar ve..."

"Tatlım?" Griffin'in sesi arka plandan sesleniyor.

"Griffin seni arıyor. Gitmen gerek. Muhtemelen bir şey söylemeyeceğini biliyorum. Reed ve arkadaşlıkları söz konusu olduğunda bir kasa gibidir, ama eğer-"

"Eğer yaparsa, hemen arar ya da mesaj atarım."

"Teşekkür ederim." Derin nefes alırken kalbim göğsümde yavaşlıyor.
"Teşekkür ederim."

Telefonu kapatıyoruz ve ben Suze'un mutfağında yere oturup pencereden dışarı bakıyorum. Kendimi zorla ayağa kaldırıp kendime bir fincan kafeinsiz çay yapmadan önce orada ne kadar kaldığımı bilmiyorum. Kafein konusunda endişelenmeme gerek yok. Uyumayacağım. Ama yine de bunu yapıyorum, yoluma daha fazla engel koymamam gerektiğini biliyorum.

Bitirdiğimde hava kararmıştı. Bir kurabiye batırdım ve sadece yarısını yiyebildim. İştahım yok oldu, buharlaşıp uçtu, tıpkı o videoyu göndereni bulma umudum gibi. Eminim Griffin şimdiye kadar bir şeyler bulmuştur. Ya da Stuart? Onlardan çok fazla şey istiyorum... Ben... Farkına varmak içime bir yumruk gibi çarpıyor ve ciğerlerimdeki havayı çalıyor.

Onlardan çok şey istiyorum. Ama ben ne yapıyorum?

Yardım için onlara koştum. Ve bir şekilde yardımcı olacağını düşünerek Reed'i terk ettim. Ama aslında ne yapıyorum?

Mutfağın yarı karanlığında oturuyor ve işe yarayabilecek bir şey, herhangi bir şey bulmak için beynimi zorluyorum. Ne kadar küçük olursa olsun bir şeyler olmalı. Aklıma bir anının titreşimi geliyor ve duvarlardan yansıyıp büyüyerek bir titreşimden çok küçük bir aleve dönüşürken evin sessizliği birden sağır edici bir hal alıyor. Belki de bir ateşi tutuşturabilecek bir alev.

Stuart'ı aramak için cep telefonumu çıkarıyorum ki kapı çalınıyor.

"Kahretsın."

Bunun yerine, beceriksiz parmaklarımın izin verdiği kadar hızlı bir şekilde ona fikrimi anlatan bir mesaj yazıyorum. Sonra telefonumu koridordaki masanın üzerine koyup ön kapıyı açıyorum.

"Re-?"

Reed içeri girip beni duvara yaslamadan ve dudaklarını dudaklarıma çarpmadan önce onun adı dudaklarımdan çıkmaya fırsat bile bulamıyor.

Tekrar kollarına dönmek dünyanın en doğal şeyiymiş gibi ona sokuluyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Yüzümü ellerinin arasında tutarken ağzına doğru fısıldıyorum.

"Konuşmayın. Sonra konuşuruz. Sadece kendini bana ver, Harls. Sana ihtiyacım var. Sana her zamankinden daha çok ihtiyacım var." Dudaklarıma doğru nefes alıyor ve sanki sihirli bir parola söylemiş gibi dudaklarım onun için aralanıyor. Dilini içeri kaydırıyor ve başım dönene kadar beni öpüyor.

"Suze ve çocuklar nerede?"

"Okul meselesi," diye nefes nefese öpüşürken parmaklarımı saçlarının arasına sokuyorum ve bana verdiği bir başka öpücüğe doğru inliyorum. "Bir süre daha dönmeyecekler."

"Teşekkürler lanet olası evren," diye inliyor dudakları boynumda gezinirken ve omzumla birleştiği yeri emmek için duraklıyor.

"Kapı açık," demeyi başarıyorum ki elleri tişörtümün kenarlarını yukarı itiyor ve başparmakları kaburgalarımı okşayarak nefesimi kesiyor ve başımı geriye atmama neden oluyor. Bana dokunmasının üzerinden sadece birkaç gün geçti ama bedenim onu arzuluyor, sanki sonsuza dek aç kalmış gibi her dokunuşunu emiyor.

Dudakları boynumda kalıyor ve bir eliyle arkaya uzanıp ön kapıyı çarparak kapatıyor. Sonra elini belime attı.

eşofmanımın içine girdi ve külotumun önünü kabaca avucunun içine aldı.

"Sırılsıklam olmuşsun," diye homurdanıyor Reed, ıslak kumaşı bir tarafa kaydırıp başparmağını üzerimde gezdirerek.

Ani temasla duvardan uzaklaşıyorum, bu da bacaklarımı altımda bükülmekle tehdit ediyor. Başparmağı zaten şişmiş olan klitorisimde daireler çizirken tek yapabildiğim inlemek oluyor.

"Ayrı kaldığımız bunca zaman boyunca benim için ıslandın mı Angel?"

Beni okşarken takdirle mırıldanıyorum, vücudumdaki kaygan uyarılma parmaklarını kaplamak için dökülüyor.

"Evet," diye fısıldıyorum, daha fazla baskı uygularken dudağımı ısııyorum. Ağzıma karşı inliyor.

"Söyle bana... sana dokunmamı özledin mi?" İki parmağını içime sokuyor ben , ama beni tekrar öpüp parmaklarını kıvrarak G noktama vururken dudaklarına takılıyor.

"Evet," diye inliyorum, eliyle beni çılgına çeviriyor, avucuyla klitorisimi ovuyor, ben onun etrafında kenetlenene ve kollarında kıvrılırken duvara tırmanmaya çalışana kadar beni parmaklıyor.

"Ne kadar da kıvraksın," diye mırıldanıyor ve boştaki elini sıkıca boynuma dolayarak beni yerimde sabitliyor.

Alt dudağımı emip dişlerinin arasında hafifçe ısırırken ağzının karşısında nefes nefese kalıyorum.

Sesi düşer. "Sensiz geçen geceler cehennem gibiydi."

Parmakları daha derine inerken eli boğazıma doğru esniyor ve gözlerimin zevkten başımın içinde dönmesine neden oluyor. Beni izlediğini hissedebiliyorum ve bakışlarına geri döndüğümde, kalbimin bir ritmi atmasına neden olan bir yoğunlukla benimkine sabitleniyor.

"Gündüzleri de. Ama özellikle geceler. Tek düşünebildiğim senin içinde olmak olduğunda o kadar uzun oluyorlar ki."

"Reed," diye inliyorum karnımın alt kısmında tanıdık bir sıkışma güç toplamaya başlarken.

"Beni özlediğini söyle, Angel. Bunu söylediğini duymam gerek," der .

"Yaptım."

Parmaklarını dışarı kaydırıyor ve bir tane daha ekliyor, beni hareketsiz tutarken onları kabul etmem için beni zorluyor.

Yutkunuyorum, boynumun eline karşı gösterdiği direncin tadını çıkarıyorum. Bunu seviyorum. Ona ait olduğumu hissetmeyi seviyorum. Kontrolü ona bırakmak beni güçsüz hissettirmiyor. Tam tersi. Beni bu şekilde kontrol altına aldığında, kendini bir arada tutmak için çabaladığında, değer verildiğimi ve sevildiğimi hissediyorum. Şu anda benimle birlikte olduğu bu an dışında başka bir yerde olmadığını biliyorum. Bedenimi ona teslim ederken gözlerimiz birbirine kilitleniyor.

"Seni özledim," diye fısıldıyorum, kararmış gözlerine bakarak. "Hiç ayrılmak istemedim. Çok üzgünüm-"

"Şşş." Elini boynumdan aşağı kaydırıp tişörtümün üzerinden geçiriyor, göğsümü kavıyor, başını eğip kumaşın arasından meme ucumu ağzına alabilecek şekilde konumlandırıyor.

O ısırırken boğazımda bir inilti düğümleniyor.

"Seni üzerime boşaltacağım, Angel. Seni hissetmeye ihtiyacım var."

Fermuarının sesi kulaklarıma çarpıyor ve başımı duvara yaslıyorum, Nefes nefese ve geleceğini bildiğim şey için beklentiyle yüksek. Meme ucumu tekrar emerken kapüşonlu göz kapaklarının altından bana bakıyor ve beni ona karşı kıvrandırıyor.

Başımı , dudaklarım aralanıyor, ne kadar tahrik olduğumu doğru düzgün konuşamıyorum.

Tek yapabildiğim zar zor bir "Lütfen" fısıltısı.

Reed eşofman altımı ve külotumu bacaklarımdan aşağı yırtıyor, dizlerinin üzerine çökerek ayaklarımdan çekip çıkarıyor.

"Sikeyim. O kadar ıslaksın ki bacaklarında görebiliyorum." Dilini uyluğumun iç kısmında yavaşça gezdiriyor, acı dolu bir iniltiyle uyarılmışlığımla emiyor. "Tadın bana hep cennet gibi gelmiştir, Angel. *Lanet olası cennet.*"

Titriyorum ve ağzını istediğim yere götürmek için yanıp tutuşurken saçlarını avuçluyorum.

"Ne güzel bir amcık," diye mırıldanıyor kendi kendine, sesi alçak ve çakıllı.

Ağzını üzerime yerleştiriyor, tenime yapıştırıyor ve zevk anında patlıyor, klitorisimi emerken vücuduma şok dalgaları gönderiyor. Yüzünde devasa, titreyen bir orgazma muhteşem bir şekilde çarpıyorum.

Vücudu neredeyse onun üzerinde ikiye katlanıyor.

"Reed..." Emmeye devam ederken ellerimle saçlarına tutunarak haykırıyorum, zevkimi kalçalarımın yüzünün etrafında titremeye başladığı noktaya kadar uzatıyorum.

"Daha fazla," diye homurdanıyor, dili üzerimde hızlı daireler çizmek için hareket ediyor. "Bana daha fazlasını ver, Harley!"

Sesi kızgın ve gergin, ama ilk orgazmım bir diğerine dönüşmeden ve ağzını bana doğru iterken parmak uçlarımda durmaya zorlanmadan önce bunu fark edecek zamanım bile olmuyor.

"Bana daha fazlasını ver!" diye tekrar talep ediyor ve iki bacağımla da omuzlarının üzerine kaldırarak yüzüne oturmamı sağlıyor.

Üzerine düşmemek için sırtımı duvara yaslıyorum. Kalbim hızla çarpıyor ve göğüslerimin arasından bir damla ter akıyor.

Her şey hassas.

Çok hassas.

"İ-

"Sakın bunun çok fazla olduğunu söyleme. Beni günlerce *yalnız bıraktın*." Sesi kırılacakmış gibi tizleşiyor. Ama öksürüyor ve tekrar hırlıyor, sıcak ağzı sıırıslıklam tenimden hiç ayrılmıyor. "Seni o kadar derinden sikmeden önce benim için tekrar gelmeni söylüyorum ki adım vücuduna kazınacak."

Sözleriyle ürperiyorum ve ellerimi saçlarında tutuyorum, o da kalçalarımı daha geniş açıp dilini içime bastırıyor, beni üzerine çekiyor ve yüzünü tenime sürtüyor.

Kelimenin tam anlamıyla yüzümü beceriyor.

Reed, Suze'un koridorunda yüzümü beceriyor.

Bir şey yapacak gücüm yok. Ağzı zevkten içimi dışına çıkarırken beni duvara yapıştırdı.

"Reed, lütfen..."

Bana kelimelerle cevap vermiyor. Bunun yerine inliyor ve başını iki yana sallayarak klitorisimi emiyor. Dudaklarından geçen titreşimle eşleşen hareket çok fazla. Tekrar boşalıyorum, kaslarım derin dalgalar halinde kasılıyor ve duvara yaslanıp haykırıyorum. Gücü o kadar büyük ki görüşüm bulanıklaşıyor ve kulaklarım çınlıyor.

Neler olduğunu zar zor anlayabiliyorum. Her şey sanki suyun altındaymışım gibi geliyor. Ayaklarım bir an yere sürtünüyor, sonra beni kaldırıp bacaklarımı beline doluyor.

"Dayan Angel," diye fısıldar.

Tek bir kararlı hamleyle beni iliklerime kadar doldururken sessizce başımı sallıyorum.

Dudaklarımız ayrılıyor, nefeslerimiz birbirine karışıyor, beni onu almaya, kollarında titreyene kadar etrafında gerilmeye zorluyor.

"Neden gittiğini anlıyorum," diyor içimde hareket ederken, neredeyse sonuna kadar çektikten sonra tekrar içeri girerek beni duvara doğru zorluyor.

"Başka ne yapacağımı bilemedim." Sözlerim bir yalvarış gibi çıktı. Bana inanmanız için bir yalvarış. Anlamak için.

Beni affetmen için.

"Biliyorum," diye tıslıyor her derin itişte bedenimin onu kabul edişini izlerken. "Çok iyi hissediyorsun. Çok sıkı."

Gözlerini benimkilere kaldırıyor ve dumanlı kuvarsı süsleyen altın benekler ısılt ısılt yanıyor. Beni bir işaret gibi çağırıyorlar.

Başka bir alev.

Her zaman onun gözlerinde yanmalarını sağlamak için ne gerekiyorsa yapmalıyım.

O asla kaybolmayacak kadar parlak.

Karartılamayacak kadar. "Seni asla incitmek istemedim."

Dudakları bir öpücükle tekrar benimkilere yapışırken o kadar sert itiyor ki salondaki masa ayakları üzerinde sallanmaya ve duvara çarpmaya başlıyor.

"Biliyorum."

"Ne yapacağız?" Daha derine inip beni etrafında titretirken nefesimi içime çekiyorum.

"Şu anda sevişeceğiz Angel. Gerisi bekleyebilir."

Sıkıca sarıldım ve kendimi Reed'in vücuduma girmesinin zevkine bıraktım, tamamen uygun ve inanılmaz kokuyor. Her zaman sevdiğim aynı sıcak, orman havası kokusu. Macera ve ev gibi, hepsi bir arada. Bir elimi başının arkasındaki kalın ipeksi saç tellerine daldırıyorum ve diğer elimle kravatını tutuyorum, öpüşürken, nefes alırken ve birbirimizin dudaklarına karşı inlerken onu yakın tutuyorum.

Başparmakları kıcıma giriyor ve siki boşalmadan önceki o ekstra sertlikle içimde şişiyor.

"Reed..."

"Yaklaştım, Harls. Benimle gel." Gözleri kısa bir an için benimkilerle buluşuyor, ona başımı salladığımda altın çizgiler parlıyor.

Önce Reed orgazm oluyor. Birbiriyle buluşan bedenlerimize bakarken çenesi kasılıyor ve sonra tekrar yukarıya, gözlerimin içine bakıyor. Onun sikinin zonkladığını hissetmek, içime boşaldığını bilmek benimkini de harekete geçiriyor ve ben onun etrafında boşalırken ağzım açık kalıyor, vücudum her kasılmada onu daha derine çekiyor.

"Siktir," diye tıslıyor, başını boynumun kıvrımına gömmeden önce dudaklarımı son bir kez öpüyor ve zevkimizin geri kalanını ikimiz için de derin itişlerle sürüyor.

Saçlarını okşuyorum, hava almaya ve çarpan kalbimi yavaşlatmaya çalışırken göğsüm bir aşağı bir yukarı inip kalkıyor. Derinlere gömülmüş, vücudu benimkiyle birleşmiş hissinin tadını çıkarıyorum. Sıcak, güçlü ve büyük.

Mükemmel.

"Herkesi ilk sıraya koyuyorsun. Sana hayranım, Harls." Reed'in sesi yavaşça boynumda geziniyor, başını eğip dudaklarını kulağımın altındaki dipte gezdirirken yumuşak bir okşayış. "Benim için her şeyi yaparsın, değil mi?"

"Senin için, evet," diye fısıldıyorum, burnumu saçlarına bastırıyorum, yakınımda tutulmaktan memnunum. Kollarını tekrar etrafımda hissetmekten. Bedenini tekrar içimde hissetmek.

Kalbinin göğsünde bana karşı çarptığını hissetmek.

"Teşekkür ederim. Senin için kolay olmadığını biliyorum."

Dudakları çenemde geziniyor ve gözlerimin kapanmasına izin veriyorum, öpücüğünün yumuşaklığında kayboluyorum.

"Senin için daha zor oldu."

Omuzları kollarımın altında sertleşiyor ve beni daha sıkı kavıyor. "Daha da kötüleşmek üzere..." Duraklıyor. "Gitmeme izin vermeliyim, Harley."

Bırakmak mı?

"Ne demek ? Ne-"

Dışarıdaki patikadan gelen sesler donup kalmamıza neden oluyor.

Gözlerim yerinden fırlıyor, panik beni sarıyor. "Suze ve çocuklar," diye tıslıyorum.

Beni yere bırakması için Reed'in göğsünü itiyorum ve yerde debelenerek eşofman altımı kapıp üzerime geçiriyorum. Külotum bükülmüş ve giyilecek durumda değil. Eşofmanımın cebi olmadığı için onları sokacak bir yer ararken başımı çılgınca sağa sola sallıyorum.

Reed sakince onları paniklemiş ellerimden alıyor ve takım elbise pantolonunun cebine sokuyor. Tek yapması gereken pantolonunun fermuarını çekmek ve kravatını düzeltmekti ve her zamanki gibi iyi görünüyordu. Sıkı fiziğinin her bir sertleşmiş düzlemine bir eldiven gibi oturan takım elbisesi içinde bir vizyon. Saçları bile iyi görünüyor, sanki lüks bir çıkmış gibi seksi bir şekilde karıştırılmış. Yanaklarımın fazlasıyla pembeleştiğini, saçlarımın muhtemelen kuş yuvasını andırdığını ve dudaklarımın muhtemelen öpüşmekten koyu pembe ve şişmiş olduğunu bilmek için aynaya bakmama gerek yok.

Suze bana bir bakış atacak ve neler olduğunu anlayacak.

Ön kapı uçarak açılır ve Mason ile Emerson okul çantalarını yere atarak içeri dalarken Suze da arkalarından içeri dalar ve kendi kendine okulların pislik olduğuna dair bir şeyler mırıldanır.

Mason ve Emerson yanımdan geçip mutfağa doğru koşmadan önce "Merhaba," diye sesleniyorlar.

"Merhaba," diye cevap veriyor Reed, onların gidişini izlerken dudakları seğiriyor, onun koridorlarında olmasından hiç etkilenmemiş.

"Açlar. Bir merhaba bile alabildiğin için şanslısın. Bu aşamada homurdanmak onlar için sofistike bir konuşma sayılır," diyor Suze, Reed'den bana bakarak.

Gözleri yüzümde oyalanıyor ve hassas alt dudağımı ağzımın içine çekip dilimle masaj yapıyorum. Reed'in birkaç saniye önce onu ısırıp emdiğini anlayabildiğini biliyorum. Suze bir insan yalan dedektörü olabilir. Belki de annelik özelliğidir. İnsanların ne zaman bir şeylerin peşinde olduğunu bilme yeteneği var.

Kendimi kontrol edemeden gözlerim duvara kayıyor. Suze bunu kaçırmıyor ve bakışlarımı takip ederken kaşları hafifçe eğiliyor.

"Anne," diye bağılıyor mutfaktan bir ses. "Bize yiyecek bir şeyler hazırlayacağını söylemiştin."

"Geliyorum," diye sesleniyor Suze. "Sana da hazırlayayım mı, yoksa çoktan bir şeyler yedin mi?" Başparmağını dudaklarında gezdiren ve derin düşüncelere dalmış görünen Reed'e bakarken gözleri parlıyor.

Acaba hala benim tadımı alabiliyor mu?

"Anne," diye bağılıyor ses yine.

"Geliyorum dedim." Aramıza son bir kez bakıyor, yüzüne yumuşak bir gülümseme yayılıyor. "Seni görmek güzel, Reed."

Ona dönmeden önce kızın gitmesini bekliyorum.

"Daha önce ne diyecektin... bırakma konusunda?"

Gözleri bir parça genişliyor ve yüzünden tedirginlik geçiyor, gözleri kararıyor.

"I..." Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Buraya sana söylemeye geldim...." Gözleri benimkilerle buluşuyor, içlerindeki bir şey donup kalmama neden oluyor. Tamamen ona odaklanıyorum, dünyanın geri kalanı durma noktasına geliyor.

"Bana ne söyleyeceksin?" Fısıldıyorum.

Başını sallıyor, söylemek üzere olduğu şeyi söylemek fiziksel olarak acı veriyormuş gibi gözlerini sıkarak kapatıyor.

"Sonra seni gördüm. Ve ben... Nasıl hissettiğini hatırlamam gerekiyordu. Seni tekrar hissetmeden sana anlatamazdım."

"Bana ne söyleyeceksin?" Tekrar soruyorum, o bakışlarını kaçırmadan önce gözlerim çılgınca onunkileri arıyor. Dehşet bir hastalık gibi damarlarımda dolaşıyor, vücuduma hastalık yayıyor.

Bana bakamıyor bile.

Dudaklarını birbirine doluyor, çenesi sertleşiyor, gözleri bir yerlerde kaybolmuş gibi uzaklara bakıyor.

"Reed?" Yalvarıyorum.

"Her şey yoluna girecek, göreceksin. Bu şekilde olmak zorunda. Tek cevap bu." "Ne demek istiyorsun?" Ona doğru uzandım, ama beni içine almak yerine

Kollarım onun yanında sabit duruyor. Ceketinin yakalarını kavriyorum, bana tekrar sarılması, dudaklarını tenimde hissetmek için çaresizce çırpınıyorum.

"Yeni bir başlangıç yapmanın zamanı geldi, Harls."

Gözlerine bakıyorum ve gözlerindeki ışıltıyı görüyorum. Duyguyu. Pişmanlığı. Benimkilere o kadar derin bakıyor ki, gözlerini kaçırdığı anda parçalanacağımdan korkuyorum.

Yeterince güçlü değilim.

Yalvarmak istiyorum. Dizlerimin üzerine ona sarılmak istiyorum, böylece yürüyüp gidemeyecek.

Yani beni terk edemez.

"Hayır," diye , yutkunmaya çalışırken boğazım aniden kalınlaşıyor.

Bana bakıyor, başparmağını yanağımda gezdirirken bana en yumuşak, en güzel gülümsemesini veriyor.

"Bu asla sonsuza dek sürmeyecekti, Angel."

Ondan uzaklaşıyorum, duvarlar dönüyor.

"Reed, ben-"

"Lee-Lee Teyze!" Emmerson yanımda beliriyor ve kolumu çekiyor. "Lütfen gelip benimle yemek yer misin? Sana okuldan bahsetmek istiyorum."

"Emmerson, sana burada kalmanı söylemiştim."

Suze aceleyle koridora çıkıyor ve ikimize de özür dileyen bir bakış atıyor. Reed'e dönüp baktığımda elinde telefonunu tutuyor ve ekrana kaşlarını çatarak bakıyor.

"Kalıyor musun?" Suze Reed'e sorar.

"Üzgünüm, hayır." Ona profesyonel gülümsemesi olduğunu hemen anladığım bir gülümseme veriyor.

Sahte olanı.

"İşte bir sorun çıktı. Gitmem gerekiyor." Kolumu tutan Emmerson'a bakıyor, sonra eğilip beni kulağımın yanından öpüyor. "Seni arayacağım," diye fısıldıyor.

Mason'a bağırarak veda eder, Emmerson ve Suze'a da veda eder ve sonra gider.

Kokusu koridorda kalıyor ama kapalı kapıya bakarken aldığım her nefeste biraz daha azalıyor. Yakında tamamen kaybolacak.

Sanki hiç burada olmamış gibi.

" gel." Emmerson kolumu çekiştiriyor, kocaman gözlerle bana bakıyor. Elini tutuyorum ve beni mutfağa götürmesine izin veriyorum, ayaklarım kendilerini nasıl hareket ettirdikleriyle beni şaşırtıyor.

Sersemlemiş durumdayım. Başım dönüyor ve yönümü kaybediyorum, sanki çamaşır makinesine en hızlı devirde konmuş gibiyim. On dakika önce Reed'in kollarındaydım. Ve şimdi o gitti. Ve ben onun ve Maria'nın kulaklarımda çınlayan sözleriyle kalakaldım.

Bunun olmasına asla izin verilemez. Ölmeyi tercih eder.

"Gitmeme izin vermeliyim, Harley. Yeni bir başlangıç yapmanın zamanı geldi. Bu asla sonsuza dek sürmeyecekti, Angel."

Suze ve çocuklarla birlikte oturup ızgara peynirli sandviçten bir ısırık alıyorum. Bana okul toplantılarını ve Mason'ın okul bandosuna nasıl seçildiğini anlatmalarını dinliyorum.

Ama hiçbir şeyin tadını
alamıyorum. Zihnim dolaşıp
duruyor. O kelimelere geri
dönüyorum.

"Bu asla sonsuza dek sürmeyecekti, Angel."

Mide bulantısı midemde birikiyor, ızgara peyniri etrafa saçıyor, ta ki yerde yeniden belirmesini engellemek için tek yapabildiğim bir bardak suyumı tekrar tekrar yudumlamak olana kadar.

O videonun yayınlanmasını asla istemiyor. Ölmeyi tercih eder, tıpkı Maria'nın duyup söylediği gibi.

Soğuk, ürpertici bir korku omurgama
yayılıyor. Sonsuza dek sürmeyecek olan
neydi?

Biz mi?

Ya artık ayrı olmamızın daha iyi olacağını düşünüyorsa? İnsanlar ona olan hislerimi sömürmeye çalışamaz. Ya kaçtığım ve onunla konuşmadığım için bana güvenemeyeceğini düşünüyorsa? Neden gittiğimi anladığını söyledi ama anlıyor mu? Gerçekten anlıyor mu? Reed her zaman aramızdaki dürüstlikle ilgiliydi. Ya onun yerine önce Griffin'e gittiğim için beni affedemezse?

Ya fazlaysa? Ya hepsi fazlaysa?

Angel.

Bana verdiği isim hiç bu kadar gerçeklerden uzak olmamıştı. Melekler cehennemde var olmazlar. Ve ben şimdi oradayım. O gitti.

Gerçekten gitti.

Ve dahası, bunu ben başlattım. Önce ben ayrıldım. Yapmam gerekeni yaptığımı sanıyordum.

Ama ona ayrı olmanın nasıl bir şey olduğunu gösterdim. Ve bu onun 'yeni başlangıcı'.

Bensiz.

Gözlerim yaşıyor, bu yüzden Suze'a yemek için teşekkür ederek mazeretlerimi sıralıyorum ve banyoya gidiyorum. Endişeli bir baş hareketiyle gözüme takılıyor ve konuşabilmek için çocukların yatmasını beklediğini anlıyorum. Ama ona ne söyleyeceğimi bilemiyorum.

Ruhum ikiye ayrılmadan az önce olanları nasıl açıklayabilirim?

Ne kadar hissiz ve boş hissettiğimi tarif edecek kelime yok.

öğrendiğimde Reed'den bütün gece benimle sevişmesini istedim. Bu gece Reed'in *vedasıydı*.

Otuz Üçüncü Bölüm

Reed

"UMUTSUZLUĞA KAPILIYORLAR." GRIFFIN'in dudakları tiksintiyle kıvrılırken viski bardağını kucaklıyor.

Ne zaman işler ciddiye binsin kendimizi o barda buluyoruz. Kırmızılar ve kahverengilerden oluşan zengin bir iç mekana ve üzüntülerinizi boğmak ya da dünyayı düzeltmek için ihtiyacınız olan her şeyin bulunduğu uzun bir bara sahip bir bar. Gösterişli değil. Lekeli meşe ve kavrulmuş yer fıstığı karışımı kokuyor. Ama özür dilemez ve hiçbir şeyi umursamaz. Bu yüzden bu geceki gibi gecelerde hep buraya geliriz. Bir arkadaşınızın size doğruyu söylemesine ihtiyaç duyduğunuz geceler. Ya da belediye başkanı veya New York'un en genç milyarder otelcisi olmanın getirdiği tüm gösterişli saçmalıklardan uzaklaşmaya ihtiyaç duyduğunuz geceler.

Sadece insan olmaya ihtiyaç duyduğunuz geceler.

Bu bar, beton ormanının ortasındaki gizli vahamızıdır.

Hatta aylar önce Maria'yla kavga ettikten sonra Griffin'e akıl verdiğimi hatırladığım koltuklarda oturuyoruz.

Şimdi bende.

"Bunu yapacakları anlamına . Bunu yapmak zorunda değilsin, Reed."

Bardağımı kaldırıp ballı sıvıya bakıyorum. Griffin bana mesajlardan ve videodan bahsettiği anda ne yapmam gerektiğini biliyordum. Harley'nin neyin içine sürüklendiğini anladığım anda. Bunun ona ne yaptığını bilmek, bu pisliklerin onun üzerinde sahip olduğu g... Bu bana anılarımı geri getirdi. Bir daha yüzleşmek zorunda kalacağımı hiç düşünmediğim anılar. Bu şekilde değil.

Kapana kısıldı.

Seçme şansını elinden aldılar. Ayrılıp zaman kazanmaya çalışarak bunu başaran kişinin kendisi olduğunu düşünebilir. Ama yle değil. Tüm kartlar onların elinde. Tıpkı benim o geceyi unutmayı ve geçmişte bırakmayı seçersem bunun yeterli olacağını düşünmem gibi.

Ve yleydi. Uzun bir süre için.

Ama bu artık sadece benimle ilgili değil.

"İstiyorum." Bardağımı dudaklarıma götürüyorum, gözlerim Griffin'inkilerle buluşuyor. "Bunu yapmak zorundayım."

Viskiyi geri deviriyorum, mideme inen sıcak yanığın tadını çıkartıyorum. Griffin'i bu gece tekrar görmeyi planlamıyordum. Stu ve ben onun dairesinden ayrılalı iki saatten az olmuştu.

Ama şantaj saat takmaz.

Griffin dudaklarını dişlerinin üzerinde gezdirerek başını sallıyor. "Prensipler söz konusu olduğunda her zaman bir pisliktin."

"Hayatımın kontrolü bende. Başka kimse değil."

Barmen tek kelime etmeden içkilerimizi dolduruyor, sonra da barın diğer ucunda kayboluyor.

"Biliyorum. Keşke başka bir yolu olsaydı." Griffin bana bakıyor, sonra ikisine dönerken yüzünü buruşturuyor. Nefesini içine çekerken çenesini sıkıyor. "Bu konuda gerçekten iyi misin?"

Gözlerimi onun üzerinde gezdirdim. Üzerinden dalga dalga akan gerginliğe. Omuzlarındaki sertlikten neredeyse kulaklarına kadar yükselmiş. Ve bu Griffin. Onu çocukluğumuzdan beri tanırım. Her zaman gergindi. Buna o kadar alıştım ki artık fark etmiyorum bile. Ama bu gece bunu onda görmem, yaptığı her harekette dışa vurması.

Bu bana bir şey söylüyor.

O dünyadaki en iyi arkadaş.

Yapmayı planladığım şey onu rahatsız ediyor. *Gerçekten* rahatsız ediyor.

Ama önemseydiği için. Ve ne olursa olsun beni destekleyecektir. Hiç şüphem yok.

"Ben iyiyim. Ben..." Bir elimi enseme gezdiriyorum. "Ben iyiden daha iyiyim. Beni asla yıldıramayacaklarını bilmeleri gerekiyor. Ofiste asla onların küçük orospusunu oynamayacağım. Politikaya yozlaşmış pisliklere yardım etmek için girmedim."

"Buna saygı duyuyorum, gerçekten. Ben sadece senin iyi olmanı istiyorum, anlıyor musun?" Elimini sırtına vuruyorum. "Beni sevdiğini biliyordum."

Sırıttıyor. "Evet, her neyse. Daha çok ömür boyu seninle takılı kalmak gibi. Gelenin en iyisini yapıyorum." Yan gözle bana bakıyor, kadehini dudaklarına götürüyor. "Şu anda sadece sen şaka yapabilirsin."

"Ağlamamı mı tercih edersin? Burnumu kravatına silmemi mi?"

"Siktir git," diye homurdanıyor bardağına doğru, elini bilinçsizce kuş desenli kravatının üzerinde gezdirirken.

Günlerdir hissetmediğim kadar sakin hissederek derin bir nefes veriyorum. Doğru şeyi yapıyorum. Bunu biliyorum.

Hissediyorum.

"Neyse o, Griff. Benim için neyin önemli olduğunu bildiğimi sanıyordum. Ama sonra-"

"Anlıyorum. Anlıyorum. Sen cesur, çılgın bir herifsin. Ama anlıyorum. Ve umarım senin için her şey yolunda gider. Keşke ne olacağını kesin olarak bilseydim."

Başımı eğip barmenin temizlik yapmasını izliyorum, çünkü burada kalan son iki kişiyiz. "Hayat böyle işte. Kimse bir şey bilmiyor. Kesin olarak değil."

"Sanırım değil."

Birkaç dakika sessizlik içinde içiyoruz. Fırtına öncesi sessizlik. "Bana metni tekrar göster," diyorum bardağımı boşaltırken.

Griffin ceketinin cebinden Harley'nin cep telefonunu çıkarıyor ve barmeni ararken bana uzatıyor.

"Hey dostum, bu gece biraz daha açık kalabilir misin? Bir gece içkisi için bize katılacak bir arkadaşımız var."

Barmen yanlarına gelir ama reddetmeye fırsat bulamadan Griffin cilalı tahtanın üzerinde bir tomar banknot kaydırır. "Şişeyi de bırakabilirsiniz."

Genç adamın kaşları kalkıyor ve tek bir hareketle parayı cebe indirip önümüze bir değil iki viski şişesi koyuyor.

"Keyfinize bakın beyler."

Pantolonunun arka cebinden telefonunu ve kulaklıklarını çıkararak geri çekilişini izliyoruz. Kulaklıkları kulağına takıp arka taraftaki bir odaya girmeden önce rock müziğin sesi yükseliyor.

Griffin şişelerden birinden bardağını doldururken, "Bu adadaki en iyi bar," diye mırıldanıyor.

Harley'nin eski telefonundaki mesajları açıyorum, pembe simli kılıf beni gülümsetiyor. Dairenin her yerinde hâlâ terliklerinden çıkan o kabarık ipleri buluyorum. Ama bunu dört gözle bekliyorum. Hâlâ orada olduğu içinmiş gibi davranıyorum. İşten sonra içeri girdiğimde gözleri parlayacak ve

Onu kollarıma alıp ağızımla boynuna saldırırken kıkırdıyor. Nabız noktasını öpüyorum. Hayatını hissediyordum. Enerjisini. Onu içime çekiyorum.

Onu tekrar tekrar benim yapmak.

Odaklan, Reed.

"Harley ona söylediğinde ne dedi?" Telefondaki en son mesaja dokunup açarken Griffin soruyor.

"O kadar uzağa gidemedim. Suze ve çocuklar eve geldi."

"Onunla konuşacak kadar uzun süre yoktun. Ne yapıyordun?" Griffin bana bakıyor, sonra başını sallıyor. "Doğru, tabii ki."

"Beni yargılama, tamam mı?" Tersliyorum. "Bu ilişkimizin büyük bir parçası. Olan onca şeyden sonra ona ihtiyacım vardı. Anlamamı beklemiyorum." Ensemde bir ateş yanıyor. Harley'e planladığım şeyi anlatmak için orada olmam gerektiğini biliyordum ama onu kendime çekme isteğimi kontrol edemiyordum. Mavi gözlerini kocaman ve güven dolu gördüğüm an, benim ona ihtiyacım olduğu kadar onun da bana ihtiyacı vardı.

"Bana bu saçmalıkları anlatma." Griffin bardağını ağır bir şekilde yere bırakıp yüzünü bana döndüğünde, içtiği içki sayısına göre inanılmaz bir netlikle gözleri benimkileri delip geçiyor. "Ben de oradaydım, hatırladın mı? Anlıyorum. Harley'nin senin için neler yaptığını biliyorum. Her yönden ateş altında kalıyorsun. Ama ben senin tarafındayım. Her zaman senin tarafında oldum."

Dudaklarımı büzüyorum ve çenemi ona doğru kaldırıyorum.

O haklı. Pislik gibi davranıyorum. Griffin beni en kötü halimle gördü. Ama bu sadece onun arkadaşlığımıza daha fazla odaklanmasını sağladı. O olmasaydı bugün burada olacağıma inanmıyorum.

"Özür dilerim."

Başını sallıyor ve gözlerini telefona dikerek özrümü kabul edip yoluna devam ediyor. Birlikte çok daha kötülerini atlattık. Birbirimize verdiğimiz tuhaf, kızgın tepki hiçbir şey değil.

"Blöf yapıyorlar."

"Belki." Griffin'le buluştuğumdan beri yarım milyon kez okumuş olmama rağmen metni tekrar tarıyorum.

Bilinmeyen: Halk aptal olabilir ama biz değiliz. Sizi dinleyecektir. George Yates seçilmeli, yoksa video tüm dünyanın görmesi için her sosyal medya sitesinde yayınlanır. Bunun sorumlusu olmak ister misin? Yirmi dört saatiniz var.

"Artık birlikte olmadığınıza inanmıyorlar."

"Ama değiliz." Telefonu yere bırakıyorum ve bir elimi diğer elimin sırtında gezdirerek parmak eklemlerimi kırıyorum.

Gitti.

"Bu varsayımda bulunmak için ikinizden birini ya da ikinizi de tanıyan biri olmak gerekir. New York basınına göre ikiniz Romeo ve Juliet gibi yas tutuyorsunuz." Griffin mizahtan yoksun bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Harley'nin hâlâ kararınızı etkileyebileceğini düşünmeleri, hikâyeye inanmadıkları anlamına geliyor. Sizi birlikte yakından kim gördü? Birbirinize nasıl davrandığınızı kim fark edebilir? Çünkü sadece birkaç aydır 'çıkıyorken' onun senin üzerinde bu kadar etkili olabileceğini düşünmek büyük bir varsayım."

"Bilmiyorum." Elimi çenemde gezdiriyorum, cildimi kaplayan günlerin büyümesi parmak uçlarımı kaşıdırıyor. "Çok dikkat eden biri mi?"

"Aynen öyle. Özel hayatınıza çok dikkat eden biri... Harley'e nasıl baktığınıza çok dikkat eden biri. Birisi

aranızdaki bağıın farkına varın."

Griffin terk ettiğı bardağıı geri alır ve bir yudum alır. Bardak dudaklarından ayrılırken "Bir kadın," diyor.

Sözlerini değerlendirirken viski şişesine bakıyorum. Haklıydı. Harley'e nasıl baktığııııı kim daha çok fark eder? Ya da onun bana bakışını? Bir erkek fark edebilir ama bir kadınla aynı ölçüde değil. Bir kadın ikimiz arasındaki o mahrem anları fark etmeye daha yatkındır. Bir etkinlikte ayrıldığımızda kaçırılan bakışlar. Eve gittiğimizde dizlerimin üzerine çöküp ona tapınmak için nasıl sabırsızlandığıııı fısıldadığıııı Harley'nin ve yanaklarının kızarması. O odaya girdiğinde Disney geçit töreni gibi ışıldamamı.

Bir kadının kalbin yarattığı kırılğanlık işaretlerini fark etme daha yüksektir.

"Harley ya da ailem dışında geçmişimi bilen tek bir kadın tanıyorum." Griffin'e bakıyorum, boğazııııı safra yükseliyor. "Ve o da-"

"Bana dahi de ve ayaklarıııııı kapan," diye bağıırıyor Stuart, zafer kazanmış bir edayla barın kapısından içeri dalıp elinde bir şey sallarken.

"Dahi," diyor Griffin kuru bir sesle.

"Senin ayaklarıııııııı öpmeyeceğim." Barmenin bıraktığı temiz bardağı alıp ona büyük bir içki doldururken Stuart'a homurdanıyorum. "Al bakalım." Bardağı ona uzatıyorum ve o da bir bar taburesi çekerek bana ve Griffin'e bakacak şekilde oturuyor.

"Teşekkürler." Her şeyi tek seferde geri deviriyor. "Ah, tam da ihtiyacım olan şey."

Kutsal Kâse'yi keşfetmiş gibi elindeki küçük kâğıt destesini sallarken ona bir tane daha dolduruyorum.

"O da ne?" Griffin soruyor.

"Bu"-Stuart katlanmış kâğıtları havaya kaldırdı- "eski dostumuz Dennis Vincent hakkında bulduğum ilginç bir şey."

İkimiz de ona bakıyoruz, bekliyoruz.

"Daha önce onu hiç bu kadar derinlemesine incelememiştim. Gerek de yoktu zaten. Bunu sadece müşterilerim ve rakipleri için yaparım. Onlar ve geçmişleri hakkında mümkün olduğunca çok şey bilmek isterim." Gözlerime bakmak için duraklıyor.

George Yates ve Dennis Vincent'ın yıllardır rüşvetçi piçler olduğundan şüpheleniyordum. Dennis'in görev süresi dolmadan aniden belediye başkanlığı görevini bırakması en hafif tabirle şüphe uyandırıcıydı. Buna Dennis'in bilinen bir suçluyu affetmesini ve hiçbir zaman mahkemeye çıkmayan çok sayıda başka küçük suçu da eklediğinizde dev bir yolsuzluk pastası elde edersiniz.

Ve bu bir dilim istediğim bir değil. Şimdi değil.

Hiçbir zaman. Stuart'a devam etmesi için başımı salladım.

"Ancak son olaylarla birlikte, hafiyelik yeteneklerimi Dennis'e uygulamaya karar verdim. Görünüşe göre şehri aldatmak onun tek ihaneti değilmiş. Karısıyla otuz yıldır evliymiş. Ama görünüşe göre Dennis aynı zamanda on sekiz yıl boyunca her ay aynı çek hesabına para göndermiş. Belediye başkanı olarak göreve başlamadan yıllar önce durdu, bu yüzden kimsenin soru sorması için bir neden yoktu... Şimdiye kadar."

"Başka bir kadından olan çocuğunun parasını ödediğini mi düşünüyorsun?" Şaşırarak sordum.

"Sanmıyorum. Ben biliyorum." Stuart kâğıtları barın üzerine bırakıyor ve biz de eğilip Kira Hutchings adında bir kadına her ay yapılan ödemeleri gösteren banka hesap özetlerine bakıyoruz.

Hutchings.

"Graham?" Her şey yerli yerine oturmaya başladığında sertçe arkama yaslanıyorum.

"Evet." Stuart ikinci kadeh viskisini de yudumlayıp dudaklarını şapırdatmadan önce başını sallıyor. "Kahretsin, buna da ihtiyacım vardı."

"Dennis'in Graham'ın babası olduğunu mu düşünüyorsun?" Griffin kaşlarını çatarak belgeleri gözden geçirir.

"Tekrar söylüyorum, düşünmüyorum. Ben biliyorum. Ve bizim için bir doğum belgesi bulabilecek arkadaşların var, değil mi?" Stuart, oturduğu yerden hızla kalkarak ceketinin cebinden cep telefonunu çıkaran Griffin'i işaret eder.

"Ona neredeyse gece yarısı olduğunu söyleyelim mi?" Stuart, telefonu kulağında, bir eli gri takım elbisesinin cebinde boş barda volta atan Griffin'in arkasından bakar.

"Hayır, o iyi." Griffin'in başını salladığını ve sonra hattın diğer ucundaki kişiye başka bir şey söylediğini izliyorum.

Griffin Parker bir iyilik istediğinde, insanlar telefonu açar. Gece yarısı ya da değil. "Sence bunun arkasında Dennis mi var? Peki ya Graham? Baba-oğul bağı

kaçırdıklarını biliyor musun? Biliyorum evlat. Kendi suç ilişkilerimizi örtbas etmek için New York Ofisi'ne sızalım." Başımı sallayarak yüzümü buruşturuyorum. Viski bulanıklık katsa da, her şey çok daha netleşmeye başlıyor.

"Biliyorum. Çoğu insan balığa gider." Stuart güler, sonra telefon görüşmesini bitirmiş olan Griffin'e bakar.

"Bir saat içinde elimizde olacak." Tekrar .

"Güzel." Stuart'ın yüzüne bir gülümseme yayılır. "Artık kim ve neden olduğunu biliyoruz. Sadece bunu kanıtlamamız gerekiyor. Ama nasıl olduğunu hâlâ bilmiyoruz. Belli ki kişisel bir şey değildi. Seçimi kaybetmiş olsaydınız, diğer kişiyi manipüle edecek bir şey bulurlardı."

"Ben sadece şanslı ve şanssız olanım." Homurdanıyorum.

Kendimi kötü biri olarak görmüyorum. Skandal niteliğinde gizli kayıtlarım ya da örtbas edilmiş bir geçmişim yok. O gece dışında. Eğer o olay olmasaydı, bana karşı koz olarak kullanabilecekleri bir şey bulmakta zorlanırlardı.

Ama artık o geceyle ilgili bile değil.

Harley'i işin içine sokarak bunu bir savaşa dönüştürdüler.

Doğrudan bana ulaşmaya çalışmalıydılar. Ama Griffin'in dediği gibi. Birisi bana ulaşmanın en iyi yolunun onun aracılığıyla olduğunu biliyordu. Duygularımı okuma tecrübesi olan biri. Harley'e bakışımın özel bir şey olduğunu fark edebilen biri, çünkü bu bakış ona bakışımdan tamamen farklı.

Griffin'in dediği gibi bir kadın.

O geceyi bilen biri. Sadece bir kişi olabilir.

Bir kişi de Graham Hutchings ile çıkıyor.

Bea.

Sabah bire kadar bardan ayrılmıyoruz. İki şişe üst raf viski ve üç kararlı zihinle ne kadar çok şey planlayabileceğiniz şaşırtıcı. Gecenin karanlığında yola koyulduğumuzda, çarkları iyice hareketlendirmiştik. Griffin istese New York'un yarısını ayağa kaldırabilirdi. Ama biz işi doğru yapmak için birkaç saat daha beklemeye karar verdik. Dennis ve Graham çakaldır. Ve ellerine fırsat geçerse, kısaçtan kurtulmak için kıvranırlar.

Onlara bir şey vermeyeceğim.

Henüz elimizde yeterli kanıt yok. Sadece banka hesap dökümleri ve Griffin'in arkadaşının Dennis'in Graham'ın biyolojik babası olduğunu doğrulayan doğum belgesi. Çığır açacak bir şey değil. Böyle şeyler her zaman olur. Ancak Dennis'in belediye başkanlığından ayrılışıyla ilgili kamuoyunda zaten çok fazla şüphe ve cevaplanmamış soru olması, rolü doldurmak için yarışan gizli bir oğlu olması bizim avantajımıza.

New York'un en büyük üç gazetesine yapılan 'isimsiz' ihbarlardan sonra kesinlikle sorular olacaktır ve hikaye hızla yayılacaktır.

Bu da bize planın sonraki bölümlerini hayata geçirmek için zaman kazandıracaktır.

"Harley'le konuştun mu?" Stuart, sahnedeysen onu duyabilmek için kulaklığını taktığımda soruyor.

"Hayır. Denedim. Muhtemelen Suze'un evinden metroya binmiştir ve servis yoktur."

Keşke niyetlendiğim gibi bu sabah ilk iş onunla konuşma şansım olsaydı. Ama olmadı ve şehir basını güneş doğar doğmaz Dennis ve Graham hakkında haber yapmaya başladığından beri telaşlı günler geçiriyoruz.

Stuart'ın telefonu ceketinin içinde çalmaya başlar ve ikinci çalışta cevap vererek telefonu çıkarır.

"Stuart Chambers, Belediye Başkanı Walker'ın Ofisi." Durun.

"Kısa süre içerisinde yazılı bir açıklamayla birlikte bir basın duyurusu yapacaktır. Teşekkür ederiz."

Telefonunu iç cebine geri koyuyor.

"Çok talep görüyorsun. Bu son otuz dakika içinde aldığım on yedinci telefon. Halk, Dennis Vincent'in belediye başkanı olarak görev yaptığı dönemdeki davranışlarının kapsamlı bir şekilde soruşturulmasını talep ediyor. Spesifik olarak, onun ilişkisi

George Yates'le ve ikisinin de imzaladığı bazı kararlarla ilgili. Graham'ın oğlu olduğu konusunda yalan söylediğini öğrenen halkın ona güvenmek için daha da az nedeni var gibi görünüyor."

"Onlar için de yoğun bir gün o zaman." TV ekibinden biri bize doğru yönelirken kravatımı düzeltiyor ve boğazımı temizliyorum.

"Pislikler," diye mırıldanıyor Stuart. "Ama bu bizim lehimize işliyor. Belediye başkanlığına olan ilgi bu sabah tüm zamanların en yüksek seviyesinde. Ve herkes ne açıklayacağınızı görmek için bekliyor. Şimdiden internette trend oldunuz ve biz daha canlı yayına geçmedik."

Stuart'ın yüzünde büyüyen sırıtışa sırıtıyorum. Bunu seviyor. İşin içinde olmayı. Basın açıklamaları, vızıltı. Belki de bu sabah ilk iş olarak The Songbird otelinin balo salonunda canlı bir basın açıklaması yapmayı seçmemin nedeni tam olarak bu değil. Ama ne olursa olsun, kendi alanında, ayakları üzerinde düşünüyor ve bir şampiyona defans oyuncusu gibi basın çağrılarını karşılıyor. Harika bir kampanya yöneticisi olmasının nedenlerinden biri de bu. Ve son birkaç gündür daha da iyi anladığım üzere, harika bir arkadaş da.

"Tamam. Git bunu yap." Başka bir çağrı geldiğinde cebinden telefonunu tekrar çıkarır.

Gizlilik perdesinin arkasından çıkıp özellikle bu basın toplantısı için kurulan sahneye doğru ilerliyorum. Odayı duvardan duvara dolduran basın mensuplarından çok sayıda kamera sesi geliyor. Griffin'le göz göze geliyorum. Odanın sağ ön tarafında, sahnenin kenarında duruyor. Maria da onunla birlikte. Ama sadece Maria.

Yanlarındaki yüz kalabalığını tarıyorum, sarı saçlı ve mavi gözlü birini arıyorum. Ama o burada değil, tabii ki değil. Kasıtlı olarak erken. Erken.

Öyle ki şehrin büyük bir kısmı işe gitmeden önce ya da güne başlarken haberleri yakalayabiliyor.

Daha binaya bile girmemiş olacak.

"Hazır mısınız?" Songbird'ün Etkinlik Müdürü bana sordu. "Hiç olamayacağım kadar." Dudaklarımı pratik bir gülümsemeyle kıvrıyorum.

"Bil diye söylüyorum... Oyumu sana verdim." O da kendi gülümsemesiyle karşılık veriyor. "Ne zaman başlamak istersen her şey hazır."

Ona teşekkür ediyorum ve sahneye, podyumun olduğu yere tırmanıyorum. Gözlerimi kaldırıp bana doğrultulmuş kameraya bakıyorum ve başlıyorum.

"Günaydın, bayanlar ve baylar. Bana katıldığınız için teşekkür ederim. Ben Reed Walker, evimiz dediğimiz bu inanılmaz şehrin seçilmiş Belediye Başkanım. Bugün sizlerle şu konulardaki planlarımı paylaşacağım: Belediye başkan yardımcılığı görevi için seçilen aday. Birkaç hafta içinde göreve başladığımda bana katılacak yetkililer. Ve eğitim, ulaşım ve konut departmanlarımızın başına atayacağım komisyon üyeleri. Ayrıca New York İtfaiyesi ve New York Polis Departmanı için de. Bu duyuruyu beklediğinizi biliyorum ve sabrınız için teşekkür ediyorum. Bu şehir en iyisini hak ediyor. Onu seven insanları hak ediyor. Kalbini ona verecek olanları. Çalışmalarında adalet, özgürlük ve barış için çabalayacak insanları hak ediyor. Bu nedenle, doğru seçimleri yaptığımdan emin olmak istediğimi anlayabileceğinizden eminim."

Odaya bir gülümseme attım.

"Pekâlâ. Hadi başlayalım."

Yirmi dakika sonra, ki buna soru sorma süresi de dahildi, sahneden inmiş Stuart'la kısık sesle konuşuyordum ki arkamdan biri boğazını temizledi.

"Harika bir konuşmaydı, Reed."

Dönüyorum ve ensemdeki sıcaklık artıyor. Bir oda dolusu gazetecinin şahitliğinde pişman olacağım bir şey yapmadan önce kendimi toparlamak için bilinçli bir nefes alıyorum.

"Bea. Seni burada görmeyi beklemiyordum."

Stuart yanımda alçak sesle küfrediyor ve ona ters ters bakıyor.

Sanki o orada değilmiş gibi davranıyor, gözleri sadece bana sabitlenmiş.

"Graham Soruşturma Departmanı'na soruşturmalarında yardımcı olduğu için evde biraz sessizlik vardı. Erken uyandık diyebilir miyiz?" Bana bakarken gözlerinin kenarları kısılıyor. Kan çanağı gibiler. Genelde tertemiz olan makyajı da yok, onun yerine aceleyle yapılmış ve yer yer lekelenmiş gibi görünen bir makyaj var.

Sessizce arkama bakıyorum, ağzım duygusuz bir çizgi halinde düzleşiyor. O aptal değil. Eminim DOI'nin neden aniden etrafı koklamaya başladığına dair şüpheleri vardır. Ve haklı da olabilir.

Ama yaptıklarından sonra en azından bunu beklemeli.

"Ben sadece..." Gözleri yüzümde ve göğsümde geziniyor, tekrar benimkilerle buluşmak için döndüklerinde yumuşuyorlar. "Sana bu şehrin sahip olabileceği en iyi belediye başkanı olduğunu düşündüğümü söylemek istedim. Kazanmayı hak ettiniz. Bunu herkes için söyleyemem." Dudaklarını büzüp omzundaki çantasını yeniden ayarlarken yüzünden bir gerginlik bulutu geçiyor.

"Bu hemfikiriz." Ona ters ters baktım. "Ama neden onca yolu bana söylemek için geldin? Yine mi?" Kaşlarımı kaldırarak ekliyorum, damarlarımda dolaşan ateşi kontrol etmek için savaşıırken çenem hızlı çalışan bir saat gibi tik tak ediyor. "Bir mesaj gönderemez miydin?" Dişlerimi sıkarak tıslıyorum.

Bildiğimi fark ettiği anda gözleri açılıyor, göz bebekleri büyüyor.

Donup kalıyor, gözleri bir, iki, üç saniye boyunca benimkilere kilitleniyor...

"İnsanlar bazen şeyler yaparlar ki... kendilerini bile şaşırtırlar," diyor ve otel çalışanlarından biri yanımdan geçip bize günaydın dilerken sahte bir gülümseme takınıyor.

"Şu anda, belki." Onu incelerken başımı yana eğiyorum. Dışarıdan bakıldığında herhangi bir kadın gibi görünüyor; uzun siyah saçları, kırmızı ruju, manikürlü tırnakları, tasarım elbisesi. Ama tüm bunların altında buz gibi soğuk, bencil bir kalbi olduğunu biliyorum.

"Ama bir şeyi en ince ayrıntısına kadar planlamak. Görünüşe göre on iki yıl önce hiç var olmamış bir şeyi arayıp bulmak. Ve sonra bunu size karşı hiçbir şey yapmamış birine karşı bir silah olarak kullanmak... *Bu çok aşağılık bir şey.*"

Yavaşça yutkunurken boğazı daralıyor ve kararmış gözlerle bana bakıyor. "Beni terk ettin ve Los Angeles'a taşındın."

"Kendimden bahsetmiyordum," diye tükürdüm. "Ve hafızamda hiçbir sorun yok, Bea. Hatırladığım kadarıyla benden bir notla ayrılmıştın ve ben daha toparlanmadan başkasının yatağına girmiştin."

Esprisiz bir kıkırdamayla nefesimi üflüyorum. "Sen kendinden başkasını önemsemek hakkında hiçbir şey bilmezsin."

Gözlerini kısmadan önce bana doğru parıldıyor, derin bir nefes alırken göğsü yükseliyor. "Buraya gelmenin bir hata olduğunu görebiliyorum. Geçmişimiz göz önüne alındığında makul olabileceğini düşünmek. Harley'e selamlarımı iletirsin, değil mi? Eminim onunla konuşacaksın." Gitmek için döner.

"Yapma," diye .

Duraklıyor, bana dönerken çenesini dışarı çıkarıyor.

"Neyi? Sana nasıl olduğunu hatırlatmıyor mu? Nasıl sevdiğini..." Stuart'a bakar. "Sert ve kirli seviyordu." Sırıttırıyor. "Şöyle seviştik-"

"Hayır," diye o kadar sessiz tıslıyorum ki sadece üçümüz duyabiliyoruz. Ama sesin yüksekliği önemli değil. Sesimdeki zehir Bea'nın sözlerinin alevin üzerindeki kâğıt gibi solmasına, boğazında düğümlenmesine neden oluyor. Daha da yaklaşarak gözlerimi ona dikiyorum. "Onun adını bir daha asla seni duyabileceğim bir yerde söyleme. Bunu *düşünmeyi* bile hak etmiyorsun."

Konuşmadan önce yavaşça nefesini içine çekerken, sözlerimin gücüyle gözle görülür bir şekilde sarsılan omuzları sertleşiyor. "Umarım ne kadar şanslı olduğunu biliyordur. Sen her zaman..." Dudaklarını birbirine sürtüyor, kaşları içe doğru çekiliyor ve aralarındaki deride derin bir çizgi oluşuyor. "Sen ve ben-"

"Hayır, Bea. Yapamayız."

Bana bakıyor, gözleri parlıyor ve bir an için orada, yalanların, kıskançlığın ve bencilliğin ardına gizlenmiş pişmanlığı görüyorum. Ama o kadar çok katmanlı ki Bea'nın kendisinin bile anladığından emin değilim. Tebrik etmek için beni ofiste ziyaret etmesi, hediye sepeti... Suçluluğun küçük simgeleri belki de? Belki de Graham ve Dennis, her kim olsun, yeni belediye başkanını planlarına dahil etmeye karar verenlerdi. Belki de benim kazanmam tamamen şanstı ve Bea ile benim bir geçmişimiz vardı. O da dahil sadece birkaç kişinin bildiği çirkin bir lekesi olan bir geçmiş.

Ama o hala bunun bir parçasıydı. Büyük bir parçası.

Onlara benden bahsetmiş. Beni manipüle etmek için kullanmak istediklerini bildiği halde onlara bu bilgiyi vererek her türlü insani davranışa ihanet etti. Beni kontrol etmek için.

Bu affedilemez.

Ve Harley'i kullanmalarını önerenin o olduğuna dair hayatım üzerine bahse girerim.

Ona olan hislerimin en güçlü silahları olduğunu.

Ama Harley'i hafife aldılar. Beni de.

Bir sonraki sözlerimi kulağına fısıldayabilmek için ona yaklaşıyorum.

"Yapabilirim

asla senin gibi birini sevmem."

Bea'nın nefesi kesiliyor ve yanağını yanağıma doğru sesini alçaltıyor. "Ama onu sevebilir misin? O zamanlar seni tanımayan birini mi? Hayatının en belirleyici anında yanında olmayan birini?" diye tükürüyor.

"Öyle olması gerekmiyordu," her kelimeyi telaffuz ediyorum, böylece teker teker mermi gibi ateşleniyorlar. "O *artık* benim kim olduğumu biliyor. Ve bu senin gibi birinin asla anlayamayacağı bir şey. Peki ya o bir gece? Hayatımın en belirleyici kısmı o değildi. Harley'le tanıştığım gündü."

Bea geri çekiliyor, yanağını çekip bana ters ters bakıyor. "Her zaman kirli kalacaksın, Reed. Bunu sihirle yok edemez."

Ona bakarken öfkem acımaya dönüşüyor. O çaresiz. Korkmuş ve çaresiz ve eğer yaptığını bildiğim şeyi yapmamış olsaydı, o zaman sempatiyi hak ettiğini düşünebilirdim.

Ama yapmıyor.

Bea, hayatımın en kötü gecesini kendi çıkarları için kullanmak isteyen iki adamla paylaşmaya karar verdiği gün yolunu seçti.

Ama bu onların hayatı değil. Ve bu onların paylaşacağı bir hikaye değil. Benim hikayem.

"Ona ihtiyacım yok." Öfkem acımaya dönüşürken yumuşuyor.

Gözlerimin Bea'nın yüzünü son bir kez daha taramasına izin veriyorum. Yıllar önce sadece kendini düşündüğünü biliyordum. Onu bu hale getiren neydi bilmiyorum.

kişi. Ama hiçbir şeyin değişmediğini görebiliyorum. Bymemiş. Yeni bir sayfa amamış.

O sadece daha da düştü. Çözüldü. O

aşağı indi, ben yukarı ıktım.

Hayatımın en kötü gecesi, gelecekteki kariyerimi tamamen yeni bir yörüngeye oturttu. Artık müzik değildi. Adalet, değerler ve daha iyisini yapmaya olan inantı. Ve insanlar.

Ve artık burada olduğuma göre, her saniyenin bir anlamı olsun istiyorum.

"Bu benim kim bir parçası. Ama her şeyim bu değil ve o benim her şeyimi görüyor.

Gle gle, Bea."

Gözleri cam gibi oluyor ama kendine acıyarak gözyaşı dökmeden önce, tüm bu alışverişi izleyen Stuart'a elimle işaret ediyorum. Birlikte uzaklaşmadan önce bana başını sallıyor.

Onu bırakarak. Her şeyi

geride bırakarak. Sıkıca

gemişimde.

Otuz Dördüncü Bölüm

Harley

Metro merdivenlerini çıkarken telefonumu çantamdan çıkarıyorum. Hemen bildirimlerle çınlamaya başladı.

Hiçbiri Reed'den değil.

Kalbim sıkışıyor ve öfkeyle gözlerimi kırıştıtararak burnumu çekiyorum.

Ağlamayacağım. .

Dün gece o Suze'lardan ayrıldıktan ve ben neredeyse mutfak fayanslarına ızgara peynir kustuktan sonra banyoya gittim ve uzun, sıcak bir duş aldım. O kadar sıcaktı ki çıktığımda cildim kıpkırmızı parlıyordu. Sembolik bir his. Ama iyi anlamda değil. Sanki Reed'in son öpücüklerini tenimden temizlemek her şeyin bittiği anlamına geliyordu. O gitmişti. Ve geri gelmeyecek.

"Bu asla sonsuza dek sürmeyecekti, Angel."

Bir ayağımı diğerinin önüne koymayı başarıyorum ve kaldırıma çıkıp işe giden insanların oluşturduğu kalabalığa katılıyorum. Telefon mesajlarımı tarıyorum, önce Maria'dan gelen bir mesajı açıyorum.

Hey, burası çok karışık. Reed balo salonunda son dakika basın toplantısı düzenliyor. Ve Griffin geç saatlere kadar eve gelmedi. I

Dennis Vincent'la ilgili haberlerle ilgili olduğunu düşünüyorum. Müsait olduğunda beni ara.

Gönderildiği saate baktım. 50 dakika önce. Bu normal. Metronun duraklar arasında bozulacağı onca gün varken, bugün olmalıydı. Yirmi dakika boyunca, tıka basa dolu vagona hava sirkülasyonu olmadan, sabah dişlerini fırçalamadığı belli olan bir adamla yüz yüze, kavurucu sıcakta bekledim.

Toplu taşıma berbat. Özellikle de telefonuma gelen şehir haberleri uyarılarına son bir saattir başka bir gezegendeymişim gibi görünen bugünkü gibi günlerde. Reed'in yanına taşındıktan sonra kurdum. Onunla birlikte katıldığım etkinliklerde insanların bana fikrimi sorması durumunda tüm kampanya ve seçim jargonunu anlamama yardımcı olacağını düşündüm. Her şey hakkında bir fikrim varmış gibi görünmek istedim.

Bu konuda hâlâ çoğunlukla cahilim ama bugün öyle değilim. Bugün çok iyi anlıyorum.

Bugünkü son dakika manşetinin tek anlamı var.

Dennis Vincent'ın bu videoyla bir ilgisi var. Graham Hutchings ve Bea'nin de.

Midem boğazıma doğru yükseliyor ve ekrandaki makaleyi okurken öğürme savaşıyorum.

Dennis Vincent'ın Graham'ın biyolojik babası olduğu ortaya çıktı. Ve DOI tarafından soruşturuluyor mu?

Mide bulantısı beni felç etmekle tehdit ediyor, gövdemin alt kısmına kramplar gönderiyor.

Bu bir tesadüf olamaz.

İsimsiz bir ihbar üzerine Dennis'in görevde olduğu dönemdeki davranışlarının araştırıldığı belirtiliyor. Şimdi de şüpheler Graham'a ve onun belediye başkanlığına aday olma motivasyonuna yönelmiş durumda.

Mantıklı. Stuart'ın Dennis ve NYPD komiseri ve onların karanlık anlaşmaları hakkında söylediklerinden sonra, Graham'ın onun sadece arkadaşı değil, aynı zamanda oğlu olduğu gerçeği olaylara yepyeni bir bakış açısı getiriyor.

Graham'ın belediye başkanı olmasını istiyorlardı. Ve eğer o olmazsa, işlerin istedikleri gibi yürümesini sağlayacak bir sonraki en iyi şeyi istiyorlardı - seçimle ya da zorla kendi taraflarında olan bir belediye başkanı.

Birinin benim aracılığımla Reed'e ulaşmak için bu kadar zahmete girdiğine inanamıyorum. Ama biri yaptı. Ve içimdeki hastalık bana o kişinin onlar olduğunu söylüyor.

Telefonumu çantama geri atıyorum ve hızlanıyorum, Songbird'e ulaşmak için yarışırken insanların arasına girip çıkıyorum, kalbim göğsümde çarpıyor, nefesim hızlanıyor. Reed, Bea'nin o geceyi bildiğini söyledi. Onlara anlatmış olmalı. Sonra bir şekilde video görüntülerini buldular. Tek açıklaması bu. Ve Reed tüm bunları öğrenmiş olmalı.

Oh, Tanrım. *Reed.*

Bununla başa çıkmak zorunda. Muhtemelen bundan sonra ne olacağını bilmiyor. Videonun kimin eline geçeceğini.

Bunun olmasına asla izin verilemez. Ölmeyi tercih eder.

Maria onun söylediğini duydu.

Aklını kaçırmış olmalı. Ona ulaşmam gerek. Ne yapabileceğimi bilmiyorum. Ama ona ulaşmalıyım. Onu görmek için. İyi olduğunu bilmek için.

Beni aramaması ve belki de benimle konuşmak istememesi önemli değil. Sadece onun iyi olduğunu bilmem gerek.

Köşeyi dönüyorum, koşmaya topuklarım betona çarpıyor. İleride, Songbird'ün önünde siyah bir şehir arabası duruyor ve kapıcı arka kapıyı açık tutuyor. Başka pek bir şey seçemiyorum çünkü ellerinde kameralar, kaldırımdan sokağa taşan bir basın ordusu var. Çok yaklaştım ki ani bir ses patlamasıyla soru üstüne soru sorulmaya başladı.

"Bay Walker, Dennis Vincent hakkında herhangi bir yorumunuz var mı?"

Bay Walker, rakibiniz Graham Hutchings'i ne kadar iyi tanıyordunuz?

Kız arkadaşıyla on iki yıl önce çıktığınız doğru mu?"

İşte o zaman onu gördüm. Maun dalgaların parıltısı, diğer herkesin başının üzerinden görülebiliyor. Derin lacivert takım elbisesi kalabalığın arasındaki küçük bir aralıktan görünüyordu. Orman yeşili bir kravat.

Sonra hiçbir şey.

Arabanın kapısı kapanıyor.

Sırtıma yapışan bluzumu ve göğüslerimin arasından süzülen boncuk boncuk terleri görmezden geliyorum.

Tek odaklanabildiğim şey o araba ve içindeki adam.

"Reed!" Bağırmaya çalışıyorum ama dün gece ağladığım için sesim kaba çıkıyor. Adını tekrar bağırmayı deniyorum, ancak arabanın karartılmış camlarından sorularını haykıran basının gürültüsü sokağı doldururken kendi kulaklarıma ulaşmayı başarıyorum.

Omuzlarım öne doğru çöküyor ve araba gözden kaybolurken hızlı, düzensiz nefesler alıyorum.

Telefonumu çıkardım ve aradım.

"Maria?" Bağlandığı anda feryat ediyorum.

"Harley. Neredesin? Az önce gitti." Sesi de nefes nefese geliyor. Ama Park Avenue'de topuklularla koştuğundan şüpheliyim. Yürümeyi bırakıp

Boştaki elimle kendimi yelpazeliyor, gazeteci kalabalığının hâlâ mevcut olduğu ana girişin gerisinde duruyorum.

"Biliyorum. Arabayı gördüm. Metroda sıkışıp kalmıştım. Neler oluyor?" Bluzumun yakasını silkeliyor, serin havanın tenime değmesini memnuniyetle karşılıyorum.

"Mutfak girişine gel. Seninle buluşacağım."

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve telefonumu çantama geri atarak yan sokağa dalıyorum.

"Günaydın. Özür dilerim." Restorandan temizlenmiş kahvaltı tepsileri taşıyan birine çarpmamak için çantamı önümde tutarak içeri girerken mutfak personelinen özür diliyorum.

Restoranın kapısına kadar geliyorum ve içeri girdiğimde Maria bana doğru koşuyor.

"Harley."

Kollarımı ona doluyorum, bir arkadaşın güvencesine her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyuyorum.

Bana sıkıca sarılıyor ve tenindeki frangipani çiçeklerinin kokusu çarpan kalbimi sakinleştiriyor. Onu bırakmadan önce iki yavaş nefes alıyorum.

"Dennis ve Graham hakkındaki haberleri gördüm," diye hıçkırdım.

Gözleri endişe dolu. "Biliyorum. Griffin dün gece zar zor yatabildi ve bu sabah yine ayaktaydı. Ve Reed az önce belediye başkan yardımcısını ve atanan tüm komisyon üyelerini açıkladı. Canlı olarak çekildi. Neler oluyor?"

Teklif ettiği koluna giriyorum ve restorandan ana lobiye doğru yürüyoruz.

"Sanırım sana bahsettiğim mesajların arkasında Dennis, Graham ve hatta Bea var," diyorum alçak sesle, iki otel müşterisinin yanından geçip boş bir asansöre doğru yürürken.

"Reed'e zarar verecek bir şeye sahip olanlar onlar mı?" Kapılar kapanırken bana dönüyor, gözleri kocaman.

"Evet." Başımı sallıyorum, o tanıdık yakıcı yumru boğazıma geri dönerken gözlerim doluyor.

"Bunca zamandır birlikte mi çalışıyorlardı?"

Başımı asansörün tavanına doğru eğerek gözlerimin altını siliyorum.

Ağlamayı bırakmalıyım. Tek yapabildiğim ağlamaksa kimseye faydam yok.

"Mantıklı. Reed her zaman Dennis'in rüşvetçi olduğundan şüphelenirdi. Çok şüpheli koşullar altında ayrıldı. Graham'ın onun oğlu olduğunu ve yakın olduklarını bilmek... Graham'ın seçilmesi halinde ne planladıkları konusunda pek çok soru ortaya çıkarıyor."

"Ama o . Reed yaptı."

"Aynen öyle." Asansörün kenarına yaslanıyorum ve sarkarken ciğerlerimin sönmesine izin veriyorum. "Ve bu onların planlarını mahvetti. Reed'i kendi taraflarına çekmenin bir yolunu bulmaları gerekiyordu. İşte ben burada devreye girdim." Ellerimi yüzüme koyup karanlığı karşılıyorum.

Maria'nın kolu omzuma dolanıyor ve beni yanına çekiyor. "Ona ihanet etmedin, Harley. Ellerinde her ne varsa, seni ona karşı kullanmalarına izin vermedin."

"Hayır. Onun yerine onu terk ettim. Bununla tek başına başa çıkması için onu terk ettim. Çok aptalım. Bunun zaman kazandıracağını düşündüm. Ama her şeyi mahvettim. Hâlâ ona zarar verme güçleri var. Reed'e bensiz daha iyi olacağını göstermekten başka bir şey yapmadım."

"Bu doğru değil." Eliyle kollarımda oluşan tüyleri yukarı aşağı ovuşturuyor.

"Öyle." Burnumu çektim. "Dün gece Suze'un evine geldi. Veda etmeye geldi."

Maria'nın kolu bana sıkıca sarıldı. "Bunu o mu söyledi?"

"Hiçbir şeyin sonsuza dek sürmeyeceğini ve yeni bir başlangıç yapmanın zamanının geldiğini söyledi." Kapılar açılıp dışarı çıktığımızda nefesimi içime çekiyorum.

Maria'nın adımları duraksıyor ve kısa bir nefes alıyor. "Aman Tanrım, Bea bu sabah buradaydı, basın toplantısındaydı."

"Burada mıydı?" Gözlerimi Maria'nın yüzüne dikiyorum ama o dümdüz bakıyor, beni Griffin'in ofisine doğru yönlendirirken kaşları birbirine kenetlenmiş, bunun için minnettarım çünkü şu anda kafam bu kadar karışıkken kendi burnumu bulabileceğimden şüpheliyim.

"Onu Reed'le konuşurken gördüm. Pek arkadaşça görünmüyordu."

Midemden safra fışkırıyor ve elimi ağzıma götürerek daha fazla yükselmeden onu uzaklaştırıyorum. "Hayır."

Elimi alnımda gezdirip gözlerimi yukarı dikiyorum.

Reed'le konuşmalıyım. Konuşmak zorundayım. Bütün bunların içinde boğulmadığından emin olmalıyım.

Griffin'in açık olan ofis kapısına geliyoruz ve Maria bizi içeri götürüp kapıyı arkamızdan kapatıyor.

Griffin biz içeri girerken yukarı bakıyor. Central Park'ın muhteşem manzarasına sahip tavandan tabana pencerelerin önünde bir aşağı bir yukarı yürürken telefonu kulağında.

Ama tek gördüğüm, her kiminle konuşuyorsa konuşmasını bitirirken omuzlarındaki sertlik ve gözlerinin kenarlarındaki yorgun çizgiler.

"Harley," diyor masasına doğru yürüyüp telefonunu bırakırken. Parlak mavi gözleriyle bana bakıyor, gözlerinde bir soru var. *Nasılsın?*

Ama dudaklarının bu soruyu sormasına izin vermeyeceğini biliyorum, çünkü cevap çılgınca sıktığım ellerimde ve genişleyen gözlerimdeki vahşilikte açıkça görülüyor.

"Nereye gitti?" Fısıldıyorum.

"Çekmesi gereken başka bir canlı röportaj var." Griffin bakışlarımı tutuyor. "Yaptığı duyuru hakkında mı?" Maria soruyor.

"Bu ve Dennis Vincent ve Graham Hutchings soruşturmasıyla ilgili sorular, sanırım." Maria'ya baktı, sonra tekrar bana. "Bu konuda onun yorumunu isteyeceklerdir. Şehir belediye başkanına olan güvenini kaybetti ve Reed'in halkın güvenini yeniden kazanması gerekiyor."

"Ama o yanlış bir şey yapmadı " diye ağlıyorum.

"Biliyorum. Ve o büyük bir çocuk, iyi olacak. Ama bütün gün meşgul olacak. Ona ulaşamayacaksın." Griffin bana kaşlarını kaldırıyor ve kalbim sıkışıyor.

"Onu görmem gerek."

"Biliyoruz," diyor Maria, kolumu tekrar ovmak için uzanarak. "Ve yapacaksınız da. Bir noktada işi bitecek, değil mi?" Elini kravatının üzerinde gezdiren ve boğazını temizleyen Griffin'e bakıyor.

"Stuart'la iki kez kontrol edin, ama muhtemelen en erken bu akşama bakıyorsunuz."

"Bu akşam mı?" İki koluma da iğneler batarken dizlerim beni dengede tutmak için mücadele ediyor.

Bu saatler .

"Yapamam... Onun iyi olduğunu bilmem gerek." Başımı Maria ve Griffin'in arasında salladım, panik göğsümü tırmalıyordu.

"Harley." Griffin'in sakin, otoriter sesi beni susturuyor ve sessiz kalıyorum.
"O iyi."

"Sen-?"

"Gecenin yarısını onunla konuşarak geçirdim. Ve bu sabah tekrar konuştuk. Ne yaptığını biliyor. Bununla nasıl başa çıkmak istediğine dair bazı büyük kararlar aldı. Ben de onlara saygı duyuyorum."

"Büyük kararlar mı aldı?" Griffin'in gözlerinde bir açıklama ararken yüzümü buruşturuyorum. Sadece bana bakıyor, dudakları düz bir çizgi halinde bastırılmış.

Büyük kararlar. Hayatına devam etmek, yeni bir başlangıç yapmak gibi.

"Oh," diyorum, başka bir yanıt veremiyorum.

"Bunun senin için kolay olmadığını biliyorum, Harley." Konuşurken Griffin'in yüz ifadesi asık. "Bugün kendine biraz zaman ayırmak istemeni de anlıyorum." Maria'ya bakar.

"Evet. Dairemize gel. Bugün çalışmıyorum. Sen ve ben birbirimizin aklını başında tutabiliriz."

Kolumu tekrar ovuyor. Bu rahatlatıcı. Ama sadece küçük bir acıyı dindirecek kadar. Kalbimin göğsümden sökülmesinin acısını değil. Dünyadaki tüm teselli edici ellerin birleşimi bunun neden olduğu acıyı asla dindiremez.

Tabii o el Reed'e ait değilse.

Şu anda bana tam bir yıkımdan başka bir şey hissettirebilecek tek kişi o. Kararını vermiş ve hikayemiz sona ermiş olsa bile, sadece sesini duymak ve kendime onun iyi olduğunu, başa çıkabildiğini teyit etmek benim için her şey demek olurdu.

"Um, evet... Tamam... Sanırım."

Griffin bana başını sallıyor ve biz ayrılmadan önce Maria ile göz teması kuruyor. Kapı kapanmadan önce başka bir telefon görüşmesi yapıyordu bile.

"Dennis Vincent'ın kirli çamaşırlarını ortaya çıkarmaya çalışıyor. Sabahtan beri telefonla konuşuyor. CCTV ve kullandığı bir cep telefonu numarasıyla ilgili bir şeyler."

asansörlere doğru yürürken söyledi. "Oh,"
diyebildim yine.

Griffin Reed'e yardım etmek için elinden geleni yapıyor. Bu düşünce içimdeki korkuyu biraz da olsa yatıştırıyor. *Ya yeterli kanıt bulamazsa? Ya onların yaptığını kanıtlayamazsak? Ya videoyu bizden önce yayınlarsa?*

"Stuart'ı aramam gerek."

Suze'un evinde ona mesaj attığım fikrin titreşimi hiçbir şey ifade etmeyebilir. Ama öğrenmem gerekiyor. Daha sonra sadece "Ona soracağım" diye kısa bir mesajla cevap verdi. Yani işe yarayıp yaramayacağı konusunda hiçbir fikrim yok. Ama denemek zorundayım. Bütün gün hiçbir şey yapmadan oturamam.

Sonraki birkaç saat, Stuart ve Reed'in telefonlarını tekrar tekrar denediğim için hayatımın en yavaş saatleri oluyor. Reed'inki kapalı, Stuart'ınki ise ne zaman denesem sürekli meşgul, sesli mesajı o kadar dolu ki yeni bir mesaj bırakamıyorum.

Maria önümdeki masaya bir latte daha koyarken, "Bu umutsuz vaka," diyorum. İçme fikri ağzımı sulandırıyor. Ama bu gidişle on yıl boyunca uyuyamayacağım.

"Dört kupa önce kafeinsiz kahveye geçtim." Kupaya baktığımı görünce dudakları yumuşak bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Sen bir meleksin," diyorum düşünmeden, kelime dudaklarımdan çıkar çıkmaz hatamı fark ediyorum. "Oh, Tanrım," diye inleyerek yüzümü ellerimin arasına alıyorum. "O ne yapıyor, Maria? O *nasıl*?"

Bir kumanda alıyor ve oturma alanlarının duvarındaki büyük düz ekran televizyona doğrultuyor. "Bunu tek bir yolu var. Onunla konuşamazsın."

Ama onu hâlâ görebilirsiniz."

Ekran aydınlanır ve Maria bir haber bölümüne gelmeden önce birkaç kanal arasında gezinir.

"Dur," diye bağıryorum elimi kaldırırken, gözlerim ekrana yapışmış. Kameranın odaklandığı yüze ait dumanlı kuvars gözlere.

O çok güzel. Reed Walker inkar edilemeyecek kadar güzel.

Maria yanıma oturuyor ve Reed'in kadın haber sunucusunun sorularını kolaylıkla yanıtlamasını sessizce izliyoruz. Hatta bir noktada gülümsüyor, gözlerinin kenarları kırışıyor. Çok zahmetsiz, çok samimi görünüyor. Ama dişlerini birbirine hafifçe bastırmasından ve gözlerini çok az kırparak aşırı odaklanmasından, bunun onun alıştırılmış, halka açık yüzü olduğunu anlayabiliyorum.

Benim tanıdığım Reed çenesini gevşeterek gülümsüyor çünkü bu gülümseme genellikle birkaç saniye sonra kıkırdamaya dönüşüyor. Midemde bir ordu kelebeğin tam bir zafer kutlaması yapmasına neden olan bir kıkırdama. Ve daha çok göz kırpmıyor. Gözlerindeki altın benekler canlanmış gibi dans ediyor ve uzun koyu kirpikleri gözlerinin üzerinde dalgalanarak önce koyu, sonra altın, koyu, sonra altın renklerinin sarhoş edici bir kombinasyonunu yaratıyor.

Benim tanıdığım Reed daha rahat. Daha

özgür. En azından öyleydi.

Onu terk ettiğim günden beri böyle baktığını görmemiştim.

Gittiğim ve her şeyi mahvettiğim günden beri.

"Stuart'ı tekrar aramayı deneyeceğim." Maria beni durduramadan koltuktan fırlıyorum. Her cevapsız aramadan sonra gözyaşlarımla birlikte yüzündeki endişe de artıyor. Ama duramıyorum. Neler olup bittiğini öğrenmeliyim. Belki Stuart video hakkında daha çok şey biliyordur. Ya da Dennis'le ilgili soruşturmada neler olduğunu.

Cebimden telefonumu çıkardım ve tekrar aramaya bastım. Çaldı.

"Tanrıya şükür," diye mırıldanarak mutfığa giriyorum. "Harley, merhaba."

"Stu." Sesini duyunca rahatlayarak mutfak adasındaki taburelerden birine çöküyorum. "Neler oluyor? Reed iyi mi? Graham ve Dennis hakkında bir şey duydun mu? Maria Bea'nin bu sabah basın toplantısında olduğunu söyledi. Ne istiyormuş? Video hakkında bir şey söyledi mi?"

"Tamam, sakın ol." Stuart nefesini üflüyor, sonra usulca gülüyor. "Gergin olduğun zaman çok konuştuğunu söyledi."

"Durumu iyi mi?" Elimi kalbimin çılgın bir ritimle attığı göğsümün üzerine koyarak fısıldıyorum.

"O iyi. İyi. Çok yorgun. Gecenin yarısında ayaktaydık. Ama o iyi, Harley. Sana yemin ederim. Aslında, tüm bu olaylar başladığından beri onu gördüğüm en iyi hali bu."

"Gerçekten mi?" Stuart'ın sözlerini düşünürken omurgam dikleşiyor.

"Gerçekten," diye onaylıyor Stuart. "Videoyu gönderenin Graham olduğunu biliyoruz. Griffin kullan-at telefonun izini sürmeyi başardı ve onu şehrin ortasındaki bir Walgreens'te telefon için nakit para öderken kameraya aldık. Dennis ve NYPD'de George Yates ile ne kadar derin bir ilişki içinde olduğu konusunda daha fazla şey ortaya çıkıyor. Yeterince pislik var, Harley. Bu yanına kalmayacak."

"Peki ya video?"

"Son görüşmesinden sonra polise gönderiyoruz."

Damarlarımdaki kan buza dönüştü.

"Sen... Bunu yapamazsın Stu."

"Yapmak zorundayız. Şantajla suçlanmalarını istiyorsak, bunu kanıt olarak teslim etmek zorundayız."

Başım dönüyor ve kendimi sabitlemek için bir elimle mermer tezgahın kenarını kavıyorum.

"Ama insanlar izleyecek. Onu görecekler. Sızabilir." Göğsüm endişeyle dolup taşarken sesim kesiliyor. "Böyle şeyler her zaman olur, değil mi? Ona izletmezler mi? Mahkeme salonunda oynatırlar ve o da görmek zorunda kalır mı?"

"I..." Stuart nefes veriyor "Kesin olarak bilmiyorum." Sesi aniden yorgun çıkıyor ve bu düşünceden onun da en az benim kadar nefret ettiğini söyleyebilirim.

"Riley bilir miydi?" Aklıma Reed'in ikiz kardeşi geliyor. "Saldırı davalarına bakıyor. Bu tür şeylerin nasıl ele alındığını bilir."

"İyi fikir. Onu arayacağım."

"Diğer fikrime baktın mı? Sana mesaj attığım fikri?" Cevabını beklerken nefesimi tutuyorum, gergin bekleyiş midemde duraklıyor.

"Ben düşündüm. Bunu daha önce hiç düşünmediğime inanamıyorum. Bir şeyler bulmuş olabilirsin. Nina'ya ve ona videonun başından bazı kareler gönderdim... daha kimse odaya girmeden," diye ekliyor paniğimi bastırmak için. "Üzerinde çalışıyor. Çok uzun zaman önce olduğu ve kayıt kalitesi çok düşük olduğu için biraz zaman alacağını söyledi. Ama bir şeyler bulabileceğini düşünüyor."

"Bu..." Tezgâhın üzerinde öne doğru eğilip başımı bir elimin arasına alıyorum. "Bu harika. Teşekkür ederim."

"Hayır. Teşekkür , Harley. Bu harika bir fikirdi. Gerçekten yardımcı olabilir."

"Umarım öyledir," diye mırıldanıyorum. Oturma odasındaki televizyondan Reed'in derin sesi yükseliyor ve ben gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

"Gitmek zorundayım. Setten çıkmak üzere ve bir sonraki film için şehri geçmek için yirmi dakikamız var."

"Onu ne zaman görebilirim? Son görüşmesi ne zaman?" Çaresizliğimi gizlemeye bile çalışmıyorum, bu da sesimin bozuk bir gıcırta dönuşmesine neden oluyor.

Bu videonun herhangi biri tarafından görölmesini engellemek için ne kadar sürem var?

Benim asıl sorum bu.

O gecenin tek kanıtı Reed'in kafasında kalmasına izin vermeyi seçtiğı şeyler olmalı. İzin vermedikleri ise ölmeli ve artık geçmiş olan eski bir hayatın külleri gibi rüzgârda savrulup gitmelidir.

Stuart boğazını temizliyor ve bana söylemenin ne anlama geldiğini düşündüğünü anlayabiliyorum.

"Stu?" Fısıldıyorum. "Lütfen."

Uzun bir duraklama oluyor ve ben nefesimi tutarken nabzım kulaklarımda gümbürdüyor. "Bir sonraki röportajı. Bugünkü son canlı röportajı."

"Ne kadar zamanım var?"

Sanki bunu bana itiraf etmek onu çok zorluyormuş gibi iç geçiriyor. Ama itiraf ediyor. Ve yemin ederim burada olsaydı, bunun için onu öperdim.

"En fazla bir saat, Harley. Hepsi bu kadar."

Kalbim sanki göğsümden kurtulmak için savaşıyormuş gibi aşırı hızlanıyor.

Reed'in hayatı sonsuza dek değışmeden bir saat

önce. Elimdeki tek şey bu.

Bunu düzeltmek için bir şans.

Bölüm Otuz Beş

Reed

STÜDYO ASİSTANI parmaklarını havaya kaldırarak sessizce yere bakar, ardından reklam arasını gösteren tema müziği çalar.

"Çok teşekkür ederim Bay Walker," diyor haber sunucusu Harriet, elimi sıkarken. "Harika bir röportajdı. Planlarınızın şehirde nasıl şekilleneceğini görmek için sabırsızlanıyorum."

"Teşekkür ederim." Başka bir stüdyo asistanı tarafından ayakta durmaya davet edildiğimde ve canlı yayın tekrar başlamadan önce setten çıkarıldığımda başımı ona doğru eğiyorum.

Bir elimle ceketimin üst düğmesini ilikliyorum ve Stuart'a doğru yürüyorum. Bana başını sallıyor, dudakları memnun bir gülümsemeye dönüşüyor. Bugünkü görüşmelerin gidişatından memnundu. Elbette bu sabahki ifşaatlar ışığında Dennis ve Graham hakkındaki görüşlerim soruldu ama ben konuşmaları şehirle ilgili planlarıma yönlendirmeyi başardım. Stuart bütün gün telefonuna bağlı bir şekilde sosyal medyayı ve haber kanallarındaki kamuoyu yorumlarını kontrol etti ve bana verdiği bilgilere göre iyi gidiyoruz.

Şehir, Dennis'e Canal Street'teki bir çantanın gerçekliğine güvendiklerinden daha fazla güvenmeyebilir. Ama geri bildirimlere göre

Doğru bir şey.

Gurur göğsümde kabarıyor. İnsanlar samimi olduğumu görebiliyor. Bu şehri gerçekten önemsedığımı görebiliyorlar. Onları hayal kırıklığına uğratamam. Bana güveniyorlar. Ben de aynısını yapmalıyım.

"Bir tane daha kaldı," diyor Stuart, canlı setten çıktığımızda ve fısıldamaya gerek kalmadan tekrar konuşabildiğimizde.

"Evet." Bir elimi enseme gezdiriyorum, aynı anda bir iniltiyle omuzlarımı geriyorum. Son üç gecede uyuduğum toplam uyku saatini bir elin parmakları kadar sayabilirim.

"Son durak için hazır mısın?"

Dudaklarımı dişlerimin üzerinde döndürüyorum ve başımı sallıyorum. "Öyleyim. Vakit geldi."

Stuart beni inceliyor, ciddileşirken gözlerinin kenarları kısılıyor. "Bu iş sende, biliyorsun."

Elimi omzuna atıp sıkıyorum. "Teşekkürler, dostum." "Şanslısın ki bunun için şehrin bir ucundan diğer ucuna koşturmak zorunda değiliz. bir tane."

Binanın içinden asansör bankosuna doğru yürürken ona gülümsüyorum. Birkaç kat yukarı, son bir görüşme ve bugünlük bu kadar. Kan dolaşımdaki adrenalin olmasaydı yorgunluk kolayca galip gelebilirdi.

Bir tane daha kaldı.

En iyisini sona sakla.

Asansörle yukarı çıkıyoruz ve geniş, modern bir resepsiyon alanına giriyoruz. Kafamda söylemek istediklerimi gözden geçirme şansım olmuyor, çünkü zaten bize yaklaşıyor.

"Reed. Seni görmek çok güzel. İyi görünüyorsun. Ve Stuart, seni tekrar görmek çok güzel."

Tom Coulter ikimizin de elini sıkıyor, sonra geri çekiliyor, gülümserken nazik gözlerinin kenarları kırışıyor.

"Yalan söyleme." Küçük bir kıkırdamayla omuzlarım titriyor ve bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. Nasıl yorgun göründüğümü biliyorum. Her sabah aynada beni karşılıyor. Tenimde ve gözlerimde donukluk. Ama etrafımdaki herkese karşı dürüst davranmazken Tom'a kibarca yalan söylediği için seslenmem yanlış.

Yorgun değilim. Çok yoruldum.

Ama cansız görünüşümün suçlusu uykusuzluk değil. Onun yüzünden.

O gittiğinden beri içinde bulunduğum

boşluk. Ve hepsi benim hatam.

Dennis ve Graham'ın belediye başkanı olacak kişi için her zaman karanlık bir planları vardı. Ama Bea bana ulaşmak için onların anahtarıydı. Harley'i kullanmak için. Belki de her şeyi planlarken Bea'nin avantajını kullandıkları doğru yer, doğru berbat geçmişti. Stuart ve Griffin de böyle düşünüyor.

Ama ben farklı biliyorum.

Bea onlara on iki yıl önce bana ne olduğunu anlatmak zorunda değildi. Onlara bunu vermek zorunda değildi. Ama en önemlisi, Harley'i bu işe karıştırmak zorunda değildi.

Bu benim hatam. Ondan kız arkadaşım gibi davranmasını isteyen bendim. Dikkatleri üzerine çeken bendim. Harley benim yüzümden acı çekiyor. Geçmişim yüzünden.

Bu onu mahvediyor.

Tom'un kahkahası duvarlarda yankılanıyor.

"Yalan değil. Benim yaşıma gelene kadar bekle, o zaman hiç uyumadan bile şimdiki gibi derli toplu görünebileceğin günlerin hayalini kuracaksın."

Dudaklarımı gülümsemek için kıvrıyorum. Altmışlı yaşlarında olabilir ama ellinin üzerinde görünmüyor ve bunu bildiğinden ve kibar davrandığından eminim.

Tom, "Yemekte tanıştığımız genç bayanla yollarınızın ayrıldığı haberini duyduğuma üzıldüm," diyor.

Saniyeler önce yüzümde olan rahat gülümsemeyi korumak için savaşıyorum, ama sıcak bir günde külahtan dökülen dondurma gibi çoktan kayıp gidiyor.

"Harley, değil mi?"

"Evet." Bir kez başımı salladım. "Bu o."

Tom gözlerimin içine sadece onun yaşında ve onun bilgeliğine sahip birinin sahip olabileceği bilmiş bir bakışla bakıyor. "Bazen en güzel şeyler ikinci seferde olur. Senin gibi, burada, New York'ta. Ve şimdi belediye başkanı olacaksın. İyi iş çıkardın."

Stuart'la birlikte onu uzun bir koridorda takip ederek bir çift kapıya ulaştığımızda, "Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum.

Harley hakkında konuşmak hem boğazıma bir yumru hem de mideme bir ateş getiriyor. Onu hayal kırıklığına uğrattım. Dün gece Suze'un evinde gözlerinin kargaşa dolu olması benim hatamdı. Ayrıldığımda kafasının karışmış ve endişeli görünmesi benim hatamdı.

Şu anda onu parçalayan bir duruma izin verdim. Bizi ayırmasına izin verdim.

Alternatifinden daha az canımı yakacağını düşünerek kaçtı. Yapması gerektiğini düşündüğü şeyi yaptı.

Benim Meleğim bir aşıktır, savaşçı değil. Ama şu anda savaşıyor. Yapmaması gerekirken beni kurtarmak için savaşıyor. Bu yanlış bir savaş. Bunu göremiyor olması onu hayal kırıklığına uğrattığım anlamına geliyor.

Ama artık değil.

Tom omzunun üzerinden ikimize de dönüyor. "Size stüdyoyu göstereyim, sonra hazırlanabilirsiniz."

Kapıları iterek açıyor ve Stuart'la birlikte onu gayri resmi sete kadar takip ediyoruz. İki koyu mavi kanepeler, üzerinde bir sürahi su ve iki bardağın bulunduğu alçak bir sehpanın etrafında bir araya getirilmiş.

"Rahat." Stuart gülümseyerek onaylıyor.

"Hazır olduğunda bana haber ver, Reed." Tom sırtımı sıvazladı. "Ve başlayacağız. Aceleyle gerek yok."

Başımı sallayarak cevap veriyorum, kurulumu inceliyorum. Bütün gün çekim yaptığım haber kanalı setleriyle tam bir tezat oluşturuyor. Hepsi krom, cam, dev ekranlar ve her yerde elektronik işaret okuyucular. Bu Tom diye bağırıyor. Siyasi muhabir olarak başlamış olabilir ama kariyeri büyüdü ve röportaj tarzı daha rahat, gayri resmi bir düzene dönüştü.

Sürpriz bir saldırı için mükemmel bir savaş alanı. Çünkü savaşı kazanma vakti geldi.

Otuz Altıncı Bölüm

Harley

CİĞERLERİM YANIYOR.

Göğsüm kabarıyor.

Elimden geldiğince zorluyorum, daha önce hiç girmedığım şık siyah bir lobide hızla ilerliyorum, nereye gitmem gerektiğine dair bir işaret almak için deli bir kadın gibi başımı bir o yana bir bu yana sallarken topuklarım fayans zeminde takırıyor.

"Tom Coulter'ı bulabileceğim stüdyo katı lütfen?" Devasa asansör kuyusunun bir tarafına yerleştirilmiş uzun bir masada bulduğum resepsiyon görevlisine soluk soluğa soruyorum.

"Seni bekliyor mu?" Gözleri buruşuk bluzumun üzerinde gezinirken kaşlarını kaldırıyor.

"O... Hayır, ama Reed Walker öyle. Onunla bir görüşmesi var. Lütfen, onunla konuşmam çok önemli."

Saatime baktım. Stuart'la telefonda konuşalı otuz dakika olmuştu.

Hala zamanım var. Lütfen hala zamanım olduğunu söyle.

Eğer Reed hala Tom'un yanındaysa, o zaman başarmış olmalıyım. Stuart, Reed'in son görüşmesine kadar vaktim olduğunu söyledi. Videoyu polise teslim etmeden önce.

Resepsiyon görevlisi bir telefon görüşmesi yapıyor ve ben tökezleyerek kenara çekilirken bana bakıyor.

Bu da ne? Topuğum yana doğru bükülüp ayakkabımın tabanından koparken nefesimin altında küfrediyorum.

"Bu harika, bu sadece..." Elime alıp parmaklarımı etrafına doluyorum.

"Aptal işe yaramaz-"

"Yukarı çıkabilirsin. Yirmi üçüncü kat." Resepsiyon görevlisi telefonunu elime bakıyor.

"Oh, teşekkür ederim... yirmi üç... Çöp kutunuz var mı?"

Nedenini bilmiyorum, belki onunki kibar bir profesyonellik, benimki ise çılgınca bir telaş ama yumuşak bir gülümsemeyle avucunu uzatıyor ve ben de kırık topuğumu avucuna yerleştiriyorum, parmaklarıyla sararken yutkunuyorum.

"İyi şanslar," diye fısıldıyor.

Gülümsemesi arttıkça gözlerim açılıyor. Sevdği adamın asla geri alamayacağı bir şey yapmasına yardım etmek için yarışan, uçurumun kenarındaki bir kadın olduğum bu kadar açık mı?

"Teşekkür ederim," diye sesleniyorum bir normal ve bir kırık ayakkabıyla asansörlere doğru topallayarak ilerlerken.

Bunun bir faydası yok. Bu kadar uzun sürerse şansımı kaçıracığım. İki ayakkabımı da tekmeleyip, almak için eğildim.

"Git," diyor yanımdaki dostça bir ses. "Her ne ise, önemli olmalı. Onları aldım. Sen git."

Ayakkabılarımı almak için eğilen resepsiyon görevlisinin ışıltılı gözlerini yakalıyorum.

"Önemli. Önemli yani. O süper önemli, hayal edebileceğiniz en önemli şey gibi, sonra üstüne biraz daha önemli ekleyin."

Gülüyor ve ben de ayağa kalkıp bekleyen asansöre koşuyorum.

"Teşekkür ederim...?" Ona
bağırıyorum. "Mary." Kapılar
kapanırken gülümsüyor.

"Teşekkür ederim Mary," diye fısıldıyorum duvara yaslanıp ekrandaki rakamların yükselişini izlerken.

Asansör o kadar uzun sürüyor ki, yirmi üçüncü katta kapılar dayanılmaz bir yavaşlıkla açıldığında en az bir Noel'i ve doğum günümü kaçırdığıma eminim.

Ana resepsiyon alanına doğru yalınayak koşuyorum. İşe pantolonla gideceğim güne güveniyorum. Elbise giyseydim, ayaklarımda çorap olurdu.

"Reed?" Issız bir koridorda koşarak fısıltıyla bağırıyorum. Sonunda çift kapı var, üzerlerinde büyük kırmızı bir ışık yanıyor ve "Çekim devam ediyor" diyor.

Tanrı'ya şükür.

Duruyorum, ciğerlerimi doldururken bir avucumu duvara dayıyorum. Hâlâ çekim yapıyorlarsa, başarmışım demektir.

"Harley?" Stuart başka bir kapının arkasından beliriyor. Önce buruşuk gömleğime, sonra da çıplak ayaklarıma bakarken kaşları alnından yukarı fırlıyor.

"Bu uzun bir hikaye." Gözlerimi deviriyorum. "Aslında değil ama bu bekleyebilir... Başardım." Stuart'a sırtıyorum, omuzlarım yumuşuyor.

"Harley." Bana bakıyor, acı dolu yarım bir gülümseme dudaklarında tozlanmadan önce yüzü buruşuyor.

"Başardım Stu." Gözlerim büyüdü. "Hâlâ film çekiyor." Parmağımı bir uyarı feneri gibi yanıp sönen kırmızı ışığa doğru uzatıyorum.

"Özür dilerim."

"Ama bir saat demiştin, demiştin-" Göğsüm sıkışırken ve görüşümde lekeler dans ederken belimden eğilip destek için duvara yaslanıyorum. Kırmızı

Yanıp sönenlerden.

Hâlâ film çekiyor. Tam zamanında geldim.

"Bir önceki haber kanalında işimiz erken bitti. Çok geç oldu, Harley. Özür dilerim."

"Yani bu mı? Çok mu geç kaldım?" Stuart'a bakıyorum, midem düğümlenirken parmaklarım titremeye başlıyor.

Cevap vermiyor, sadece başını sallıyor.

"Havaya ihtiyacım var."

"Harley?" diye sesleniyor arkamdan ama ben çoktan koridorda koşmaya başlamıştım, bir elim destek için duvarda geziniyordu.

"Biraz hava almam lazım Stu," diye bağırarak asansöre binmek için çaresizce koridorda koşarken, yolda rastladığım birkaç personelin meraklı bakışlarını görmezden geliyorum.

Asansörün hızlı hareket etmesini istiyorum ve neyse ki başka hiçbir katta durmadan zemin kata iniyor. Kapının tamamen açılmasını beklemeden, kapıdaki aralıktan sıkıca dışarı çıkıyorum. Sonra kaldırıma çıkana kadar koşuyorum, derin nefesler alırken şehrin havası beni eski bir dost gibi karşılıyor.

"Çok geç kalmışım," diye mırıldanıyorum binanın önünden geçerken, başımı yaslayabileceğim bir duvar buluyorum ve bedenimin yenilgiyle çökmesine izin veriyorum.

O video şu anda poliste. İnsanlar izliyor olacak. Reed izlemek zorunda kalacak. Bir duruşmada izlemek zorunda kalabilir. Bir mahkeme salonunda, tepkisini incelerken gözleri hastalıklı bir hayranlıkla yüzüne yapışmış, gerçek hayat değil de CSI'nin bir bölümü gibi içen insanlarla dolu.

Onun hayatı değil.

Tanıdığım en inanılmaz, en tutkulu adam.

Yere çöküyorum, insanların yanımdan geçerken bana tuhaf bakışları görmezden geliyorum. Gözlerime sıcak yaşlar doluyor.

O bunu hak etmiyor. Hiçbirini. Yıllar önceki o geceyi değil. Her şeyin geri getirilip ona karşı kullanılmasını değil.

Hiçbirini.

Oturdum ve ağladım. Onun için ağlıyorum. Kendim için ağlıyorum. Bizim için ağlıyorum. Ama en çok da Reed gibi daha önce böylesine iğrenç bir şekilde incinmiş olan herkes için ağlıyorum. Onlar ve onları seven insanlar için ağlıyorum. Her şeyin adaletsizliğine ağlıyorum.

Boğazım kuruyup acıyana ve yüzüm şişene kadar ağlıyorum.

"Harls?"

Gözlerimi onun sesine doğru açıyorum. Bunu yaptığım anda, o oradaydı. Tam önümde. Dumanlı kuvars gözleri benimkilere bakıyor, sıcak, altın rengi benekleri karanlıktaki projektörler gibi sesleniyor.

Beni arıyor.

"Reed?"

Koyu mavi takım elbisesinin ceketi dizlerime değerken önümde çömeliyor, kaşları çatılıyor.

"Video," diye fısıldıyorum, sesim titriyor.

Başını sallıyor, yakışıklı yüzü okuyamadığım bir ifadeyle bulutlanmış. "Biliyorum."

"Bunu yapmak zorunda kalmamalıydın. Bu benim hatam. Bana ilk geldiklerinde bir şeyler yapmalıydım. Kim olduğunu daha hızlı bulmalıydım. Bilmiyorum... Ben... Ben daha fazlasını yapmalıydım." Taze gözyaşları dökülürken gözlerim sıkıca kapanıyor.

"Bu senin hatan değil." Sesi hak ettiğimden daha yumuşak ve suçluluk duygusuyla başım dönüyor. Elini koluma koyuyor ama teninden gelen sıcaklık çok fazla. Neyi mahvettiğimin acı verici bir hatırlatıcısı.

"Dur." Göğsüm kabararak ayağa kalkmaya çalışıyorum. Gözlerim kararıyor, onu bulanıklaştırıyor, bir vaha gibi, gerçek olmadığı takdirde yakın ölümünü hissedebilecek kadar kavrulmuş bir gezgin için bir serap gibi. "Yapamam-"

"Konuş benimle, Angel."

İçgüdüsel bir şeymiş gibi vücudunu benimkine doğru eğiyor ve başını eğerek yüzünü benimkine yaklaştırıyor, böylece kokusunu alabiliyorum, tabii böyle bir şey mümkünse.

Orman havası.

Hava çok taze, her şeyin yeni ve umut dolu olduğu sabahın ilk saatleri gibi. Yeni bir gün. Onu öpecek olsaydım, dudaklarımda da aynı tadı mıydı? Yeni bir umudun vaadiyle dolar mıydım? Yoksa neredeyse sahip olduğum şey için pişmanlığın acısıyla mı kalırdım?

Bir insan Reed Walker gibi birinden nasıl kurtulabilir?

Belki de yoktur.

Belki de Bea gibi olurlar. O kadar bencilce bir nefretle doludurlar ki eylemlerinin başkaları üzerinde yarattığı yıkımı fark edemezler.

"Çok özür dilerim." Bakışlarıyla buluşmak için kirpiklerimin altından başımı kaldırıyorum. "Sana en başında söylemeliydim. Artık bana güvenemeyeceğini biliyorum. Suze'a veda etmek için bu yüzden geldiğini biliyorum. Her şeyden sonra bana güvenebilmeliydin. Çok üzgünüm Reed."

Bana bakıyor, dudaklarımız birbirinden sadece birkaç santim uzakta olacak şekilde yaklaşıyor. O kadar yakın ki hava titreşiyor, aralarındaki boşlukta dans ediyor. Karıncalanmalar vücuduma yayılırken dilimi ıslatmak için dışarı fırlatıyorum. Beni öpmesinin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Onun tarafından tutulmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum.

Bu duygu artık kayboldu, hafızam dışında her yerde kayboldu. Ve kalbimde.

Kollarının beni sarmasına, yanağımı dayayabileceğim ve kalp atışlarını tenimde duyabileceğim göğsüne yaslamasına her zamankinden daha çok ihtiyacım var.

Ama bu ikimiz için de adil değil.

Şimdi olmaz.

"Harls," diyor şimdiye kadar duyduğum en nazik sesiyle.

"Hayır." Hıçkırıyorum, boğazıma bir hıçkırık düğümleniyor. "Bana iyi davranma. Seni hayal kırıklığına uğrattım."

Bu benim hatam. Ona destek olmak için orada olabilirdim. Ama kaçtım. Panikledim.

"Bunu nasıl söylersin?" Nefesi boğazında düğümlenirken gözleri açılıyor. "Sen beni hiç hayal kırıklığına uğratmadın. Tam tersi oldu."

"Hayır. Benim hatam. Sana daha fazla zaman verdiğimi sanıyordum. Sorun olmaz sanmıştım. Düşündüm ki..." Söyleyecek sözüm kalmadığı için susuyorum. Söyleyeceğim hiçbir şey bunu daha iyi hale getirmeyecek.

Parmak uçlarımla gözlerimin altını siliyorum. Tuzlu gözyaşları ve rimelle kaplanmış çıkıyorlar.

"Özür dilerim," diye tekrar fısıldıyorum, kalbim göğsümde inanılmaz derecede ağırlaşıyor. "Çok özür dilerim."

"Harls." Yeni gözyaşlarına boğulduğumda Reed'in gözleri daha da açılıyor ve bana doğru uzanıyor ama ben kenara çekiliyorum. Bana tekrar dokunması, beni yatıştırması çok fazla. Bu asla bitmesini istemeyeceğim bir kucaklaşma. Başlamazsa daha kolay olur.

"Yeni bir başlangıç yapmanın zamanı geldiğini, hiçbir şeyin sonsuza dek sürmeyeceğini söylemiştin." Elimi ağzıma kapatıyorum, midem bulanıyor.

Kaşlarını çatıyor ve çenesini geri çekiyor. "Bu benim-" Bana tekrar ulaşmaya çalışıyor. "Harls, dinle-"

"İnanılmazsın. Bunların hiçbirini hak etmiyorsun. Bu şehir sana sahip olduğu için çok şanslı. Kalbini buraya verdin ve-"

"Şehir benim kalbime sahip değil, Harley," diye araya giriyor, sesi derin ve düzgün, beni gerçekliğe geri döndürüyor ve beni onunla birlikte o ana sıkı sıkıya bağlıyor.

"Ama işinizi seviyorsunuz. Yıllarca bunun için çalıştın. Adalet, dürüstlük, doğruluk... Siz busunuz."

Sırtını dikleştiriyor. Onu görmeyeli bir gün oldu ama ne kadar uzun olduğu dikkatimi çekiyor. Sanki ilk kez fark ediyormuşum gibi. Omuzlarının ne kadar geniş ve kaslı olduğunu, tüm bunların ağırlığını üzerlerinde taşıdığını fark ediyorum. Kalın kollarının ne kadar güçlü olduğunu fark ediyorum. Beni onun altına sıkıştıran ve üstünde tutan kolları. Ama en çok, benimkilere sabitlenmiş, söylenmemiş kelimelerin içinde döndüğü, etrafımızdaki dünyayı durma noktasına getiren bir yoğunlukla kararmış gözlerini fark ediyorum.

Nefes kesici.

"Belki de ben buyum. Ve evet, bunun için yıllarca çalıştım. Ama yanılıyorsunuz. Eğer bu videonun benim için sizden daha önemli olduğunu düşünüyorsanız... eğer bu şehrin benim kalbim olduğunu düşünüyorsanız..." Gözleri benimkileri tutuyor. "O zaman yanılıyorsun. Öyle değil."

"Ama-"

"O senin. Kalbim sende." "Ne?"

Ağzım açık kalıyor. Çenesine, saçlarının kalın dalgalarına, gözlerindeki altın beneklere bakıyorum. Ve anlamaya bile başlayamadığım kelimeleri söylerken dudaklarına ve mükemmel beyaz dişlerine bakıyorum.

"Kalbim uzun seninle." Gözleri yumuşuyor. "Ona sahip olan *tek* kişi sensin."

"Oh, Tanrım." Elimi ağzıma götürüyorum, ona bakarken görüşüm bulanıklaşıyor. Her şeyi mahvettim. Birlikte mutlu olabilirdik. Sonra yalan söyledim. Onu yalnız bıraktım ve her şeyi mahvettim.

"I..." Başımı sallayıp gözlerine bakıyorum. "Senin incinmeni istemedim. Her zaman geçmişinin sana karşı kullanılmasından nefret ettiğini . Ve anladım. Anladım."

Yavaşça ve dikkatle başını sallıyor, her an kaçabilecek korkmuş bir hayvanmışım gibi beni izliyor. "Köşeye sıkışmıştın. Ne yapacağını bilemedin. Kızgın değilim. Sana değil."

"Olmak için her hakka sahipsin." Duraksıyorum ve nefes almak için kendimi zorluyorum. "Yanlış bir şey yaptım. Önce sana gelmeliydim."

"Neden yapmadın?" diye soruyor. Ama suçlayıcı bir tonu yok. Sesi endişeli geliyor.

Onu hayal kırıklığına uğratan bendim ve o burada durmuş bana bakıyor. *Benim* için endişeleniyor.

"Çünkü bunu tekrar yaşamayı istemedim. Sana karşı kullanılmasını istemedim. Bunu unutturmak istedim. Her şeyi düzeltmek ve sonrasında sana endişelenecek bir şey olmadığını söylemek. Tıpkı o adam beni Julia olarak tanıdığını söylemeye başladığında senin benim için yaptığın gibi." Kollarımda karıncalanmalar ve iğnelenmeler olurken kollarımı iki yana sallıyorum.

"Bazı şeylerin düzeltilmesi gerekmez, Harls."

Gözleri yüzümde, gözyaşlarımdan çenemden damladığı noktada duruyor. Onları kabaca siliyorum.

"İkimizin de değiştiremeyeceğimiz ya da düzeltemeyeceğimiz geçmişleri var. Ve bunu denememeliyiz. Bu bizi sadece orada hapsedecektir."

"Bu adil değil. Hiçbir şey yapmadan duramayız, Reed. Böyle şeylerin başımıza gelmesine izin veremeyiz. Bu insanlar bunları yapıyor..." Ellerimi havaya kaldırdım.

"Bu aşağılık şeyleri başka insanlara yapıyorlar ve yaptıkları yanlarına kâr kalıyor. Bu doğru değil."

Derin nefesler çekiyorum, omuzlarım bu çabayla titriyor.

"Böyle bir şey olmamalı," diye fısıldıyorum, kaldırırna bakarak. İnsanlar yanımızdan geçiyor ama tek tük bakışlar dışında kimse dinlemiyor. Hepsi kendi hayatlarını yaşamakla o kadar meşguller ki benimkinin etrafında parçalandığını fark etmiyorlar.

"Hayır. Olmamalı ama hayat bu. Ve bazen hayat adil değildir."

Reed'in bakışlarına geri dönüyorum ve beni olduğum yere mıhlıyarak kalbimin küt küt atmasına neden oluyor.

"Anlıyorum." Gözlerimi tekrar arıyor, ben de parçalandığımı görmemesi için gözlerimi kapatıyorum.

Ellerimi yüzüme sürüyorum, omuzlarımdaki titreme ve ellerimdeki karıncalanma bir virüs gibi vücuduma yayılıyor. Orman havası beni çağırıyor ve yaklaştığını biliyorum. Onu hissedebiliyorum.

"Brett'ten ve babamdan sonra... Rose'a ne yaptığını gördüm. Sevdiğim birinin tekrar incinmesini engellemek için ne gerekiyorsa yapacağıma yemin ettim. Çünkü bu dünyadaki en kötü şey."

"Harls?"

"Sevdiğim birinin incindiğini göremem. Bu yüzden sana söylemedim." "Harls?"

"Bir şeyler yapabileceğimi düşündüm. Bir yolunu bulacağımı düşündüm. Bir mucize olur ve-"

"Harley," diye bağıırır Reed.

Dudaklarımdan dökülen kelimeler dilimin ucunda donup kalıyor. Ellerim yanlarıma düşüyor ve çarpan kalbim kulaklarımı ele geçirirken ona bakıyorum.

"Ne?" Fısıldıyorum.

"Sevdiğin biri mi?" Yavaş ve ölçülü bir nefes alırken göğsü şişiyor. "Beni seviyor musun, Angel?"

Gözleri şimdiye kadar gördüğüm ilk kırılganlıkla benimkileri arıyor. Saldırıdan bahsettiği zamanlarda bile daha önce hiç böyle bakmamışlardı, sanki hayatta önemli olabilecek her şey benim cevabıma bağılmış gibi.

Tek kelimeye.

"Evet," diye yavaşça nefes alıyorum. "Sana aşığım."

Kaşları kalkıyor ve umudun gözlerinde aynı anda patlayan milyonlarca altın havai fişek gibi patladığı anı tam olarak tespit edebiliyorum.

Başımı salladım. "Ama seni hayal kırıklığına uğrattım."

"Bunların hiçbir önemi yok." Sesini tekrar yükseltiyor ve sonunda yoldan geçenlerin dikkatini çekiyor.

"Nasıl olmaz?" Ben de ağlıyorum.

"Çünkü ben olmasını seçiyorum, işte bu yüzden."

"Nasıl bu kadar kolay? Nasıl-"

"Kolay değil. On iki yıldır deniyorum. Yeterince geçmişe itersem hiç yaşanmamış olacağını düşündüm. Ve bu yeterliydi. Ama artık yeterli değil. Artık seni de incittiği için değil. Rol yapmaktan bıktım. Görmezden gelmeye çalışmaktan bıktım."

"Ama..." Sözlerini anlamaya çalışırken başım dönüyor. "Video ellerinde. Hâlâ yayınlatabilirler. Artık polisin . İnsanlar görecektir."

"Beni bir kurban haline getirme, Harley." Sesinde tehlikeli bir ton var. "Onlara bu gücü verme. Seni manipüle ettiler ve sen de karşılık verdin. Şimdi tüm kontrolü geri alma zamanı. Belki de onlar

yanılsamasına kapıldılar, ama hiçbir zaman onların olmadı. Her zaman benim oldu."

Gözlerimi kırıştırıyorum, başım acımasız ve affetmez bir ritimle çarpıyor. Şakağımı ovuyorum. "Ama-"

"Tecavüze uğradım!" Reeds aniden bağırıyor ve caddenin ilerisinde taksiden inen bir kadının nefesini kesiyor. Kollarını iki yana açıp başını geriye doğru eğerek etrafımızı saran Manhattan gökdelenlerine doğru bakarken gözleri parlak ve berrak.

"Tecavüze uğradım. Ve bu benim hatam değildi." Nefes nefese kalmış, bana bakarken saçları gözlerine dökülüyor ve sesini alçaltıyor. "Bu benim geleceğimi, ne yapacağımı ya da kimi seveceğimi belirleyemez. Bana karşı kullanılamaz." Parmağını göğsüne sokuyor ve sert bir nefes alıyor. "Ve kesinlikle sana karşı kullanılamaz. Artık değil."

Başım dönüyor ve Reed'le göz göze geldiğimde aniden başım dönerek geriye doğru sendeliyorum.

Bağırıyor olabilir... ama gözleri berraklıkla dolu, bana parıldıyor.

Yenilenmiş bir amaçla dolu.

"Özür dilerim," diye özür diliyorum birine çarparken. "Ben... Özür dilerim," diye tekrarlıyorum, ben bir tarafa yalpalarken taksideki kadın benden kaçıyor.

"Argh!"

Ani ve keskin bir acı çıplak ayağımı sarıyor, baldırıma vurup ciğerlerimden havayı çekerken, karşı konulmaz kusma dürtüsü yüzüme bir yumruk gibi çarpıyor. Görüşüm bulanıklaşıyor.

"Harley!" Reed bağırıyor.

Acı önce duyduğum son ses bu.

Otuz Yedinci Bölüm

Reed

Maroon 5'in "If happy ever after does exist" şarkısının sözleri dudaklarımdan dökülürken onları değiştiriyorum.

Harley'nin elini dudaklarıma götürüyorum ve parmak boğumlarını teker teker öperek sessizce şarkı söylüyorum. Dudaklarının köşeleri aşağı doğru dönerken kaşları birbirine yaklaşıyor.

"Biliyorum, Angel. Söylediğim sözlerin farklı olduğunu biliyorum. Ama bu şarkı birbirini kaybeden insanlar hakkında. Benim versiyonum ise birbirlerini bulmaları ve asla bırakmamaları üzerine."

Yanaklarının kıvrımını takip ediyorum, kirpikleri yanaklarının üzerine yayılmış. Mırıldanıyor ve uyanıyor gibi görüldüğü için yüzünü tarıyorum.

"Her şey yolunda." Diğer elimi alnına koyuyorum ve saçlarını yüzünden geriye doğru okşuyorum. "Sen iyisin."

"Ha?" Gözleri irkilerek açıldı ve parmakları elimi sıkıca kavradı. "Ne oldu?"

"Camın üzerinde durdun ve bayıldın."

"Oh."

"Bir taksinin önünde."

Oturmaya çalışırken gözleri dönüyor. "Bana taksi mi çarptı?"

Onu sedyeye geri yatırdım. "Seni yakalamamış öyle olacaktın."

Bana bakıyor. "Beni yakaladın mı?"

Kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor. "Düşmene asla izin vermem, Harls."

Ambulansın arka tarafına bakıyor, gözleri içeri atlayan ve arka kapıları kapatan sağlık görevlisine takılıyor.

"Ciddi şekilde yaralanabilirdin." Dudaklarımı sert bir çizgi halinde bastırıyorum ve çenesinin altından nazik bir parmak geçirerek gözlerini tekrar benimkilere çeviriyorum.

Acı içinde haykırdığında kalbim boğazıma kaçtı. Vücudumdaki her hücre ona ulaşmak için kaldırımı yırttı. Yere düşmeden önce ona ulaşmak için. Ona tam zamanında yetiştim, düşüşünü engelledim, taksi kaldırımdan uzaklaşırken omzum kaputun darbesini aldı.

"Neden hastaneye gidiyoruz?" Kolumu tutarak ayağa fırladı. Ben durduramadan dudaklarımdan boğuk bir inilti dökülüyor.

"Ne oldu?" Başımı sallayıp tekrar uzanmasını işaret ettiğimde beni görmezden gelerek sedyenin üzerinde oturuyor. "Reed?"

"Önemli bir şey değil," diye onu rahatlatıyorum.

Elini omzuma koyuyor ve parmaklarının altındaki kas kasılırken dişlerimi tıslayarak emiyorum.

"Yaralanmışsın!"

"Ben iyiyim."

"Hayır. Değilsin. Kontrolden geçtin mi?" Gözleri öne doğru eğilmiş, ön taraftaki meslektaşına gitmeye hazır olduğumuzu söyleyen doktora kayıyor.

"Bir bakayım."

Ben onu durduramadan ceketimi kolumdan aşağı ve gömleğimin düğmelerini çekiyor.

"Reed," diye soluyor, kumaşı kaydırırken narin parmakları çıplak tenimin üzerinde tozlanıyor. Bir nefes çekiyorum, küfürleri uzak tutmak için dilimi ısırırken gözlerim kapanıyor. "Aman Tanrım." Tenimi incelerken sesi titriyor.

Dudaklarım kulağına değerken sesim kısılıyor. "Dikkatli ol, Angel. Beni soyarsan burada sana ne yapacağımı bilemezsin. Ambulans olsun ya da olmasın."

"Morarıyorsun!" Ben boğazımdaki kuru yumruyu yutarken o beni görmezden geliyor ve parmaklarını yanan tenimde gezdiriyor.

"İyileşecek." Kolumdan aşağı bir acı dalgası daha yayılırken dişlerimi sıkıyorum.

"Bir yerini kırmış olabilirsin." "Harls, ben iyiyim."

Beni yine görmezden geliyor ve sağlık görevlisine döndüğünde hayal kırıklığı içinde inliyorum. "Lütfen, omzuna bakabilir misiniz?"

Hay sikeyim. Şimdi hastanede daha da uzun kalmamız gerekecek. Ve daha oraya gitmedik bile.

"Ben iyiyim," diye tekrarlıyorum, tıraş olacak yaşa gelmemiş birinin küçük kardeşine benzeyen sıhhiyeciyi. "Biz oraya varana kadar bekleyebilir."

Bana başıyla selam veriyor ve meslektaş motoru çalıştırıp arabayı sürerken arkada bizimle birlikte oturuyor. Bizi hastaneye götürmelerine izin vermemin tek nedeni Harley'nin ayağında çıkarılması gereken bir cam parçası olması. Farkında olmadığı bir şey. Birkaç ağrı kesici alıp işimi bitirebilirim ama Harley'nin ayağı kağıt kesiği olabilir ve ona yardım etmek için şehri kapatmak isteyebilirim.

Elleri tekrar tenimde, şefkatle okşuyor. "Oraya vardığımızda baktırman gerekiyor."

"Sana söyledim. Ben iyiyim. İyi olup olmadığını kontrol edeceğiz ve sonra "*Seni eve götürüyorum. Benimle birlikte.*

"Hayır. Seni de kontrol ettireceğiz."

İnatçı.

"Biz değiliz."

"Öyleyiz," diye karşılık veriyor.

"Benim tek endişem sensin. Beni unut," diye homurdanıyorum ve gözlerimi, yüzünde bir sırtışla diğer tarafa bakan sıhhiyeciyeye çeviriyorum.

"Oh, sus. Dürtülmüş yaşlı bir boz ayı gibisin." Harley'nin kaşları çatılıyor ve dudaklarını büzüyor, gözleri omzumu incelemeye devam ediyor. "Gerçekten morarmışsın-"

Bir elimle ensesini kavıyorum, ağzını kendime çekerken saçlarını parmaklarımın arasına alıyorum. Kendini bana bırakmadan önce bir anlığına kaskatı kesiliyor, onu öyle sert öpüyorum ki omzumdaki acı eriyip gidiyor.

Yalnız olmamamız umurumda değil.

Şu anda onun dudaklarını tekrar tatmaktan başka hiçbir şey umurumda değil.

Hala benim olduğunu kanıtlıyor.

Öpüşmemizi kesiyor, beni geriye doğru yönlendirirken avuç içleri göğsüme bastırıyor.

"Üzgünüm... Biz..." Boynunda bir kızarıklık belirirken dudağını ısıtıyor.

"Genelde gördüğümüz kan ve kusmuktan iyidir." Sağlık görevlisi arkamdaki koltuğundan kıkırdıyor.

Omurgam geriliyor ve omzumun üzerinden ona bakmak için dönüyorum.

"Yolun geri kalanında gözlerini kapatman için sana yüz dolar veririm."

"Reed," diye nefes nefese kaldı Harley.

Doktor çenesini yukarı kaldırır. "İki olsun. Bütün hafta boyunca çift vardiya çalışacağım. Karımın bebeği olmak üzere."

Neredeyse...? Kendisi de çocuk gibi görünüyor. Belki de ben yaşılanıyorumdur.

"Anlaştık." Cüzdanımı çıkarıp uzattığı avucuna iki yeşil Benjamin Franklin sıkıştırıyorum, gözlerim çoktan Harley'e dönmüş. "Kulaklarını da kapat."

Bana bakarken göğüsleri inip kalkıyor, pembe dudakları dolgun ve davetkâr. "Ne yapıyorsun?" diye fısıldıyor.

Konuşmamızdan önceki incinmişliği hâlâ gözlerinden okunuyor ama şimdi bu incinmişliğe, ağzının kenarlarını kaldıran küçücük bir gülümseme katılıyor. Öne doğru uzanıp vücudunu kendime çekmek için ihtiyacım olan tüm yakıt bu, iyi kolumu beline sararken ve dilimi dudaklarının arasından kaydırırken kokusunu ve yumuşaklığını ıslatıyorum.

Elleri başımın arkasına gidiyor, ağzımın içine sessizce iç çekerken saçlarımın arasından geçiyor.

"Beni hayal kırıklığına uğrattığını asla düşünme Angel," diye mırıldanıyorum, kaldırımdaki konuşmamızı bitirmek istiyorum. Dudaklarımı çenesine doğru kaydırıyorum ve kulağına ulaşp hindistan cevizi şampuanının kokusunu içime çekene kadar çenesi boyunca öpüyorum. "Bir daha beni terk etmene asla izin vermeyeceğim. Sahip olduğun tek seçeneğin bu olduğunu düşündüğün bir duruma asla izin vermeyeceğim."

"Reed, ben-" Boynundan aşağıya doğru öpüp emerken, bluzunu yana çekip omzuyla birleştiği yeri emerken durup zevkle mırıldanıyor.

"Reed... Söylediğim şey..." Elim boynunun arkasına dolanırken ve dudaklarım köprücük kemiğinin üzerinden aşağıya doğru inerken tekrar deniyor.

"Ağızından çıkacak bir sonraki sözcük 'Beni ait olduğum yere, eve götürmene izin veriyorum' olmayacaksa, bu sözcükleri duymak istemiyorum."

"Ama-"

"Ama bir şey yok, Harls. Hastaneye vardığımızda, eşyalarını getirmesi için Suze'u arayacağım. Tartışma bitmiştir."

Emiyorum ve dudaklarına giden yolu kısıtıyorum. Bluzunu aşağı çekip sıkı, pembe meme uçlarından birini ağızıma almak, dilimin üzerinde yuvarlandığını hissetmek için her şeyimi verirdim. Ama arkamdaki çocuk suratlının bakmayacağına güvenmiyorum. Ve hiçbir erkeğin Harley'i böyle görmesine imkan yok.

Ben hariç.

Sadece ben.

Onu tekrar öpüyorum, kapı sesi havada yankılanana ve ambulans durana kadar kendimi onun kaybediyorum.

"Bir yüzlük daha ve onları tekrar kapatabilirim. Eğer istediğin buysa." Genç doktor koltuğundan zıplayıp arka kapıları açarken bana göz kırpmıyor.

"İyi deneme," diyorum, o aşağı atlayıp bir süre sonra tekerlekli sandalyeyle geri dönerken gömleğimi ve ceketimi düzeltiyorum.

Tekrar içeri tırmanır ve Harley'e doğru ilerler. "Benim yardımımıla tek ayak üzerinde durabilir misin? Ya da sedyede kalırsın, ben de seni onun üzerinde çıkarırım?"

"Buna gerek yok. Ben halledebilirim. Zamanınızı boşa harcadığım için kendimi çok kötü hissediyorum." Ayağındaki kan lekeli sargıya bakıyor.

"Hey, asla boşa gitmez. Biz de bunun için buradayız." Harley kollarını ona doğru uzatırken genç doktor sırtıyor. "Tamam o zaman." Öne doğru adım atar.

"Onu yakaladım." giriyorum, eğilip sağlam kolumu Harley'nin beline doluyorum ve onu ayağa kaldırıyorum.

"Reed, yaralısın, bırak..." Harley sağlık görevlisine bakar.

"Jack," diye seslenir.

"Bırak Jack bana yardım etsin." "Hayır."

Diğer omzumdan sıvı bir ateş fışkırırken acı patlıyor, midem çalkalanıyor ve saç çizimde boncuk boncuk terler oluşuyor. Ambulanstan inip tekerlekli sandalyeye oturmasına yardım ederken çenemi sıkıyorum.

"İyisin. Michael şimdi sizinle ilgilenecek." Jack bizi içeri götürmek için gelen erkek hemşirenin omzuna vuruyor.

Omzumun zonklamasına ve nefesimi kesmesine rağmen, Harley tekerlekli sandalyeyle götürülürken ona teşekkür ederken dudaklarımı kıvrıyorum.

"İlk bebeğin mi?" Ona sordum.

"Ha?" Bana bakıyor, neden bahsettiğimi anlayınca sırtışı daha da parlaklaşıyor. "Evet, evet öyle." Konuşurken yüzünde sevinç ışıkları yanıyor. "Sadece birkaç hafta kaldı."

Harley'nin çok ileri gitmediğini kontrol etmeden önce dudaklarımı bükerek ona başımı sallıyorum.

"Dinleyin, onu orada iyileştirdiğiniz ve buraya sağ salım getirdiğiniz için teşekkürler. Hepinizin ne kadar sıkı çalıştığını takdir ediyorum." Elini sıktım. "Bebek doğmadan önce karını dışarı çıkar. Birlikte biraz zaman geçirin."

Elimi geri çektiğimde parmakları fazladan paraların etrafında kıvrılıyor. "Teşekkür ederim."

Ona başımı salladım, sonra dönüp Harley'i takip ettim. Bekleme kabinine götürüldük ve Harley'nin yatağa çıkmasına yardım ettim.

"O ayağı hemen halledip ikinizi de yola çıkaracağız." Hemşire Michael nazikçe gülümsüyor.

"Reed omzunu incitti," diye geveliyor Harley. Durması için başımı sallıyorum ama beni yine görmezden geliyor. "Sanırım kırılmış olabilir."

Michael bana doğru bakarken başımı arkaya eğiyorum ve inleyerek derin bir nefes veriyorum.

"Pekâlâ. Kontrol edeceğiz. Bana bir dakika verin. Hemen döneceğim." Dışarı çıkar ve perdeyi arkasından kapatır.

"Bütün gece burada olacağımızın farkında mısın?" Onun yanındaki koltuğa oturarak iç çektim. "Bir dakika sonra döndüğümüzde muhtemelen üç saat boyunca hemşirelerle konuşacağız."

Bana bakarken dudakları büzüşüyor, gözlerinde meydan okuma parlıyor. "Reed, yaralısın. Gerekirse bütün hafta burada kalırım."

parmaklarımı onun kucağında birleştiriyorum. "İyi," diye hayıflanıyorum.

Başparmağımı teninde ileri geri gezdiriyorum. Titriyor ve nefesi kesiliyor, sesi titriyor. "Sen... iyi misin, Reed?"

Endişe gözlerine geri döndü. Seçildiğimden beri taşıdığı aynı azap. Artık ilk kez mesaj aldığı gece olduğunu biliyorum.

Ve video.

Acı çekiyor. Ama çok uzun sürmeyecek.

Ellerimizi dudaklarıma götürüyorum ve onun sırtını öpüyorum. "Ben seninleyim. Yani evet, ben iyiyim. Bu dünyada iyi olamayacağım tek senaryo beni tekrar terk etmen. Bu gece benimle geri gel. Söz ver bana."

Hayır diyemez. Ona izin vermeyeceğim. Tartışmaya kalkarsa, her şeyi kafamda planladım. Onu geri dönmesi gerektiğine ikna etmek için kullanacağım her şeyi prova ettim.

"Bana söz ver, Angel. duymak istiyorum. Söylemene ihtiyacım var."

Bana sessizce bakıyor ve sonra yavaşça başını sallıyor. "Tamam."

Ciğerlerim sönerken gerginlik de azalıyor.

Teşekkürler.

Otuz Sekizinci Bölüm

Harley

REED kapıyı benim için açık tutuyor ve ben de koltuk değneklerimi kullanarak koridora çıkıyorum. Doktor, koltuk değneklerini sadece bir iki gün kullanmam gerektiğini, daha sonra kalın bir pansuman ve ağırdan almanın ayağımın iyileşmesi için yeterli olacağını söyledi. Neyse ki cam kalıcı bir hasara yol açmadı. Sadece üzerine ağırlık verdiğimde ağrıyor.

Dengede duruyorum, destek için koltuk değneğimi kullanıyorum. Çıktığım zamanki ile tamamen aynı. Şu an Bruce'un yeni, pahalı görünümlü, parlak bir saksısı var ve Beryl'le birlikte salondaki masanın üzerinde gururla oturuyor. Hatta onu gördüğüne sevinmiş görünüyor. Yaprakları açılmış, açılmış ve heyecanla patlıyor.

Ayrı geçen zamanın ardından yeniden bir araya gelmiş iki sevgili gibiler. Başımı bir tarafa eğip onlara bakıyorum.

"İşte." Reed kapıyı kapatıyor ve dolanıp önümde dizlerinin üzerine çöküyor.

Yere bakıyorum ve gülümsüyorum. "Bunlardan nefret ediyorsun. Suze eşyalarımı geri taşıırken kayboldular diyebilirdin."

"Onlardan *nefret* etmiyorum." Reed'in kaşları çatılıyor, pembe, kabarık terliklerden birini yaralı ayağıma nazikçe geçiriyor ve sonra ağırlığımı alarak diğerini sağlam ayağıma geçirmeme yardım ediyor.

"Her yere parça bıraktıklarını söylemiştin."

"Her yerde senin parçalarının olmasını özledim." Ayağa kalkıyor, gözleri benimkileri tutuyor.

Ona bakıyorum, midem bulanıyor. Hastane bizi meşgul etti. Hemşire Michael sözünün eriydi ve gerçekten sadece bir dakika sürdü. Ayağımdaki camı çıkarıp bandajla sardılar ve önümüzdeki birkaç gün boyunca kullanmam için temiz sargı bezleri verdiler. Aynı anda Reed'in omzunu da kontrol etmek istediler ama o yanımdan ayrılmayı reddetti. Sonunda kabul ettiğinde, ben de onunla gittim. Neyse ki o da kalıcı bir hasar almadı. Yumuşak doku zedelenmesi var ve bazı güçlü ağrı kesiciler verildi. Ama bunun dışında durumu iyi.

Şimdi yine ikimiz varız. Ve uzak durmamın tüm nedenleri, tüm suçluluk duygum, umutsuzluğum... hepsi geri geliyor.

Hiçbir şey değişmedi.

Onu hala hayal

kırıklığına uğrattım.

Yine de yeni bir başlangıca ihtiyacı olduğunu söyledi.

"Bu asla sonsuza dek sürmeyecekti, Angel."

"Buraya dönmeyi kabul ettiğimi biliyorum ama her şeyden sonra beni burada istediğine emin misin? Yani, ne yapıyoruz ki?"

"Harls." Uzanıp yüzümü iri ellerinin arasına alıyor, başparmakları yanaklarımı okşuyor. "Burası senin ait olduğun yer. Bunu neden sorguluyorsun ki?"

"Çünkü..." Gözlerinin içine bakarken göğsüm yanıyor. Başka bir yere bakamıyorum. değil. Reed bana baktığında,

başka hiçbir şey yoktur.

"Çünkü?" diye
yalvarıyor.

"Çünkü Maria, Griffin ve Stuart'a bunun olmasına asla izin veremeyeceğinizi söylediğinizi duydu. Ölmeyi tercih edeceğini." Reed'in gözbebekleri büyüyüp içindeki altın rengi benekler genişlerken nefes nefese kalıyorum. "O videonun ortaya çıkma fikri sana bunu söyletti. Sen-"

"Bahsettiğim şeyin bu olduğunu mu düşünüyorsun?" Yüzündeki ifade şaşkınlık ve endişeye dönüşüyor, başparmakları tenimdeki nazik yollarına ara veriyor. "Bunu *senin* hakkında söyledim. Birinin *seni* kullanması fikri. *Seni* incitmesi. *Sana* şantaj yapmaya çalışması. Gözlerinin şimdiki gibi görünmesine neden olacak herhangi bir şey yapan biri. Sanki sana son gün doğumunu gördüğün söylenmiş gibi... Harley, bunun sana tekrar olmasına izin vermektense ölmeyi tercih ederim."

"Oh." Kalbim göğsümde alçak, melodik bir ilahi atıyor. "Ama Suze'un evinde, bırakman gerektiğini, yeni bir başlangıç yapman gerektiğini söylemiştin. Hiçbir şey sonsuza kadar sürmez."

Reed'in gözleri kapanıyor ve alnını benimkine yaslıyor. "Bunu söyledim. Haklısın." Sesi alçak ve yorgun, yorgunluğu dalga dalga yayılıyor. "Ve ne demek istediğimi açıklamalıydım."

Başka bir şey söyleyemeden öylece duruyorum. Bu oturup büyük bir konuşma yapacağımız kısım mı? Dostça yollarımızı ayırdığımız yer mi? Ama neden hastaneden sonra buraya gelmem için ısrar etti? Neden ambulansın arkasında beni bir ömür boyu aradıktan sonra nihayet bulmuş gibi öptü?

"Artık sana şantaj yapamazlar. Birlikte olabiliriz. Artık bu konuda endişelenmene gerek yok." Yüzünü buruşturuyor, vücudu geriliyor. "Her şey bitti."

"Hayır." O kendi gözlerini açtığında gözyaşlarını benimkileri yakıyor. "Hâlâ insanlara söyleyebilirler. Hâlâ videoyu sızdırabilirler. Poliste güvende olsa bile, her şey ortaya çıkabilir."

Göğsüm sıkışıyor, görüntüler kafamın içinde yarışıyor. Reed'in internetteki videosu. Onun bunu görmesi. Sevdığı herkesin görmesi. Bunu asla geride bırakamaması, biriyle tanıştığında ya da sokakta yürürken karşılaştığı herkesin onu en savunmasız haliyle görüp görmediğini merak etmesi. Hayatının tüm detaylarını hatırlamadığı bir bölümünü görmesi.

Böyle bir şeyle nasıl başa çıkmaya başlarsınız?

"Umurumda değil," diye yavaşça nefes alıyor, sanki sadece bu kelimeleri söylemek her şeyi daha iyi hale getirmeye yetecekmiş gibi tüm vücudu gevşiyor.

"Sen-"

"Umurumda değil, Harls," diyor tekrar, dudaklarını alnına götürüyor ve tenime bir öpücük konduruyor. "Gel. Görmek gereken bir şey var."

Bana kanepeye kadar yardım ediyor omzunun zonklamasına rağmen beni kanepeye indiriyor. Yanıma oturdu ve televizyonu açtı.

"Televizyon izlemek ister misin?" Ona döndüğümde ağzım açık kalıyor. "Anlamıyorum, anlamıyorum-"

"Sadece izle." Elini kalçama koyuyor, gözleri ekranda. "Ne demek istediğimi bilmek mi istiyorsun? Sana gösterirsem daha kolay olur."

Reed bir kayıt getirdiğinde ve Tom Coulter'ın akşam haberleri ve sohbet programının giriş müziği açıldığında duvara asılı dev düz ekrana geri dönüyorum.

Tom masmavi bir kanepede oturmuş, ellerini dizlerinin arasında kavuşturmuş, öne doğru eğilmiş bir halde gözümün önüne gelirken büyülenmiş gibi oturuyorum. Programının yayınlandığı

Akşam siyasi ve güncel konulardan oluşuyor. Canlı stüdyo seyircisi yok. Samimi bir ortam ve bu yüzden programını seviyorum. Arkadaşlar arasındaki bir sohbeti izlemek gibi.

"Seni aramaya geldiğimde bunu ekiyordun." Reed'e bakıyorum ve dudakları sakın bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Evet. Öyle."

Tom başlarken ekrana geri dönüyorum.

"Bu gece benimle birlikte özel bir konuğum var. Kendisi eski bir arkadaşım. Bu cümlede eski olan benim." Kamera zoom yaparak setin geri kalanını ve diğer mavi kanepeyi gösterirken kıkırdıyor, gümüş saçları parlıyor.

Orada olacağını bilmeme rağmen, Reed'in geniş erevesi göründüğünde yine de küçük bir nefes alıyorum. Dalgaları mkemmел bir şekilde yüzünden geriye doğru savrulmuş, çarpıcı gözlerini ortaya çıkartıyor. Tom'a gülümseyip elini sıkmak için uzandığında mkemmел dişleri ortaya çıkıyor.

"Bu senin gerçek glmsemen," diye fısıldıyorum Reed'e ağzımın kenarından, gözlerim Tom'la ekranda kurduğu kolay aşinalığa takılı.

Reed bir şey söylemiyor ama parmakları uyluğuma doğru bükülüyor ve hafifçe sıkıyor.

TV Reed, "Beni ağırladığın için teşekkürler Tom," diye yanıtlıyor.

"Bu röportajı New York Belediye Başkanlığı seçimlerini kazandığınız andan itibaren planlamıştık. Tebrikler bu arada." Tom güler ve Reed de ona katılır.

"Teşekkür ederim."

"Ama..." Tom'un gülümsemesi kaybolur. "Bugün tartışmayı planladığımız konunun içeriği biraz değişti, değil mi?" Bir elini çenesinde gezdiren Reed'e bakıyor, gözleri gökyüzüne bakıyor.

"Evet. Bunun doğru bir tanımlama olduğunu söyleyebilirim." Reed hafifçe kıkırdıyor, dirseklerini dizlerinin koyuyor ve avuçlarını dizlerinin arasında açıyor. "Bu benim şehirle ilgili planlarım hakkında olacaktı. Hâlâ da öyle. Ama önce, bana inandığınız ve güvendiğiniz için neden bu kadar minnettar olduğumu herkesle paylaşmam gerekiyor. Bence bizler büyük ölçüde deneyimlerimiz ve etkilendiğimiz insanlar oluyoruz. Ve pek çok tutku bu şekilde yaratılır. Bazı insanlar bir yetenekle doğar, ama çoğu değil. yeteneğimizi, tutkumuzu ve bizi harekete geçiren şeyi hayatımızda bize kendini gösterene kadar keşfetmeyiz. Bazılarımız bunun için uzun süre bekler. Bazılarımız araştırır. Bazılarımız arkasına yaslanır ve onun bizi bulmasını umar. Ve bazen iyi deneyimlerden doğar. Bazen de öyle olmaz."

"Bu gerçekten ilginç. Bunu söylemene bayıldım. Herkes için farklıdır. Ve her zaman kolay bir yol değildir. Ve bugün tutkunu doğuran şeyi bizimle , değil mi?" Tom diğer koltuğa yaslanır, Reed'in devam etmesini beklerken gözlerinin kenarları yumuşar.

"Öyleyim." Reed başını sallıyor, dudaklarını büküyor ve Tom'a bakmadan önce başını göğsüne indiriyor.

"Reed..." Gözlerim ekranda, TV Reed'in alnında ve boğazımda safra yükselmesine neden olacak kadar sıkı bir şekilde bir araya getirilmiş şekilde sabit kalıyor.

"Sadece izle, Angel." Kalçamı tekrar sıkıyor.

Elimi onunkinin üzerine koyuyorum ve o da parmaklarımızın birbirine sarılabilmesi için elimi çeviriyor, soğukta mahsur kalmış iki insan gibi birbirimize tutunuyoruz. Hayatta kalmak için en iyi şansınızın birlikte kalmak olduğunu bilerek. Hayatlarınız büyük ölçüde birbirinizin hayatta kalmasına bağlı.

"Benim tutkum ve belediye başkanı olmak istememin nedeni insanlara yardım etmektir. İnsanlara güven ve umut aşılamak istiyorum. ve doğrulukla liderlik etmek.

Ve başkaları tarafından haksızlığa uğrayan insanlar için adalet istiyorum. Gerçek benim için önemlidir. Bana ne zaman bir soru sorulsa, dürüstçe cevap verdim." Tom sabırla beklerken duraksayarak başını sallar.

"Ama bu şeylerin benim için neden çok önemli olduğu konusunda tamamen dürüst olmadım, sadece öyle olduklarını söyledim. Ve son zamanlarda, tamamen dürüst olmama nedenlerimin artık bana hizmet etmediğini fark . Aslında, insanlara zarar veriyorlardı. Çok değer verdiğim insanlara. Ve bu nedenleri şimdi paylaşmanın doğru olduğunu düşünüyorum. Doğru hissettiriyor."

Reed'in parmakları benimkileri okşuyor ve bana burada, yanımda olduğunu hatırlatıyor. Beni sıcak tutuyor. Vücut ısını paylaşıyor. Beni gelecek olanlardan koruyor.

"Yirmi bir yaşımdayken cinsel saldırıya uğradım. Bir kadın tarafından uyuşturulduğum ve çok az hatırladığım bir otele götürüldüm. Hatırlamadığım şeyler yaptı. Benim rızam olmadan benimle seks yaptı. Bunu rapor ettim. Ama kadın hiç bulunamadı. Kanıt yoktu."

Dudaklarımdan dökülen nefesi tutamıyorum, dünyanın duyması için bu şekilde ortaya konduğunu duyuyorum.

Tom öne doğru eğilip Reed'in duruşunu yansıtarak, "Anlıyorum," diyor. "Ve bu, başkalarının adaletine ulaşmasına yardım etmek istemenize yol açtığını düşündüğünüz bir şey mi?"

Reed açıkça "Evet," diye yanıtlıyor. "Bu nedenle ana politikalarımın bazıları kişisel güvenliği arttırmak ve şehrin adalet sistemine yatırım yapmak üzerine kurulu. Suç oranlarını incelemek için çok zaman harcadım. Davaların daha güçlü olmasını, soruşturma ve yargılama için gerekli kaynaklara sahip olunmasını istiyorum. İnsanların desteklendiklerini hissetmelerini ve bir suçu bildirmek için öne çıkma konusunda asla isteksiz olmamalarını istiyorum. Her türlü suçu. Ama özellikle cinsel motivasyonlu olanlar. Uzun bir süre, o gece bir parçam çalınmış gibi hissettim. Asla geri alamayacağım bir parçam. Ve bununla barıştım. O gecenin geçmişte kaldığını düşündüm.

Ve onu orada bırakmaktan mutluydum. Ancak son zamanlarda onunla daha iyi bir şeyler yapabileceğimi fark ettim. Bu bende daha iyisini yapma isteği uyandırdı. Daha iyi olmak. İnsanların hayatlarına fayda sağlayacak değişiklikler yapabilmek için belediye başkanlığına aday olmak istememi sağladı. Ama bu artık yeterli değil."

"Tecrübelerinizi kullanarak bir şeyler yapmayı mı planlıyorsunuz?" Tom soruyor.

"Ben istiyorum. Topluluk oluşturmaya zaman ayırmak istiyorum. İnsanların yargılanma korkusu olmadan yardım için gidebilecekleri daha fazla yer istiyorum. Başlarına gelen şeyler ve geçmişleri nedeniyle dışlanmış hissetmeden. İnsanların desteklenmesini istiyorum. Desteklendiklerini hissetmelerini. Hayatımın karanlık bir dönemiydi ve ailem ve arkadaşlarım olmasaydı çıkış yolunu bulamayabilirdim. Bu mesajı yaymak istiyorum. Kendi hayatınızın kontrolü sizde. Ve ihtiyaç duyduğunuzda her zaman destek bulabilirsiniz. Herkes için, ama özellikle erkekler için. Her zaman kolay ilişki kuramayız. Duygularımızı bizi tüketene kadar saklayabiliriz. Ancak toplumun ruh sağlığı ve refahına yönelik olumlu tutumları teşvik etmesine ihtiyacımız var. Eğitimden sorumlu yeni komiser Harry Ellston ile bu konuyu tartışıyoruz. Bunu okullara da taşımak istiyoruz. Beden eğitimi ve spor var ve sağlıklı bir zihniyetin zihinsel yönü konusunda bir yol kat ettik. Ancak daha fazlası için çok fazla potansiyel olduğunu düşünüyoruz."

Reed ve Tom planlar hakkında daha ayrıntılı konuşmaya devam ederken kamera geri döner. Okulları ve farklı yaş grupları için nelerin denenebileceğini tartışırken, Reed'in saldırıya uğradığını itiraf etmesi çoktan arka plana düşmüştür.

Reed'e dönüyorum, yanaklarımdan sessiz gözyaşları süzülüyor. O da bana bakıyor, gözleri cam gibi ve ıslak.

"İnsanlara yardım edecek, Harls. Bunu kısmen bu yüzden yaptım."

"Kısmen mi?" Sesim bana ihanet ediyor, sonunda çatlıyor.

"Çoğunlukla senin için yaptım. Böylece bir daha bu konuda endişelenmene gerek kalmadı. İnsanların bilmesinden korkmuyorum. O videoyu görmelerinden bile korkmuyorum. Ben neden korkuyorum biliyor musun? Beni en çok korkutan şey ne biliyor musun?"

"Ne?" Fısıldıyorum.

"Seni ağlarken gördüğümde hissettiğim çaresizlik." Uzanıp başparmağıyla gözyaşlarımı siliyor. "Çaresiz hissetmek. Çaresiz olmak. Bu benim kontrolü geri almamdı. Geçmişim yüzünden ağlamayı asla istemiyorum. Artık bana zarar veremez. Sana zarar vermediği sürece, bana da zarar veremez."

"Reed," diye hıçkırarak kollarına atıyorum ve başımı sargılı olan omzuna değil, sağlam omzuna gömdüğümünden emin oluyorum.

"Bu dünyada kimse bize bir daha böyle zarar veremez. Birlikte kaldığımız sürece. Bana gelmeliydin, Angel. Birlikte her şeyle yüzleşebiliriz. Ama bu konuda benimle konuşmalısın."

Kolları beni sımsıcak sarıyor, bir umut kozasının içine alıyor. Bunu dünyayla paylaştı. Tek bir kararla onu değiştirdi. Onu dönüştürdü, böylece artık silah olarak kullanılacak karanlık bir zehir değil, yeni başlangıçların yeşerebileceği bir tohum oldu. Eğer belediye başkanı olmak üzere olmasaydı, belki de bunu yapmazdı. Belki de olduğu gibi mutlu yaşamaya devam ederdi. Çünkü ben onun gerçekten mutlu olduğuna inanıyorum. Bunun kim olduğunu belirlemesine asla izin vermedi. Ama şimdi bunu farklı bir şekilde kullanabilecek araçlara ve konuma sahip.

Bir sonraki adımını seçti.

Hiç beklemediğim bir adım.

"Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum. Geçmişinin sana karşı kullanılmasını istemedin. Ama asla nasıl hissettiğini bildiğimi varsaymamalıydım. Senin yerine karar vermeye çalışmamalıydım. Yardım ettiğimi sanıyordum. Beni korumak için her şeyi yapacağını biliyordum ve ben de aynısını yapmak

istedim." I

Boynunu kokluyorum, en başından beri çok sarhoş edici bulduğum kokusunu içime çekiyorum.

Macera ve ev.

"Anlıyorum. olsaydı ben de elimden geleni yapardım. Sen bir hata yapmadın, Harls. Başka seçeneğin düşündün." Sesi titriyor. "Seçeneğin olmadığını hissetmeni *asla* istemem."

Boynuna doğru mırıldanıyorum. Ona ne kadar güçlü olduğunu, şehrin ihtiyacı olan, insanların ihtiyacı olan, *benim ihtiyacım* olan şeyin tam olarak olduğunu söylüyorum. Onu kendime yakın tutuyorum, ensesindeki saçları okşarken bir yandan da tenine ve kelimeleriyle titreşen boğazına öpücükler konduruyorum.

"Geçmişte kaldı. Şu anda tek umursadığım şey şu an ve gelecek." Ellerini omuzlarıma koyuyor ve beni geriye doğru yönlendiriyor, böylece yüzlerimiz burun buruna geliyor. "Bu dünyada benim için seni ağlarken görmekten daha kötü bir şey yok. Bunu unutma."

Derin bir nefes çekiyorum, gözlerim yine yaşlarla doluyor. Ama daha fazla düşmesine izin vermeyi reddediyorum. O haklı. İleriye bakmanın zamanı geldi, geriye değil.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum dudaklarına.

Parmakları omuzlarımda donuyor ve gözlerindeki altın benekler her zamankinden daha parlak bir şekilde parlıyor, bana vücudumdaki her hareketi durduran bir yoğunlukla bakıyor, ta ki geriye sadece kalbimin atışları kalana kadar. Onunkiyle eşleşen ve en güzel şarkının basları gibi tenimde hissedilen bir atış.

"Ben de seni seviyorum, Harls. Seni uzun zamandır seviyorum."

Birbirimizin nefes alışını dinlemek ve kalp atışlarını hissetmekle yetinerek birkaç dakika sessiz kalıyoruz.

"Seni sonsuza dek kaybedeceğimden korkuyordum. Seni ve pembe tüylerini ve deforme olmuş kedi pijamalarını."

"O pijamalardan nefret ediyorsun."

"Bu pijamalara *bayılıyorum*." Göğsünden derin bir kıkırdama yükseliyor.

Reed ellerini yanaklarıma koyarken gülüyorum. "Ve motive edici bitki konuşmaları, ve senin kunduz kupan."

"O bir tembel hayvan, kunduz değil."

Reed sırtıtarak bana bir kaşını kaldırıyor.

"Kötü şakalarını özlerdim." Gözlerimi deviriyorum.

"Sensiz hiçbir şey yapamazdım." Tekrar ciddileşir.

Parmaklarımı saçlarında gezdirerek başının arkasını okşuyorum. "Şimdi ne olacak?"

Memnun bir şekilde iç geçiriyor, yüzüne rahat bir gülümseme yayılıyor.

"Şimdi yatağa gidiyoruz, Angel. Sensiz çok fazla gece geçirdim. Sana ihtiyacım var."

"Benim de sana ihtiyacım var."

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Reed

"Tanrım, seni özledim, Angel." Burnumu Harley'nin kulağının arkasındaki çukura sokup içime çekiyorum. Hindistan cevizi şampuanını, teninin kokusunu içime çekiyorum. *Sadece onu.*

Saniyeler içinde onu kıyafetlerinden çıkardım, sağlam kolumla onu kaldırırken kıyafetlerini yatak odasının zemininde bir yığın halinde bıraktım.

"Seni seviyorum." Beni tekrar öpüyor.

Tom'la röportaj bittiğinden beri beni öpmeyi ve beni sevdiğini söylemeyi bırakmadı. Belki bunu duymaya ihtiyacım olduğunu hissediyor, belki de sadece söylemek istiyor. Sebebi her ne olursa olsun, pembe dudaklarından her fısıldanışında göğsüm patlayacakmış gibi oluyor. Ve sikim, şey, sikim...

"Reed," diye inliyor Harley boynunu öpüp meme ucunu parmaklarımın arasına aldığımnda. Parmaklarımın ucuyla meme ucuna hafifçe vurduğumda sesi nefes nefese çıkıyor, sesi yükseliyor.

"Siktir, Harls. Bu sesleri çıkardığında..." Boğazımın derinliklerinde homurdanıyorum, taş gibi sert ereksiyonumu pantolonumun altından karnına doğru sürüyorum. "Senin içinde olma ihtiyacını hissettiriyor."

"Evet." Başını geriye doğru eğerek boynunun ön kısmına daha kolay erişmemi sağlıyor ve ben de üzerine çullanıyorum, mükemmel pembe meme uçlarından birini ağızma alana kadar köprücük kemiğinin üzerinde sıcak öpücükler izliyorum.

"Reed," diye tekrar haykırıyor, bana doğru eğiliyor, ben her iki inanılmaz memesine de dikkatimi verirken elleri saçlarımda dinleniyor.

"Çok güzelsin." Ayağa kalkmadan önce dilimi son bir kez meme ucunun etrafında döndürdüm.

Bana gülümsüyor, gömleğimin düğmelerini omuzlarımdan aşağı kaydırırken gözlerini benden ayırmıyor. Bakışları hastanenin uyguladığı sargıya düşüyor.

"Olduğundan daha kötü yaralanabilirdin." Alt dudağını çiğniyor, parmakları sargının ötesine uzanan dev çürüğün kenarında geziniyor.

Pantolonumun düğmelerini açıyorum ve diğer kıyafetlerimi çıkarıp onu da yatağa çekiyorum. Sırtımı yatak başlığına dayayıp oturuyorum, o da bana sarılıyor.

"Buna degecektir."

Gözlerini tekrar benimkilere çeviriyor ve ağzının bir köşesi kalkıyor. "Öyle mi?"

"Angel, senin için binlerce acı içinde ölürüm." Öne eğildim ve alt dudağını dişlerimin arasına aldım. "Şimdi ilk ölümünden önce beni içeri al."

"İlk ölümün mü?" Gülüyor ve iki elini göğsüme koyuyor. "Evet.

Senin içinde olmak için bu kadar uzun süre beklemekten ölmek."

Yine gülüyor. "Bunu ölüm belgene yazabileceğini sanmıyorum.

."

Onu kalçalarından tutup kaldırdığımda ve üzerime çektiğimde gözleri açılıyor.

"Siktir." Tıslıyorum, aletimden ve taşaklarımdan geçen zevk ve omzumdan akan acının bir karışımı.

"Acıdı mı?"

"Ben iyiyim."

"Reed Walker. Hepinizin yüzünü biliyorum. Ve bu acı. Anlayabiliyorum." Kıpırdamadan oturuyor, aletim onun ıslak sıcaklığında mutlu bir şekilde yuvalanıyor.

"Ben iyiyim. Şimdi bana bin." Parmaklarım kalçalarında esniyor ama omzumdaki güçsüzlük, eğer reddederse onu üzerimde yukarı ve aşağı kaldıramayacağımı söylüyor. "Sikim sabırsızlıktan patlamadan önce sür beni." Demek istediğimi vurgulamak için içinde esnedim.

Gülümsüyor; yükselirken dudakları benimkileri buluyor ve sonra tekrar aşağı iniyor. "Siktir, evet," diye inliyorum ağzının içine, kalçalarını sıkarken sabit bir hızda, tekrar tekrar sikime batıyordu.

Kalçalarını daha sert sıkıyorum, sikim onun sularıyla ıslanmış ve hepsi çok fazla. Onu istiyorum. Ona ihtiyacım var. Daha yakın. Daha sert. Daha derine.

"Fuuuuccckkkk!" Harley'i havaya kaldırıp içine girerken omzumda Vezüv Yanardağı gibi bir acı püskürüyor.

"Reed." Acıdan yüzümün şekli bozulduğu anda yüzüne panik yayılıyor.

"İyiyim," diye nefes alıyorum, göğsümden aşağı soğuk terler akıyor. Elimi göğsünü avuçlamak için kaldırdığımda yaralı kolum titriyor.

Yüzümün iki yanını ellerinin arasında tutuyor. "Durmalıyız." "Sakın buna cüret etme." Diğer elimle kalçasını sıkıca kavıyorum. "Ama canın yanıyor."

"Durmak bana daha çok zarar verir. Şimdi devam ." Başını sallıyor ve ben dişlerimi sıkıyorum. "Harls," diye hırlıyorum.

"Omzunu dinlendirmen gerek. Bu şekilde oturmak ve beni kaldırmaya çalışmak canını acıtıyor. Kendini incitmene izin vermeyeceğim, Reed."

Bir bacağını kaldırıp bizi ayıracakmış gibi kalçasını yana yatırıyor. Kalçasını daha sıkı kavriyorum.

"Tamam," diye tısladım. "Hareket etmeyeceğim."

"Kendini asla durduramayacaksın." Gözlerimin içine bakıyor ve haklı olduğunu biliyorum. Kollarımı hareket ettirebildiğim sürece ona uzanacak, onu tutacak, kaldıracak ve üzerime atacağım. Onun beni becerdiği kadar sert becereceğimden emin olacağım.

"Ellerimi bağla."

"Ne?" Başını geri çekiyor, belki de bir isteksizlik belirtisi bulmak için gözlerini arıyor.

Ama ben çok ciddiym.

"Bu gece içine boşalmamamın imkanı yok, Harls. Şimdi seni ters çevirmeden ve tüm omzum düşecek kadar derinlemesine sikmeden önce ellerimi bağla!"

Hayal kırıklığına uğramış nefesim duvarlarda yankılanırken göğsüm kabarıyor. Dudaklarını birbirine bastırıyor; gözleri parlıyor.

"Yap," diye homurdanıyorum, meme ucunu parmaklarımın arasında yuvarlıyorum ve horozumun ucu onun içinde acı verici bir şekilde titreşirken diğer elimle kalçasını yoğuruyorum.

Soyunurken yatağın üzerine düşen kravatıma uzanıyor. "Eller," diyor usulca.

Bileklerimi ona uzatıyorum ve o da özenle ipeği bileklerimin etrafına sarıyor, aralarını örüyor ve sıkıca birbirine bağlıyor. Bu şekilde bağlandıklarında, otururken aramızda bir bariyer oluşturuyorlar, bu yüzden çenemi ona doğru eğiyorum.

"Karıştır."

Birlikte yataktan aşağı kayıyoruz, sikim tekrar sürtünmeye başladığında zonkluyor.

"Tamam mı?" Harley bana bakıyor ve öne doğru eğiliyor.

Onu kızarmış ve nefessiz bırakan uzun, derin bir öpücükle ağzını yakalıyorum. "İyiden de öte."

Yavaşça dik oturuyor. Yukarıda inanılmaz görünüyor. Bacakları kalçalarımın etrafına yayılmış, sikim onu dolduruyor, sarı saçları omuzlarına dökülüyor.

Hiç kontrolüm yok. İlk defa.

İlk kez kendi seçimimle.

Boğazımı tırmalayan geçmişin parçasını yutuyorum ve güzel kızıma gülümsüyorum. Görmek istediğim tek şey o.

"Sikimin üzerinde kendini becer, Angel," diye inliyorum, neredeyse yalvarıyorum.

Kalçalarımı sabit tutmak için mücadele ediyorum, eğer yapmazsam gerçekten duracağından korktuğum için söz verdiğim gibi yapıyorum. Duracak ve bu inanılmaz duygu...

Dişlerimi sıkıyorum, taşakları içine girene kadar üzerime çökerken bakışlarını tutuyorum. Sonra kalçalarını çeviriyor ve gözleri dalgalanarak kapanıyor.

"Siktir... Harls... Kahretsin!" Bana binerken ağlıyorum, hızını artırdıkça göğüsleri zıplıyor. "Çok ıslaksın... hissediyorsun..." Gözlerim kafamın içinde geri yuvarlanıyor. "O klitorisi bana sürt," diye tıslıyorum. "Kullan beni, Harls. O güzel amcığı şişirmek ve ağrıtmak için kullan beni. İçine çok sert boşalacağım."

"Evet," diye inliyor. "Doldur beni. Sonrasında seni içimde hissetmeyi seviyorum.

Orada olduğunu bilmek."

"Konuşmaya devam et." O yükselip tekrar aşağı inerken, daireler çizip kenetlenirken bir nefes çekiyorum.

"Sadece sen olacaksın. Sadece sen." Bakışları omzuma düşüyor ve gözleri parlıyor. Bir elini bağlı olan ellerimin arasına koyuyor ve avuçlarımızı birleştiriyor. "Seni seviyorum." Tekrar üzerime çöküyor ve taşaklarım karıncalanmaya başlıyor, vücuduma doğru yaklaşıyor.

"Lanet olsun, Harls," diye inleyerek uyarıda bulundum.

İnliyor, kalçalarını tekrar çeviriyor, vücudu etrafımda sertçe kenetleniyor, kalçaları titriyor.

"Sen..."

Başını sallıyor. "Boşalacağım." Yanakları kızarır ve ağzı açık kalır.

"Adımı haykır," diye homurdanıyorum.

Üstümde zirveye ulaştığında geriliyor. Bir milyon yıl yaşasam da daha güzelini göremem.

"R-R-Reed," diye ağlıyor, başını arkaya yatırarak.

"Daha yüksek sesle," diye emrediyorum çenem kenetlenirken ve taşaklarımdan aletime doğru ateş yükselirken.

"Reed," diye bağıyor.

"Harley," diye bağıyorum patladığımda, o benden zevk alırken vücudum onun altında titriyor. Benim orgazmım onunkiyle birlikte devam ediyor, ikimiz de o kadar çok ses çıkarıyoruz ki yemin ederim New Jersey bizi bir eyalet öteden duyabilir.

Son nabız beni titretirken ve onun altında tükenirken elini kendi ellerimin arasına sıkıştırıyorum.

"Seni seviyorum," diye nefes alıyorum.

Gözleri parlıyor ve bileklerimdeki bağı çözüyor, serbest kaldıklarında öpmek için ikisini de dudaklarına götürüyor.

"Ben de seni seviyorum. Hem de çok."

Ellerimi boynunun arkasına doluyorum ve göğsümün üzerine, yaralanmamış tarafıma uzanırken dudaklarını kendime doğru yönlendiriyorum.

"Sonsuza dek benimle kal, Angel. Bir daha asla gitme. *Lütfen.*"

Dilimi dudaklarının arasından kaydırıyorum, o mutlu bir şekilde iç çekene kadar öpüşmemizi derinleştiriyorum.

"Yapmayacağım," diye mırıldanıyor. "Bayan Walker olmayı seviyorum."

Dudaklarına karşı gülümsüyorum, bacağını yatağın daha çekmek için aşağı uzanıyorum. Ayağını buluyorum ve bandajın içinden geçiriyorum.

"Bu iyi, çünkü başka hiç kimse olamazdı. Sadece tek bir uygun adayın olduğu bir pozisyon bu."

"Ben de öyle düşünmeni istedim. Sana Harley tuzağı kurdum, hatırladın mı? Bir keresinde böyle demiştin." Ben kıkırdayarak başımı sallarken o sırtıyor.

"Öyle dedim." Ben de ona sırttım. "Ama ."

Yüzünü incelerken yanaklarını okşuyorum, gözlerimin yüzünde hoşgörülle gezinmesine izin veriyorum. Her kıvrımı, her eğimi, her mükemmel santimi izliyorum. Nefes veriyorum, bedenim tamamen gevşiyor.

"Beni tuzağa düşürmedin, Angel. İçinde olduğumu bilmediğim kafesin kilidini açtın. Beni özgür bıraktın."

"Reed?" Ben yüzünü tutarken Harley nefes alıyor.

Gözlerine düşen bir tutam sarı saç okşayarak uzaklaştırıyor ve kulağının arkasına sıkıştırıyorum.

"Beni hala üzerimde bu kadar çok etkisi olduğunu bilmediğim bir geçmişten kurtardın. Beni korkudan, kontrolü bırakırsam ne olacağı korkusundan kurtardın. Sana *güveniyorum*, Harls. Başka ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

Başını sallıyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş.

"Dudaklarımı alan bir sonraki kadın, kalbimi de alır." dedim.

Gözbebekleri büyüyor, en berrak gökyüzü gibi parlak, göz kamaştırıcı maviyle çevreleniyor. "Dudakların bende mi?" diye fısıldıyor, bir parmağını dudaklarına bastırarak.

Ucundan öperim.

"Her şeye sahipsin, Angel. Dudaklarım, kalbim. Her şeyim... Eğer istersen-"

"İstiyorum," diye araya giriyor ben daha konuşmamı bitirmeden. "Ben istiyorum." Bir gülümseme tüm yüzünü aydınlatıyor.

Alnımı onunkine yaslıyorum. "O zaman senindir. Her zaman." Onu öpüyorum. "Şimdi omzuma yastık koymama yardım et."

"Neden? Acıyor mu?" Gözleri kocaman açıldı ve omzuma bakmak için geri çekildi.

"Hayır."

"O zaman neden?"

"Çünkü sabaha daha saatler var ve ben bacaklarını omuzlarıma atıp yüzüme oturmanı istiyorum."

"Reed," diye gülerek haykırıyor.

"Şaka yapmadığımı biliyorsun." Saçlarını ellerimin arasına alıp dilimi tekrar ağzına sokuyorum.

İçime gömülüyor, ismim dudaklarında nefes nefese bir iniltiye dönüşüyor. "Kabul ettiğini söyle, Angel." Hırlıyorum.

Dudaklarıma karşı iç geçiriyor.

"Reed..." "Söyle."

Nefes veriyor, dudaklarının kenarları kalkıyor. "Peki. Ama omzun gerçekten düşerse, o zaman bunu hak ediyorsun."

"Buna degecek." Onu daha yakına çekerken kıkırdamasını öpücükle uzaklaştırıyorum. "Buna degecek."

"Al." Harley'nin önündeki tezgâha içi hindistan cevizli latte dolu, dumanı tüten bir kupa koyuyorum.

"Teşekkür ederim."

Bir elimi başının etrafına doluyorum ve tezgâha yaslanmadan önce saçlarının tepesini öpüyorum. "Hâlâ evde kalman gerektiğini düşünüyorum. Sana ben bakabilirim."

Gözleri kahvemın içinde olduğu tembel kupaya kayıyor. Bardağı dudaklarıma götürüp bir yudum alıyorum, gözlerim bardağın kenarından onunkilere sabitleniyor.

Sırıttıyor ve başka tarafa bakıyor. "Çalışmamı engelleyen bir şey yok. Zaten çoğunlukla oturuyor olacağım. Ve Griffin dün gece geç gelmem için ısrar eden bir mesaj attı bile. O gün de izin almamı sağlamaya çalıştı."

Kıkırdıyorum ve o bana kaşlarını kaldırarak bakarken teslim olmak için bir elimi kaldırıyorum. "Hey, onu hastaneden aradığımdan beri onunla konuşmadım. Eğer evde kalmanı istediye, bu tamamen onun fikriydi."

"Bir daha düşündüm de, evde kalıp seksi gözlüklerinle seni çalışırken izlemek kulağa o kadar da kötü gelmiyor, değil mi?" Başını iki yana eğerek bana gülümsüyor. "Belki de çok aceleci davrandım."

Kupamı yere bırakıp onu kollarıma çekiyorum, bir elimle çenesini kavrayarak yüzünü kendime doğru eğiyorum.

"Çalışacağımı kim söyledi? Bugün bu dairede ikimizin yalnız olması tek bir anlama geliyor."

"O da ne?" Gözleri parlıyor.

Dudaklarım kulağına değecek şekilde eğiliyorum. "Çıplaksın," diye fisıldıyorum. "Ve bol bol seks."

Dudaklarımı pürüzsüz, sıcak boynuna doladığımda titriyor, bir elim göğsünü buluyor ve başparmağımı sertleşmiş meme ucuna sürüyor.

"Dün gecedен sonra hâlâ yürüyebilmem bir mucize. Omzunu bırak, aletinin hâlâ yerinde olması bile." Gülüyor ve ben tenini keşfetmeye ara verene kadar beni göğsümden itiyor.

"Yine 'sikin' de." Göğsüme şakacı bir tokat atarken sırtıyorum. "Reed. Ciddiyim." Göğsümü okşarken gözleri parlıyordu.
Palmiyeler.

"Tamam. Teslim oluyorum." Bana gülümsüyor. Onu bütün gece omzumun izin verdiği her pozisyonda sikimi alarak uyanık tuttuğumu düşünürsek, uyanık ve ıslıl ıslıl görünüyor.

Nefes verirken omuzları gevşiyor.

"Bu geceye kadar devam etmemi sağlayacak bir tane daha o zaman." Bir avucumu boynuna dolayarak onu sabit tutuyorum, ağzım ağzını talep ederken diğer elim eteğini yukarı kaydırıyor ve dantel külotunu yana çekiyor. "Kahretsin, çok güzel hissediyorsun." Nefesi kesilirken parmaklarımı ıslak uyarılmasında gezdiriyorum.

"Reed. Ne yapıyorsun?"

"Seni dilimle bir kez daha becermeme izin ver, Angel. Bütün gün seni özlerken dudaklarımda tadacak bir şeyler bırak."

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve ellerim eteğini kalçalarına doğru çekerken ona bakıyorum.

Yanakları kızarıyor, başparmaklarımı külotunun iki yanından geçirip bacaklarından aşağı kaydırırken ellerini tezgâha dayıyor.

"Her takım elbisemde bir çift bulundurabilirim," diyorum onları burnuma götürüp içime çekerken, gözlerimi onun şaşkın yüzüne sabitliyorum. "Suze'un evinde. Neredeyse yakalanıyorduk," diye açıklıyorum.

"Oh? Oh..." Gözleri büyüdü. "Bunların sende olduğunu unutmuşum."

Bugünün pembe dantelli çiftini cebime koyarken kıkırdayarak başımı sallıyorum. "Kesinlikle unutmadım. O gece nihayet eve geldiğimde rahatlamama yardımcı oldular."

Bu nasıl sadece iki gece önce olabilir? Çok şey oldu. "Hırsız."

Harley kıkırdıyor, elleri saçlarımla oynamak için aşağı iniyor.

Parmaklarına doğru eğilip okşamalarının tadını çıkarıyorum. "Aslında onları ellerime tutuşturduğunu hatırlıyor gibiyim. Tıpkı şu anda dilimi içine sokarak yapmak üzere olduğum gibi-"

Ön kapıdan yüksek sesli, aralıksız bir çekiç sesi geliyor.

"İçeride olduğunuzu biliyoruz," diye sesleniyor bir ses.

Harley soluk soluğa, elleri saçlarımdan ayrılıp eteğini kalçalarının üzerine indiriyor. "Bu Suze. Burada ne işi var?"

"Sık beni engelliyor," diye mırıldanıyorum Harley'nin eğlenmeyen yüzüne bakarken. "Peki. Onu içeri al ve burada ne aradığını sorabilirsin."

Ayağa kalkıyorum, Harley kapıyı açarken elimi saçlarımda gezdirip düzeltiyorum.

"Tam zamanında!" Suze içeri girdi, hemen ardından Stuart, sonra Griffin ve Maria geldi. Elindeki çantayı kanepeye fırlatıyor sonra dönüp ikimize bakıyor. "Bu sabah üçüncü kez aşağıya iniyoruz. Eğer cevap vermeseydiniz, kapıyı kırıp içeri girmeye hazırdım."

Griffin ve Stuart'ın bakışları üzerimdeyken Harley'e sarılıyor ve ardından Maria da sarılıyor.

"Neler oluyor?" Yüzlerindeki ciddi ifade karşısında ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Stuart hiç vakit kaybetmeden, "Polis geliyor," diye cevap verir.

Griffin cep telefonunu çıkararak, "Bir saat içinde burada olurlar," diye ekliyor. "Otelı arayıp brunch ve kahve için birini göndermelerini söyleyeceğim. Buna ihtiyacımız olacak." Telefonu kulağına götürüp cevap veren kişiye talimatlar yağdırırken kaşları kalkıyor.

"Polis neden buraya geliyor? Bir şey mi buldular?"

Stuart bana başını salladı. "Bize ne olduğunu söylemediler. Sizinle yüz yüze konuşmaları gerektiğini söylediler. Ama bizim de seninle konuşmamız gerekiyor." Önce telefonu kapatan Griffin'e, sonra da Harley'e bakıyor. "Biz de bir şey öğrendik... Video hakkında."

Suze, Maria ile birlikte kahvaltılık barında oturduğu yerden, "Sabahtan beri sana söylemeye çalışıyorduk," diye araya giriyor. "Aradık. Defalarca." Bana kaşlarını çatı. "Ve zaten iki kez kapıyı çaldık."

"Bizi duyamadın." Maria Harley'e tatlı tatlı gülümsüyor.

"Ama seni duyabiliyoruz." Suze sırtarak tezgahın üzerinden Harley'nin elini tutuyor. Sesini fısıltıya düşürüyor, muhtemelen sadece Harley'nin onu duyabileceğini düşünerek gözlerini bana diyor ve tekrar kaçırıyor. "Makyaj seksi en iyisidir."

Harley kıkırdarak Suze'u sustururken sırtışımı gizlemek için boğazımı temizliyorum.

Griffin ve Stuart bana ne söylerse söylesin, en azından Harley mutlu.

Bana geri döndü ve mutlu. Daha fazlasını dilemek bencillik olur. "Ne buldun?" Harley soruyor, yüzü ciddileşiyor.

Griffin ve Stuart arasında.

"Şey..." Stuart derin bir nefes alır.

Harley'nin ağzı endişeli bir çizgiye dönüşüyor ve kocaman gözlerle bana bakıyor. Kolumu uzattım ve topallayarak yanıma geldi, onu koluma sarmama ve iyi tarafıma çekmeme izin verdi.

"O kadar endişeli görünme Angel," diye fısıldıyorum kulağına. "Birlikte olduğumuz sürece hiçbir şey bize zarar veremez. Hatırladın mı?"

Omuzları biraz yumuşuyor ve bana daha fazla bastırıyor, kollarını gövdemin etrafına doluyor ve beni tutuyor.

Stuart, "Daha çok ne buldun gibi bir şey," diyor.

"Ne? Anlamıyorum." Harley'nin omuzları tekrar gerilirken tüm vücudu kolumun altında kaskatı kesiliyor.

"Nina'ya sorma fikri senden mi çıktı?" Stuart Harley'e bakıyor ve o da nefesini tutarak gömleğimi parmaklarının arasına alıyor.

"O... O yararlı bir şey buldu mu?" Ben odada herkesin yüzüne bakarken onun gözleri Stuart'ın gözlerinde sabit kalıyor.

"Ne bilmeyen bir tek ben miyim?"

Stuart ve Harley gözlerini birbirlerine dikmiş, konuşulmayan bir iletişim içinde kilitli kalırlar. Griffin ayık bir şekilde bana bakıyor. Maria bana küçük bir gülümseme veriyor. Suze omuzlarını silkti ve "Hemen . Siz ikiniz buradayken bunu tartışacak vaktimiz oldu-"

Maria elini nazikçe Suze'un elinin üzerine koyar ve Suze konuşmayı keser.

Ne kaçırdığımı merak ederek hepsine bakıyorum. Hastanedeyken Griffin'i aradım. Tom'la yapılan röportajı biliyordu. Maria'yla birlikte izleyeceklerini söyledi. Aynı şekilde Suze'u arayıp Harley'nin neden TV stüdyolarında olduğunu itiraf ettiğimde de. Ve nasıl neredeyse bir taksinin altında kaldığını.

Artık hepsi saldırıyı biliyor. Tüm dünya biliyor. Ama içimden bir ses odayı dolduran ağır havadan daha fazlası olduğunu söylüyor.

Harley'e bakıyorum. Gömleğimi bırakmış ve elini ağzına bastırmış. Bana bakıyor, gözlerinin kenarları kısılıyor.

"Sorun nedir?"

"Stuart'tan Nina'yla video hakkında konuşmasını istedim. Sadece başını, insanların olmadığı kısmı," diye ekliyor hızlıca.

"Bunu neden yapasın ki?" Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. *Stuart'ın baldızıyla ne alakası var?*

"Nina iç mekanlara kafayı takmış." Stuart gözlerini devirir. "Onun bilmediği şey bilmeye değmez. Oprah'nın ikinci misafir odasının nevresimlerinin nereden geldiğini ekranda gördüğü kadarıyla söyleyebilir. Her şeyi. İnsanların evleri, sahil evleri, tatil evleri... oteller..."

"Vay canına. Harika bir anı," diyor Maria.

"Aynen öyle. Bu yüzden düşündüm... Gerçekten aptalcaydı, sadece bir fikirdi, ama-" "Dahiceydi." Stuart, Harley'i cümlesinin ortasında durdurdu.

"Yani bir şeyi fark etti mi?"

Alt dudağını çiğnerken Harley'nin nabızı boynunda dalgalanıyor. Elimi ensesine götürüyorum ve başparmağımla hafifçe okşuyorum. Sessizce iç çekiyor, omuzları gevşiyor.

"O yaptı." Griffin'e bakar.

"Peki, hadi o zaman." İkisinin arasına bakıyorum. Neyi bekliyorlar? Bir sonraki başkanlık seçimini mi?

"Sen değilsin," diyor Griffin, sesi açık ve . "Ne değil?"

Harley'nin keskin nefes alışışı dikkatimi çekiyor ve ona bakıyorum. "Angel?"

"Ben iyiyim." Eliyle göğsümü ovuyor, gözleri Griffin'in üzerinde. "Sen diyorsun ki..."

"Videodaki sen değilsin," diyor Griffin tekrar, dikkati bana sabitlenmiş bir şekilde. "Başka biri. Kalite çok kötü, yüzleri tam olarak seçmek zor. Ama sen değilsin, Reed."

Başım çarpmaya başladığında gözlerimi kapatıyorum. Kafatasımın tabanına saldıran donuk, aralıksız bir davul sesi.

Ben değilsem kim?

"Emin misin?"

." Stuart başını sallar.

Griffin'e bakıyorum, dudakları düz bir çizgi halinde. Başını bir kez eğip onaylıyor.

Isı vücuduma yayılırken gözlerim açılıyor. Eğer

ben değilsem, o zaman başka biri.

Bunu başkasına yaptı. Aynı kadın olmalı. O yaşta kaç tane sarışın kadın erkekleri uyuşturup sonra da otele götürüyor?

"Harley, Nina bakabilir mi diye sordu. O da baktı..." Stuart kan kulaklarıma pompalanırken ve sesi boğuklaşırken devam ediyor.

Bunu başkasına yaptı.

"Otelı hemen tanıdı. Duvar kâğıdından ve mobilyalardan tanıdım. Görünüşe göre duvara asılı ışıklarda çok farklı bir şey var..."

O zamanlar polise bildirmeye çalışmıştım. Ama yeterli olmadı. Bunu başkasına yaptı. Daha çok uğraşmalıyım.

"... New York'ta sadece yedi yüz küsur otel var. Yemin ederim ki bu kadının okuduğunuz o inanılmaz anılardan biri olmalı. Fotojenik olanlardan..."

Bunu arkamda bırakıp yoluma devam etmeye çok niyetliydim. Onu yakalamak için daha fazla zorlamalıyım. Bunu tekrar yapamazdı.

"Eidetik," diye giriyor Griffin.

Bu benim hatam.

"İşte bu kadar!" Stuart parmaklarını şıklatır.

Bunu ben yaptım. Sorumlusu benim.

"Her neyse, oteli çabucak buldu. Ama geri kalanını belirlemek için bir gün ve bütün gece araştırma yapması ve tanıdığı farklı tasarımcıları ve tedarikçileri araması gerekti..."

Benim hatam.

Boğazımda yükselen safrayı yutuyorum ve bir elimi yanmakta olan ensemdede gezdiriyorum.

"Reed?" Serin, narin eller yüzümü okşuyor. "Sen hiçbir şey yapamazdın. Böyle düşünmeyi bırak."

Harley bana bakarken gözlerim tekrar odaklanıyor, sakinliğin ve güvenin berrak mavi denizlerine dalıyor.

"Seni tanıyorum. Şu anda ne düşündüğünü biliyorum," diye fısıldıyor beni nazıkçe öpmeden ve yanaklarımı okşamadan önce. "Kimsenin suçu yok. Videodaki o kadın hariç. Bunların hepsi onun suçu. Senin suçun değil. Diğer adamın değil. Başka kimsenin değil."

"O videodaki adam mı?"

"Sizden önce çekilmişti... Stuart'ın az önce bunu açıkladığını duymadınız mı? Nina oteli tespit etti. Ama daha fazla araştırdığında, otelin senin saldırıya uğradığın geceden üç ay önce büyük bir tadilattan geçtiğini öğrendi" - yutkunuyor- "saldırıya uğramışsın. Videodaki dekor eski." Gözlerimi arıyor. "Videodaki sen değildin, Reed."

Dilim aniden çok büyüdü ve ağzım çöl güneşine bırakılmış eski bir kemikten daha kuru hale geldi.

Ben değildim.

Benden önce en az bir kişi daha vardı.

Ama sonra daha fazlası var mıydı? Daha fazlasını yapabilir miydim? Olmasını engellemek için bir şey yapabilir miydim?

"Yapamazdın," diyor Harley, zihnimi tekrar okurken gözleri yoğunlaşıyor. "Bunların hiçbirini durduramazdın. Griffin, Riley, ailen... hepsi bunu bildirmene yardım etti. Hepiniz gelen her şeyi yaptınız. Seni desteklemeyen bir sistem tarafından hayal kırıklığına uğratıldın. Ve şimdi diğer insanlar için bunu değiştirmek için mücadele ediyorsun."

Parmak uçlarını kaşlarımın üzerinden geçirip gözümün yanından aşağıya doğru indiriyor, yüzümün yanından çeneme doğru iz sürerken dudaklarına yumuşak bir gülümseme yerleşiyor ve sonunda parmak uçlarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor.

"Seninle çok gurur duyuyorum." Gözleri parlıyor.

Tuttuğum ağır nefesi dışarı veriyorum. "Sadece ben değildim, Harls." Sesim kendi kulaklarıma bile gergin geliyor.

"Biliyorum." Beni kendine çekiyor, yüzümü saçlarına gömüp içime çekerken enseme okşuyor. Hindistan cevizini ve sakinliği içime çekiyorum. Ve geçmiş ve korkuyu içime çekiyorum.

Bir tek ben değildim.

"Ne düşündüğümü nasıl anladın?" Saçlarına doğru mırıldandım.

Kollarını boynuma doladı. "Seni tanıyorum, Reed Walker. Aylardır seninle yaşıyorum ve seni yıllardır tanıyorum. Acını kendi acımmış gibi hissediyorum. *Benim acım.*"

"Harls." Gözlerimi kırpıştırarak onu kendime doğru çektim.

Kalbi göğsümde atarken tenimi okşuyor. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, Angel. Hem de çok." Derin bir nefes alıyorum, geri çekilip gülümsemeden önce kendimi topraklamak için son bir kez onu içime çekiyorum. "İnanılmaz olduğunu biliyordum. Ama beni gerçekten hayrete düşürüyorsun."

Yüzü aydınlanıyor ve ağzı ışıltılı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ben mi?"

"Evet, sen." Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Nina'dan yardım istemeyi düşündün. Başka kimse yapmadı. Hepsi sendin."

İlerliyorum, dudaklarını dudaklarımın arasına alıyorum ve kulaklarıma hücum kan dağılıp kafamı sakın ve berrak bırakana kadar onu öpüyorum.

"Harls," diye inliyorum dudaklarına karşı ve onu tekrar öpüyorum.

Arkadaşlarımızla çevrili bir odada olmak beni durdurmuyor.

Kapının çalınması bile beni durdurmuyor.

Onu tezgahın üzerine kaldırıp herkesin önünde kendimi kaybetmemek için kendimi durmaya zorlayana kadar öpüyorum.

Tanrım, Meleğimi çok seviyorum. Onu hayatıma soktuğun için teşekkür ederim. Onu ihtiyacım olan ve istediğim her şey yaptığın için teşekkür ederim. Onu eşsiz bir şekilde yarattığın için teşekkür ederim. Ve nefes kesici bir şekilde hak ettiğimden çok daha fazlası.

"Polis geldi, siz ikiniz. Sizi toplum içinde ahlaksızlıktan tutuklamadan önce kesin şunu," diye geveliyor Suze, sesi eğlenmiş gibi çıkıyor.

"Burası halka açık değil. Burası bizim dairemiz," diyorum dudaklarım nihayet Harley'ninkilerden ayrılırken, ama oda iki bedenle daha dolmadan önce gözlerim bir saniye daha onunkilerde sabit kalıyor.

"Reed Walker?"

Dönüp her iki adamla da tokalaşıyorum, biri siyah takım elbiseli, diğeri tam NYPD üniformalı.

"Ben Dedektif Field. Bu da Memur Jones. Bildirdiğiniz şantaj suçlarıyla ilgili olarak üç tutuklama yaptığımızı bildirmek için buradayız."

Kırkıncı Bölüm

Harley

"Bildirdiğiniz şantaj suçlarıyla bağlantılı olarak ÜÇ TUTUKLAMA YAPTIK."

Dedektif kendini tanıtırken Maria'ya bakıyorum. Omurgası dik ve koltuğunun kenarına tünemiş, dudaklarını birbirine bastırmış onu izliyor. Griffin ona doğru ilerliyor ve kulağına bir şeyler fısıldıyor. Her neyse, yüzü rahatlıyor ve Griffin boynunu okşayıp şakağına bir öpücük kondurmadan önce başka bir şey söylerken ona bakıyor.

Aradan aylar geçti ama eminim Dedektif Field, Songbird spa'daki hırsızlıklarla ilgili olarak onu sorguladığını en az onun onu hatırladığı kadar hatırlıyordur. Bütün bu dram neredeyse Griffin'le onu ayırıyordu.

Gözlerimi tekrar Reed'e çeviriyorum, dedektifi dinlerken yakışıklı profilini inceliyorum. Çenesi sıkılmış ve boynunda bir kas seğiriyor. Elimi onun elinin içine sokup parmaklarımızı birleştiriyorum. Elimi sıkıyor, gözleri ileriye bakıyor.

"Bay Graham Hutchings'in kayıtsız bir cep telefonu satın aldığını doğrulayan kanıtlarımız var. Bu cep telefonu Bayan Jacobs'a birden fazla kısa mesaj ve bir video mesajı göndermek için kullanılmıştır. İnanıyoruz ki

Bay Chambers tarafından sağlanan kanıtlardan..." Stuart, dedektifin kendi adından bahsetmesi üzerine çenesini kaldırdı. "Şantajın ardındaki neden, George Yates'in New York Polis Departmanı'nda komiser olarak görev yapmasını sağlamak için işbirliği yapmanızı sağlamaktı. Böylece eski belediye başkanıyla -ve son gelişmelerin de doğruladığı gibi biyolojik babası Dennis Vincent'la- *kamuoyuna yansımayan faaliyetlerinde* birlikte çalışmaya devam edebilecekti."

Reed onların isimlerini duyunca nefesinin altında küfreder.

"Teşkilatın bir üyesi olarak benim işim sadece kanıt toplamak ve gerçeklere bakmak." Dedektif Field'ın gözleri sıkı bir gülümseme verdiği Maria'ya kayıyor. "Ancak kişisel bir not olarak söylemeliyim ki, ben ve tüm teşkilat size büyük saygı duyuyor ve büyük bir teşekkür borçluyuz Bay Walker."

"Anladığımız kadarıyla onlara daha önce bir ilişkiniz olan Bayan Bea Costello yardım etmiş. Bu ilişki sayesinde size karşı koz olarak kullanabileceğini düşündüğü olaylardan haberdar olmuş. Ayrıca kararlarınızı etkilemek için Bayan Jacobs'ı hedef almanın kendi fikri olduğunu da itiraf etti. Sorgusu sırasında, üç kişi arasında pişmanlık gösteren tek kişi o oldu."

"Çok az, çok geç," diye homurdanıyor Suze odanın öbür ucundan. Dedektif Field'ın gözleri bir ona, bir tekrar ona kayıyor. "Bayan Jacobs..."

Dedektif dikkatini bana çevirirken Reed'in başparmağı parmak eklemlerimin arkasını güven verici bir şekilde okşuyor.

"Bay Chamber'ın baldızıyla konuştuktan sonra, sizin önerileriniz doğrultusunda, size ulaşan videonun çekildiği oteli tespit edebildik. Ve yaklaşık olarak hangi tarihte çekildiğini. Bay Walker'ın saldırıya uğradığı geceden önce."

Dedektif Field boğazını temizleyip Reed'e bakıyor.

"Bay Walker, on iki yıl önce doldurduğunuz orijinal raporu bizzat inceledim. NYPD adına, o dönemde sizin için adaleti sağlayamadığımız için içten özürlerimizi sunuyorum. Ancak lütfen emin olun, davayı yeniden açtık ve dün akşam Bay Tom Coulter ile yaptığınız röportajın yayınlanmasından bu yana ortaya çıkan yeni soruşturma hatlarını takip ediyoruz."

"Yeni soruşturma hatları mı?" Reed'e bakarken başım dönüyor.

"Evet." Dedektif Field duraklıyor. "İki adam daha ortaya çıktı. Biri, videodaki adam olduğuna inandığımız kişi. Bir diğeri ise ilk raporunuzda belirttiğiniz tarihten iki ay önce meydana gelen bir olaydan bahsetti."

Elimi ağzıma bastırıyorum.

"Şu aşamada daha fazlasını söyleyemeyiz. Ancak bir gelişme olduğunda sizinle irtibata geçeceğiz."

"Teşekkür , Dedektif," diyor Reed.

"Reed?"

Elimi bırakıyor ve kolunu omuzlarıma dolayarak başımın üstünü öpüyor. "Siktir," diye sadece benim duyabileceğim şekilde yumuşakça nefes alıyor.

Dedektif Field devam ederken vücudunun benimkine ilettiği katı sıcaklıkla rahatlayarak onun yanına bastırıyorum.

"Bu arada, bugün hepiniz zaman ayırıp karakola gelerseniz ve bize yardımcı olmak için benimle birlikte bireysel ifadelerinizi tamamlarsanız memnun olurum." Maria'ya bakar. "Ya da tercih ederseniz Memur Jones ile birlikte."

"Sorun değil," diyor Maria. "İkimizle de sonra görüşürüz, değil mi Dedektif?" Başını sallarken gözleri onunkilere odaklanmış olan Griffin'e bakıyor, dudaklarında bir gülümseme oynuyor.

Ne düşündüğünü anlayabiliyorum. Çok güçlü ve kararlı olduğunu. Onun bu yönünü seviyorum. Memur Jones'la konuşmayı bir saniye bile düşünmeyecek. Onun için pek çok kötü anıyı barındıran o sorgu odasına girecek ve Dedektif Field'a ifadesini verecek.

Çünkü o harika bir arkadaş ve bunu bana ve Reed'e yardım etmek için yapıyor. "Her şey girecek." Ona bakıyorum, çenem gergin, gözlerim bir noktaya odaklanmış

Duvara yaslanmış, duygularının patlamasını önlemek için savaşıyormuş gibi burnundan nefes alıp veriyor. "Bununla birlikte başa çıkacağız."

Yüz hatlarını gölgeleyen karanlık endişe pelerini kalkıyor ve gözleri benimkilerle buluşup yumuşuyor. "Biliyorum." Bakışları saçlarıma kayıyor ve sabah geçtikçe daha da yorgunlaşan gülümsemeye tekrar gözlerime dönüyor. "Biliyorum, Harls."

Dedektif Field ve Memur Jones'a çıkışı gösterirken elini sıkıca kavıyorum.

The Songbird'ün iki catering çalışanı bir orduyu doyuracak gibi görünen bir brunch ile geldiklerinde kapı arkalarından ancak kapanmıştır. Meyve, hamur işleri, granola, yoğurt, yumurta ve Fransız tostuyla dolu iki el arabası getirdiler.

Dikkatimizin dağılması tam da ihtiyacımız olan şey. Sıfırlama düğmesine basmak gibi bir şey. Kasvetli havayı kırıyor ve odaya biraz hafiflik ve aktivite enjekte ediyor.

Songbird yemekçileri yemek masasını hazırlamaya başlıyorlar ve ben odanın etrafına bakıyorum. Stuart, Suze'un derin bir kahkaha atarak başını geriye atmasına neden olan bir şey söylüyor ve Maria ile Griffin kısık sesle konuşuyorlar, Maria ona dönük otururken Stuart'ın eli Suze'un kalçasında duruyor.

Bu bir normallik anı.

Ve bunun için daha fazla minnettar olamazdım.

"Nasıl hissediyorsun?" Reed'e bakıyorum.

Diğer elimi tutuyor ve ikisini de kendi elinin içinde tutuyor.

"Rahatladım. Hasta." Bana bakarken kaşları kırışıyor. "Videodakinin ben olmadığımı bilmek rahatlatıcı." İç çekiyor. "Ama aynı zamanda, keşke öyle olsaydı. Çünkü artık bunun en az iki kişinin daha başına geldiğini biliyorum. Sadece birkaç ay önceydi, aynı şehir, aynı sarışın kadın. Aynı düzenek. O videodaki kadın bana saldıran kadınla aynı. Ve bunu başka erkeklere de yaptığını bilmek..."

Ona bakarken ellerini sıkıyorum, yüzündeki ıstırap karşısında göğsüm sıkışıyor.

"... bu beni hasta hissettiriyor. Gerçekten hasta ediyor."

Dinlerken başımı sallıyorum. Güzel gözlerindeki endişe ve acıyı silmek için her şeyimi verirdim.

"Sadece hayal edebiliyorum, Reed. Birinin başına geldiğini bilmek beni hasta ediyor. Özellikle de senin başına. Ama sen hayatını yaşıyorsun. Bu seni durdurmuyor. Ve sonuç olarak inanılmaz şeyler yapıyorsun. Sen belediye başkanıydın. Adalet ve doğruluk için savaşıyorsun. İhtiyacı olan insanlara destek sağlayacaksınız. Seninle gerçekten gurur duyuyorum."

Gülümsüyor, dumanlı kuvars gözleri benimkilere bakarken nefesimi çalıyor. "İçime atmak beni neredeyse patlatıyordu, Harls. İnsanlar, özellikle de erkekler,

başlarına gelen bu tür şeyler hakkında konuşabileceklerini bilmeleri gerekir. Eğer benim bunu yaşamam başka birinin hayatında bir fark yaratacaksa, o zaman..." Gözlerini hızla kırıştırarak tavana bakıyor, gözleri parlıyor. "Ah, lanet olsun. Yapmayacağım..." Burnunu çekiyor, gözlerini açıp tekrar bana bakmadan önce gözlerini sıkarak kapatıyor, dudaklarındaki gülümseme geri geliyor.

"İstersen sorun değil." Ben de ona gülümsüyorum.

"Biliyorum." Gülümsemesi daha da genişliyor ve ellerimi bırakıp kollarını belime doluyor. "Biliyorum." Nefes alıyor. "Eğer birine yardım edebiliyorsam, belki de sahnede bana külotlarını fırlatan kadınlara sahip bir Rock Tanrısı olmam gerekmiyordu."

Konuyu aniden değiştirmesi beni yüksek sesle güldürüyor. Ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyorum ve kollarımı boynuna doluyorum. "Ne yapmayı seçersen seç, seni severdim."

"Külotunu bana fırlatır mıydın?" Sırıttıyor.

Daha çok gülerken başımı sallıyorum. Bu Reed. Olması gerektiğinde çok ciddi ve kontrollü. Ama aynı zamanda, tekrar gülümsemek istediğinde her durumu hafifletecek kadar da mutlu.

Başkalarını tekrar gülümsetmek istediğinde.

Gülümset beni.

"Sende benimkilerden çok var zaten." Sırıttıyorum, takım elbise pantolonuna ve diğerleri gelmeden önce bugünün çiftini koyduğu cebe doğru kıpırdanıyorum. "Yakında hiç kalmayacak."

"Bir dâhinin planına benziyor." Ellerini aşağı kaydırıyor, avuçlarını kıçımın kıvrımlarıyla dolduruyor. "Aslında, belki de belediye başkanı olarak yeni bir yasa çıkarmalıyım. Harley Jacobs bir daha asla külot giymeyecek."

"Oh." Dudaklarına bakarken kaşlarımı kaldırıyorum. "Griffin'in not almamı istediği bir sonraki otel yönetimi toplantısında bunu hatırlayacağım."

Reed anında sertleşir.

"Harley Jacobs, Bay Walker'ın huzurundayken asla külot giymeyecek. Buna ne dersin?" Sırıttıyor, dudaklarını iki yana açarak yavaşça dudaklarımın üzerinde gezdiriyor ve tüm vücudumun karıncalanmasına neden oluyor.

"*Belediye Başkanı* Walker'ın huzurunda mı demek istiyorsun?" Dilimi alt dudağının üzerinden geçirerek göğsünden derin bir inilti çıkarıyorum.

"Hayır, Angel," diye hırlıyor dudaklarıma karşı. "Babanın huzurunda."
Kıçımı sıkarken daha çok gülüyorum. Beni kucağına hapsediyor.
Anahtarını memnuniyetle atabileceğim ve sonsuza dek içinde kalabileceğim
bir tuzak.

Gözlerinin içine bakıyorum.

Sonra dudakları

benimkilerin üzerinde.

Öpüyor beni.

Beni sevmek.

İhtiyacım olan her şey

olmak. Ve çok daha

fazlası.

Bölüm Kırk Bir

Harley

Two months later

"BABANIN SIKINE BIN, MELEĞİM..."

Bir tokat tenimi dağlarken arkamdan derin bir homurtu yükseliyor. "Kahretsin, kıçın böyle inanılmaz görünüyor."

Yumuşak parmaklar beni okşuyor, acıyı dindirmek için masaj yapıyor ve ben mutlu bir şekilde mırıldanıyorum, bir elimi Reed'in kalçasına koyup diğer elimle taşaklarını kavrayarak ters kovboy kızına binerken dolgunluğun ve gerginliğin tadını çıkarıyorum.

"Bunu ben dört ayak üzerindeyken ve sen arkamdayken söylüyorsun," diye nefes alıyorum, taşaklarını şişmiş klitorisime bastırıyorum, böylece onları öğretmek için kullanabiliyorum.

"Böyle de inanılmaz görünüyor," diye inliyor ben ayağa kalkıp yüksek sesle inleyerek tekrar üzerine çöktüğümde.

Neyse ki Gracie Malikanesi, gece güvenlik ekibi vardiyaları için erken gelmiş olsa bile bizi alt kattan duyamayacakları kadar büyük.

"Bugünlerde denizyıldızını vaftiz edeceğimi biliyorsun, değil mi?" Reed yağlanmış iki parmağını içime sokuyor ve yeni bir uyarılma dalgası ikimizi de ıslatırken daha yüksek sesle haykırmama neden oluyor.

"Senin canavar sikin sığmayacak. Sana söylemiştim," derken iç bacaklarım titremeye başlıyor.

"Bunu neden yaptığımı sanıyorsun? Seni ısıtıyorum." Parmaklarını kıcımın içinde dolaştırıyor ve beklenmedik bir çığlıkla boşalmama neden oluyor.

"Reed," diye haykırıyorum, onun etrafında sarsılırken adını zorla söylemeye çalışıyorum, parmakları içime bastırırken uzun, kalın boyunun etrafına gelme hissinin tadını çıkarıyorum, omurga karıncalanması zevkine düşerken vücuduma tutunacak daha fazla şey veriyor.

Sanki içimde var olduğunu hiç bilmediğim zevk noktalarına dokunuyor.

"Gördün mü, Angel. Parmaklarım o küçük, daracık göt deliğindeyken babanın sikine ekstra sert boşalıyorsun. İçini döllerimle doldurduğumda ne kadar iyi hissedeceğini bir düşün."

Orgazmım bir diğerine dönüşürken dudağımı ısırıyorum.

Reed altımda inliyor. "Boşaldığında beni sıkıca emdiğini hissetmeyi seviyorum."

Parmaklarını tekrar dolaştırıyor ve görüşüm bulanıklaşırken gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Reed," diye inliyorum.

"Ne istiyorsun, Harls?"

"Sen," diye nefes alıyorum, kollarım titremeye başlıyor.

Reed parmaklarını yavaşça geri çekiyor. Onları çıkarma hissi midemin sıkışmasına neden oluyor.

Komodinin üzerindeki nemli yüz bezine uzanıyor, onu parmaklarında gezdiriyor ve sonra atıyor.

"Buraya gel." Beni hiçbir ağırlığım yokmuş gibi kaldırdı, omzu tamamen iyileşmişti ve beni sırt üstü çevirerek altına aldı. "Şimdi dizlerini kaldır."

Dizlerimi göğsüme doğru çekip kalçalarımı açtığımda dudakları dudaklarımın tozunu alıyor. Reed tek bir derin itişte eve kayıyor, ciğerlerimdeki havayı zorluyor.

Gözleri benimkileri tutuyor.

"Çok seksisin."

Üstüme çıkıp beni iterken kollarımı başımın iki yanına sıkıştırıyor. Beni lezzetli bir şekilde sert ve derin sikerken ağzım açık kalıyor, ikimiz de inleyip nefes nefese kalıp birbirimize iğrenç teşvikler haykırırken onun nefesi benimkine karışıyor.

Bacaklarımı olabildiğince açarak onu içimde daha derinlere davet ediyorum. "Senin amın benim mutlu yerim," diye inliyor, gözleri içime sabitlenmiş.

Vücudum açgözlülükle onu içine çekiyor. İleri doğru itiyor ve topları kıkırtıya çıkarıyor, beni daha yüksek sesle ağlatıyor.

"Ve senin siki..." Gözlerim yuvalarından fırlıyor ve omurgamı yataktan sıyrıp ona doğru yükseliyorum.

"Sikim ne?" diye tıslıyor sıkılmış dişlerinin arasından.

Gözlerine bakıyorum, altın rengi benekleri bana parlıyor.

"Bu... bu... mükemmel," diye bağıriyorum tekrar boşalırken, vücudumda dolaşan her nabızla birlikte haykırırken bir inilti ve mırıltı karmaşası.

"*Sen mükemmelsin*," diye karşı çıkıyor Reed, siki içimde kalınlaşırken göğsünden homurdanıyor.

"Doldur beni," diye fısıldıyorum, onun altında titrerken nefesim kesiliyor.

Dudakları külot eriten bir gülümsemeye dönüşüyor ve orgazmım onun etrafında devam ederken midemde yepyeni bir kelebek sürüsünü serbest bırakıyor.

Omuzları gerilirken gülümseyerek "Siktir," diye homurdanıyor. Sonra dudakları dudaklarıma yapışıyor ve ağzımın içine doğru inlerken beni yatağa doğru itiyor. "Harley..."

Nefesi kesiliyor, sonra boşalırken derinden inliyor, içime akıyor, beni dolduruyor, tam istediğim gibi.

"Evet... Bu gece seni hissetmek istiyorum... Bir parçanın hala orada olmasını istiyorum... Derinden yap..."

"Siktir, Harls." Tüm vücudu geriliyor ve titriyor, orgazmını içime kadar iterek tekrar sertçe çarpıyor. Onunla bu şekilde konuşmamın ona ne yaptığını biliyorum.

Bayıldı.

Son bir kez daha içime girene ve sonra durup yüzünü benimkine yaklaştıran ve dudaklarımı yakıcı bir öpücükle yakalayana kadar itişleri yavaşlıyor ve yumuşuyor.

"Seni seviyorum, Angel." Bileklerimi bırakıyor, bir kolunun üzerine eğiliyor ve boştaki eliyle yüzümü kavriyor.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum dudaklarına, parmaklarının boynumun kenarından aşağıya doğru inmesinin ve arkalarında mutlu bir karıncalanma bırakmasının keyfini çıkarıyorum.

Alnımız birbirine değecek şekilde bir süre sessizlik içinde birlikte uzandık ve yatakta birlikte geçirdiğimiz nadir, tembel bir öğleden sonranın keyfini çıkardık. Reed'in belediye başkanlığı görevini resmen üstlenmesinden bu yana iş, tanıtım, etkinlikler ve daha fazla işle dolu bir kasırga yaşandı.

Cumartesi olmasına rağmen bu gece de bir istisna değil. Ama en azından eğlenceli olacak.

Serin çarşaflara sürtünüyorum, memnun bir iç çekişle geriliyorum. "Hazırlanmamız gerekiyor."

"Geç kalabiliriz." Saçlarımı okşarken gözleri parlıyor.

"Hayır, *Başkanım*. Bunu yapamayız. Bu son derece kaba bir davranış olur." Dişleri kulağımın altından boynuma batarken kıkırdıyorum ve nefesi tenimi gıdıklayarak hırlıyor.

"Sana karşı kaba olmayı tercih ederim."

Daha çok kıkırdıyorum. "Hayır. Gidiyoruz. Araba biz farkına varmadan burada olacak."

"Tamam. Hadi gidelim. Sonunda mükemmel kışına girmeme izin vermene bir gece daha yaklaşmış olacağız." Ben göğsünü tokatlarken kıkırdıyor.

"Çok romantik. Sana söylemiştim. Sen çok büyüksün."

Gözlerimi tutmak için geri çekiliyor. "Bana , değil mi?"

"Hayatım pahasına," diye fısıldıyorum.

"O zaman seni incitecek şey yapmayacağımı biliyorsun."

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor ve yüzünün yan tarafını okşuyorum. O haklı. Beni incitecek hiçbir şey yapmaz. Asla.

"Hayır. Benim için kendini hareket halindeki bir taksinin önüne atmak gibi bir şey yaparsın."

"Kesinlikle." Dudaklarıma bir öpücük bedenimden kayarak yanıma uzanırken gülümsemesi benimkini yansıtıyor.

Ayrıldığıımızda dudaklarımdan hayal kırıklığına uğramış bir iç çekiş dökülüyor.

"Bu gece eve gittiğimizde, o zaman?" Tek kaşını bana kaldırıyor.

Gözlerimi ona dikeyorum, o da sırtını dönünce kıkırdıyorum. "Bu özel bir muamele olurdu, değil mi?" Keskin karın kaslarının üzerinde daireler çiziyorum.

"Çok özel bir tane." Sırıttırıyor, gözleri bacaklarımin ve aşırı seksileşmiş amımın arasına düşüyor. Muhtemelen parlak pembe ve ona gösterdiği ilgiye bakılırsa bir 'grevde' işareti dikmeye hazırlanıyor.

Şikayet ettiğimden değil.

"Bu durumda. Bana bir gün vermeye ne dersin..." Aklımda uygun bir takas arıyorum. Reed'i ne kadar sevsem ve ona ne kadar güvensen de, hala onun oraya uyacağına inanmıyorum. Onun boyuna yakın hiçbir şey oradan çıkmadı. Yani kesinlikle oraya giremez. Bu bilim. Ya da matematik. Ya da ikisi birden. Bilemiyorum. Dev bir uzantı ve küçük bir delik. Tek bildiğim bu. "A

Middlemist Red!" "İlham geldiğinde söylerim. "Evet. Bana bir Middlemist Kırmızısı verdiğin gün, sana izin vereceğim..." Gözlerim yumuşamasına rağmen hâlâ kocaman olan sikine takılıyor. "Onu... *oraya* koymana izin vereceğim."

Reed'in yüzüne yayılan sırıtış karikatürlere layık. Nasıl bu kadar genişleyebildiğini asla anlayamayacağım.

"Kendinizden çok fazla emin görünüyorsunuz Başkan. Middlemist Red'in ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Hayır." "P" harfini patlatıyor.

"Kaynak bulmanın zor olabileceğinden biraz endişelenmiyor musun?" Yüzündeki gülümsemenin kaybolmasını beklerken iki kaşımı da kaldırıyorum. Başarılı olmasının imkânı yok. Bu neredeyse imkânsız. Dünyada en nadir bulunan çiçek sadece iki yerde var: Londra ve Yeni Zelanda'daki botanik bahçelerinde.

Denizyıldızım güvende.

"Hayır," diyor tekrar.

Kendini beğenmiş gülümsememi saklamak için suratımı asıyorum, yanaklarımdaki kaslar onu tutmaktan ağrıyor.

Bana baktı. "Pes etmeyeceğimi biliyorsun, Harls." İki parmağını iç uyluğumda gezdirirken gözleri tekrar bacaklarımin arasına düşüyor, kaçan bir damla meniye toplayıp tekrar içime itiyor.

Ağzım gevşiyor ve parmaklarını içimde nazıkçe dolaştırırken inliyorum.

"Eğer bu gezegende bir Middlemist Red varsa, o zaman size bir tane bulmanın bir yolunu bulacağım."

"Kıçımı gerçekten , değil mi?" Şakacı bir şekilde homurdanıyorum.

Gülüyor, beni kendine çekiyor ve öpüyor. "Sadece seni istiyorum. Hepinizi istiyorum. Her gün. Sana sahip olabileceğim her şekilde. Sonsuza kadar."

"İyi," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı. "Sen kazandın. Sen bir tane al, biz de deneyelim."

Beni tekrar öpüyor, gülümsüyor.

"Neden bu kadar mutlu görünüyorsun?" Dudakları benimkilerden ayrılırken parmağımı dudaklarına dokunduruyorum.

"Çünkü ben zaten kazandım, Harls."

"Bunu nasıl anladın?" Onun bulaşıcı neşesine sırtarak karşılık veriyorum. Acaba başarısız olmayı kabul ettiğini anladığında da gülümseyecek mi?

Bazen kendinden çok emin oluyor. Kendinden emin olmak var, bir de sinir bozucu, hayranlık uyandırıcı ukalalık var. Ve o her ikisinin de ustası.

Çenemi kaldırıyorum. "Bekliyorum."

Beni tekrar öpmek için eğildiğinde gözleri parlıyor, sözleri dudaklarından çıkarken net ve emin.

"Ben zaten kazandım çünkü sen varsın."

"Zamanında çıktığımız için memnun değil misin? Geç kalsaydık ve herkes çoktan burada olsaydı ne kadar utanç verici olurdu bir düşünsene," diyorum Reed'e balo salonuna doğru yürürken.

The Songbird en iyi haliyle zarif bir ihtişam. New York'un en ikonik otelinde çalıştığım için bazı günler kendimi çimdiklemek zorunda kalıyorum. Burada katıldığım çok sayıda davete, gördüğüm çok sayıda köpüklü şampanya kulesine ve çaldığını duyduğum canlı müzik gruplarına rağmen, kendimi her zaman sete giren bir film yıldızı gibi hissediyorum.

Bu gece de bir istisna değil.

Smokinli Reed'e bakıyorum. Yemin ederim bu adam tasarımcıların tüm ölçülerini baz gereken erkek vücudu. Ona bir eldiven gibi oturuyor,

geniş, tonlu gövdesinin her kıvrımına ve eğimine mükemmel bir şekilde uyarlanmıştı.

"Bu bakış ne için?" Sırıttıyor, gözlerini önden ayırmıyor. "O güzel çılgın kafanın içinde dönen çarkları duyabiliyorum."

Gözlerimi kısıyorum. "Deli mi?"

Muhtemelen cevap vermemenin en akıllıca yol olduğunu düşünerek gülüyor ve bunun yerine elimi sıkıyor.

Ağzımın kenarları kalktı. "Ben de tam okuduğum kitabı düşünüyordum."

"Oh?"

"Evet. Erkek arkadaşı ona deli diyen bir kadın hakkındaydı. Onu bahçede ödüllü bitkilerinin altında gömülü bulmuşlar. Görünüşe göre, içi pislikle dolu olduğu için gübrelerin altın yumurtası gibi davranıyormuş."

Reed'in kaşları havaya kalkıyor ve dudaklarının kenarları sanki gülmek için kendini zor tutuyormuş gibi aşağı doğru çekiliyor.

"Gerçekten mi?" Boğazını temizliyor, boştaki elini yumruk yapıp dudaklarına götürüyor. "Belki de erkek arkadaşı ona iltifat olsun diye deli demiştir."

Dudaklarımı büzüyorum. "Şey, o aptalca zekiydi, gülünç derecede yüksek bir IQ'su vardı. O yüzden bunu savunmasında kullanabileceğinden emin değilim."

"Belki kendisi de çıldırmıştır. Bu kadını ne kadar çok sevdiği için." Reed yüzünü tamamen sakın ve soğukkanlı tutmayı başarıyor, biz otel lobisinde yürürken önüne bakıyor. "Belki de..." Duraklıyor. "Belki de konuşulan kelimeler yeterli değildir ve uyurken şarkı söyler. Ona her sabah dünyasına güneşin doğmasının nedeninin kendisi olduğunu anlatan şarkılar söylüyor."

Başımı iki yana eğip sözlerini değerlendiriyorum.

"Belki de sadece uyuduğunu *düşünmesini* istiyordur. Belki de rol yapıyordur ve aslında o şarkıların her bir kelimesini duyuyordur. Ve her gece *onun* dünyasında yıldızların parlamasının nedeni de onlardır."

Ben ona bakarken Reed dudaklarını bükerek yavaşça başını sallıyor. "Ve yine de onu bitkilerinin altına gömdü."

"Bitkileri gerçekten seviyor," diye fısıldıyorum alt dudağımı ısırarak.

Parmakları benimkilerin etrafında ve bana yan gözle bakıyor. "Bence erkek arkadaşı her gece onun çiçek bahçesinin altına gömüldüğü için kendini şanslı saymalı."

Omuzlarım titriyor ve gülmemi bastırmak için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Gerçekten mi?"

Sırıttıyor. "Seninkinin altında mutlu bir adam olarak ölürüm, Harls. *Mutlu bir adam* olarak."

"Bir dahaki sefere bana deli dediğinde bunu hatırlayacağım." Onunla göz göze geliyorum ve birbirimize gülümsüyoruz, uzun bir süre bakışlarımızı birbirimizden ayırmıyoruz. Şu andan memnun. Geçmişte değil. Asla geçmişte değil.

Buraya. Şimdi. Birlikte.

Reed başını eğiyor ve dudaklarını nazik bir öpücükle dudaklarıma bastırıyor.

"Gel hadi. Yoksa gelmemiz için ısrar ettiğin şu yardım partisine geç kalacağız. Onun yerine evde olup seni dilimle becerebilirdim," diye kulağıma homurdanıyor ve sonra ayağa kalkıyor.

"Tom'un yardımıyla haftalardır düzenlediğin bağış kampanyasını mı kastediyorsun?" Ona kaşlarımı çatıyorum. "Dört gözle beklediğini biliyorsun." Parmaklarımı gömleğinin önünden geçirip papyonunu düzeltiyorum.

"Belki."

"Seninle gerçekten gurur duyuyorum, biliyorsun," diye nefes alıyorum. "Bu gece insanlar için çok şey ifade ediyor."

"Biliyorum." Bana gözleri parlayan, acı verici güzellikte bir gülümseme hediye ediyor. "Hadi o zaman."

Balo salonunun girişine doğru yürüyoruz. Eteği yumuşak yapraklardan yapılmış gibi görünecek şekilde tasarlanmış uzun, pembe elbisem mermer zemin üzerinde salınıyor.

Krem ve altın rengi, karmaşık oymalı Fransız Rönesans tarzı kapılar ardına kadar açık, bizi içeri buyur ediyor.

Oh...

The Songbird otelinin balo salonunun insanlarla dolduğunu milyonlarca kez gördüm.

Ama asla değil.

"Reed!"

Boştaki elimi onun pazusuna doluyorum ve odanın diğer tarafına nasıl geçeceğimizi merak ediyorum. Her yerde insanlar var. İçiyorlar, konuşuyorlar, gülümsüyorlar. Odanın uzak tarafında bir caz grubu çalıyor ve dans pisti çiftlerle dolu.

"Baksana ne kadar çok insan var. Vay canına."

"Beklediğimden de fazla." Reed odayı tarıyor ve bize doğru gelmekte olan Griffin ve Maria'ya elini kaldırıyor.

"Hiç şaşırmadım."

Tom'un Reed'in yardımıyla yürüttüğü şehrin yeni topluma erişim programına destek olmak ve para toplamak için gelen herkese bakarken sırtıtıyorum, göğsümü sıcaklık kaplıyor. İlki erkeklerin ruh sağlığına odaklanacak.

İnsanlar için bir can simidi olacak.

"Hepsi senin yüzünden burada. Tom'la yaptıkların yüzünden. İhtiyaç duydukları yeni enerji sensin, Reed. Şehir çok şanslı."

"Şanslıyım." Griffin ve Maria gelirken bana gülümsüyor.

"Harika bir katılım." Maria önce beni, sonra Reed'i her iki yanağından öperken sırtıyor, saçları koyu ipek bir perde gibi omuzlarını sarıyor ve kırmızı, vücudu saran elbisesine doğru iniyor. Ona daha önce de söyledim, kraliyet ailesinin uzaktan bir akrabası olmalı. Zarif ve zarif.

Griffin ve Reed sohbete dalıyor ve Maria başını hafifçe eğerek dikkatimi omzunun üzerinden bana yöneltiyor.

"Bu..."

Suze, barın yanında çok heyecanlı görünen Harry Ellston ile hararetli bir şekilde konuşurken Maria, "Okul finansmanı hakkında konuşmak için onu köşeye sıkıştırdı," diyor.

"İyi şanslar, Harry." Suze'un eli havaya kalkıp parmaklarıyla bir şeyleri işaretlemeye başladığında kıkırdıyorum.

"Sanırım hoşuna gidiyor." Harry yüzünde bir gülümsemeye Suze'a başını Maria döner, sonra elini Suze'un beline koyar ve dans pistine doğru bir işaret yapar.

Onu götürmesine izin vermeden önce durakladığında ikimiz de öylece bakakalıyoruz.

"Git, Harry." Gözden kaybolurlarken gülümseyerek başımı sallıyorum.

"Yarın için hazır mısın?" Maria'ya dönüyorum.

"Evet. Sabırsızlanıyorum." Gözleri hâlâ Reed'le derin bir sohbete dalmış olan Griffin'e kayıyor. "Bence Griffin bunu dört gözle bekliyor. Kabul etmese bile."

"Aww, çok güzel olacak. Acaba Rosie'yi görecek misin?"

"Olabilir. Thea, bize etrafı gezdiren bayan, onu her gün parkta gördüğünü söyledi."

"Umarım yaparsın. Benim için bir fotoğraf çeker misin? Eminim şimdi kocaman olmuştur."

Onu Maria ve Griffin'den alan kuş yardım kuruluşu çalışanları tarafından beslendikten sonra vahşi ve özgür bir şekilde hayal ettiğimde göğsümde mutluluk kabarcıkları oluşuyor. O artık ait olduğu yerde. Diğer kuşlarla birlikte, hayatının tadını çıkarıyor. Ve Maria'nın şirketinin son zamanlarda hayır kurumu için bağış toplamaya katıldığını biliyorum, bu yüzden tüm bu kuşlar en iyi hayatlarını yaşayacaklar.

Kanatlarını açıp uçuyorlar. Reed'e çok benziyor.

Griffin'le konuşurken profiline bakıyorum. Son birkaç ay, en hafif tabiriyle yoğun geçti. Ancak belediye başkanı olmanın getirdiği tüm değişikliklerle başa çıkmakla kalmadı, onları kucakladı. Gerçekten inanılmaz bir iş çıkarıyor. Daha önce de popülerdi ama Tom'la yaptığı röportajdan bu yana halk nezdindeki reytingi yükseldi. İnsanlar onun kırılganlığını göstermeyi seçmesini seviyor. Başkalarına yardım etmek umuduyla bu kadar kişisel bir şeyi paylaşması.

Hatta New York'a yaptığı kişisel bir ziyaretin ardından Başkan'dan tam destek ve destek aldı. Reed'e göre bunun bir nedeni, aylar önce inzivada benimle nasıl konuştuğuna şahit olan birinin yüzünü kurtarmak. Kısmen de Tom'la birlikte oluşturdukları programın kamuoyunda gördüğü büyük destekten dolayı. Ama halükarda Reed'in planlarını destekliyor ve bu da planlar büyüdükçe işleri kolaylaştıracak. Şahsen ben bunun tehdit altında hissettiği için olduğunu düşünüyorum. Aptal ve sadakatsiz bir koca olabilir. Ama aptal bir adam değil. Geleceğin ülke liderini gördüğünde tanıyabilir. Bir sonraki işini yapabilecek kapasitede biri. Ve bunu daha iyi yapabilecek.

Reed'in henüz o kadar ileriye düşünmediğini biliyorum. Şu anda olmaktan mutlu. Uzun zamandır geçmişinin ona karşı kullanılmasından korkuyordu. Ama tam tersi oldu. İnsanlar ona gelip teşekkür ediyor. Ve bunlar sadece erkekler değil. Anneler, kız kardeşler, kız arkadaşlar... Ona eşlik halka açık etkinliklerde bunu gördüm. Gelip ona teşekkür ediyorlar. Yardım ettiğini söylüyorlar.

Oğullarına, kardeşlerine, eşlerine erkek olmanın duygularınızı gösteremeyeceğiniz anlamına gelmediğini, her gün her saniye birlikte olmadığınızı kabul edemeyeceğinizi göstererek.

Kimse yapamaz.

Çünkü biz sadece insanız.

Gerçi, benim söylemeyi tercih ettiğim gibi, insan *olduğumuz* için. Hiçbir şey *sadece*

Bu konuda.

Reed kolunu belime doluyor ve Griffin'le konuşmalarını bitirirken bana gülümsüyor.

"Maria ve Griffin yarın Rosie'yi görecekler." Ona bakıyorum.

"Biliyorum. Griffin söyledi."

Maria'nın gözleri Reed'in sözleriyle parlıyor ve Griffin'e bakıyor. "Bunu dört gözle beklediğini biliyordum."

"Mmm," diye homurdanıyor, bize nadiren gülümsemeden önce ikimize de başını sallıyor. "İkinizle de sonra görüşürüz. Koridorun sonundaki toplantı odasında bir şey unuttum ve Maria onu bulmama yardım edecek."

Gözleri Griffin'inkilere takılıyor ve Griffin herkesin arasından ana girişe doğru bir yol açarken onun elini tutuyor.

Reed'e dönerek, "Seks yapacaklar," diye fısıldıyorum. "Daha önce de bir hayır yemeğinde yapmışlardı. Hani şu sevgilinin içkisini yüzüne fırlattığı yemekte."

"O geceyi hatırlıyorum." Reed dudaklarını büzerek gülümsüyor. "Üşüdüğünde göğüs uçlarını görebildiğim bir elbise giymiştin."

"Ben yapmadım-"

"Kesinlikle yaptın." Gülümsemesi büyüyor ve bana bakarken gözleri parlıyor. "Şimdi, tüm o sıkıcı konuşmalar falan başlamadan önce burada dans etmek için ne yapmam gerekiyor?"

Onu şakacı bir şekilde göğsünden itiyorum. "Sevmiyormuş gibi davranma. Sen o sahnede olmak için doğmuşsun."

Kıkırdıyor ve elimi tutup bizi dans pistine götürüyor.

"Bayan Walker?" Bir elini belime koyuyor ve diğer elini göğsüne yaslayarak dans ediyoruz.

"Elini aşağı indir," diye fısıldıyorum kulağına. Ağzının bir köşesi kalkıyor.

"Böyle mi?"

Eli belkemiğimin alt kısmına doğru kayıyor, serçe parmağı kıkımın üst kısmını sıyrıyor.

"Daha aşağı." Öfkelendim. "Birlikte ilk dans ettiğimiz zamanı hatırlıyor musun? Etrafımızdaki insanların dalgalar halinde akan arzumuzu hissedebileceği, aramızdaki havadaki elektriğin çatırtısını görebileceği kadar yakın olmamız gerektiğini söylemiştim ya?"

Elleri aşağı kayıyor, dudakları kulağıma doğru eğkış yanağıma sahiplenerek kavıyor.

"Sanki evden ayrılmadan önce yüzüme nasıl bindiğini ve kulaklarımdan nefes almak zorunda kaldığımı hatırlıyormuşum gibi sana bakmamı istedin," diye homurdanıyor ve tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor.

"Evet," diye fısıldıyorum, bir eliyle beni kendine doğru çekerken nefesim kesiliyor, böylece ona sıkıca bastırılıyorum.

"Angel?"

Diğer elimi bırakıyor ve ben onu göğsünde bırakıyorum, o da kendi elini boynuma doluyor, başparmağını çenemin üzerinde gezdiriyor ve altın çizgilerle aydınlanan yoğun, dumanlı bakışlarıyla beni olduğum yerde sabitliyor.

"Evet," diye tekrar fısıldıyorum, eline karşı yutkunuyorum.

"Evden ayrılmadan önce yüzüme binmiştin. Ben dilimi senin tatlı amına gömerken sen de sürdün."

Gözlerim açılıyor ve yakınlarda dans eden kimsenin onu duymadığından emin olmak için sağa sola bakıyorum. Ama müziğin sesi çok yüksek. Kıkırdıyor, parmaklarını tenimde gezdiriyor, böylece gözlerim onunkilere dönüyor.

"Bu kadar tatlı ve şok olmuş gibi davranmana bayılıyorum." Dudaklarını tekrar kulağıma götürüyor. "İkimiz de senin benim iyi kızım olduğunu, babasının sikini içine almaya doymadığını bildiğimiz halde."

Kalbim göğsümde çarpıyor ve sesinin derin tınısı karşısında kalçalarımı birbirine kenetliyorum. Böyle şeyleri söylerken nasıl bu kadar sakın bir ifade takınabiliyor, oysa ben bunları sadece duyuyorum ve bunlar bende ayaklarının dibine azgın, nefessiz bir yığın halinde yığılma isteği uyandırıyor?

Süper güçler.

olmalı.

Reed Walker süper insan. O seksi gözlüklerin bir değişirme olduğunu biliyordum. Süpermen'in daha pis kuzeni gibi bir şey.

Ona cevap vermek için ağzımı açtım-

"Merhaba, siz ikiniz."

Tom Coulter'ın sıcak sesi Reed'e rol yapmak için bir pelerin almak isteyip istemediğini sormamı engelliyor ve ona ve Margo'ya kibarca gülümsüyorum.

"Oh, bölmemize izin vermeyin," diyor Tom. "İkinizi daha sonra dans partneri değişimi için yakalarız." Margo Reed'e göz kırparken Tom gülümser. Sonra kollarını birbirlerine doluyor ve müzik eşliğinde uzaklaşıyorlar.

"Çok sevimliler. Neredeyse kırk yıldır birbirlerine aşıklar, biliyorsun. Tom bana onunla tanıştığım ilk gece söylemişti." Onlar birlikte dans edip gülerken arkalarından bakıyorum.

"O iyi bir adam," diyor Reed, beni tekrar kendine çekiyor ve ikinci elini kığımın yanaklarına koyuyor, böylece grup The Greatest Showman'den "This is Me "yi çalmaya başladığında onun kucağında sabitleniyorum.

Reed dudaklarını kulağıma götürüyor ve nazikçe kelimeleri bana söylüyor, mükemmel bir şekilde söylenen her notada vücudum sanki elektrik tenimin üzerinde dans ediyormuş gibi enerjiyle titreşiyor. Şu anda Reed için bundan daha uygun bir kelime olamazdı. Kelimeler yok etmeye çalıştı. Bea, Graham, Dennis... Hepsi yargılanmayı bekliyor.

Ama o güçlü ve cesur.

O tam olarak olması gereken kişi. O

Reed Walker.

İstesem de onu daha fazla

Kollarımı boynuna doluyorum ve parmaklarımı boynunun üst kısmındaki saçlara batırıyorum, dudaklarından derin bir inilti çıktığında ve gözleri benimkilere döndüğünde gülümsüyorum.

Ona gülümsüyorum, o da bana gülümsüyor.

"Sence insanlar bu kadar uzun süre birlikte olduklarında hâlâ çok öpüşüyorlar mıdır? Umarım öyledir. Yani, oldukça üzücü olurdu, sence de öyle değil mi? Eğer durursan. Acaba nasıl öpüşüleceğini unutur ve her şeyi yeniden öğrenmek zorunda kalır mısın?"

Sıcak dudaklar benimkilerin üzerine yapışıyor, nefesimi kendi nefesleri gibi alıyor ve damarlarıma ısı gönderiyor. Beni ne istediğini bilen bir adamın güveni ve kesinliğiyle öperken ağzının içinde inliyorum.

"Nasıl öpüşüleceğini unutmana asla izin vermeyeceğim Harls." Dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyor, ben hava aldıkça göğüslerim gömleğinin üzerinde yükselip alçalıyor. "Neden biliyor musun?"

"Neden?" Fısıldıyorum, içimde sürekli yaşayan ve her an bir isyan başlatmaya hazır olan Reed Walker kelebek hayran kulübünü bastırmaya çalışıyorum. Tek ihtiyaçları olan küçük bir işaret.

Bir öpücük. Ateşli bir bakış. Bir hırlama.

Onun bir şeyi.

"Çünkü"- beni usulca öpüyor-"Seni yaşlanıp buruşana kadar öpeceğim, unuttun mu?"

"Sen-?" Gözlerine baktığımda göğsümde bir sıcaklık oluşuyor ve göz bebekleri büyüdükçe kelebekler sinyallerini alıyor. "Paige'in partisi mi?"

Reed başını sallayarak Paige'in doğum günü partisinde bana söylediği sözleri aynen tekrarlamasının tesadüf olmadığını onaylıyor. Keçi Freddy'den kafa yedikten sonra.

İki elini kaldırıp yüzümü kavırıyor.

"Seni çok seviyorum," diye fısıldıyorum, başımı kaldırıp ona bakarak.

"Ben de seni seviyorum, Harley. Ve ruhum var olduğu sürece seni seveceğim."

"Ruhlar sonsuza dek var olur, Reed." Gözlerinin içine bakıyorum.

Gözleri tüm yüzümü sonra tekrar benim yüzüme gelip gülümsüyor.

"O zaman sonsuza kadar."

Bölüm Kırk İki

Harley

Epilogue – One month later

"BU HIZLA, oraya vardığımızda yüz sekiz yaşında olacağım! Yirmi sekiz değil," diye sesleniyorum tekrar yukarı çıkan Reed'in arkasından.

"Bir saniye," diye bağıyor.

Koridordaki sandalyeye çöküp Bruce ve Beryl'e bakıyorum. "Siz ikiniz konak hayatı için yaratılmışsınız. İkinize de bakın, birbirinizi seviyorsunuz. küçük güneşli bir nokta." Gülümseyip ayağa kalkıyorum, çekmecedен sis şişesini alıyorum ve onları bolca sislemeye başlıyorum.

"İkiniz de harika görünüyorsunuz. Çok sağlıklısınız. Burayı sevmene sevindim. Ben de öyle. Yine de..." Sesimi alçaltıyorum. "Reed'in dikkati dağınık görünüyor muydu?" Gelmediğinden emin olmak için merdivenlerden yukarı bakıyorum. "Çünkü benim için öyle. O zamandan beri..."

Püskürtmeye devam ederken omuzlarım çöküyor. Dedektif Field iki gün önce Reed'e videodaki kadının kimliğini tespit ettiklerini söylemek için bizi ziyaret etti. Reed'e ilaç verip saldırmaktan da sorumlu olduğuna inandıkları kadın. Kadın hakkında pek bir şey bilmiyorlarmış, bildikleri bir ailesi yokmuş. Ve temiz bir sicili varmış.

Yaptığı şeyi neden yaptığını kimse bilmiyor. Ve artık ona asla sorulamaz. Yıllar önce Reed'e saldırdıktan bir hafta sonra evinde ölü bulundu. Kazara aşırı dozda ağrı kesici almış.

Onca yıl Reed belki de onun gittiğini ve başka kimseye zarar vermediğini bilerek bir tür kapanış yapabilirdi.

Püskürtme hevesim azalıyor ve iç çekerek şişeyi bir kenara bırakıyorum.

Reed, Dedektif Field'ın ziyaretinden beri daha meşgul. Daha çok telefonla konuşuyor. Dün kahvaltıdan önce bir telefon görüşmesi yapmak için ofisine girdiğinde telefonun diğer ucunda bir kadın sesi duyduğuma yemin edebilirim.

"Hazır mısın, Angel?" Sıcak dudaklar boynuma bastırarak beni sıçrattı. "Hey, sadece benim." Beni kollarının arasında döndürüyor ve yüzümü ona döndüğümde bana gülümsüyor. "Geri dönmeden ve sana doğum günü hediyeni vermeden önce herkesi görmeye hazır mısın?"

Ben de ona gülümsüyorum. Yarın doğum günüm, bu yüzden annemi, Brett'i ve Rose'u görmeye gideceğiz ve bu gece misafirhanede kalacağız. Bu son görüşmemiz olacak. Dairemi kiraya vererek kazandığım parayı annemin son tadilat masraflarını karşılamasına yardım etmek için kullanıyordum. Eksikimizi Reed tamamladı. Brett'in yakında kendine ait bir yeri olacak. Hiç şikayet ettiğinden değil. Ama o annesi ve kız kardeşiyle yaşayan yetişkin bir adam. Sadece garaj yolunun aşağısında olabilir ama yine de onun.

Buna ihtiyacı var.

Ve umarım Rose da yakında ihtiyacı olan şeyi bulur. Onu bize geri getirecek bir şey. Sevdığım ve özlediğim kız kardeşimi geri getirecek.

"İyi misin?" Reed'e bakıyorum ve duygularımın gözlerimde yüzüyor olması gerektiğini biliyorum çünkü gözlerinin köşeleri sıkışıyor ve bana bakarken gülümsemesi azalıyor.

"Harls? Neyin var? Ben iyiyim. Neden olmayayım ki?"

"Bilmiyorum." Burnumu çekiyorum, birden ateşim çıkıyor ve yanaklarımı siliyorum. "Dedektif Field ziyaret ettiğinden beri tuhaf davranıyorsun. Ve dün bir telefon görüşmesi yapmak için odadan dışarı . Bunu hiç yapmazsın."

"Angel." Gözlerini kırptırarak kapatıyor ve alnını benimkine yaslıyor. "Seni endişelendirdiysem çok özür dilerim." Derin bir nefes alıyor ve gözlerini açıyor. Gözleri benimkilerle yanıyor. "Dürüst olmak gerekirse, Dedektif Field'ın bana söyledikleri ilk başta şok etkisi yarattı. Ama sonra rahatladım. İnsanlara zarar vermeyi bıraktığını biliyorum. Bunun beni rahatsız ettiğini mi düşünüyordun?"

"Belki," diye fısıldıyorum.

Dudakları küçük bir gülümsemeye kıvrılıyor. "Telefon görüşmesinin ne hakkında olduğunu bilmek ister misin?" Cebinden cep telefonunu çıkarıp bir fotoğraf gösterirken ona bakıyorum. "Yarın için bir sürpriz olması gerekiyordu."

İki yuvarlak, parlak siyah gözlü, küçük, bakır kıvrımlı bir tüy yumağının resmine bakıyorum.

"O-"

"Bir Cavapoo yavrusu. Ve o bizim." Reed ekrana dokunuyor ve fotoğrafa gülümsüyor. "Onu yarın alıyoruz. Natalia onu bulmama yardım etti."

"Bütün bunları sürpriz olarak mı yaptın?" Telefonu elinden alıyorum ve ona bakıyorum. Minicik, patileri ona göre çok büyük ve parlak pembe dili dışarı fırlamış.

Çok sevimli.

"Ben yaptım."

Yüzümde bir sırıtma beliriyor. Küçük bir aile olacağız. Hatta ona soğuk havalarda giymesi için şu sevimli köpek kazaklarından bile alabilirim. Geceleri kanepede bize sarılabilecek, onu yürüyüşe çıkarabileceğiz, fotoğraflarını çekip evi onlarla doldurabileceğiz ve...

"Ona ne isim vereceğiz?" Reed'e bakıyorum, ısıl ısıl.

"Onun zaten bir adı var." Bir elini ensesinde gezdiriyor ve dudağını ısırtıyor.

"Oh?"

Tamam, o birini seçti. Ya da belki yetiştirici seçmiştir. Ama umurumda değil. Adı her şey olabilir ve ben onu seveceğim. Şimdi bizi birlikte görebiliyorum, küçük kankalar, Reed'den sayıca üstün ve evi kadınsı enerjiyle dolduruyoruz. Umarım pembeyi seviyordur çünkü geçen gün Suze ve Maria ile öğle yemeğine gittiğimde vitrinde çok şirin bir yaka gördüm. Sanki evren bana bir işaret veriyordu.

"Evet. Adı Red," diyor Reed.

"Kırmızı kürkü yüzünden mi?" Fotoğrafa tekrar bakıyorum.

"Hayır." Reed boğazını temizliyor. "Middlemist Kırmızısı gibi."

Gözlerimi tekrar ona çevirdiğimde gözlerim dönüyor. "Ona şu ismi verdin-"

"Dünyada sadece iki tane olan bir bitkinin ismini." Gülüyor. "Sen kolaylaştırmıyordun, değil mi?"

"Reed Walker! Sırf benimle müstehcen bir şekilde birlikte olabilmek için mi bize bir köpek yavrusu aldın?" Şok içinde gülüyorum, ağzım açık kalıyor.

"Hayır... Bize bir köpek yavrusu aldım çünkü hayvanları sevdiğini biliyorum ve mutlu olmanı istiyorum. Ona kendi *adımı* verdim, böylece seninle müstehcen yolumu bulabilirim." Sırıttıyor.

"O bir bitki değil."

"Hayır. O daha iyi. Dünyada onlardan iki tane var. Ondan sadece bir tane var."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama yapamadım. Beni yakaladı. Dünyada ondan sadece bir tane *var*. Tıpkı ondan sadece bir tane olduğu gibi.

Sadece bir Reed Walker.

Hayatımın tek aşkı.

Uğruna her şeyi yapabileceğim bir insan.

Reed'e telefonunu geri vermeden önce fotoğrafa bakarken yanağımı
çiğniyorum. "Tamam."

Kaşları kalktı. "Tamam mı?"

"Bunu yapabiliriz. Ben istiyorum. Aslında oldukça güzel olabileceğini
düşünüyorum. Suze en son yaptığında fişkırttığını söyledi-"

"Gerisini duymama gerek yok." Reed beni kollarına çekiyor ve
dudaklarımdaki kelimeleri öpüyor.

Saçlarını okşamak için ona doğru uzanıyorum. "Teşekkür ederim. Bana daha
iyi bir şey verildiğini hiç sanmıyorum."

"Anal seks vaadi mi?"

Saçını çekerek onu uyarırken kıkırdıyor.

"Biliyorum, . Bir köpek yavrusu. Çok tatlı. Onu görene kadar bekle."

"Evet, öyle." Gözlerinin arasına baktım. "Ama onu kastetmedim."

Dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum ve onu öpüyorum, beni her zaman
sorgusuz sualsiz öpmesinin tadını çıkarıyorum. Bir odaya girip tek kelime bile
etmeyebilirim. Sadece yanına gider ve onu öperim. O da beni kollarını açarak
karşılar. Ne yaptığının bir önemi yok. Her zaman durur. Ve bu sadece öpüşme
değil. Sadece hormonal hissediyor ve sarılmak istiyor olabilirim. Ya da
internette bulduğum yeni bir hayvan videosunu ona göstermek istiyorum.
Bana her zaman tüm dikkatini verir.

Ben her zaman onun

önceliğiyim. Benim. Biz.

İlişkimiz.

Onu beslemek ve sevmek için elinden gelen her şeyi yapar.

Beni her gün seviyor. Ve her gece. Ve aradaki çatlaklarda var olan her
zaman zerresini.

Ve ben de onu seviyorum.

Umutsuzca.

"*Seni kastediyorum, Reed.*" Gülümsüyorum. "Patronumu işyerinde ziyaret ettiğinde zar zor tahammül ettiğim adam. Şimdi ise onsuz yaşamayı hayal bile edemediğim adam. Seni her zamankinden daha çok seviyorum."

Gülümsemesi tüm yüzünü aydınlatıyor. Gerçekten gülünç derecede yakışıklı. Bazı günler ona bakıyorum ve evrenin onu yaratırken ne yaptığını bilip bilmediğini merak ediyorum. Onu bu dünyaya yerleştirdiğinde, sadece dış görünüşü yıkıcı derecede güzel değil, aynı zamanda kalbi ve ruhu da ona uygun.

Hayal ettiğimden çok daha fazlası.

"Harls."

Dizlerimi titreten başka bir öpücükle dudaklarımı yakalıyor ve onu kendime çekiyorum, asla bırakmak istemiyorum. Ben de onu derinden öperken inliyor, dilimi ağzının içine kaydırıyor ve kendimi onun içinde kaybediyorum. Kollarımda kendini çok iyi hissediyor. Çok uzun, geniş ve güçlü.

Onu geçmişinin tuzağından kurtaranın ben olduğumu düşünüyor. Ama o beni de özgürleştirdi. Beni savunmasızlık korkusundan, birine inanmaktan ve ona güvenmekten kurtardı. Etrafımdaki tüm yalanlardan ve aldatmalardan. Bal tuzağı ajansında çalıştığım her gece gördüğüm insanların çirkinliği. Brett'in yaralanmasına neden olan çirkinlik. Reed beni bunlardan kurtardı. Bana kendimi savunmasızlığa ve acıya nasıl açacağımı gösterdi.

Çünkü o zaman sizi hiçbir şey olmadan gerçekten sevebilirsiniz. O bunların hepsini yaptı.

Başlangıçta sahte olabilir. Ama asla öyle olmadı. Bu her zaman doğrudu. Ve kendime karşı dürüst olursam, sanırım geri kalanı da öyleydi. Kalbim bunun gerçek olduğunu biliyordu, aklımın yetişmesi biraz zaman alsa da.

"Seni seviyorum Reed Walker," diyorum tekrar, bana bakmak için geri çekildiğinde. "Ben de sizi seviyorum, Bayan Walker."

"Gayri resmi Bayan Walker." Ona bakarken dudağımı ısırdım. Dairesine taşındığımdan beri bana zaman zaman Bayan Walker diye hitap ediyor.

Ve doğru hissettirdi.

"Uzun sürmeyecek Angel," diyor usulca, bana bakarken ellerini saçlarımda gezdiriyor. "Sen fikrini değiştirmeye fırsat bulamadan o parmağına bir yüzük takacağım. Sen benimsin ve sonsuza dek benimle kalmanı istiyorum."

"Kulağa pek tuzak gibi gelmiyor."

"Gerçekten mi?" Mükemmel kahverengi kaşlarını bana doğru kaldırıyor.

"Uh-huh." Ellerimi göğsünün üzerine koyuyorum, böylece kalbinin avuçlarımin altında attığını hissedebiliyorum. "Bana daha çok cennet gibi geliyor."

O bana gülümsüyor, ben de ona gülümsüyorum ve ona özgü kokuyu içime çekiyorum.

Macera ve ev.

Birlikte geleceğimiz ve yapacağımız her şey için macera. Ve ev çünkü, çünkü kalbim bana öyle söylüyor.

Reed benim evim. O neredeyse, ben de orada olmak istiyorum. Oyum *her zaman* ona gidecek.

Bölüm Kırk Üç

Harley

Extra Epilogue – Two weeks later

"TANRIM, HARLS. Çok ıslaksın."

İnliyorum, kıcıımı havaya kaldırıyorum ve Reed'in parmakları tekrar içime kayarken geriye doğru itiyorum.

"Seni özledim," diye inliyorum tekrar, onları daire içine alıp G noktama bastırırken.

"Daha sık gitmem gerekecek," diye inliyor ben ürperip onu sıkıca kavrarken.

Bana yaptığı şeyden gülünç bir şekilde tahrik olmuşum. Washington'da düzenlenen büyük bir siyasi toplantı için bir geceliğine uzaktaydı. Ben de onunla giderdim ama Brett'e dün işten sonra akşam eve gideceğime ve eşyalarını misafirhaneye taşımasına yardım etmek için kalacağıma söz vermiştim. Rose bile yardım etti. Hâlâ her zamanki gibi içine kapanık. Ama Brett ve ben, taşıdığım kutu dibe çöküp içindekiler araba yolundan aşağı yuvarlandığında onu güldürmeyi başardık. Yani hâlâ umut var. Benim güzel kız kardeşim hala içeride.

"Hayır... yapamazsın... ben..." Reed parmaklarının yerine sikini geçirip yavaş ve derin bir hamleyle içime kayarken nefesim uzun bir iniltiye dönüşüyor.

"Kahretsin... Sikimi bu şekilde almana asla doyamayacağım, Angel. Çok iyi alıyorsun." Geri çekiliyor ve kalçalarımı titreterek tekrar eve doğru kayıyor.

"Oraya götürmek istiyorum," diye inliyorum beni yavaşça sikerken, sikinin kenarı her ileri sürüşte G noktama masaj yapıyor.

Kıç yanaklarımı yoğuran parmakları duraklıyor ve nefesi kesiliyor. "Şimdi mi?"

"Evet," diye tekrar inliyorum, siki içimde seğiriyor ve beni uçurumun kenarına getirmekle tehdit ediyor. "Bunu yapmaya devam edersen boşalacağım. Ve ilk seferin sen *oradayken* olmasını istiyorum."

Tekrar onun etrafında kenetleniyorum, serbest kalmamı engellemek için savaşıyorum.

Reed beni hep birden fazla kez boşaltır. Ama en sert vuran ilkidir. Bu en heyecan verici olanı. Diğerleri hala güçlü. Vücudumda uzun bir zevk saldırısı gibi birbiri içine giriyorlar. Ama ilki, artık bedenimde yaşamıyormuşum gibi hissettiğim, tamamen dizginlenmemiş bir serbest bırakma unsuruna sahip. Yıldızları görmemi sağlayan bu. Beni bir sonraki ve bir sonraki için hazırlayan. En yüksek sesle çığlık atmak ve bedenimi sonsuza kadar Reed'inkiyle birleştirmek istediğim yer.

Bu beni deliliğin sınırına götüren şey. Sonra da beni iten.

Reed sonuna kadar çekiyor, sikini tekrar parmaklarıyla değiştiriyor ve onları içimde derinlemesine döndürüyor.

"Beni henüz boşaltma dedim," diye inliyorum, pedler tekrar G noktamı okşarken.

Sikini tekrar içime sokarken tıslıyor. "Sadece parmaklarımı daha da ıslatıyorum. Damlatıyorsun. Hisset."

Bununla birlikte, iki parmağını kıkç yanaklarımın arasına sokuyor ve içime itiyor. Boşalmamak için mücadele ederken ekstra dolgunluk saç çizgime ter batmasına neden oluyor.

"Hareket etmeyi kes." Parmaklarımı çarşafın içine sokup kıvrıyorum. "Yemin ederim, sikin içimde titrerse boşalacağım," diye yalvarıyorum, sesim titreyerek.

"Tamam. Tamam. Tamam. Nefes al."

Reed'in sakin sesi ve birkaç derin nefes beni daha fazla kontrol altına alıyor.

"Tamam. Tamam. Tamam. Hareket edebilirsin." O çekilirken nefes alıyorum ve parmaklarını çeker, beni onun için sızlatır.

Yatak eğilir.

"Orada kal."

Kalbim göğsümde çarparken, yatakta dört ayak üzerinde dururken banyoda akan suyun sesi kulaklarıma ulaşıyor.

"Tamam Angel," diye fısıldıyor Reed kulağıma, arkamdan bana doğru eğilerek. "Nazik olacağım. Söz veriyorum."

"Tamam," diye mırıldanıyorum, sıcak dudakları boynumu öperken başımı bir yana eğiyorum.

"Çok güzelsin."

Arkamdaki pozisyona geçerken sesi daha da uzaklaşıyor, kayganlaştırıcı kapağının açılma sesi beni beklentiyle ürpertiyor.

"Seni çok seviyorum Angel," diyor geniş, pürüzsüz başı bana doğru bastırırken.

İleri doğru iterken bir eliyle kalçamı kavırıyor ve dirençle karşılaşıyor. Daha sert itiyor ve bedenim ona açılıyor, ucu

İçimde kayıyor, kayganlaştırıcı ve kendi uyarılmamın karışımıyla kaplı.

"Oh, bu biraz... Siktir!" O daha fazla iterken ve ben onun etrafında gerilirken ağlıyorum.

Yutkunuyorum, o duraklayınca midem sıkışıyor, sonra tekrar ıkınmaya başlıyor. Tam olarak acımıyor. Sanırım parmaklarının orada olmasına alıştım.

Beni bunun için hazırlıyordu. Ama yine de, siki çok fazla daha büyük.

"Rahatla, Angel. Seni tutuyorum."

Reed diğer elini etrafımda dolaştırıyor ve tekrar ileri iterken aynı anda parmaklarını amımın içine sokuyor. Vücudum açgözlülükle onlara kenetleniyor, bir uyarılma telaşı onları kaplıyor.

İnliyor ve onları döndürüyor. Ve aniden, onu her yerde hissedebiliyorum. Beni dolduruyor. Bana sahip oluyor. Onun olduğumu iddia ediyor. Yapabileceği her şekilde, tıpkı bir zamanlar yapacağını söylediği gibi.

"Reed," diye inliyorum, taşaklarını tenimde hissedene kadar kalçalarımı döndürerek onu daha da ileri götürüyorum.

"Tanrım," diye tıslıyor, kalçamı kavrayan parmaklarını esnetiyor.

"Becer beni," diye inliyorum, içimdeki parmakları G noktama doğru kıvrılırken yatağı tekrar sıkıştırıyorum.

İnliyor ve hareket etmeye başlıyor, ilk başta yavaşça, sadece biraz geri çekiliyor ve sonra tekrar içeri itiyor, aynı anda parmaklarıyla beni doldururken sabit bir hız oluşturuyor.

"Daha fazla." Dirseklerimin üzerine düşüp bacaklarımı daha geniş açıyorum.

Reed elini kalçamdan kaydırıyor ve parmaklarını kıç yanağıma sokup açıyor.

"Kahretsin, Angel, baksana... Sikim... Siktir..."

Hızı artıyor ve tekrar içeri girmeden önce daha da geri çekiliyor. Avucunu klitorisime bastırıyor ve parmakları içimde kıvrılmaya devam daireler çiziyor. Uyarılmışlığım içimden akıyor, Reed'in teninin benimkine çarpmasıyla birlikte havaya karışıyor.

"Reed!" Göbeğimde basınç artarken gözlerimi yukarı dikiyorum.

"İşte bu, Angel. Boşaldığında adımı haykır. Bağır ve şu anda muhteşem kışkırmı kimin sikinin doldurduğunu herkes duysun."

İnliyorum, sadece tek bir zevk alanına odaklanmaya çalışırken kollarım titriyor. Sanki tüm vücudum ona aitmiş gibi.

Gerildim, şiştim, ıslandım ve hassaslaştım.

"Reed!" Ciğerlerim havayı emmeye başlayıp hazırlık için depoları tekrar ağlıyorum. "Reed!"

"Yap şunu Angel," diye homurdanıyor.

Titreirken nefesimi tutuyorum, tüm vücudum geriliyor. Sonra nefesim ciğerlerimi ilk solukta terk ediyor, bedenim serbest kalıyor ve orgazmım patlıyor, onun adını tekrar haykırırken gözlerimi açıyorum.

Titriyorum ve sarsılıyorum, onun etrafında spazm geçiriyorum, daha önce hiç olmadığım kadar sert boşalıyorum.

"Kahretsin, sen çok iyi bir kızsın, Angel. Babanın siki götündeyken geliyorsun. Sen çok iyi bir kızsın." Sesi gergin, sanki dişlerini sıkıyor ve kontrolünü kaybetmemek için elinden geleni yapıyor.

"Baba?" Ağlıyorum, gerçekten tahrik olduğumuzda ve sert ve kirli bir şekilde devam ettiğimizde ona nasıl geri döndüğümüzü seviyorum.

Parmaklarının etrafında dalgalar halinde boşalmaya devam ederken Reed inleyerek "Angel," diye cevap veriyor.

"Doldur beni... Lütfen."

"Siktir." Reed'in göğsünden gelen hırıltı, parmaklarını kıçımın yanağına sokup diğer parmaklarını içimde daha derinlere iterken duyduğum en düşük hırıltı. Tüm vücudu arkamda duraklıyor ve sonra nefes veriyor, göğsünden gelen titreşimle havayı doldururken tekrar ileri doğru ilerliyor ve kendini içime döküyor.

"Tanrım, Harls. Seni seviyorum. Seni çok seviyorum," diye inliyor arkamdan pompalayıp içimi doldururken. "İnanılmazsın... Sen..." Nefesini içine çekiyor. "*İnanılmazsın.*"

Sonra öne doğru düşüyor, iki kolunu da bana doluyor ve bizi şiltenin üzerine çekerek yan yatmamızı sağlıyor, o hâlâ içimde ve arkamdan kaşıkıyor.

"İyi misin?" diye sordu.

Başımı sallayıp nefesimi tutarken göğüslerimin arasından ter akıyor. "Öyleyim."

Bir dirseğinin üzerine yükseliyor ve iki parmağını çenemin altından geçirerek başımı çeviriyor ve gözlerimi onunkilerle buluşturuyor.

Bana inzivaya çekildiğimiz otelde birlikte geçirdiğimiz ilk geceyi hatırlatıyor. Beni öptüğü ilk geceyi. Beni boğazımdan tutup sikerken vücudunu bu şekilde içime gömdüğü ilk geceyi.

O ilk geceden bu yana birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra şimdi böyle yalan söylememiz biraz uygun görünüyor.

"Seni seviyorum." Dudaklarına karşı iç çekerken, ağzımın köşesini bir öpücükle yakalıyor.

"Ben de seni seviyorum."

Birbirimize sarıldığımızda sıcak göğsü sırtıma baskı yapıyor.

Yıp.

Donup kaldım.

"Reed? Ona çiğneme kemiği oyuncağı verdiğini söylediğini sanıyordum?"

"Ben yaptım." Burnunu saçlarıma gömüyor ve içine çekiyor. "Ama bu genellikle onu uzun süre meşgul eder." Yip, Yip.

"Geri dönecektir. Bırak onu." Kulağımın altından boynumun dip kısmını öpüyor. "Bu öğleden sonra için hâlâ planlarım var. Ve bu yatağı terk etmemeyi de içeriyor."

Yip. Yip.

"Belki çişe ihtiyacı vardır." Alt dudağımı çiğniyorum. "Yukarı çıkmadan önce onu aldım."

"Belki başka bir taneye ihtiyacı vardır." Yüzümü Reed'in omzumu öptüğü yere çeviriyorum, elleri göğüslerimi kavıyor ve meme uçlarımla oynuyor.

"Kontrol etmek için cennetten ayrılmak zorunda bırakacaksın beni, değil mi?" Cevap vermeyince inliyor ve tenime bir öpücük daha konduruyor.

"Tamam. Gidip onu kontrol edeceğim."

Reed

"Hadi git o zaman. Çişini yap."

Red köpek yavrusu gözlerle bana bakarken, ben çimenlerin ortasında, üzerimde alelacele giydiğim eşofman ve tişörtümle duruyorum.

"Bana öyle bakma. Neyi yarıda kestiğini biliyor musun?" Çimlerin üzerine otururken başını iki yana eğiyor ve bana bakıyor.

"Hayır." Uzanıp onu tekrar dört ayak üzerine kaldırıyorum. "İşeme zamanı. Yap ki içeri girip annemle yatağa dönebileyim."

Tüylü poposu tekrar çimlere düşüyor ve bana bakıyor.

"İçeride bu kadar bağırınca mesanenin patlamak üzere olduğunu sanırsın. Şimdi sallanmayı bırak ve lanet olası çişini yap." Kollarımı kavuşturarak homurdandım.

Red ayağa kalkar ve çimleri koklamaya başlar.

Tam zamanında.

Sonra daire çizmeye başlıyor.

"Oh hayır! Hayır, hayır, hayır. Sadece işemek." Onu işaret ediyorum ama o sadece bana bakıyor, sırtını dikleştiriyor ve Gracie Malikanesi'nin bakımlı arka bahçesine dumanı tüten bir bok bırakıyor.

"Lanet olsun."

Etrafıma bakıyorum, acaba onu bahçıvanın alması için bırakabilir miyim diye düşünüyorum. Ama Harley beni öldürür. Ayrıca, ben eşek değilim. Kendi köpeğinin pisliğini toplamak yeterince kötü. Başkasınınkini toplamak iğrenç.

"Tamam. Ben bir çanta getirirken sen burada bekle." Arka kapıya yönelmek için dönüyorum ama Red turuncu bukleleriyle bir anda önümden geçip yolumu kesiyor.

"Ne?" Ayaklarımın dibinde oturan ona bakıyorum. "Bokun için bir torba almam lazım. Gömmeyi falan öğrenemez misin?"

Bana bakıyor ve sonra arka ayakları üzerinde durup iki pençesini kaval kemiklerimin üzerine koyuyor.

"Şimdi de seni taşımamı mı istiyorsun? Bu mudur yani? Eşyalarını *toplayıp* seni taşımamı mı?"

Kuyruğunu sallıyor ve ben eğilip onu kucağıma alırken içimden küfrediyorum.

"Sen tam bir prensessin."

Karşılık olarak beni yalıyor, poposu kollarımın arasında kıpırdıyor.

"Evet, pekâlâ. Ben de seni seviyorum," diye homurdanıyorum yumuşak kulaklarını okşarken ve başının tepesine bir öpücük kondururken. "Sevdiğim için şanslısın. Aksi takdirde, annemi kendime istediğimde dışarıda bir kulübede olurdun. Aptal gibi miyavlayarak beni rahatsız etme."

Onu arka kapıdan içeri yerleştiriyorum ve yatağına doğru koşuyor, ona daha önce verdiğim kemik oyuncuğı alıyor ve onu çiğnemeye başlarken mutlu bir şekilde uzanıyor.

"Yapman gereken de tam olarak buydu." Ben başımı sallayıp çantamı alırken bana bakıyor.

Küçük hediyesiyle ilgileniyorum ve sonra onu mutfığa kapatıp merdivenleri ikişer ikişer çıkmadan önce biraz yaygara koparıyorum. Umarım Harley hâlâ çıplaktır. Ya yatakta ya da duşdadır. Umurumda değil. Sadece onu tekrar istediğimi biliyorum. Dün gece beni özlediğini söyledi. Ama ona onsuz gözümü bile kırpmadığımı söylemedim. Onun yerine bütün gece saate baktım. Sadece onunla yatağımızda olmak istedim.

Yatak odasına döndüğümde duş çalışıyordu ve kıyafetlerimi çıkarıp banyoya koşarken odanın diğer ucuna fırlattım.

Burası boş.

Harley burada

değil. "Harls?"

"Duşa gir. Sonra seninle yatak odasında buluşuruz," diye sesleniyor gömme dolabın kapalı kapısının arkasından.

"Tamam." Kaşlarımı çatarak sıcak spreyin altına giriyorum. Çoktan buraya girmiş olmalı çünkü havlusu kayıp.

Hindistan cevizi şampuanından avucuma bir damla sıkıp köpürterek her tarafımı yıkıyorum ve kokusu burun deliklerime ulaşırken aletimi ve taşaklarımı sabunluyorum.

Gerçekten kıcını becermeme izin verdiğine inanamıyorum.

Ve ne kadar yüksek sesle ılık attıına ve parmaklarımı ne kadar sıkıına bakılırsa, bundan beklediğinden daha fazla zevk aldığını söyleyebilirim.

Ben de beklediğimden daha fazla zevk aldım. İçine boşaldığım güçle odanın öbür ucuna fırlayacağını düşündüm.

İnanılmaz.

Yıkanmayı bitirip olabildiğince hızlı bir şekilde havlulanıyorum ve kız arkadaşından en mükemmel cinsel boşalmayı almış bir adamın tüm havasıyla çırılçıplak yatak odasına giriyorum.

. "Harls?"

Yatak odasının penceresinin yanındaki koltuğın önünde diz öküyor.

Dönüp omzunun üzerinden bana bakıyor, sonra başını eğip sandalyeyi işaret ediyor.

Yanına gidiyorum, gözlerim deforme olmuş kedi pijamalarına takılıyor.

"Angel, az önce bana inanılmaz bir şey verdin. Nedir bunlar?" "Bu mu?" Dudağın ısırıyor, gözleri parlıyor. "Bunların hepsi benim için."

Gölümsüyor ve saçlarını at kuyruğu şeklinde bağlarken kirpiklerinin altından bana bakıyor.

"Şimdi oturun Bay Walker."

Son

Henüz vedalaşmaya hazır değil misiniz?

**Harley ve Reed'in ekstra genişletilmiş sonsözü için bağlantıya tıklayın
düğün günü**

<https://dl.bookfunnel.com/pvgulpuvfa>

Ve sonra.

**Harley'nin kız kardeşi Rose'un Dax Silver ile tanıştığında başına
neler geldiğini öğrenmek ister misiniz?**

Rose & Dax'ın hikayesini buradan okuyabilirsiniz:

<https://mybook.to/mrsilver>

Elle'in Kitapları

Trapped with Mr. Walker, birbirine bağlı bağımsız hikâyelerden oluşan "The Men Series "in 6. kitabıdır.

Herhangi bir sırayla okunabilirler, ancak üst üste binen karakterlerin tadını tam olarak çıkarmak için önerilen okuma sırası şöyledir:

Bay Anderson ile Tanışma - Holly ve Jay Bay

X'i Keşfetme - Rachel ve Tanner Bay King'e

Çekilme - Megan ve Jaxon Bay Wild

Tarafından Yakalanma - Daisy ve Blake Bay

Parker'ı Memnun Etme - Maria ve Griffin Bay

Walker ile Tuzağa Düşme - Harley ve Reed

Bay Silver ile Zaman - Rose ve Dax

(Elle'den de temin edilebilir, Unutma Beni Havai Fişekler, Shona ve Trent'in hikayesi, Erkekler Serisi'nin novella uzunluğunda bir ön bölümü)

Elle'nin tüm kitaplarına buradan ulaşabilirsiniz: <http://author.to/ellenicoll>

Elle Hakkında

Elle Nicoll, İngiltere'den eski bir uzun mesafe uçuş görevlisi ve iki çocuk annesi. On dört yıl boyunca bulutların üzerinde çalıştıktan sonra 38,000ft'te, şu anda genellikle kafası bir kitabın sayfaları arasında kitap okurken ya da öfkeyle yazarken ve kendisiyle tatlı tatlı konuşan erkek arkadaşı için yeni bir fikir üzerine notlar alırken bulunuyor.

Elle, kendisine sık sık ateşli bir kitap yazmak için fazla tatlı ve masum görüldüğünün söylenmesini komik buluyor ama asla durmak istemiyor.
Yazmak

İnsanlar, tutku ve aşk hakkında hikayeler, bundan daha iyi ne olabilir ki?

Çünkü,

Aşk Her Zaman

Kazanır xxx

En son haberlerden ve yayınlardan haberdar olmak için Elle'i aşağıdaki yerlerde bulabilir ve aşağıdaki bültenine kaydolabilirsiniz;

<https://www.subscribepage.com/ellenicollauthorcom>

Facebook Okuyucu Grubu - Sevgi Her Zaman

Kazanır -

<https://www.facebook.com/groups/686742179258218>

Web sitesi - <https://www.ellenicollauthor.com>

[a](#) [f](#) [BB](#) [p](#) [d](#) [g](#)

Teşekkür

Teşekkür etmem gereken o kadar çok insan var ki. Benim yanımda olan ve bu kitabın bu hale gelmesine yardımcı olan insanlar. Reed ve Harley'i çok seviyorum. Onların hikâyesi anlatılması gereken önemli bir hikâyeydi ve umarım siz de onları benim kadar seviyorsunuzdur.

Ama her zaman yaptığım gibi, bana o ilk kelimeyi yazma cesaretini veren kadınla başlayacağım...

TL Swan.

Siz bir ilham kaynağı ve kraliçesiniz.

Tüm Cygnet'lere; Birbirlerini desteklemek için her zaman orada olan böylesine harika bir grubun parçası olduğum için çok şanslıyım. Layla, Vicki ve Sadie, neredeyse her gün konuşuyoruz ve siz hala benden bıkmadınız! Hepiniz harikasınız.

Beta okuyucularım; Hannah, Rita, Taye, Kelly ve Layla. İlk taslağı görüyorsunuz ve hala daha fazlası için geri geliyorsunuz! Bunun için sonsuza dek minnettarım! Senin

yorumlar çok yardımcı oluyor.

Sarah ve Zee'ye kelimelerin parlamasını sağladıkları ve her yere saçmayı sevdiğim tüm sırtışları ve yoğun bakışları temizledikleri için!

Her iki muhteşem kapak için Abi ve Sherri'ye teşekkür ederim. Onlara bayıldım. Pembeyi de almalıydım.

Harika Zulfa'ya ve güzel Sara'ya, beni düzenli tuttukları ve bu kadar güzel düzenlemeler ve videolar yaptıkları için.

Muhteşem ARC okuyucularıma ve sokak ekibime, Jo ve Give Me Books ekibine ve blog yazarlarına, bookstagrammer'lara teşekkür ederim, booktokkers'a ve kitaplarımı paylaşan herkese teşekkür ederim.

Son olarak, siz okuyuculara çok teşekkür ederim. Siz olmasanız bunların hiçbiri olmazdı. Eğer Bay Walker ile Tuzağa Düşmek hoşunuza gittiyse lütfen

Amazon'da yorum yapın ve arkadaşlarınıza bundan bahsedin. Çok yardımcı oluyor.

Teşekkürler, bir sonraki kitaba kadar...

Elle x

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.